

புதுமை

● வைகாசி 2023 5

கருத்துச் சுதந்திரம்:
நாயக்கைள் போர்த்துங்காய்?

கருத்துச் சுதந்திரம்

நாய்க்கேன் போர்த்தேங்காய்?

எத்தனையோ வருடங்களாக தமிழ்நாட்டுப் பிரசுரங்களையும் எழுத்துக்களையும் வாசித்து வருகிறேன். மனித உரிமைகள், கருத்துச் சுதந்திரம் என்றெல்லாம் வாசித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. அதையெல்லாம் வலியுறுத்தி எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களை தொடர்ந்து எழுதியவர்கள் என்று யாரையும் அறிந்ததும் இல்லை.

இந்திராவின் ஆட்சிக் காலத்தில், 71 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அவசரகாலச் சட்டத்தில் அடிப்படை மனித உரிமைகளும், அரசியல் உரிமைகளும் மீறப்பட்ட காலத்தில் மிகவும் சிறியவயதினனாக இருந்தேன். அப்போதைய என் வாசிப்பில் இவை தடை செய்யப்பட்ட, தணிக்கை செய்யப்பட்ட வார்த்தைகளாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

பிற்காலங்களில் எத்தனையோ மீறல்கள் இருந்த போதும், அவை மனித உரிமை மீறல்களாகவோ, கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அச்சுறுத்தலாகவோ இருந்ததாக பொதுவெளியில் வர்ணிக்கப்பட்டதாக நான் அறியவில்லை.

தமிழ்நாட்டுச் பொதுச் சிந்தனைவெளியில் இந்தக் கருத்துக்கள் அந்நியமானவையாகவும், சம்பந்தமும் தேவையும் இல்லாதவையாகவே இருந்தன.

அதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களில் மிகவும் முக்கியமானது, இந்தியாவில், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டிலும், ஆழ வேர் கொண்டிருக்கும் சாதிய உணர்வு.

‘குலப்பெருமை’ காக்கும் ஆணவக் கொலைகள் முதல்,

வீடுகளுக்குள் ஆட்களை உயிரோடு வைத்து எரிக்கும் சாதிக்கலவரங்கள் வரையிலான, சர்வதேச நீதிமன்றங்களில் நீதிவிசாரணை வைத்து தண்டனை கொடுக்க வேண்டிய பல்வேறு மானிடத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் என்று வர்ணிக்கப்படக்கூடியக் கூடிய சகலமும், மனிதரின் வாழ்வதற்கான அடிப்படை உரிமைக்கான கொடிய குற்றமாகக் கருதப்படாமல் வெறும் சாதிப் பிரச்சனையாகவே முடிந்து போய் விடுகின்றன. ஆழ்மனதில் உள்ள சுயசாதிப்பெருமையும், கீழ்ச்சாதிகள் மீதான வெறுப்பும் அதையெல்லாம் நியாயமானதாகவும், அடிமைகளுக்கு வாழ்வதற்கான உரிமை எதற்கு என்ற சிந்தனையின் அடிப்படையில் ஆனதாகவுமே இருக்கிறது.

அடுத்து, தற்போதைய நக்கீரன் பாணி பத்திரிகையியல் தவிர்ந்து, அதிகாரத்திற்கு எதிராக துணிச்சலான போக்கை முன்னெடுக்கும் அளவில் எந்த வெகுசனப் பத்திரிகைகளோ, சஞ்சிகைகளோ இல்லை. எல்லாமே அரசாங்க விளம்பரங்களை நம்பியும் இருப்பன. விகடன் குடும்பத்தின் அரசியல் எதிர்ப்பு என்பது இந்துத்துவப் பின்னணியிலான பார்ப்பனியத்தின் திமுகவிற்கு எதிரான திராவிட எதிர்ப்பு மட்டுமே. பழனிச்சாமியோ, பன்னீர்செல்வமோ எவராவது முதல்வராக வந்தால், எந்த எதிர்ப்பும் பார்ப்பனியம் சார்ந்த எவரிடமும் இருந்து வராது.

அத்தோடு, இவ்வாறான ஊடகங்களில் இருக்கும் பார்ப்பன

ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்

ஆதிக்கம், இதையெல்லாம் சூத்திர, தீண்டத் தகாதவர்களின் பிரச்சனையாகவே சித்தரிக்கிறது. மனுதர்மத்தை ஆட்சி அதிகாரத்திற்கான அடிப்படையாகக் கொள்ள நினைக்கின்ற ஒரு சமூகத்தில், இவ்வாறான மானிட விரோதச் செயற்பாடுகளை மனித உரிமை மீறல்களாக சிந்திக்க முடியாது. அந்த விதிகள் கடவுளாலேயே அருளப்பட்டவை என்று கதை சொரல்கிறவர்களுக்கு அதெல்லாம் குற்றமாகவும் தெரிவதில்லை.

குற்றவாளிகளும் பாதிக்கப் படுவோரும் பார்ப்பன சமூகத்திற்கு வேண்டப்படாத சாதியினரே. அந்த சூத்திர, தலித் சாதிகளும் தங்களது இந்த பரஸ்பர வெறுப்புக்கு யார் காரணம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு சுயசாதிப் பற்றுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

இதையும் விட, திராவிடம் ஆட்சிக்கு வந்த பின்னால், அதன் வடிவங்கள் மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் பிற்படுத்தப்பட்டோரின் வாழும் உரிமைக்கான அச்சுறுத்தல்கள், மீறல்கள் எல்லாம் நடந்த போதெல்லாம், இந்தத் திராவிட கண்மணிகளும், உடன்பிறப்புகளும் இரத்தத்தின் இரத்தங்களும் அவற்றை பூசி மெழுகத் தான் முயன்றனவே தவிர, மனித உரிமை மீறல்களாகக் குரல் எழுப்பியதில்லை.

(பிற்படுத்தோர் நலனில் இந்த திராவிடம் ஆற்றிய கணிசமான முன்னேற்றங்களை நான் மறுக்கப் போதில்லை)

இதற்குள் இந்த மனித உரிமை, கருத்துச் சுதந்திர மீறல்கள் குறித்து நம்ம இலக்கியக் கூட்டம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தது என்பது பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை.

மனித உரிமைகளை விட, தங்களுக்கான அங்கீகாரம் அவர்களுக்கு முக்கியமானது. அவர்களும் சுயசாதிப் பற்றுக்களோடு முற்போக்கு பேசுகிறவர்களே.

இலங்கைத் தமிழனான எனக்கு, இந்த மனித உரிமைகள்,

“

இதற்குள் இந்த மனித உரிமை, கருத்துச் சுதந்திர மீறல்கள் குறித்து நம்ம இலக்கியக் கூட்டம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தது என்பது பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை.

மனித உரிமைகளை விட, தங்களுக்கான அங்கீகாரம் அவர்களுக்கு முக்கியமானது. அவர்களும் சுயசாதிப் பற்றுக்களோடு முற்போக்கு பேசுகிறவர்களே.

”

கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றிய கருத்துக்கள் வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாததாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. எழுபதுகளில் ஈழக் கோஷம் வந்த பின்னால், அதற்கு எதிரான எந்தக் கருத்தும் துரோகம் என்ற ஒற்றைச் சொல்லால் தணிக்கை செய்யப்பட்டிருந்தது.

கூட்டணி மேடைகளில் காசி ஆனந்தன் போன்றோர் துரோகிகளுக்கு இயற்கை மரணம் இல்லை என்ற போதும், ஜே.ஆரின் முற்றவெளிக் கூட்டத்தில் கம்ப்யூனிஸ்டுகள் அவரது தமிழருக்கு எதிரான களனி யாத்திரை பற்றி கேள்வி கேட்டு, மேடையை இழுத்து விழுத்திய போதும் அந்த இடங்களில் எனது அப்பா கூட்டிப் போன சிறுவனாக நின்றுருக்கிறேன்.

எழுபதுகளில் சிறிமாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அவசரகாலச் சட்டப் பிரகடனங்களின் போது, பத்திரிகைத் தணிக்கை அறிமுகமாகி, பத்திரிகை அலுவலகங்களில் தணிக்கை அதிகாரிகள் புரூஃப் பார்த்து, தணிக்கை செய்யப்பட்ட பகுதிகளை, வெறுமையாக விட்டு, தணிக்கை செய்யப்பட்டது என்று பெரிய எழுத்தில் போடப்பட்ட முற்பக்கத் தலையங்கச் செய்திகளைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

யுத்தம் தொடங்கியபின்னால்,

facebook: George RC

இலங்கை இந்திய இராணுவங்களின் மனித உரிமை மீறல்கள் இலங்கைத் தமிழர் சிந்தனையில் ஆழமாய் பதிந்து போயிருந்த விடயங்கள். அவை கூட, புலிகளின் மனித உரிமை மீறல்களை கண்டும் காணாமல் போகும்படி கண்ணை மறைக்கும் அளவுக்கு புலிகளால் பெரும் பிரசாரங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

ஒட்டுமொத்தமாக, இலங்கைத் தமிழினம் இந்த மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி கொதித்தெழுந்து, இன்றைக்கும் அதை மறக்கக் கூடாது என்று நினத்தாலும், அதற்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற வெறி உணர்வுக்கு முள்ளிவாய்க்காலில் மண் போடப்பட்டு விட்டது.

யுத்த காலத்தில் இலங்கை அரசு பத்திரிகை சுதந்திரம் என்பதற்கு உத்தியோகபூர்வமாகத் தடை விதிக்காத போதும், பத்திரிகையாளர்கள் கொல்லப் படுவதும், பிரிவினைக்கு ஆதரவான பிரசுரங்களை வைத்திருப்போர் கைது செய்யப்பட்டு வருடக்கணக்கில் சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதும் நடந்து கொண்டு தான் இருந்தது.

ஜே.வி.பி என்ற புரட்சி அமைப்பின் எழுச்சிக்காலத்தில் மாற்றுச் சிந்தனையாளர்கள் கொல்லப்பட்டும் இருந்தனர்.

ஆனால், இவைதமிழர்களுக்கு

மட்டும் நடந்தவையாக இல்லாமல், சிங்கள ஊடகவியலாளர்களைக் கொல்லுவதாகவும் இருந்தது.

ஆனால், எல்லாரும் பேசுகின்ற இந்த மனித உரிமை மீறல்களை விட, போராட்டம் என்ற பெயரில், மாற்று இயக்கத்தினர் மீதான படுகொலைகள், பத்திரிகை மற்றும் எழுத்துச் சுதந்திரங்கள் மீதான அச்சுறுத்தல் என தமிழ் மக்கள் மீதே புலிகள் நடத்திய அக்கிரமங்கள் தான் எனக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது.

காரணம், எதிரியை விட மோசமான அளவுக்கு இருந்த இந்த மனித உரிமை மீறல்களை எவருமே பேச மறுத்ததும், பேசப் பயந்ததும்.

‘அண்ணை, அடித்துப் பறிப்பார்’ என்று கதை விட்டவர்களும், அந்தக் கதையை நம்பியவர்களும், இவை பற்றிப் பேசுவது ‘போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்தும், பின்னடையச் செய்யும்’ என்று பேச மறுத்தார்கள்.

இந்த அக்கிரமங்கள் பற்றி வாயைத் திறந்தால், துரோகி என்ற குற்றச்சாட்டோடு மண்டையில் வெடி விழும் என்ற பயத்தில் மற்றவர்கள் பேசப் பயந்தார்கள்.

பகிரங்கமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்த உண்மைகளை இப்படித்தான் கண் முன்னால் கண்டபடியே பேசாமல் இருந்தார்கள்.

அந்தப் பயம் இலங்கை இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பயந்து நாட்டை விட்டு வெளியேறி உலகின் பல நாடுகளிற்கும் குடியேறிய பின்னாலும், தொடர்ந்தது தான் என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாததாக இருந்தது.

மனித உரிமைகளை தங்கள் அரசியல் சட்டங்களிலேயே உறுதி செய்து கொண்ட நாடுகளில் வசித்துக் கொண்டே, தங்கள் யாழ்ப்பாணத் தேச வழமைச் சட்டத்தை அமுல்படுத்த முயன்றவர்களுக்கும், யாழ்ப்பாணிலேயே வாசிப்பு என்பதை அறியாமல் போராட்டத்திற்கு பணம் சேர்த்தபடியே எந்த உழைப்பு, பிழைப்பும் இல்லாமல் சொகுசு வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டே, மாற்றுச் சிந்தனைகளை

‘அண்ணை, அடித்துப் பறிப்பார்’ என்று கதை விட்டவர்களும், அந்தக் கதையை நம்பியவர்களும், இவை பற்றிப் பேசுவது ‘போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்தும், பின்னடையச் செய்யும்’ என்று பேச மறுத்தார்கள்.

இந்த அக்கிரமங்கள் பற்றி வாயைத் திறந்தால், துரோகி என்ற குற்றச்சாட்டோடு மண்டையில் வெடி விழும் என்ற பயத்தில் மற்றவர்கள் பேசப் பயந்தார்கள்.

பகிரங்கமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்த உண்மைகளை இப்படித்தான் கண் முன்னால் கண்டபடியே பேசாமல் இருந்தார்கள்.

மிரட்டி அடக்கலாம் என்று நினைத்தவர்களுக்கும் சவால் விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது,

இவ்வளவு தூரம் வந்த பின்னாலும், எங்கள் அடிப்படை உரிமைகள் உறுதி செய்யப்பட்ட இடங்களில் வாழுகின்ற போதும், இந்த அடியாட்களுக்குப் பயந்து, வாயை மூடி மௌனமாக இருக்க வேண்டுமா என்று எழுந்த கேள்வியின் விளைவு தான் இன்று வரையிலான என் எழுத்து.

தமிழ்நாட்டில் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கு அரசியல் அதிகார பீடங்களின் அச்சுறுத்தல் பெரியளவில் இருந்ததில்லை. சமூகத்தின் அச்சுறுத்தல் தான் இருந்தது.

தமிழ்நாட்டில் அரசு அதிகாரத்தின் மனித உரிமை மீறல் அச்சுறுத்தல், செய்திகள் மீதானது தான். படைப்புகள் மீதானது இல்லை. பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் முட்டிக்கு முட்டி தட்டி உள்ளே போடப்பட்டது செய்திகள் தொடர்பாகத் தான்.

அது கருணாநிதி காலத்திலிருந்து, எம்.ஜி.ஆர், ஜெயலலிதா காலம் வரைக்கும் நீடிக்கத் தான் செய்தது.

இன்றைய சூழலில் ஊடகம் என்பதன்வரையறைபரந்துபட்டதாக, சமூக வலைத்தளங்கள் வரை வந்து விட்டதால், யூடியூபர்கள் முதல் பேஸ்புக் பதிவாளர்கள் வரைக்கும்

உள்ளே தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் செய்திகள், அவற்றின் உண்மைத்தன்மைகள், திரிப்பு சம்பந்தமானதே.

இவற்றில், ஊடகங்களின் பொறுப்பு துஷ்பிரயோகங்களும் அடங்கும். தங்கள் சமூக வலைத்தளச் செல்வாக்கைப் பாவித்து, மிரட்டிப் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்பதும், பணத்திற்காக பொய்களைப் பரப்பலாம் என்பதும் இந்த வகையின தான்.

செய்தியாளர்கள், பத்திரிகையாசிரியர்கள் மீதான மிரட்டலும், அவர்களை கவர்கள் முதல் பிரியாணி வரை கொடுத்து விலைக்கு வாங்கலாம் என்ற நிலையும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால், அரசின் தலையீடு இலக்கியப் படைப்புகளில் அபூர்வமாகத் தான் இருந்தன. சில நேரங்களில் சினிமா வெளியீடுகளில் அரசின் மறைமுகத் தலையீடுகள் இருந்தன.

சண் டிவி கருத்துக் கணிப்பு தொடர்பாக அழகிரி சார்ந்தவர்களால் எரித்துக் கொல்லப்பட்ட மூன்று ஊடகவியலாளர்கள் குறித்து இன்றைக்கும் திமுக அரசின் ஆதரவாளர்களாக இருக்கும் இலக்கிய, சிந்தனைவாதிகள் வாயே திறப்பதில்லை என்ற அளவில் தான் இந்த மனித உரிமை மீறல்கள், கருத்துச் சுதந்திர மீறல்கள் குறித்த சிந்தனை இருக்கிறது.

சாதிச் சிந்தனை, கட்சிச்

சார்பு, இப்போது மதச்சார்பு என்று தான் கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றிய மதிப்பீடுகள் இருக்கின்றன.

இப்படி, தமிழ்நாட்டில் செய்திகள் குறித்த அரசு நடவடிக்கைகள் புரட்சியைத் தூண்டி, அரசைக் கவிழ்க்கும் முயற்சிக்கு எதிரான நடவடிக்கையாக இல்லாமல், அதிகார அகங்காரத்தின் வெளிப்பாடாகவே இருந்தன. சில நேரங்களில் அவை சோடிக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளாக இருப்பதற்கான காரணங்களும் அதே. புரட்சியைத் தூண்டும் எழுத்துக்களும், அதிகார துஷ்பிரயோகத்திற்கு எதிரான எழுத்துக்களும் தமிழ்நாட்டுச் சிந்தனையில் இருந்து எழும் என்று நினைக்கிறவர்கள் வெறும் கனவுலகத்தில் வாழ்கிறவர்களாகத் தான் இருக்க முடியும்.

மறுபுறத்தில் படைப்புகள் மீதான அச்சுறுத்தல்கள் சமூகத்திடம் இருந்து வந்தது தான் தமிழ்நாட்டுக்கே உரித்தான ஸ்பெஷலாட்டி.

சுஜாதாவின்குழுத்து 'ரத்தம் ஒரே நிறம்' தொடருக்கும், பெருமாள் முருகன் நாவலுக்குமான அச்சுறுத்தல்கள் சமூகத்திலிருந்து தான் வந்தன.

கருத்துச் சுதந்திரம் என்று இதைக் கடந்து போக முடியாதபடிக்கு நான் சொன்னபடி பொதுச்சிந்தனையில் சாதி ஊறிக் கிடக்கிறது. அது கூட, இதில் தங்களை அந்தந்த சாதி சமூகங்களின் தலைவர்களாக நிலைநாட்ட முயற்சிப்போர் உசுப்பேத்துவதற்காக கொதித்தெழ வைக்கும் முயற்சியே தவிர்ந்து, கொதித்தெழுவோரில் எத்தனை கேள்விச்செவியர்கள் இதையெல்லாம் வாசித்திருப்பார்கள் என்பது கேள்விக்குரியாகவே இருக்கும்.

அரசுக்கும் அதிகாரங்களுக்கும் மட்டுமே இருக்க வேண்டிய பாசிச இயல்புகள் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் இருப்பதற்கு, எல்லாவற்றையும், சமூக நீதி உட்பட, சாதிய அடிப்படையில் எடை போடுகின்ற தன்மை தான் காரணமாக இருக்கிறது (இதனால் இந்த இயல்பு மற்ற இந்திய சமூகங்களில் இல்லை என்பதோ, இது இப்படி வரிந்து கட்டி கலவரம் செய்ய முயன்ற சாதிகளுக்கு

இந்த சமூக, மத வெறித் தலையீடுகளைக் கூட, இலக்கியவாதிகள் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அச்சுறுத்தலாக எதிர்கொண்டதாக நினைவில்லை. பெருமாள் முருகன் விவகாரத்தில் அவருக்கு விருது கொடுத்த இயல்விருது இலக்கியத் தோட்டம் அவருடனான தனது தோழமையை (Solidarity) எங்கேயும் பதிவு செய்ததில்லை. பெருமாள் முருகனுக்கு எதிராகத் தான் சாரு கருத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

மட்டுமான இயல்பு என்பதோ என் வாதம் இல்லை.)

இப்போது புதிதாக வேருன்றியிருக்கும் இந்துத்துவமும், தீவிரவாத இஸ்லாமும் உருவாக்கியிருக்கும் மந்தை மனநிலை, தற்போது புதிதாக கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அச்சுறுத்தலாகத் தொடங்கியிருக்கிறது. இது பொதுவெளியில் தானாகத் தோன்றியதாக இல்லாமல், உசுப்பேத்தி பரபரப்பை ஏற்படுத்த இதில் இலாபம் பெறக் கூடியவர்கள் திட்டமிட்டுச் செய்யப் படுவதாகத்தான் காணப்படுகிறது.

இந்த சமூக, மத வெறித் தலையீடுகளைக் கூட, இலக்கியவாதிகள் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அச்சுறுத்தலாக எதிர்கொண்டதாக நினைவில்லை. பெருமாள் முருகன் விவகாரத்தில் அவருக்கு விருது கொடுத்த இயல்விருது இலக்கியத் தோட்டம் அவருடனான தனது தோழமையை (Solidarity) எங்கேயும் பதிவு செய்ததில்லை.

பெருமாள் முருகனுக்கு எதிராகத் தான் சாரு கருத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இலக்கிய தரப்பினரும் இந்த அச்சுறுத்தல் தங்களுக்கும் வரலாம் என்ற சிந்தனை உள்ளவர்களாக இல்லாமல், தங்கள் வழமையான சாதியச் சார்பு சிந்தனைகள், பொறாமைகள், பிரச்சனைக்குள் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என்ற சுயநலங்கள் போன்ற பல்வேறு காரணங்களுக்காக, தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாததாகவே கடந்து போய் விடுகின்றனர். இப்படி மனித உரிமை மீறல்கள், கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அச்சுறுத்தல்கள் என்பன எல்லாம் தமிழ்நாட்டு சிந்தனை வெளிக்கு அன்னியமானதாகவே இருந்திருக்கிறது. இப்படி அதிகாரத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இருக்கும் இந்த பாசிசத் தன்மையை, தமிழ்நாட்டில் உள்ள இலக்கிய உலகம் கொண்டிருப்பது தான் எனக்கு ஆச்சரியம் தருவது. சம்மா நாற்பது பேர் வரும் இலக்கியக் கூட்டத்திற்கே கலகம் விளைவிக்கும் அளவுக்கு ஐம்பது முகாம்கள் அங்கே உண்டு. செருப்பு வீச்சுக்கள், மேடைக்கு மேலும் கீழுமான கைகலப்புகள் உண்டு. 'வெளியால வாடா!' சவால்களும் உண்டு.

சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி இலக்கிய தரப்பினரும் இந்த அச்சுறுத்தல் தங்களுக்கும் வரலாம் என்ற சிந்தனை உள்ளவர்களாக இல்லாமல், தங்கள் வழமையான சாதியச் சார்பு சிந்தனைகள், பொறாமைகள், பிரச்சனைக்குள் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என்ற சுயநலங்கள் போன்ற பல்வேறு காரணங்களுக்காக, தங்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாததாகவே கடந்து போய் விடுகின்றனர்.

இப்படி மனித உரிமை மீறல்கள், கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அச்சுறுத்தல்கள் என்பன எல்லாம் தமிழ்நாட்டு சிந்தனை வெளிக்கு அன்னியமானதாகவே இருந்திருக்கிறது.

இப்படி அதிகாரத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இருக்கும் இந்த பாசிசத் தன்மையை, தமிழ்நாட்டில் உள்ள இலக்கிய உலகம் கொண்டிருப்பது தான் எனக்கு ஆச்சரியம் தருவது.

சம்மா நாற்பது பேர் வரும் இலக்கியக் கூட்டத்திற்கே கலகம் விளைவிக்கும் அளவுக்கு ஐம்பது முகாம்கள் அங்கே உண்டு. செருப்பு வீச்சுக்கள், மேடைக்கு மேலும் கீழுமான கைகலப்புகள் உண்டு. 'வெளியால வாடா!' சவால்களும் உண்டு.

கருத்துக்களைக் கரங்களால் எதிர்கொள்ளும் இந்தச் சிந்தனை, எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு தெரிந்த தமிழ்ச் சிந்தனையில் ஆச்சரியம் தரத்தக்கதொன்றும் அல்ல.

சாரு எங்கோ நாடக மேடையில் தன் மனப்பிறழ்வு காவியத்தை ஆபாசத்துடன் (lewd gestures) அரங்கேற்றிய போது, தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டதாக எங்கோ வாசித்தேன்.

சீனச் சார்பு, மொஸ்கோ சார்பு மோதல்கள் பற்றி சம்பந்தப்பட்டவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

சோபா சக்தியின் நாவல் குறித்து அகழ் மின்னிதழில் அருண் அம்பலவாணர் எழுதிய கட்டுரைக்கு இலக்கிய உலகின் தாதாக்களும் பேட்டை ரவுடிகளும் அவர் தம் அடியாட்களும் அல்லக்கைகளும்

கொதித்தெழுந்த போது கண்டும் இருக்கிறேன்.

(அகழ் மின்னிதழில் என்னை நேர் காணல் செய்ய கேட்ட போது, என் விருப்பமின்மையையும் மீறி சம்மதிக்க வைத்தது, அவர்களுடனான என்னுடைய solidarity யையும் (நடுவிரலையும்) காட்ட வேண்டும் என்பதும், என்னை நன்றாகவே தெரிந்த காலம் செல்வம் என்னைப் பற்றிச் சொன்ன பொய் அவதூறும் தான்.)

இலக்கியமும் அதிகார பீடமாகும் போது இந்தப் பாசிசச் சிந்தனை வரத் தான் செய்யும். அதைத் தான் ஆசான் இன்றைக்கும் செய்து கொண்டிருக்கிறார். எதைக் குறித்தும் தீர்ப்பளிப்பதற்கான தனது உரிமை, அது தான் அறுதியும் இறுதியுமானது என்று அவர் நினைப்பது இந்தப் பாசிச சிந்தனைக்குள்ளால் வந்தது தான். தனது அபிப்பிராயங்கள் மூலம் வரலாறுகளை மாற்றலாம், தன்னை முழுமுதல் இலக்கியக் கடவுள் ஆக்கலாம் என்ற அவரது சிந்தனைக்கும், துப்பாக்கியை வைத்துக் கொண்டு பிரபாகரன் தான் முதன் முதலில் ஈழச் சிந்தனையை கணவு கண்டார் என்பதற்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

இந்த sense of entitlement பாசிசச் சிந்தனை தான் இலக்கிய ரோமியோக்கள் உட்பெட்டிகளுக்குள் உத்தரவின்றி உள்ளே செல்வதற்கான மூலமாகவும் இருக்கின்றன என்பது தான் sad reality.

புலன் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழுகின்ற, கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றி பெரிதாக நீட்டி முழக்குகிற எங்கள் மாற்றுக் கருத்துச் சிந்தனையாளர்கள் பலரிலும், இந்த கருத்துரிமை மறுப்பைக் கண்டிருக்கிறேன். இப்படி கருத்துச்சுதந்திரம் குறித்து அதிகமாக அலட்டிக் கொள்ளும் கருத்துரிமை போராளிகள் தான் படுமோசமான கருத்துச் சுதந்திர மறுப்பாளர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

‘மலரப் போகும் தமிழீழம்’ இவர்கள் கையில் கிடைத்தால், அதில் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான முதல் பலி நானாகவும் இருக்கக் கூடும்

என்று அவ்வப்போது எண்ணிக் கொள்வதுண்டு.

எப்போதுமே என்னுடைய கருத்து... முதலில் அவன் தன்னை கருத்தைச் சொல்ல விடு. அது சரியா, பிழையா என்பதைப் பிறகு பார்ப்போம் என்பது தான்.

அது என்னுடைய அதீதமான தன்னம்பிக்கையால் வந்த கருத்தாகவும் இருக்கக் கூடும். ‘பயப்படாமல் உள்ளாக்க வா, அடிக்க மாட்டம்!’ என்று சொல்வது அதனால் தான்.

கருத்துச் சுதந்திரம் என்பது ஊரோடு ஒத்தோடும் யாழ்ப்பாணிச் சிந்தனைக்கும் அந்நியமானது தான். பொதுச்சிந்தனையோடு முரண்படாமல் பிழைப்பு நடத்தும் அந்தச் சிந்தனைக்கு கருத்துச் சுதந்திரம் counter-productive ஆனது. ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு மாற்றுச் சிந்தனை அவசியம் என்ற உண்மை பொதுவெளியில் விளங்கிக் கொள்ளவும், ஏற்றுக் கொள்ளவும் படாத ஒன்று.

‘ஏன் உவனுக்கு தேவையில்லாத பிரச்சனை?’, ‘பிழைக்கத் தெரியாதவன்’, ‘உவனுக்கு லாபம் இல்லாட்டி செய்வானோ!?’ என்றெல்லாம் கேள்வி கேட்பது இந்தச் சமூகத்தில் சாதாரணமானது. சீதனம் வாங்க மறுத்தாலும், ‘உவரில் ஏதோ குறை இருக்கு போல’ என்று தீர்ப்பளிக்கிற சமூகம் இது.

எதைக் கற்பது என்பதும் யாரைத் திருமணம் செய்வது என்பதும் பணத்தை வைத்தும், எப்படி வாழ்வது என்பது ‘மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?’ என்பதை வைத்தும் தான் தீர்மானிக்கப்படுகிற சமூகத்தில் இது ஆச்சரியம் தருவதாக இருப்பதுமில்லை.

மாற்றுச் சிந்தனைகளை துரோகம் என்ற ஒற்றைச் சொல்லில் அடக்குவது அரசியலிலிருந்து தான் வந்தது என்றாலும், அந்த அரசியல் யாழ்ப்பாணிகளின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது ஒன்று தானே.

அதனால் தான் காலத்திற்கு காலம் தாங்கள் தலைவர்களாகக் கொண்டாடியவர்களை, இவ்வளவு நாளும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தோமே

என்ற குற்ற உணர்வு எதுவும் இல்லாமல், துரோகிகள் என்ற முத்திரை குத்தலோடு நிராகரிக்க முடிந்தது.

துரோகிகளுக்கு இயற்கை மரணம் இல்லை என்று மேடையில் தனக்கு முன்னால் பேசிக் கொண்டிருந்ததை ரசித்துக் கொண்டிருந்த தானைத் தளபதி அமிர்தலிங்கம் எங்கள் கண் முன்னாலேயே தேசியத் தலைவர் பிரபாகரனால் சுட்டுக் கொல்லப்படும் போது, துரோகி ஒழிந்தான் என்று ஆனந்தக்கூத்தாட முடிந்தது.

தனக்கு நடத்தப்பட்டது இன அழிப்பு என்று உலகமே இறங்கி வந்து நீதி தர வேண்டும் என்று கேட்கிற இனத்திற்கு, இஸ்லாமியர்கள் வெளியேற்றப்பட்டது இனச் சுத்திகரிப்பு என்று ஏற்றுக் கொள்வதோ, மலையகத் தமிழர்கள் யாழ்ப்பாண வீடுகளில் வைத்து கீழ்த்தரமாக நடத்தப்பட்டார்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதோ, யாழ்ப்பாணத்தில் இன்றைக்கும் சாதியக் கட்டுமானம் இருக்கிறது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவோ முடிவதில்லை.

மற்றவர்களுக்கு நாங்கள் வழங்காத நீதியை நாங்கள் எப்படிக்கோர முடியும் என்ற வெட்க உணர்வும் இருப்பதில்லை.

உயிரைத் தியாகம் செய்து போராடத் தயாராக பல்வேறு இயக்கங்களில் அடிநுனி தெரியாமல் போய்ச் சேர்ந்தவர்களை இன்றைக்கும் ஒரு சமூகம் ஒட்டுக்குழுக்கள் என்பதும், அவர்கள் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டதை இன்றைக்கும் துரோக அழிப்பு என்று நியாயப்படுத்துவதும், இந்தச் சமூகம் மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கான சுதந்திரம் பற்றியும், மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றியும் எவ்வாறான கருத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும், அவை குறித்து நீதி, நியாயம் கேட்பதற்காக தார்மீக உரிமையைக் கொண்டிருக்கிறதா என்பதையும் நாங்கள் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இவ்வாறான சமூகத்தில் தான் நாங்கள் கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றியும், மாற்றுக்கருத்துக்களை ஒரு சமூகம் கொண்டிருக்க வேண்டிய தேவை

குறித்தும், மற்றவர்களின் மனித உரிமைகளை மதிக்கவேண்டிய அவசியம் குறித்தும் குரல் எழுப்ப வேண்டிய நிலையில் இருந்தோம்.

அது சந்தேகக் கண்களுடன் பார்க்கப்பட்டு, எங்களையும் தலைவர் போட்டுத் தள்ள வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்போடும் தான் இந்தச் சமூகத்தை வைத்திருந்தது.

தாயகம் பத்திரிகை நடத்திய நாட்களில் நாங்கள் எதிர்கொண்ட அச்சுறுத்தல்கள் சாதாரணமானவை அல்ல.

நள்ளிரவு தொலைபேசி மிரட்டல்கள், குடும்ப உறவுகளைப் பற்றிய வசைகள், பத்திரிகைத் தடை, விற்பனை நிலையத் தாக்குதல்கள் என்றெல்லாம் எதிர்கொண்டிருந்தோம்.

இது புலிகளாலோ, அவர்களின் அடியாட்களாலோ மட்டும் நடத்தப்பட்டவையாக இருந்ததில்லை. பொதுவெளியில் இவ்வாறான கருத்துச் சுதந்திர வெளி தேவை என்று இந்தச் சமூகம் நினைத்ததேயில்லை. மாறாக, இன்றைக்கும் எங்களை 'சிங்களவனிட்ட காச வாங்கிற துரோகிகள்' என்று கல்லெறிந்து கொல்ல நினைக்கிற சமூகமாகத் தான் இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டு சஞ்சிகையில் புலிகளைப் பற்றி ஏதோ வந்திருக்கிறது என்று யாரோ சொன்னதைக் கேட்டு, பாரிசில் தமிழர் கடைகளுக்குள் நுழைந்து, அதனால் யாருக்கு நடடம் என்ற சிந்தனை கூட இல்லாமல், அந்தச் சஞ்சிகைகளை தெருவில் போட்டு தீ வைத்துக் கொடுத்தும் அறிவார்ந்த சமூகத்திற்குள்ளே தான் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

(ஆனால், இதை வைத்துக் கொண்டு, தங்களுடைய புத்தகங்களை எல்லாம் தெருவில் போட்டு எரித்தார்கள் என்று தமிழ்நாட்டில் அடித்து விடும் கதை சொல்லிகளின் கதையில் தமிழ்நாட்டு இலக்கியவாதிகள் புல்லரிப்பதில் எனக்கொன்றும் ஆட்சேபனை இல்லை. முட்டாள்களுக்கு அயோக்கியர்களே தலைவர்கள் என்பது எங்கேயும் பொருந்துவது தானே!?)

இவ்வாறானதொரு சுதந்திரத்தை நாங்கள் அனுபவிக்க நாங்கள் கொடுத்த விலை அதிகம். எங்களுடைய வெறும்

உழைப்பையும், எதிர்காலங்களையும் மட்டுமல்லாமல், உயிரையும் கொடுக்கத் தான் வேண்டியிருந்தது என்பதை சபாலிங்கம் கொலை முப்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலும் எங்களுக்கு நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்தச் சமூகம் இதையெல்லாம் குறித்து எந்தக் குற்றவுணர்வையும் இன்றைக்கும் கொண்டிருக்கவில்லை.

நாங்கள் கடந்து வந்து விட்டோம்.

இறந்த காலத்திலிருந்தும், வரலாற்றில் இருந்தும் இந்தச் சமூகம் எதையும் கற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை.

அதை இன்றைக்கும் நியாயப்படுத்துகின்றதாக, ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பாக தனக்கு இருந்த பிரச்சனை ஒன்றுக்கான தீர்வை, பாதி நூற்றாண்டு கடந்து பின்பும், உலகம் எத்தனையோ மாற்றங்களையும், இலங்கைத் தமிழ் சமூகம் புலன் பெயர்வால் எதிர்கொண்ட பாதிப்புகளையும் கருத்தில் கொள்ளாமல், இன்றைக்கும் வலியுறுத்தி, அந்தத் தீர்வு சர்வரோக நிவாரணி போல, அந்த இனத்தின் எல்லாப் பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வாக நம்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

கருத்துச் சுதந்திரம், மனித உரிமைகள் குறித்த தன்னுடைய ஒட்டுமொத்தமான சமூகச் சிந்தனை தான் தன்னுடைய அழிவுக்கு காரணமானது என்பதை மட்டுமல்ல, இன்னொரு தீர்வைக் கண்டு கொள்ள தடையாக இருக்கிறது என்பதையும் இந்த இனம் இன்னமும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை.

மாற்றுச் சிந்தனை எதையும் துரோகம் என்ற ஒற்றைச் சொல்லுடன் கடந்து போகிற மனநிலை தான் இன்றைக்கு இந்தச் சமூகத்திற்கான சாபக்கேடாக இருக்கிறது.

மாறியிருக்கும் உலக ஒழுங்கு, அரசியல் நிலை எதையும் கருத்தில் கொள்ளாது, தனது கற்பனைக் கோட்டையான 'மலரப் போகும் மாயமான் ஈழக் கனவில்'

இன்றைக்கும் திளைத்திருப்பதால் தான், நடைமுறைச் சாத்தியமான தீர்வு எதையும் இந்தச் சமூகத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

இன்றைக்கும் எந்தத் தீர்வு முயற்சி என்றாலும், 'இதற்காகவா மாவீரர்கள் தம் இன்னுயிரைத் தியாயம் செய்தார்கள்?' என்று ஈழத்தை வைத்து பிழைப்பு நடத்தும் எந்த அயோக்கியனும் உசுப்பேத்தி விட முடியும்.

இதனால், எந்த யதார்த்தவாதியான அரசியல்வாதியும் இந்தச் சமூகத்தில் தலைமை தாங்கவோ, தீர்வு ஒன்றை முன்னெடுக்கவோ முடிவதில்லை.

துரோகி என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டு விடுவோம் என்ற பயத்தில் மௌனமாக இருப்போரும், இவர்கள் கேட்க விரும்புவதைச் சொல்லிக் குஷிப்படுத்தி அரசியல் நடத்தி சொத்துக் குவிக்கலாம் என்ற நினைப்பில் இருக்கும் அயோக்கிய 'ஈழக்கதை' சொல்லிகளும் தான் இவர்களுக்கு மிஞ்சியிருக்கிறார்கள்.

யுத்தம் முடிந்து, இந்தச் சமூகம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை, யுத்தம் முடிந்த அடுத்த வருடம் எழுதிய 'அழிந்தும் அழிய மறுக்கும் யாழ்ப்பாணம்' என்ற என் கட்டுரையில் தெரிவித்திருக்கிறேன். அதில் நான் இறுதியாகச் சொன்னது, 'நாங்கள் எங்கே இருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும்?' மற்றவர்களுக்கு தங்களுக்கான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கும் சுதந்திரம் இருக்கிறது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில் இருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும்.'

கருத்துச் சுதந்திரம், மற்ற மனிதர்களின் வாழும் உரிமை பற்றி எந்தக் கரிசனையும் கொள்ளாமல், சர்வதேசம் தனக்கு நீதி தர வேண்டும் என்று கொடி பிடித்தால் போதும் என்ற நினைப்பில் இருக்கும் சமூகத்திற்கும்...

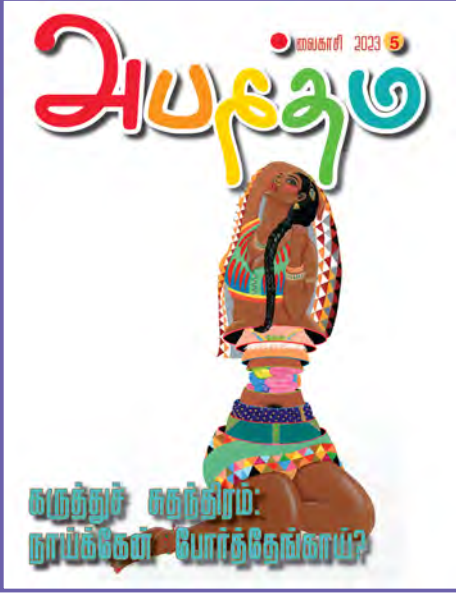
மனிதத்திற்கு எதிரான குற்றங்களை எல்லாம் வெறும் சுயசாதிப் பெருமையோடு நோக்குகின்ற தமிழ்நாட்டுச் சமூகத்திற்கும்...

கருத்துச் சுதந்திரம் என்பது எல்லாம் நாய்க்கு ஏன் போர்த்தேங்காய்? கதை தான்.

அபத்தம்

வைகாசி 2023

பிழை பொறுத்தருள்க!

எழுதிய, எழுதப்பட்ட ஆளுமைகள் குறித்து மேலும் அறிந்து கொள்ளவும், அவர்களை நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளவும் அவர்களின் பேஸ்புக் அடையாளங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எழுத விரும்புவோர்
Read the fine print ஐ வாசிக்க..

ஆக்கங்களுக்கு ஆக்கியோர்களை பொறுப்பு. ஆயினும் அதைப் பிரசுரிப்பதற்கான பொறுப்புகளில் இருந்து அபத்தம் விலக மாட்டாது.
email: apaththam@gmail.com
www.thayagam/apaththam
www.facebook.com/apaththam

ஆசிரியர், வடிவமைப்பு ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்
Editor/Design
George R. Ckrhushchev

தமிழுக்கு இழைக்கப்பட்ட பெரும் அநியாயம் பாமினி எழுத்துரு தான்.

கணினிகள் வருவதற்கு முன்னால், விசைப்பலகையின் எழுத்துக்கள் தமிழ் தட்டச்சு இயந்திரத்தில் உள்ளபடியே அமைந்திருந்தன. அப்பிள் கணினியில் தமிழ் பயன்படுத்தலாம் என்ற போது, அதற்கு அமெரிக்க தமிழ் அறிஞரான ஜோர்ஜ் ஹாட், அந்த விசைப்பலகையில் உள்ளபடியே கணினி விசைப்பலகையில் உள்ள எழுத்து ஒழுங்குமுறையைப் (KeyboardLayout) பயன்படுத்தினார்.

அப்போது வெளிவந்த அப்பிள் மக்கின்ரோஷ் கணினிகள் பற்றிய MacWorld, MacUser சஞ்சிகைகளின் சந்தாதாரன் நான். அதில் அவரது விளம்பரத்தைப் பார்த்து, அவருக்கு அழைப்பு எடுக்க, முப்பது டொலர் அனுப்பு, தமிழ் எழுத்து அனுப்புகிறேன் என்றார். அனுப்பி, அது வந்து, ஐந்தே நாளில் தமிழ் தட்டச்சைக் கற்றுக் கொண்டேன். அவர் வடிவமைத்த தமிழ் எழுத்தில் தான் தாயகம் வெளிவந்தது. அப்போது தாயகம் இதழ்களை முழுக்க முழுக்க தட்டச்சியது நான் தான். (எழுதி, ஆசிரியராக இருந்ததும் என எல்லாமே யாமே!)

புதிதாக ஐ.பி.எம் மேசைக் கணினிகள் வந்திறங்கியபோது, அதில் தமிழைப் பயன்படுத்த முயன்ற யாரோ பிரகிருதி, பாமினி எழுத்தை வடிவமைத்திருந்தார். அந்த விசைப்பலகையின் எழுத்து ஒழுங்குகளை தான் நினைத்த விதத்தில், எந்த தர்க்கநியாயங்களும் இன்றி உருவாக்கி விட்டிருந்தார். அது முழுத் தமிழ் கூறு நல்லுலகிற்கும் கணினி எழுத்தாகி விட்டிருந்தது.

நானோ பழைய தட்டச்சு வடிவமைப்போடு நின்று விட்டேன். ஜோர்ஜ் ஹாட் வடிவமைத்த விசைப்பலகை வடிவமைப்பில் எனக்குத் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து, எனக்கான எழுத்துருக்களை (fonts) நான் வடிவமைத்துக் கொண்டேன்.

அதன் பின்னால் யுனிகோட்

வந்தது. அது முழுக்க முழுக்க கணினித் திரையில் படிப்பதற்கானதே அன்றி, அச்சிடுவதற்கானது அன்று.

ஏற்கனவே பாமினி எழுத்தை யுனிகோட் ஆக மாற்றுவதற்கான செயலிகள் இணையத்தில் ஏற்கனவே இருந்தன. எனது எழுத்துருவுக்கு அந்த வசதி இருக்கவில்லை.

பின்னர் தாயகம் இணையத் தளத்திற்கு நான் எழுதும்போது, எனது எழுத்துருவில் எழுதி, அதை யுனிகோட் ஆக மாற்றுவதற்கு Javascript language/HTML இல் ஒரு மென்பொருளை வடிவமைத்திருந்தேன்.

இப்போது, அபத்தம் அச்சு இதழுக்குரிய தன்மையோடு வெளிவருவதால், அபத்தத்தில் எழுதுவோர் யுனிகோட்டில் அனுப்புவதை பாமினியில் உருமாற்றித் தான் பயன்படுத்த முடியும். எனக்கோ பாமினியின் விசைத்தட்டு வடிவமைப்பு பரிச்சயமில்லை. எனவே திருத்தங்களை மேற்கொள்ள முடியாது.

அதை விட, யுனிகோட்டை பாமினியாக மாற்றும் செயலி, மேற்கோள் குறிகள் உட்பட்ட பல குறிகளை சரியாக மாற்றுவதில்லை. இது பெருமளவு நேரத்தை விரயமாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

எனவே, யுனிகோட்டை எனது எழுத்துருவுக்கு மாற்ற ஒரு மென்பொருளை எழுதினால், அது செயற்பட மறுத்து விட்டது. எதில் என்ன பிழை இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க, (debugging) இந்த பிழை கண்டுபிடிக்கும் புலவனால் முடியவில்லை. நேரமும் கிடைக்கவில்லை.

ஆபத்தாந்தவனாக இருந்தது ரூபசங்கரி வீரசிங்கம் ஞானசங்கரி தான். பூமிப்பந்தின் மறுமுனையில் எனக்கு பன்னிரண்டு மணி நேர வித்தியாசத்தில் பிலிப்பைன்சில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். தற்போது பெரும் பயன்பாடுகள் கொண்ட சமூக வலைத்தளம் போன்ற மென்பொருள் ஒன்றை வடிவமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த வேலைப்படுவதற்கும் மத்தியில்

இதைப் பார்க்கும்படி கேட்டவுடன், உடனேயே பதில் வந்தது, எங்கே எனது தவறு என்று. அதைக் கண்டுபிடித்தது அவரது மகன் ஆதவன் தான்.

பிறகென்ன? இப்போது எந்தச் சிரமமும் இல்லாமல், எனக்கு நேர விரயம் ஏற்படுத்தாமல் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

Be blessed, Adhavan, May all your dreams come true.
I owe you a lot!

நண்பர் கற்குறா அபத்தம் ஒரு ஐந்து வருடங்களுக்காவது வெளிவர வேண்டும் என்றிருக்கிறார்.

என் நண்பர்களுக்கு ஒரே சந்தேகம். கோடை காலம் வருகிறது. 'அபத்தமும் மண்ணாங்கட்டியும்' என்று எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறிந்து விட்டு, மண்வெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு தோட்டம் கொத்தப் போய் விடுவானோ? என்று.

வேறு சிலர் பீதியில் கலங்கிப் போயிருக்கிறார்கள், உவன் தோட்டம் கொத்தும் படம் போட்டு பிரபலம் ஆகி விடுவானோ? என்று.

ஐந்து வருடம் என்பது பெரும் அர்ப்பணிப்பு. இரண்டு வருடம் போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

இலக்கிய உலகைப் பீடித்து சிப்பிலியாட்டும் சில பல பேய்களை வேப்பிலை அடித்து ஓட்ட வேண்டித் தான் இருக்கிறது.

தாயகம் வெளிவந்த காலத்தில் தாயகம் சில வேளைகளில் வெளிவரப் பிந்தி விடும். முழுநேர வேலை செய்து குடும்பத்தைக் கவனித்தபடியே தான் ஒரு வாரப்பத்திரிகையை நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். எழுதி, தட்டச்சி, வடிவமைத்து, அச்சிட்டு, வினியோகித்து என்று, தமிழ்ப்பட டைரக்டர்கள் மாதிரி எல்லாவற்றையும் நானே செய்ய வேண்டியிருந்த காலம் இருந்தது. இதனால் வெளிவரப் பிந்திவிடும்.

இதனால் என்ன, வியாழக்கிழமைகளில் மாலை கடைகளில் காத்து நிற்பார்கள். சில நேரங்களில் சனிக்கிழமைகளில் தான் வினியோகிக்க எனக்கு நேரம் கிடைக்கும். காத்து நின்ற ஏமாந்து திட்டிக் கொண்டு போனவர்கள் வீட்டுக்கு சென்று

போன் அடிப்பார்கள். 'பேப்பர் வந்திட்டுதோ?'

இப்போதும் அதே, one man army சேஷ்டை தான். குடும்ப பாரம். தோட்ட வேலை. கன்றுகள் விதை போட்டு வளர்க்க வேண்டும். கொத்திப் புரட்டி பேஸ்புக்கில் வீடியோ போட்டு பிரபலமாக வேண்டும். இதற்குள் நான் எழுத வேண்டியவற்றை எழுதவும் வேண்டும்.

வடிவமைப்பு வேறு. ஒரு பெரும் சென்ட்ரல் கமிட்டி வேலையைத் தனியே செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

கற்குறாவின் பாரிய பங்களிப்புடன் தான் இதை ஒப்பேற்ற முடிகிறது.

இதனால், முதலாம் திகதியானதும் அன்புள்ளங்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றன என்பது தெரியும். ஓரிரு நாட்கள் தாமதித்தால், சோம்பேறி வேலை முடிந்து வந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

வழமையில் சஞ்சிகைகளில் அட்டைப்படத்திலேயே உள்ளே உள்ள ஸ்டார் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும், மூணாம் பக்கத்தில் உள்ளடக்கமும் இருக்கும்.

அட்டைப் பக்க விவரணங்கள் எல்லாம் கடையில் கௌபீனம் போல கொடியில் தொங்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும், நின்ற நிலையிலேயே திறந்து வாசிக்காதபடிக்கு கிரிப் அடித்து மேசையில் பரப்பி வைத்திருப்பவைக்கும் தான். இது இணையத்தில் மட்டுமான வெளியீடு. உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று அட்டைப்படத்தைப் பார்த்துத் தான் வாங்க வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை.

உள்ளடக்க வடிவமைப்பும் எனக்குத் திருப்தி தரவில்லை. அதை விட, கடைசி நேரத்தில் இன்னொரு அனாவசிய நேரச் செலவீடு. இதனால், உள்ளடக்க பக்கச் சுட்டல்கள் இல்லை.

இதனால், ஏற்கனவே வாசித்த எதையோ எந்த இதழில் வந்தது என்று தேடப் போகும் போது சிரமம் ஏற்படும் தான். பொறுத்தருள்க.

அதனால் என்ன? இழுக்க இழுக்க இறுதி வரை இன்பம் தானே!?

இன்னொரு தடவை இழுக்க வேண்டியது தான்.

எனக்கே சில நேரங்களில் வெட்கமாகவும் கூச்சமாகவும் இருக்கிறது. இது என் இயல்பாகவும் இருந்ததில்லை.

அபத்தத்தில் என்னைப் பற்றி நானே அதிகம் சொல்லிக் கொள்கிறேன். என்னைப் பற்றிப் புகழ்ந்து தள்ளுவதிலோ, ஏன், அங்கீகரிக்கவில்லையே என்று புழுங்கிப் புலம்புவதிலோ எனக்கு ஒரு போதும் ஆர்வம் இருந்ததில்லை.

என்னைப் பற்றி எதையுமே நானே சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு போதும் பெருமை கொண்டதில்லை. நான், என் என்ற வார்த்தைகளைக் கூட அதிகம் பாவித்ததில்லை.

என்னை தாயகம் ஆசிரியர் என்று அறிமுகப்படுத்தும்போது கூட, எப்போதோ நின்று போன பத்திரிகையைப் பற்றி இப்போதெல்லாம் எதற்குச் சொல்கிறார்கள் என்று தான் நினைப்பேன்.

என்னைப் பற்றி மற்றவர்களும் சொல்வதில்லை. அது கூட பிரச்சனையாக இருந்ததுமில்லை. என்னைப் பற்றிச் சொல்வதால் தாங்கள் அடிபட்டுப் போகலாம் என்ற பயமாகக் கூட இருக்கலாம்.

இருந்தாலும், முப்பது வருடங்களுக்கு முன் செய்தவற்றை எல்லாம் இப்போது சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னைப் பற்றி நானே சொல்வதெல்லாம் உண்மையாக இருந்தாலும், எனக்கு அது கொஞ்சம் ஓவராகத் தான் இருக்கிறது.

இதையெல்லாம் தற்போது சொல்வது, என்னைப் பற்றிப் பீற்றிக் கொள்வதற்காக இல்லை.

யார்ரா இவன் புதுசா? புற்றுக்குள்ள இருந்து கிளம்பி வந்திருக்கிறான் என்று சிலர் கேட்கிறார்கள் இல்லையா? அவர்களுக்காகத் தான்.

உங்களுக்காக இல்லை. உங்களுக்கு என்னை ஏற்கனவே நன்றாகத் தெரியும்.

ஊறுகாய் செய்தாலேயே உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறவன். தன்னடக்கத்தோடு தான் இப்படியெல்லாம் சொல்லித் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பிழை பொறுத்தருள்க!

ஜோர்ஜ் இ.

ரஜ்னி பெரேரா

கனடாவில்
புகழ் பெறும்
இலங்கை ஓவியர்

Rajni Perera

எல்லா ஜீவராசிகளும் மாதிரியே, நானும் வேலையிடத்தில் பொழுதுபோகாத நேரங்களில் பேஸ்புக்கை நோண்டுவதுண்டு. அதிலும் பேஸ்புக்கில் பொருட்கள் வாங்கி, விற்போருக்கான Marketplace ல் எனது பொழுதுபோக்கு ஆர்வங்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய பொருட்களை தட்டிப் பார்ப்பது வழக்கம். இப்படி இசைக்கருவிகள் முதல் மரவேலைப் பொருட்கள் வரை, புராதன, நவீன தோட்டவேலைக் கருவிகள் முதல் புகைப்படக் கருவிகள் வரை, பல பொருட்களை மிகவும் மலிவு விலையில் வாங்கியிருக்கிறேன்.

கருத்துத் தணிக்கை செய்து கடுப்பு ஏற்றும் தம்பி மார்க்கு, எங்கள் ஆர்வங்களை நன்றாகவே தெரிந்து வைத்துக்கொண்டு, எங்கள் ஈடுபாடுகளுக்கு ஏற்றதான பொருட்களை பார்வைக்கு அனுப்பி பாவச்சோதனை செய்வதுண்டு. அப்படித் திடீரென்று கண்ணில் பட்டது ஒரு சிக்மா ஒளிப்பட வில்லை. அகன்ற பரப்பளவைக் காட்டும் Landscape படங்களை எடுக்க உதவும் wide angle lens ஒன்றை யாரோ மலிவு விலையில் போட்டிருந்தார்கள். ஏற்கனவே Canon 10-18 mm வில்லை ஒன்றை இப்படி மலிவாக வாங்கியிருந்த போதிலும், இந்த Sigma 10-20 mm சிறந்ததாக இருந்தது. அதிலும் விலையும் மிக மலிவு. ஐந்தில் ஒரு பங்கு.

ஜோர்ஜ் இ

ஏற்கனவே மனைவி இருந்தாலும், துணைவிகளையும் வைத்திருக்கும் பெரியோர்கள் போல, இருப்பதையும் வைத்துக் கொண்டு, அதை விடச் சிறந்த ஒன்று என்ன தப்பு என்று, உடனடியாகவே உட்பெட்டிக்குள் 'இருபது டொலர் மலிவாக தந்தால், இன்றைக்கு மதியம் வருவேன்' என்று உட்பெட்டித் தகவல் அனுப்பினேன்.

உடன் பதில் வந்தது. கையில் இருந்த பணம் போதாததால், கூட வேலை செய்யும் தமிழ்த் தம்பியிடம் கடனும் வாங்கி வேலை முடிந்ததும் நேரடியாகவே ரொறன்ரோவின் நகர மத்திப் பகுதிக்குப் பயணம்.

இங்கே World Largest Book Store என்று ஒரு புத்தகக்கடை இருந்தது. பெயர் தான் அப்படியே ஒழிய, ஆகப் பெரியது அல்ல. ஆனால் பெரியது. அமெரிக்காவில் உள்ள பெரிய பல்பொருள் அங்காடிகளில் உள்ள புத்தகப் பகுதியே இதை விடப் பெரிது என்று ஏதோ ஒரு பத்திரிகையில் முன்பு எழுதியிருந்தார்கள். இதெல்லாம் அமசோனுக்கு முந்திய பொற்காலம். சில தடவைகள் நானும் சில அரிய புத்தகங்களைத் தேடி அங்கு சென்றிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் ஆங்காங்கே பல புத்தகக் கடைகள் இருந்தன. இன்றைக்கு எதுவுமே இல்லை.

அந்தக் கடை இருந்த கட்டடத்தை இடித்து, எண்ணிப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு நெருக்கமான, எக்கச்சக்கமான

மாடிகளைக் கொண்ட குடியிருப்புத் தொகுதிகளைக் கட்டித் தள்ளியிருக்கிறார்கள். அந்தக் கடை இருந்த பகுதியில் தான் இந்த வில்லையை விற்பனை செய்தவரும் இருந்தார்.

பனி அள்ளிக் கொட்டி எல்லாவற்றையும் மூடி இருந்த நாள் அது. அதில் நெடுஞ்சாலை வாகனப் பயணம் உசிதமானதும் அல்ல. ஆபத்தானதும் கூட.

இருந்தாலும், காதல் கிழத்தி மீதான காதலுக்குக் கண்ணும் இல்லை, மூளையும் இல்லை!

அங்கே கார் நிறுத்துவதற்கு

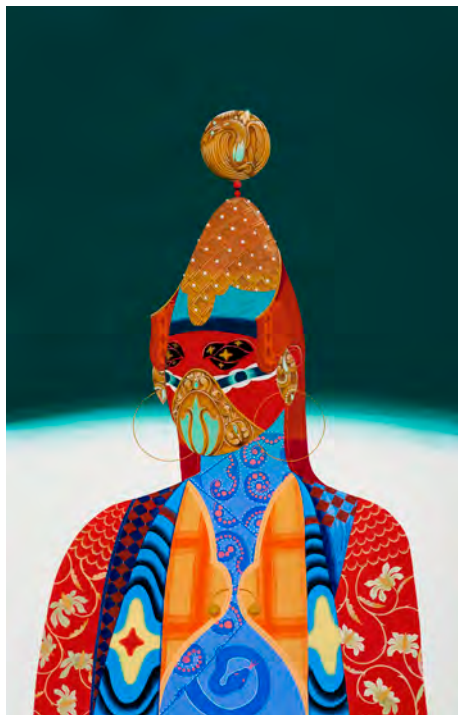
இடமும் கிடையாது. வீதியோரம் நிறுத்தினால் கடும் தண்டம் வேறு. வாசலில் நிறுத்தி, வருகை சொல்லிக் காத்திருந்து, வீதியோரம் இருந்த பனிக்குன்று ஒன்றின் மேல் ஏறிக் கடந்து, சேமித்த பணத்திற்கு வழி பண்ண டிக்கட் வைக்கிறவன் வருகிறானா என்று எட்டிப் பார்த்தபடியே காத்திருந்து, வாங்கி வந்தேன், ஒரு சீனப் பெண்ணிடம் இருந்து. மிகவும் கவனமாகவே பாவித்திருந்தாள். கைநூல் உட்பட்ட ஒரிஜினல் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் பத்திரமாகவே வைத்தும் இருந்தாள்.

வாங்கிக் கொண்டு கொஞ்சத் தூரம் போயிருப்பேன். ஒரு பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் பெரும் விளம்பரம் ஒன்று. இங்கே பஸ்தரிப்பு நிலையங்கள் பெரும்பாலும் கண்ணாடிகளால் ஆனவை. அதன் ஒரு பக்கச் சுவரில் ஆளை விட உயரமான ஒளிர வைக்கப்பட்ட விளம்பரங்கள் இருக்கும்.

கடந்து போன ஒரு சில செக்கன்ட்களில் கண்ணில் பட்டது.

Rajni Perera.

அட, சிங்களப் பெயராக இருக்கிறதே!? என்று பார்த்தால், இங்கே உள்ள பெரும் ஒவியக் கண்காட்சிக்கூடமான McMichael Canadian Art Collection நடத்தும் சிறப்புக் கண்காட்சியில் இவரது

ஓவியங்களைப் பார்வைக்கு வைத்திருக்கிறது.

ஆச்சரியமான விடயம்.

நான் முன்பின் அறிந்திராத ஒரு ஓவியருக்கு மிகவும் முக்கியமான ஒரு தனியார் கண்காட்சிக்கூடம் பெரும் பணம் செலவிட்டு விளம்பரம் செய்வது.

கனடாவில் மட்டுமன்றி, உலகெங்கும் பிரபலமான Group of Seven எனப்படும் ஏழு பெரும் ஓவியர்கள் வாழ்ந்த இடமான, ரொறன்ரோவுக்கு கொஞ்சம் அப்பால் உள்ள Kleinberg என்ற இடத்தில், அவர்கள் வரைந்த ஓவியங்கள் கண்காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் அதே கண்காட்சியகத்தில் தான் இவரது ஓவியங்களும் கண்காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பெயரை மனதில் உருப் போட்டபடி வீடு வந்து சேர்ந்து கூகிளில் தேடினால், மிகவும் பிரபலமான ஓவியர். இலங்கையில் பிறந்து கனடாவில் தற்போது இருப்பவர்.

எப்படி என் கண்ணில் இதெல்லாம் படாமல் போயிற்று என்று பார்த்தால்... நான் ரொறன்ரோ ஸ்டார், குளோப் அன்ட் மெயில் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதை நிறுத்தி நீண்ட காலம்.

அவற்றில் வரும் Arts & Entertainment பகுதி தான் நான் இரண்டாவதாக வாசிக்கும் பகுதி.

முதலாவது, Business.

தொடர்ந்து வாசித்திருந்தால் இதையெல்லாம் தெரிந்து வைத்திருந்திருப்பேன்.

ஏதோ நல்ல காலமோ என்னவோ, இந்த ஒளிப்பட வில்லையை பேஸ்புக் காட்டியது. இல்லாவிட்டால் இந்த ஓவியர் பற்றி நான் அறிந்திருக்க சந்தர்ப்பம் குறைவு.

அதனால் என்ன? கூகிள் தயவில் எல்லாவற்றையும் அறிய முடிந்தது.

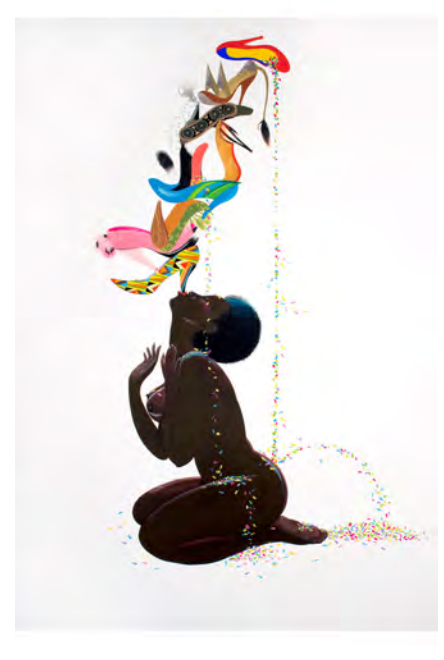
ஓவியம், சிற்பம், புகைப்படம் என்று பல்வேறு கலைவடிவங்களில் அவருடைய படைப்புகள் உள்ளன. கனடிய

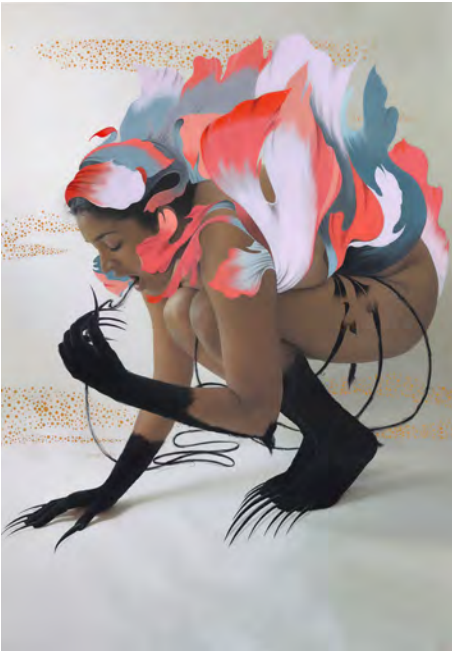
National Art Gallery விருதுகள் உட்பட்ட பல்வேறு விருதுகளையும், பணப்பரிசில்கள் அடங்கிய கலைக்கான மானியங்களையும் அவர் பெற்றிருக்கிறார். அவருடைய படைப்பு ஒன்றை இங்கே உள்ள மிகப் பெரிய, அரச ஆதரவிலான Art Gallery of Ontario விலை கொடுத்து வாங்கி காட்சிக்கு வைத்திருக்கிறது. இங்குள்ள Patel Brown எனப்படும் கலைப்பொருள் விற்பனைக்கான கண்காட்சியகம் ஒன்றில் அவரது படைப்புகள் விற்பனைக்காக உள்ளன.

The Boy & the Bindi என்ற சிறுவர்களுக்கான நூல் ஒன்றிற்கான ஓவியங்களையும் இவர் வரைந்துள்ளார்.

ஜப்பான், அரபு நாடுகள், ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, இலங்கை எல்லாம் இவரது ஓவியங்கள், படைப்புகளின் கண்காட்சிகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இங்குள்ள பல பல்கலைக்கழகங்களின் ஓவியக் கண்காட்சியகங்களில் அடுத்து பார்வைக்காக வைக்கப்பட உள்ளன. இன்ஸ்டாகிராமில் அவருக்கு 27 ஆயிரம் தொடராளர்கள் உள்ளனர்.

பல்வேறு ஓவியக்கலை விமர்சகர்களும் இவரைப் புகழ்ந்துள்ளதுடன், கலை சார்ந்த வெளியீடுகளும் மட்டுமன்றி, கனடிய தொலைக்காட்சி நிறுவனம், குளோப்

அன்ட் மெயில், ரொறன்ரோ ஸ்டார், நஷனல் போஸ்ட் போன்ற பிரபல பொது ஊடகங்களும் அவரைப் பற்றி எழுதியிருக்கின்றன. It's been a 'Bumpy Ride', but artist Rajni Perera has fully arrived என்கிறது குளோப் அன்ட் மெயில்.

Rajni Perera is the artist Toronto needs night now என்கிறது ரொறன்ரோ ஸ்டார்.

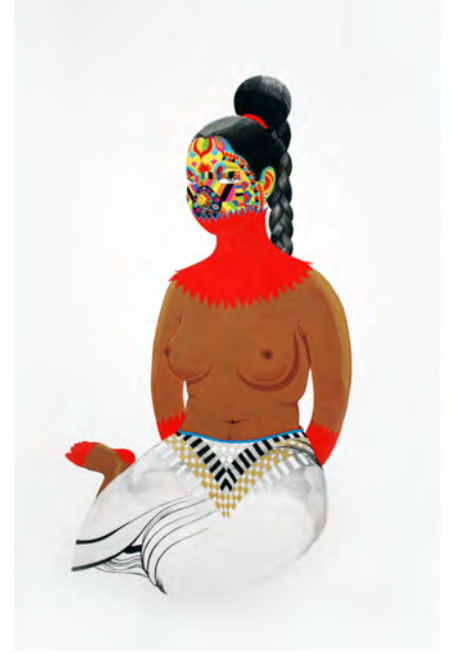
இவரது சிங்களப் பெற்றோர்கள் எண்பதுகளில் நாட்டை விட்டு வெளியேறி அவுஸ்திரேலியா சென்று பின்னர்

கனடா வந்திருந்தார்கள். சிங்களவர்களுக்கு மிகவும் நம்பிக்கையுள்ள சோதிடத்தின்படி, இவர் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பான ஓவியராக இருந்து தற்போது பிறந்திருக்கிறார் என்று கூறப்பட்டதாம். அதனால் அவரது பெற்றோர் அவரது ஆர்வத்திற்கு தடை போடாமல் ஊக்குவித்திருக்கிறார்கள். தங்கள் பிள்ளைகளின் மூளைகளுக்குள் பலவந்தமாக அறிவைத் திணித்து தாங்கள் விரும்பிய கற்பனையின்படி பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைக் கட்டமைக்கும் பெற்றோர்களை நீங்களும் கண்டு தானே இருப்பீர்கள். அவர்கள் எல்லாம் இந்த முயற்சிகளை உற்சாகப்படுத்தியிருப்பார்களோ தெரியாது.

அவரது பெற்றோர் பல வேலைகள் செய்துதான் குடும்பத்தை நடத்த வேண்டியிருந்தது. ஆயினும் ஒரு நிரந்தர வருமானம் கிடைக்குமோ என்ற நம்பிக்கை தராத ஒரு துறையை தங்கள் மகள் தேர்ந்தெடுத்து அதைத் தொடர ஊக்குவித்த அந்தப் பெற்றோருக்கு...

அடுத்த வருடம் ஒரு வீட்டை வாங்கிக் கொடுக்கப் போகிறேன் என்கிறார் அவர்.

திறமையை அங்கீகரிக்கும் இடங்களில் இருந்தால், வாழ்க்கை செழிக்கத் தான் செய்யும்.

பன்றிகளின் முன்னால் முத்துக்களை வீசி என்ன தான் பயன்?

புலம்பத்தான் முடியும், அங்கீகாரம் கிடைக்கவேயில்லை என்று வாழ்நாள் பூராவும்!

இந்த மாத அபத்தம் அட்டைப்படம் Ontario College of Arts and Design University யில் 2011இல் அவர் கற்று முடிந்து வெளியேறும்போது, இறுதிப் பரீட்சைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு பதக்கம் வாங்கிக் கொடுத்த அவருடைய படைப்பு.

குடும்ப வன்முறை

நோயல் நடேசன்

எழுத்தாளரும் ஓய்வு பெற்ற ஐ ஏ ஸ் அதிகாரியுமான சிவகாமியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, 'பிள்ளைகள், பெற்றோர்களிடமிருந்து தங்களை விலத்தி, தங்களுக்கான ஒரு புதிய பாதையைத் திறக்கவேண்டும். அதுவே அவர்கள் முன்னேறுவதற்கான ஒரே வழி.' என்றார்.

'உண்மைதான் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.' எனத் தலையாட்டினேன்.

இது பற்றி பலர் சிந்திக்காதபோதிலும் இது ஒரு முக்கியமான விடயம். எனது வாழ்வில் இதையே நான் காலம் முழுவதும் செய்தேன். ஆனால், அதை ஒரு பொது உண்மையாகச் செய்ய வேண்டிய காரியமாகவும் எழுத்தாளர் சிவகாமி சொன்னபோது எனது நெஞ்சில், ஓடும் குதிரைக்கு விழுந்த சவுக்கடியாக உறைத்தது. காரணம் இப்பொழுது நான் இரண்டு பிள்ளைகளின் தந்தை. நான் அவர்களை இப்படிச் செய்யச் சொல்லியோ அல்லது இதைத்தான் படிக்கச் சொல்லியே கட்டாயப்படுத்தவில்லை. ஆனாலும் ஒரு தந்தையாக எழுத்தாளர் சிவகாமி சொன்னதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது? கசப்பான கஷாயமாக இருந்தது என்பது உண்மை.

அறுபது வயதிற்குப் பின்பு பெரும்பாலான ஆண்கள் மனைவியிடமிருந்தும் குழந்தைகளிடமிருந்தும் தனக்கான

வெளியை, சுதந்திரத்தை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குப் போராடவேண்டும். மனிதவாழ்வில் படிக்களில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது அல்லவா?

எழுத்தாளர் சிவகாமி மீண்டும், 'எமது எழுத்தாளர்கள் எவரும் இது பற்றி எழுதவில்லை. நீங்கள் வாசித்திருக்கிறீர்களா?' என்றபோது தலையாட்டாது சிரித்தேன்.

எனது சிரிப்பைப் பார்த்துவிட்டு, பின்பு தனது குரலை மாற்றி 'நீங்கள் எழுதியிருப்பீர்கள்!!' எனச் சிரித்தார்.

அப்பொழுது நான் அண்மையில் எழுதிய தாத்தாவின் வீடு என்ற நாவலே அதைப் பற்றியதுதான் எனச் சொல்லி, அதில் ஒரு பிரதியை அவரிடம் கொடுத்தேன்.

ஒவ்வொரு தந்தையும் தான் கண்ட, வாழ்ந்த உலகத்தை வைத்து, தனது குழந்தைகளுக்கு ஒரு உலகம் உருவாக்க விரும்புகிறான். ஆனால், அவனுக்கு ஒரு உண்மை புரிவதில்லை. அவனது உலகம் ஒரு தலைமுறை முந்தியது. அல்லது கால் நூற்றாண்டு காலாவதியானது. தற்போது உலகம் வேகமாக முன்னேறி வருகிறது.

ஒரு வருடத்தில் கம்பியூட்டரும், இரு வருடங்களில் தொலைக்காட்சியும், மூன்று வருடங்களில் காரும் பழையதாகிறது. அதைவிடப் புற உலகம் தொடர்ந்து விரிந்துள்ளது. குழந்தைகள், புதிய உலகத்தைப் பெரியவர்களிலும் பார்க்க

இலகுவாகப் புரிந்து கொள்வார்கள். இந்த உண்மையை பெரும்பாலான தந்தைமார் கருத்தில் எடுக்க மறுக்கிறார்கள். அரசியல்வாதிகள், மதவாதிகள் போன்று 'கொண்டன விடேல்' என இறுகப்பிடித்தபடி கையைவிட மறுக்கின்றனர். அவர்கள் மறுப்பதுடன் மற்றையோரையும் தங்களது அறியாமையில் மூச்சுத் திணற வைக்கிறார்கள். சில வேளைகளில் தாய்மாரும் இந்த கட்டியத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதுவே பல குடும்ப பிரச்சினைகளின் தொடக்கப்புள்ளியாகிறது.

தந்தை, விடாக்கண்டனாக, தனது பாதையில் பட்ட துன்பங்களையும் பாதிப்புகளையும் சொல்லி, தனது விருப்பத்தையும் அபிலாசைகளையும் மகனது அல்லது பிள்ளைகளின் தலைக்குள் திணிக்கப் பார்க்கிறான். அந்தத் திணிப்பு முடியாத பட்சத்தில் தந்தை என்ற அதிகாரத்தில் சிம்மாசனம் அமைத்து கால் போட்டமர்ந்து வார்த்தைகளால் மற்றும் உடலால் வன்முறையைக் கையிலெடுக்கிறான்.

இந்த நேரத்தில் தாய் மகனைத் தந்தையிடமிருந்து பாதுகாக்க உள்ளே வரும்போது, தாய்மீது வன்முறை பாய்கிறது. இந்த வன்முறைகள் குழந்தைகளின் மனதில் நிரந்தர விரிசலை உருவாக்கி, பத்து வயதான பின்பு தந்தையை எதிரியாகவோ அல்லது அலட்சியப்படுத்தியோ நடக்கிறான்.

இப்படியான விடயங்கள் எதுவும்

வெறுப்பிலோ கோபத்திலோ அல்லது திட்டமிட்டோ நடப்பதில்லை. அன்பு, ஆவல், ஆசை என்பதால் மட்டுமே நடப்பது. ஆனால், அதை எப்படிப் பாவிப்பது எனத் தெரியாது அல்லவா சர்க்கரை வியாதிக்காரனுக்கு ஆசையாக ஊட்டி, கோமாவுக்கு அழைத்துச் செல்லும் செயலாகிறது.

இலங்கை, இந்தியா மற்றும் ஆசிய நாடுகளில் இவை பண்பாடு, கலாச்சாரம், மதம் முதலான போர்வைகளால் மறைக்கப்படுகிறது. காயங்கள் சுத்தப்படுத்தாது மறைக்கப்படுவதால் தொடர்ந்தும் புரையோடி மணக்கிறது. மனங்களில் விசமாகிறது. இவை மேற்கு நாடுகளில் குறைவாக நடந்தாலும்கூட நடந்து கொண்டாடுகிறார்கள். அதற்கு குடும்ப வன்முறை எனப் பெயரிடப்படுகிறது. குடும்பங்கள் சிதைகிறது. குழந்தைகள் அரசால் பொறுப்பேற்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சமூகத்திற்குச் சுமையாகிறார்கள்.

இப்படியான ஒரு விடயம் எனது வீட்டிலும் நடந்தது. தந்தையார் ஆசிரியராக இருந்தார். அக்கால ஆசிரியர்கள் குழந்தைகளைக் கீழ்ப்படிவாக நடத்துவதே தங்களது வெற்றியின் முதல் படி எனக் காலம் முழுவதும் பிரம்போடு அலைபவர்கள். யாழ். இந்துகல்லூரியில் அதிபர் சபாலிங்கம் போன்றவர்கள்

அதற்காகவே கொண்டாடப்பட்டார்கள். சில ஆசிரியர்களே பிரம்பற்று பாடசாலையில் இருப்பார்கள். நான் படித்த யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் பணியாற்றிய பிரான்சிஸ் மாஸ்டர் எனக்கு உடனடியாக நினைவுக்கு வருவார். அப்படி அவரைப்போன்று பிரம்பைக் கொண்டு திரியாத ஆசிரியர்கள் எங்கும் குறைவு

இந்த நிலையில் எனது தந்தையார் ஆங்கிலேயரது இராணுவத்தில் மூன்று வருடங்கள் இருந்தவர். தந்தை தாயற்று வளர்ந்தவர். இதனால் அவரது ஒழுக்கம் : கீழ்ப்படிவு என்பதன் அர்த்தம் என்ன என்று நீங்களே கற்பனை பண்ணமுடியும். இப்படியான தந்தைக்கு எதிராகச் செயல்படுவது ஒரு பிள்ளையின் முக்கிய கடமையாகிறது. அதைச் சிரம் மேற்கொண்டு செய்தேன்.

அவரது வாழ்க்கையின் இலட்சியங்கள், தந்தைக்கு அடங்கிய பிள்ளையாக நான் வளர்ந்து பல்கலைக்கழகம் போய், கொழுத்த சீதனத்தில் திருமணம் செய்யவேண்டும் என இருந்தன. இவைகளுக்கு எதிராக தொடர்ச்சியாக நான் செயல்படும்போது எனக்கெதிரான அவரது கோபம் அம்மாவின் மேல் திரும்பும்.

பிள்ளையை வளர்க்கத் தெரியவில்லை என்ற அவரது குற்றச்சாட்டு இறுதியில் வன்முறையாகிவிடும். 13 வயதிற்குப் பின்பு வீட்டை விட்டு வெளியேறும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அதன்பின் இடையிடையே கோபத்தில் நனைந்தாலும் இலகுவாக என்னால் துடைத்துவிட்டுத் தொடர்ந்து பயணிக்க முடிந்தது. ஆனால், அம்மாவின் வாழ்வில் அப்படியல்ல. அவரது கோபம், ரோகமாகி அதுவே வாழ்க்கையாகியது.

இவைகள் எனக்கு மட்டுமல்ல, பலரது வாழ்க்கையிலும் நடந்திருக்கலாம்! அவற்றை எப்படி வெளியில் சொல்வது?

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்க்கவும், ஜனநாயகமான தீர்மானங்களை எடுப்பதும் முக்கியமானது. எங்களது ஆசைகள் தாபங்களை நாம் எங்களது பிள்ளைகள்மேல் திணிக்காது அவர்களை, அவர்களாக சுதந்திரமாக வளரவிட வேண்டும். அவர்களுக்கு சுயம் உள்ளது. அதற்கான வெளியைக் கொடுப்பதே பெற்றோர் கடமை. அல்லாதபோது ஒவ்வொரு பிள்ளையும்

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்க்கவும், ஜனநாயகமான தீர்மானங்களை எடுப்பதும் முக்கியமானது. எங்களது ஆசைகள் தாபங்களை நாம் எங்களது பிள்ளைகள்மேல் திணிக்காது அவர்களை, அவர்களாக சுதந்திரமாக வளரவிட வேண்டும்.

அவர்களுக்கு சுயம் உள்ளது. அதற்கான வெளியைக் கொடுப்பதே பெற்றோர் கடமை. அல்லாதபோது ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தனது வீட்டில் புரட்சி நடத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். அதன் விளைவுகள், அக்டோபர் புரட்சியாகவோ அல்லது ஒத்துழையாமையானதாகவோ முடியலாம்.

தனது வீட்டில் புரட்சி நடத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான். அதன் விளைவுகள், அக்டோபர் புரட்சியாகவோ அல்லது ஒத்துழையாமையானதாகவோ முடியலாம்.

பிள்ளைகளுக்குப் பதிலாகப் பெற்றோர் இதைக் கவனத்தில் எடுக்கவேண்டும் என்ற ஆதங்கமே எனக்கிருந்தது. நேரடியான வார்த்தைகள் சம்பவங்கள் அலுத்துவிடும். பத்தோடு பதினொன்றாகிவிடும். அதனாலே பிரச்சினையை வைத்து எனது தாத்தாவின் வீடு நாவல் எழுதினேன். இதுவரையில் இலங்கை வன்முறையைக் கருவாக வைத்து எழுதிய நான், குடும்ப வன்முறையைக் கருவாக வைத்து எழுதியது தாத்தாவின் வீடு நாவல். வன்முறைகள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பானது. குடும்பத்தில் வன்முறையை அனுபவித்தவன் சமூகத்தில் தனது கோபத்தைக் காட்டுவது இயற்கையே.

மொத்தத்தில் குடும்பம், பாடசாலை, சமூகம், அரசு இவை எல்லாம் ஒன்றிலிருந்து வரும் கிளைகளே. வன்முறையின் ஆரம்பம் குடும்பமே. அதனால், விழிப்புணர்வை குடும்பத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்பது எனது கருத்து.

20 செக்கன் புகழோடு முடியாத பெருமை

மைக்கேல் ஜாக்சனுடன்
நடனம் ஆடிய
யாழ்ப்பாணப் பெண்

ஆண்டு 1991.

பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய மைக்கேல் ஜாக்சனின் Black or white பாடல் வெளிவந்தது அப்போது தான். 87 இல் வெளிவந்த Bad அல்பத்தின் பின்னால், பெரும் எதிர்பார்ப்போடும் பரபரப்போடும் வெளிவந்த Dangerous அல்பத்தின் ஒரு பாடல் தான் அது.

27 நாடுகளில் ஒரே தினத்தில் வெளியிடப்பட்டு, 50 கோடி பேர் பார்த்த அந்த வீடியோ அன்றைக்கு பெரும் பேசுபொருளாக இருந்தது. அதிலும் இந்திய நடனமாடும் பெண் ஒருத்தியும் மைக்கேல் ஜாக்சனோடு ஆடியது தமிழர்கள், இந்தியர்கள் என பலருக்கும் ஆர்வத்தைத் தூண்டியதாகவே இருந்தது.

அந்தப் பெண் யார் என்பது பற்றி பெரும் வதந்திகளே உலவிய காலம். பெரும்பாலான கதைகள் அவர் ஒரு இந்தியப் பெண் என்பதாகவே இருந்தது.

ஆனால், அவர் யாழ்ப்பாணப்

பின்னணியும் பரிச்சயமும் கொண்டவர் என்பது தான் ஆச்சரியமான விடயம்.

அதில் ஓடிசி வகை நடனத்தை ஆடியிருந்த அந்தப் பெண் யமுனா சங்கரசிவம் என்பவரே.

மைக்கேல் ஜாக்சன் தன்னுடைய பாடலுக்கு நடனமாட உலகின் பல்வேறு நடனங்களை

ஆடத் தெரிந்தவர்கள் தேவை என்று விளம்பரம் போட்ட போது யமுனாவும் விண்ணப்பித்திருந்தார். அவ்வாறு விண்ணப்பித்து நேர்முகத்தெரிவுக்கு போன மூவாயிரம் பேரில் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களில் யமுனாவும் ஒருவர். இதற்காக அவர் மைக்கேல் ஜாக்சனுடன் பயிற்சி எடுத்த வீடியோ இன்றும் யூடியூப்பில் உண்டு.

லொஸ் ஏஞ்சலஸின் பெருந்தெரு ஒன்றில், ஸ்டண்ட் சாரதிகள் வேகமாக ஓட்டிச் செல்லும் கார்கள் முன்னாலும் பின்னாலும் புழுதி கிளப்ப, 14 மணி நேரப்படப்பிடிப்பு நடந்திருக்கிறது, இவரது இருபது செக்கன் வீடியோவுக்காக.

சிங்கப்பூரியரான தந்தைக்கும் மலேசியரான தாய்க்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த யமுனா, அதன் பின்பு போர்ணியோவிலும் வசித்த பின்னால், அவரது பெற்றோருடன் அமெரிக்காவில் கலிபோர்ணியா மாநிலத்தின் லொஸ் ஏஞ்சலஸிற்கு ஒன்பது வயதில்

குடிபெயர்ந்திருந்தார்.

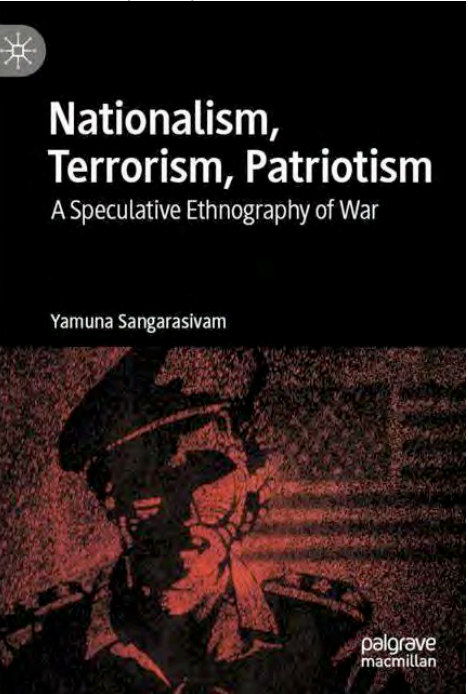
மைக்கேல் ஜாக்சனின் பாடல் வீடியோவுக்கான ஆட்கொடுவின் போது, இவர் கலிபோர்னியப் பல்கலைக்கழகத்தின் லொஸ் ஏஞ்சலஸ் வளாகத்தில் நடனம் பற்றிய முதுமானிப் படிப்பை மேற்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி ஜம்பது கோடி பார்த்து பரவசப்பட்ட வீடியோவில் இருபது செக்கன் புகழோடு மட்டும் இவரின் எதிர்காலம் முடிந்து விடவில்லை.

அவருடைய ஆளுமை அதற்கும் மேலானதாகவே இருந்திருக்கிறது.

சிறுவயதிலிருந்தே பல்வேறு கலைகளைக் கற்றுறிந்திருக்கிறார். பியானோ, கர்நாடக சங்கீதம், பரதநாட்டியம் போன்றவற்றைச் சிறுவயதிலேயே கற்றுத் தேர்ந்த அவர், அவை சம்பந்தமாகவே தனது மேற்படிப்புகளையும் மேற்கொண்டிருக்கிறார். பியானோவும் இசை பற்றியும் தனது இளமானிப் பட்டத்தையும், நடனம் பற்றி முதுமானிப் பட்டத்தையும் மானுடவியலில் (Anthropology) கலாநிதிப் பட்டத்தையும் பெற்றுள்ளார்.

தற்போது அமெரிக்காவில் நசரேத் பல்கலைக்கழகத்தில் மானுடவியல் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறார்.

அது மட்டுமல்லாமல், இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை, புலிகளின் தற்கொலைப் போராளிகளைப் பயன்படுத்திய போராட்டம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய Nationalism, Terrorism, Patriotism: A Speculative Ethnography of War என்ற நூலையும், Militarizing the Feminine Body: Women's participation in the Tamil Nationalist Struggle, Liberation Tigers of Tamil Ealam and the cultural production of nationalism and violence: Representing the integrity of nation and the choice of armed struggle என்று ஈழப்போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்களிப்பு உட்பட்ட மானுடவியல் அம்சங்கள் குறித்து பல்வேறு கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார்.

இந்த நூல் குறித்த உரையாடல் ஒன்றில் யுத்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்த அனுபவத்தையும் பகிர்ந்திருந்தார். சரி, இனிக் கொஞ்ச நாளில், 'மைக்கேல் ஜாக்சனுடன் ஆடிய அந்தத் தமிழ்ப் பெண் செய்த வேலையைப் பார்த்தீர்களா!?', 'யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பெருமை சேர்த்த வீரத் தமிழ்ச்சி, 'புலிகளுக்கு அங்கீகாரம் பெற்றுக் கொடுத்த வீரப் பெண்' என்றெல்லாம் யூடியூப் ஜர்னலிஸ்டுகளின் வீடியோக்களும், அரசியல் ஆய்வாளர்களின் கட்டுரைகளும் பேஸ்புக்கை நிறைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

-ஜோர்ஜ் இ.-

எழுதப்பட்டிருக்க கொண்டிருக்கும் கதை

‘ஏன் எங்களிடையேயுள்ள இந்த சீத்துவக் கேட்டையெல்லாம் வெளியாலை அள்ளிக் கொட்டப் பாக்கிறியள் என்றொரு குரல் உரத்துக் கேட்கப்படுகிறது,..’

.....

‘எங்களது பரம்பரையின் ஆன்மாவில் விஷ ஆணி அறைந்த தழுப்புக்கள் இன்னமும் மறையாமல் இருப்பதை எதிர்காலத்தவர்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே எனது பேனாவை இந்தத் துறையில் பேசவைத்துள்ளேன்.

‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’ என்ற தனது சுயவரலாற்றுநூலில் டொமினிக் ஜீவா.

...

மூடப்பட்டிருந்தத் தடித்த மஞ்சள் திரைச் சேலைகளை ஊடறுத்த வெளிச்சக் கீற்றுகள் அந்த வைத்தியசாலை அறையின் நிலத்தின் ஓரத்தில் கோட்டோவியங்களை வரைந்து கொண்டிருந்தன.

சற்றுத் திறந்திருந்த ஜன்னலினூடாக உட்புகுந்த காற்றின் அசைவுகள் வரையப்படும் கோடுகளை அலைக்களித்துக் கொண்டிருந்தன.

மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த

மேசையிலும், கதிரையிலும் வெளிச்சத் தின் நிழல்கள் பதிந்திருந்தன.

மயக்கம் கலந்த மம்மல் உணர்வுடன் கட்டிலில் படுத்திருந்த டிலானி கண்களத் திறந்து திறந்து மூடினாள். கண்களை அகலத் திறக்க அவள் எடுக்கும் முயற்சிகளில் அவள் தோற்றுப்போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

கண்களிற்கு முன் திரைதிரையாக கறுப்புப் புள்ளிகள் வந்து வந்து மறைந்தன.

தானிருக்கும் சூழலை முழுமையாக நோட்டமிட முடியாதவளாய் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

கைகளின் நரம்புகளிற்குள் பொருத்தப்பட்டிருந்த சிறு குழாய்களினூடாக அவளிற்கு மருந்துகளும், செலைனும் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

நிழலாய் தோன்றி மறையும் தாதிகளின் செயற்பாடுகள் அவளுக்கு அதனை உணர்த்தியிருந்தன.

நேற்றைய தினம் அவள் அவசரச் சிகிச்சைப் பிரிவிற்கு அனுமதிக்கப்பட்டது, அதன் பிறகு நிகழ்ந்தவை ஒன்றும் அவளுக்கு நினைவில் இல்லை.

தான் நித்திரை குளிசைகளை விழுங்கியதின் நித்திரைக்குச் சென்றது மாத்திரம் அவளது நினைவில் இருக்கிறது.

தொண்டைக்கும் வயிற்றுக்குமிடையில் வதைதுக்கொண்டிருந்த குமட்டல் சற்றுக் குறைந்திருந்தது.

எனினும் பலமுறை வாந்தி எடுத்ததன் விளைவாக அவளது தொண்டையில் நோஷுடன் கூடிய எரிவு ஏற்பட்டிருந்தது.

வாயில் ஏற்பட்டிருந்த கம்ச்சலை எச்சில் விழுங்கியும், உதட்டைப் நனைத்தும் போக்குவது அவளுக்கு இலகுவாகவிருக்கவில்லை.

அவளை அறியாமல் அவள் கன்னங்கள் நனையத் தொடங்கின.

சிதைந்தும் அறுந்தும் அவள் கைகளில் பொத்திவைத்திருந்த நினைவுகள் விரல்களின் இடுக்குகளிலிருந்து மெல்ல மெல்ல விலகி புழுக்களாக அவள் மீது ஊறத்தொடங்கின.

உமா

பலவீனத்தின் குவியலாய் இருந்த அவளது உடலிலும் உணர்வுகளிலும் அவை தம் இஷ்டதிற்குப் புகுந்து அருவருக்கத்தக்க அந்தத் தருணங்களை அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருந்தன.

...

வழமைக்கு மாறாக அந்தக் கபேயில் சனநெரிசல் குறைவாகவிருந்தது.

சுவருக்கு ஓரமாகவிருந்த இருக்கைகளில் டிலானியும் நிதுஷனும் அமர்ந்து கொள்வது வழக்கம்.

வீதியில் செல்பவர்களோ அல்லது அந்தக் கபேயிற்குள் உள்ளே நுழைபவர்கள் கண்களில் பட்டுவிடக்கூடாதென்ற அவதானத்துடன் அவர்கள் இந்த மறைவிடத்தைக் கண்டுபிடித்திருந்தார்கள்.

மேசையில் முக்கோண வடிவத்தில் நிமிர்த்தி வைக்கப்பட்டிருந்த ரோசா நிறத்துச் சேவியற்றுகளில் ஒன்றை எடுத்து டிலானி விரித்து மீண்டும் மடிக்க முயற்சிசெய்துகொண்டிருந்தான்.

அவள் தனது பதட்டத்தை மறைப்பதற்கான முயற்சிகளையே செய்து கொண்டிருந்தான்.

இரண்டு கோப்பைகளில் கபுசீனோவை கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்த நிதுஷன் இவளை உற்று நோக்கியபின் தனது இருக்கையில் வந்தமர்ந்தான்.

நுரைத்திருந்த கிறீமிற்குள் நடுவில் சொக்லட்டினால் வடிவமைக்கப்பட்ட இதயத்தை கரண்டியால் தாறுமறாக குலைத்தவளைப் பார்த்து

‘வஸ் இஸ்ட் லோஸ்?’ (என்ன பிரச்சனை) என்றவாறு நிதுஷன் அவள் கைகளை மெதுவாகத் தொட்டான்.

அவன் தொடுகை அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீரை வரவழைத்தது. அவள் குனிந்திருந்த தலையைத் இன்னும் தாழ்த்தி சேவியேற்றால் அவள் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டாள்.

‘இச் லீப டிச் நொக்’ (நான் உன்னை இன்னும் விரும்புகிறேன்),

ஆனால் இந்த நேரத்தில் அம்மா அப்பாவின் சொல்லைக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.

அம்மா தற்கொலை செய்யப் போவதாக சொல்கிறா.

பெரியம்மாவிற்கு நடந்தது மாதிரி அம்மாவுக்கும் ஏதும் நடக்குமோவென்று எனக்குப் பயமாகவிருக்குது.

அது தான்...’ டிலானியிடமிருந்து விசும்பல் மாத்திரமே பதிலாக வந்தது.

அவன் அவளது கைகளை அவனது கைகளிற்கு பொதித்து இறுகப் பற்றியிருந்தான்

சமீப காலமாக இவர்களின் உரையாடல்களின் சாரம்சம் இவ்வாறே அமைந்திருந்தது.

டிலானியும் நிதுஷனும் சிறுவயதிலிருந்து ஒருவரையொருவர் அறிந்திருந்தார்கள். இருவரும் ஒரே சின்டர்கார்டனுக்கும், தமிழ் பள்ளிக்கூடத்திற்கும் சென்றார்கள்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இருவரின் பெற்றோர்களும் ஜேர்மனிக்கு வந்த நாள் முதற் கொண்டு ஒருவரையொருவர் அறிந்திருந்தார்கள்.

அவர்கள் முதலில் ஒரே காம்பிலும், (புகாமிலும்) பின்பு ஒரே கட்டிடத்தில் மேலும் கீழும் அமைந்திருந்த வீடுகளில் குடியிருந்தார்கள் .

அந்த வீட்டில் இன்னும் சில தமிழ்க்குடும்பங்கள் வசித்து வந்ததால் அவர்களுக்கிடையில் உணவுப் பரிமாற்றம், சீட்டுப்பிடிப்புகள், பிறந்தநாள்க் கொண்டாட்டங்கள் என நித்தம் நித்தம் நிகழ்ந்து வந்தன.

டிலானிற்கும் நிதுஷனுக்கும் இடையில் ஒரு வயதே வித்தியாசமாகவிருந்த படியால், அவர்கள் ஒரே காலத்தில்

தான் ஆரம்ப பாடசாலைக்குச் சென்றார்கள்.

விளையாட்டுத் திடலிலும், உல்லாசப் பயணங்களிலும், பேச்சுப்போட்டிகள், கலைவிழாக்கள் என டிலானியினதும், நிதுஷனினதும் சிறுவர் பருவம் ஒன்றாகவே கழிந்தது.

...

ஒன்றாக வளர்ந்து, உறவாடிய குழந்தைகள் பதினம் வயதை அடைவதற்கு முன் குடும்பங்கள் வெவ்வேறு இடங்களிற்குச் சென்றன.

சில குடும்பங்களுக்கிடையில் முற்றாக உறவு அற்றுப்போனது.

‘நாங்கள் இப்ப அவயோளோட பழகிறதில்லை . . தெரியுந்தானே’ கேட்பவரால் எளிதில் புரியக்கூடிய விளக்கங்கள் உறவுகளுக்கிடையில் குறுக்கே மதில்களைக் கட்டின.

மறைந்தும் மறைத்தும் வாழ்ந்தவர்கள் தப்பித்து விடமுடியாதபடிக்கு ஒழுங்கைகளும் கோயில்களும், ஏன் தண்ணீர் பந்தல்கள் கூட சாட்சி கூறின.

...

‘நிதுஷன் . . . நிதுஷன் . . உன்னை எத்தனைதரம் கூப்பிடுறது?’

உனக்கு காலையில் இருந்து சொல்கிறேன் . . மேலயிருந்து அந்த சூட்கேசை எடுத்துத் தரச்சொல்லி . .

நாரியில் கையை வைத்தபடி சந்திரா கத்திக் கொண்டிருந்தார்.

‘காலையில் போய் இரண்டுபேரிட வேலை செய்திட்டு வந்து, இனி

‘இச் லீப டிச் நொக்’ (நான் உன்னை இன்னும் விரும்புகிறேன்),
ஆனால் இந்த நேரத்தில் அம்மா அப்பாவின் சொல்லைக் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது.
அம்மா தற்கொலை செய்யப் போவதாக சொல்கிறா.
பெரியம்மாவிற்கு நடந்தது மாதிரி அம்மாவுக்கும் ஏதும் நடக்குமோவென்று எனக்குப் பயமாகவிருக்குது.
அது தான்...’

சமைச்சுபோட்டுராஜி அன்றி வீட்டைப் போய்ப் பலகாரம் சுடுகிறதற்கும் உதவி செய்யவேண்டும்

‘ஏன் இப்ப கத்துறீங்கள்? ரயட் என்றால் போய் படுங்கோவன்.

கத்திக் கொண்டிருக்கிறீங்கள்.. நீங்கள் ஏன் ராஜி அன்றியிட வேலையைச் செய்ய ஒமென்றணீங்கள்.’

‘நான் இப்ப இரண்டு பரசிற்றமோல் போட்டிவிட்டுத்தான் இருக்கிறேன்.. நீ சுமமா கதை சொல்லாமல் ஆந்த சூட்கேசை எடுத்துத் தா . . அதுக்கில இருந்து உடுக்காத சீலை ஒன்றைப் பார்த்து பிளவுஸ் தைக்கக் கொடுக்கவேண்டும்.’

ஏன் அந்தப் பழையப் பெட்டிக்குள் வைத்து எடுக்கிறீங்கள் . . . ஒரே பழைய நாற்றம்.

உனக்கு விசர்.. நான் வரேக்க கொண்டுவந்த சூட்கேஸ் . . பார் இன்னும் ஊர் வாசம் போகயில்லை.

அந்த சூட்கேசின் அடியில் சந்திராவின் அம்மாவின் சேலையொன்றும், சந்திராவின் கல்யாணப் புடைவைகளும் பக்குவமாக மடிக்கப்பட்டு, நெட் ஒன்றில் சுற்றப்பட்டிருந்தன. அதற்குமேல் புதிய புடைவைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

நப்தலீன் உருண்டைகள் தேய்ந்தும் மறைந்தும் போயிருந்தன.

கெதியா எடுத்திட்டுத் தாங்கோ . . . மேல வைச்சிட்டுப்போக . . .

மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டு நிதுஷன் சொன்னான்.

கொஞ்சம் பொறு . . என்ன அவசரம்.. சொல்ல மறந்திட்டன்.

அப்பா வந்தவுடன் பாங்கிலிருந்து நகைகளை எடுக்க ஞாபகப்படுத்து . .

மறந்து போய் படுத்திடுவார் . .

எனக்குத் தெரியாது. நீங்களே கோல் பண்ணிச் சொல்லுங்கோ.

நான் எதுவும் சொன்னால் தான் உன்னால் ஒன்றும் செய்ய ஏலாது.

நீங்கள் சொன்னதைத் தானே நான் நெடுகவும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

உச்சஸ்தாயில் ஆரம்பித்த நிதுஷனின் குரல் முணுமுணுப்பாக மாறியது.

தேவைக்குப் பாவிச்சிட்டுப் பிறகு தூரப் போயிட்டினம்.

முந்தியும் சொந்தக்காரர் வந்தால் சாக்குபோக்குச் சொல்லி வீட்டைக் கூட்டிக் கொண்டுவரவில்லை என்று அம்மா கிட்டடியில் சொன்னவ.

நிதுஷனும் பெரிசா சோதனைக்கு இந்தியாவிலிருக்கும் சாதி ஒடுக்குமுறை பற்றித்தானே ப்றேசெண்டேசன் செய்தவர். எவ்வளவு உருக்கமாக என்னோடையும் கதைச்சவர்.

என்ன அந்த குத்தல் கதை .. ஒ.. அவளோட ஆடவிடவில்லை என்ட கவலையாக்கும். . .

நானும் உன்ர பெரியம்மா மாதிரி நரம்பு வெடிச்சு செத்தால் தான் நீங்கள் சந்தோசப்படுவீங்கள் . .

இப்படியே பயப்படுத்திக் கொண்டிருங்கோ.. உங்கட குடும்பமே விசர் குடும்பம் . . பிள்ளைகளுக்கு விருப்பப்படி ஒன்றும் செய்யவிட மாட்டீங்கள். அவர்கள் யாரையும் லவ் பண்ணினாலும் அந்த சாதி இந்த சாதி என்று. பிரிச்சுப் போடுவீங்கள் .

சொந்தச் சகோதரனையும் குடும்பத்திலிருந்து பிரிப்பீங்கள் . . லூ சுக்குடும்பம் . . இந்த பழைய சூட்கேஸ் மாதிரி பழசு . . .

நிதுஷன் அவசர அவசரமாக சூட்கேசை மேலே வைத்துவிட்டு கதவை அடித்துச் சாத்திவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அக்கா . . நீங்கள் அம்மாவின் மரண அறிவித்தலில் மகன் என்று பெயர் போடாவிட்டாலும் பரவாயில்லை . . அண்ணாவிற்குச் சொல்லி அம்மாவின்ர முகத்தை கடைசியாக ஒருக்கா பார்க்கவிடுங்கோ . .

அவள் தம்பி தவபாலன் தொலைபேசியில் அழுது கெஞ்சியது சந்திராவின் காதில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அன்றைக்கு அண்ணா அப்படியொரு முடிவை எடுத்தபடியால் தான் நாங்கள் இன்றைக்கு கௌரவத்துடன் இருக்கிறோம்.

அப்படி விட்டிருந்தால் இன்றைக்கு நாங்கள் டிலானிக்கும் சம்மதிச்சிருக்க வேண்டியிருக்கும்.

டிலானியின் தாயான தனது முன்னாள் நண்பி ராணியின் மடியில் தலைவைத்து தனது தாயின் இழப்பின் போது அழுததும் ஞாபகத்தில் வந்தது. கதவும் ஜன்னல்களும் மூடப்பட்டிருந்த அந்த அறையில் புளுக்கம் அதிகரித்திருந்தது.

...
இரண்டு நாட்கள் இடைக்கிடை பெய்த மழையினால் கோடை வெய்யிலின் கடுமை குறைந்திருந்தது.

புந்தரைக்கும் மரங்களிற்குமாக பருமனான உடல்வாகைக்கொண்ட அணில் ஒன்று ஓடித்திரிந்தது. குருவிகளின் கீச்சொலிகளும் அந்தப் பொழுதின் ரம்மியத்தை உயிர்ப்பித்துக்கொண்டிருந்தது.

தெளிந்த நீலவானில் ஒற்றைக் கீறலாக பதிந்திருந்த விமானப்பாதையின் சுவடை வெறித்ததுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த டிலானியின் மனநிலைபுறச்சூழலின் விம்பதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டிருந்தது.

எங்களை விட்டிட்டுப்போக எப்படியம்மா உனக்கு மனசு வந்தது என்ற தாயின் புலம்பலுக்கும்

ராசாத்தி உனக்கென்ன குறை? அவனில்லா விட்டால் என்ன . . என்ற தந்தையின் ஆற்றுப்படுதலுக்குமிடையில் சிக்கி அவள் குற்றவுணர்வுக்குள் தன்னை அமிழ்த்திக்கொண்டிருந்தாள்.

நிதுஷனின் மாற்றம் அவளிற்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தாலும், ஒருவரின் சுயவிருப்புகளின் ஆதிக்கம் செய்யும் சமூகம் மீது அவளுக்கு கோபம் வந்தது.

அம்மாவும் சந்திரா அன்றியும் எவ்வளவு

நன்றாகப் பழகினவர்கள். நிதூஷனின் தங்கச்சி பிறந்த நேரமும் நிதூஷனை எங்கட வீட்டில் விட்டிட்டு போனவர் என்றும், அம்மா தான் பிள்ளை பிறந்த நேரம் அவரைப் பராமரிச்சதென்றும் சொல்லுவா. அப்ப நாங்கள் என்ன சாதியென்று அவைக்குத் தெரியாதோ.

தேவைக்குப் பாவிச்சிட்டுப் பிறகு தூரப் போயிட்டினம்.

முந்தியும் சொந்தக்காரர் வந்தால் சாக்குபோக்குச் சொல்லி வீட்டைக் கூட்டிக் கொண்டுவரவில்லை என்று அம்மா கிட்டடியில் சொன்னவ.

நிதூஷனும் பெரிசா சோதனைக்கு இந்தியாவிலிருக்கும் சாதிஓடுக்குமுறை பற்றித்தானே ப்றேசெண்டேசன் செய்தவர். எவ்வளவு உருக்கமாக என்னோடையும் கதைச்சவர்.

‘ஹாய். . பெரிய யோசனை போல... புன்னனைகைத்துக் கொண்டு அவள் முன் நின்று அனித்தாவை நோக்கி கைகளை அசைத்தாள்.

நீர் கார்டனில் இருக்கிறீர் என்று ராணி அன்றி சொன்னவ . . என்று சொல்லிக்கொண்டே தோழியை அணைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டள்.

‘நேற்று எப்படி கல்யாணம் ? தூரீகா ஷோனாக(அழகாக) இருந்திருப்பாள்.’

அனித்தா தனது கைத்தொலைபேசிக்குள் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்த புகைப்படங்களை தோழிக்கு காட்டிக்கொண்டு ‘ஏன் அம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லையா? என்று கேட்டுக் கொண்டு அவளருகே அமர்ந்துகொண்டாள்.

‘ஓம்.. ராஜி அன்றி மாப்பிளை வீட்டாரைப் பற்றி புழுகினவவாம்.’

ஜேர்மன்காரரிலும் உயர்வான ஆக்களாம். பெரிய குடும்பமாம். தமிழ் கலாச்சரத்தில் சரியான விருப்பமாம். அதுதான் கோயில்ல தாலி கட்டவும் சம்மதிச்சவையாம். அதிகமான ஜேர்மன் காரர் சாறியோடையும், வேட்டியோடையும் தான் வந்ததென்றும் அம்மா சொன்னா.

சந்திரா அன்றியும் அம்மாவிற்கு கேட்கிற மாதிரி தாங்கள் தப்பிட்டினமென்று குத்தல் கதை கதைச்சவவாம் . .

‘ஓம் அம்மாவும் சொன்னவ.. ஆம்பிளைகள் தண்ணி அடிக்கிற இடத்திலும் கனகசிங்கம் அங்களிற்கும் நிதூஷனினின் அப்பாவிற்கும் ஏதோ

ஓம்.. ராஜி அன்றி மாப்பிளை வீட்டாரைப் பற்றி புழுகினவவாம்.’ஜேர்மன்காரரிலும் உயர்வான ஆக்களாம். பெரிய குடும்பமாம். தமிழ் கலாச்சரத்தில் சரியான விருப்பமாம். அதுதான் கோயில்ல தாலி கட்டவும் சம்மதிச்சவையாம். அதிகமான ஜேர்மன் காரர் சாறியோடையும், வேட்டியோடையும் தான் வந்ததென்றும் அம்மா சொன்னா

பிரச்சனை வந்ததாம். எங்கடை அப்பா தான் சமாதனம் செய்து வீட்டிற்கு அனுப்பி வைச்சவராம்.’

‘அம்மா போகமாட்டேன் என்று தான் சொன்னவ, எல்லோரும் என்னைப்பற்றி விடுப்பு கேட்பினம் என்று . .

நீங்கள் ஏன் பயப்பட வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தி நான் தான் அனுப்பி வைச்சனான்.’

நீர் எல்லாத்தையும் மறவும் . . தோழியின் நெற்றியில் மீண்டும் முத்தமிட்ட அனித்தா, அவள் கன்ன ஈரத்தில்ஓற்றியிருந்தமயிர்கற்றைகளை அப்பறப்படுத்தி, தன் கையால் அவற்றை பின்னோக்கி வாரிவிட்டாள்.

தோழியின் ஸ்பரிசம் அவளுக்கிலிருந்த விசம்பலை வெளியில் உடைத்தது.

இரண்டு கைகளிலும் சர்பத் நிரம்பிய குவளைகளுடன் அங்கு வந்த ராணி

‘இப்படித்தான் எப்பவும் அழுது கொண்டிருப்பா அல்லது யோசிச்சக் கொண்டிருப்பா . . இப்படி என்றால் சுகம் வந்து எப்படி யுனிவசிற்றி முடிக்கிறது.?’

அவரிடமிருந்து இரண்டு குவளைகளையும் வாங்கி அவர்கள் அமர்ந்திருந்த வாங்கிற்கு அருகிலிருந்த சிறு மேசையில் வைத்துவிட்டு..

ராணியை அணைத்தபடி, அவரை வீடிருக்கும் திசையை நோக்கி அழைத்துச் சென்று, அவவைக் கொஞ்சம் அவவினர் பாட்டில இருக்கவிடுங்கோ . . தெரப்பி முடிய அவ ஓகே ஆகிடுவா என்று நினைக்கிறேன்.’ என்ற அனித்தா தொடர்ந்தாள்.

எங்கடை அக்காவும் இப்படித்தானே இருந்தவ. ரதீசின் சொந்தக்காரர் பிரான்சிலிருந்து வந்து எங்கடை அப்பாவை அடிச்சிட்டேல்லோ

போனவை. நாங்கள் கல்யாணத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்திரோமென்று . .

ஓம். ஓம் எனக்குத்தெரியும் . . எனக்கூறிக்கொண்டு மகள் இருக்கும் திசையை நோக்கி ஒரு பெருமூச்சை விட்ட ராணியைத் திசை திருப்பும் நோக்கில்

உங்களுக்கு ஒரு கதை தெரியுமா அன்றி... ஹோலில் டோயிலேட் அடைச்சதென்று ராஜி அன்றி ஆக்களுக்கு அட்வான்சில நிறைய காசு வெட்டினவையாம்.

நானும் பார்த்தனான். ரெண்டு டோய்லேட்களிலும் நிலமெல்லாம் தண்ணி. எங்கடை டோய்லேட்டில் பிள்ளைகள் பேப்பரெல்லாம் போட்டு அடைச்சிருந்தது.

அதுக்குள சாறிகளையும் தூக்கிக்கொண்டு . .

ராணியின் மனதில் தண்ணீருக்குள் மேல் மிதந்த மலங் கலந்த காகிதச் சுருள்கள் நாற்றத்தை வரவழைத்தன.

ச்சீ . . எங்கட சனங்கள் எப்பத் திருந்தப் போகுதுகளோ? . .

ராணியின் வார்த்தைகள் சற்றுத்தள்ளியிருந்த டிலானியின் அருகில் விழுந்தன.

ஒரு ஏளனப் புன்னகையுடன் தன் கைத்தொலைபேசியில் பத்திரப் படுத்தியிருந்த நிதூஷனுடனான வடஸ்சப் செய்திகளை அழிக்கத் தொடங்கினாள்.

செரி மரத்தின் மேல் சல்லாபித்த குருவிகளின் சலசலப்பில் கிளைகளைலிருந்து பட்டுத் தெறித்த, முன்னையநாளின் சிலமழைத்துளிகள் அவளை நனைத்தன.

நிமிர்ந்து பார்த்த அவள் கண்களிற்கு கரும்பச்சை கிளைகளினூடாக தெளிந்த நீல வானத்துண்டுகள் தெரிந்தன.

தொலைந்து போன அடையாளங்கள்

பேசிய மொழி மறந்து மறைந்து போக
உற்ற உறவுகள் எங்கோ அந்நியமாய்ப் போக
பிறந்த நாடு ஓர் சுற்றுலாத் தலமாய்ப் போக
அணிந்த ஆடைகள் உபயோகம் இன்றிப் போக
பழகிய நண்பர் நலம் விசாரிக்காது போக
வணங்கிய தெய்வங்கள் இலகுவாய் விலகிப் போக
வலம்வந்த ஆலயங்கள் நினைவில் மங்கிப் போக
வசித்த இல்லங்கள் அழிவின் முத்திரையாய்ப் போக
புசித்த உணவுகள் சுவை மறந்து போக
விடை காணா வினாக்கள் நிரந்தரமாய்ப் போக

எங்கு ஓடுகிறோம் எதை நோக்கி ஓடுகிறோம்
கண்ணாடியில் தெளிவாய்த் தெரிவது எந்த பிம்பம்
வேற்றுமொழி பேசி தொழில் செய்யும் அலுவலகம்
உடை மாற்றி பாவனை மாற்றி அலங்காரம்
நடை மாற்றி பேர்தெரியா ஊர்களில் ஊர்வலம்
வாழ வந்த ஊருடன் ஒத்துப்போக வலுக்கட்டாயம்
முதுமையை மறைக்கும் முயற்சியும் தடையின்றித் தொடரும்
மனிதநேயம் சிலர் மனதில் இடம்பெறத் தயங்கும்
நிலையில்லாப் பொருட்களில் அளவில்லா ஆசையூறும்
தெளிவில்லா சித்தாந்தம் தேடிப் போகச் சொல்லும்

நம் வாழ்க்கை நாமே செதுக்கியது ஆகும்
ஏக்கத்தில் வாழ்வது வீழ்ச்சிக்குப் பாதை வகுக்கும்
கர்வம் அகங்காரம் தோல்விக்கு இடம் கொடுக்கும்
இழந்தவை ஏராளம், கிடைக்கும் வாய்ப்புகள் தாராளம்
எல்லோரும் சமம் எனும் தோன்றல் உருவாகும்
நாம் இவ்வுலகில் உதித்ததன் பலன் தெளிவாகும்
பரந்த வானும் அகண்ட பூமியும் நமதாகும்
ஜனனம் ஓரிடம், மரணம் வேறிடம் நினைவுருவாகும்
தொலைந்து போன அடையாளங்கள் மீண்டு வரும்
அதே உருவங்களில் அல்ல வேறோர் ரூபமெடுக்கும்.

சி.திலகா

கிழக்கிலங்கை தொல்குடிகளின் நில ஆக்கிரமிப்பும், குவேனி பழங்குடி அமைப்பின் தோற்றமும்

இற்றைக்கு 28000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே அதாவது இடைக்கற்கால காலத்தில் இருந்தே இலங்கையில் வேடர் சமூகம் வாழ்ந்து வருகின்றது என்பதனை, இலங்கை மானிடவியல் மற்றும் வரலாற்று ஆய்வுகள் தமது தாடனத்திற்கு எட்டியவரை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. இயக்கர், நாகர் என்னும் வரலாற்றுக்கு முந்தைய குடிகளை தமது மூதாதையர்களாக சிங்கள மற்றும் தமிழ் மக்கள் அடையாளப்படுத்தும் முயற்சியில் இருக்கும் ரும்நிலையில் அந்த குடிகளின் காலத்துக்கு எத்தனையோ ஆயிரமாண்டு முந்திய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த குடிகளாகவும் இன்றும் பழங்குடி அடையாளங்களுடன் தொடரும் குடிகளாகவும், கிழக்கிலங்கை வேட்டுவ குடிகள் காணப்படுவதானது அவர் தம் வாழ்வின் தொன்மையை எடுத்தியம்புகிறதாக அமைகின்றது.

அம்பாறை தொடங்கி மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை என மிக நீண்டதான கரையோரத்துடன் அண்டியதாக கடலோர வேடர் குடிப்பரம்பலை இன்றும் காணமுடிகிறது. கிழக்கின் இனக்கலப்பில் இன்றும் பழங்குடிகளின் அடையாளங்கள் சடங்கார்ந்த நடவடிக்கைகள் ஊடாக

வெளிக்கிளம்பியே உள்ளன.

கிழக்கிலங்கையில் வாகரை, வெருகல், மூதூர் பாட்டாலிபரம், இலக்கந்தை, சந்தோசபரம், வெருகல், இலங்கைத்துறை மாங்கேணி, கழுவாக்கேணி காயங்கேணி, பனிசங்கேணி, மதுராங்குளம், கிரிமிச்சை, உறியக்காடு, கதிரவெளி, கட்டுமுறிவு, அமந்தனாவெளி, வாகரை, புன்னைக்கிளங்கு, குஞ்சான்குளம், மட்டக்களப்பு வேடர் குடியிருப்பு (குடியிருப்பு), தளவாய், சித்தாங்கேணி, களுவன்கேணி, நாசிவன் தீவு, இறால் ஓடை, பொண்டுகள் சேனை, கொங்கனை, பால்ச்சேனை, திராய்மடு, வாகனேரி, முறுத்தானை, தம்பானை, கொக்கட்டிச்சோலை, கழுமுந்தன் வெளி, கரடியன்குளம், வேப்பவெட்டுவான், குசலன்மலை, விந்தனை, நாடுகாடு எனப் பல இடங்களில் பழங்குடி மக்கள் தமது இன அடையாளத்தினை சடங்கின் அடியாக இன்றும் பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

வளப்போட்டிகள் அதிகம் நிறைந்த கிழக்கு மாகாணத்தில் நவீன

வாழ்க்கை முறையை உட்செரித்துக் கொண்ட, போட்டிகள் நிறைந்த சமூகச் சூழல், பொருளாதாரம் மற்றும் பாடசாலைக் கல்வியறிவு முதலானவற்றில் இற்றை வரைக்கும் தொல்குடிகள் தாம் போராட வேண்டிய காலனிய நுகர்வுச் சூழல், பேரினவாதச் சிந்தனை, ஆரியக்கலப்புடனான தமிழ்க்காலனியம் முதலான பண்பாட்டசைவுக் கூறுகள் போன்ற விடயங்கள் பூர்வ குடிகள் தம் நிலங்களை, வளங்களை மற்றும் பண்பாடுகளைச் சிதைப்புச் செய்வதற்கும், சூறையாடுவதற்கும் ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கி இன்றைய காலகட்டத்தில் மிகப் பெருவாரியாக ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

கிழக்கிலங்கை கடலோர வேடர்கள் இன்றும் பெருவாரியாக வாழ்ந்து வரும் இடங்களான மூதூர், வெருகல் பகுதிகளில் பிற சமூகத்தவர்களாலும், சுதேச அரச பிரிவுகளாலும் நிகழ்த்தப்பட ஆக்கிரமிப்புகளையும் அநீதிகளையும் இங்கு விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

1. யுத்தத்திற்கு பின்னரான காலத்தில் அரச படைகளால் மலை நீலி அம்மன் கோவில் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு மலையில் பௌத்த வழிபாடு நடத்தப்படுகிறது. இலங்கை முகத்துவாரம் பெரியசாமி

கமல் பத்திராதன்

பூர்வகுடிகளின் பிரதான பூர்வீகத் தொழில்களான வேட்டையாடுதல், தேன் எடுத்தல், விறகு வெட்டுதல், சிறுகடல் பெருங்கடல் மீன்பிடித்தல், நன்னீர் மீன் பிடித்தல், பலவகை கிழங்கு மற்றும் சேனைப் பயிர்ச்செய்கை, கூலித்தொழில் என்பனவற்றை மேற்கொள்ளும் போது சக சமூகத்தினரில் சிலர் காடுகளை அழிப்பது மற்றும் மிருகங்களை வேட்டையாடுவதை காரணம் சொல்லி வனப் பாதுகாப்பு சபை, வனவிலங்கு பாதுகாப்பு சபை, பொலிஸ் என்வற்றின் ஊடாக மக்களை கைது செய்து நீதிமறத்தில் நிறுத்தி அபராதம் விதிக்கின்றனர்.

கோயில் சிதைக்கப்பட்டு கோயில்கள் முழுமையாக பௌத்த கோயிலாக மாற்றப்பட்டுள்ளது.

2. பூர்வகுடிகளின் பிரதான பூர்வீகத் தொழில்களான வேட்டையாடுதல், தேன் எடுத்தல், விறகு வெட்டுதல், சிறுகடல் பெருங்கடல் மீன்பிடித்தல், நன்னீர் மீன் பிடித்தல், பலவகை கிழங்கு மற்றும் சேனைப் பயிர்ச்செய்கை, கூலித்தொழில் என்பனவற்றை மேற்கொள்ளும் போது சக சமூகத்தினரில் சிலர் காடுகளை அழிப்பது மற்றும் மிருகங்களை வேட்டையாடுவதை காரணம் சொல்லி வனப் பாதுகாப்பு சபை, வனவிலங்கு பாதுகாப்பு சபை, பொலிஸ் என்வற்றின் ஊடாக மக்களை கைது செய்து நீதிமறத்தில் நிறுத்தி அபராதம் விதிக்கின்றனர்.

3. 2006 ம் ஆண்டு யுத்தம் மற்றும் சனாமி காரணமாக வெருகல் முகத்துவாரப் பகுதி மக்கள் சூரநகர் என்னும் பகுதிக்கு இடம் மாற்றப்பட்டார்கள். மக்கள் வெளியேற்றப்பட்ட வெருகல் முகத்துவாரப் பகுதி முழுவதையும் ஏறத்தாள 1000 ஏக்கர் நிலப்பரப்பை வனப்பாதுகாப்பு சபை ஆக்கிரமித்து வைத்துள்ளது.

4. கிறவல் குழி (சந்தோசபுரம்) கிராமத்து மக்களின் குடியிருப்பு காணிகள், விவசாயக் காணிகள், நிரந்தர வீடுகள், மலசல கூடங்கள், வழிபாட்டு இடங்கள் என்பன அரசின் உயர் பாதுகாப்பு வலையத்திற்குள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக சேனையூர் கிராம உத்தியோகத்தர் பிரிவிற்கு உட்பட்ட சீதனவெளி என்னும் கிராமத்தில் குடியேற்றப்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலையில், கல்வி பொருளாதார ரீதியில் வளர்ச்சியடைந்த சமூகத்தவர் மத்தியில்

போட்டி போட்டு வாழ முடியாது பூர்வ குடிகள் பெரும் நெருக்கடிகளுக்கும், புறக்கணிப்புகளுக்கும் உள்ளாகிறார்கள். அக்கிராமத்திற்கென ஒதுக்கப்படும் அரச மற்றும் அரச சார்பற்ற நிறுவங்களின் ஒதுக்கீடுகளில் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டு மிகச் சிறிய பகுதியே பழங்குடி மக்களுக்கு கிடைக்கிறது.

5. 2006 இல் இடம் பெயர்ந்து போன பகுதிகளை முஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் உள்ளூரில் இருக்கும் சில முஸ்லிம் அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகளின் துணைகொண்டு அரசாங்க சட்டங்களில் இருக்கும் ஓட்டைகளைப் பயன்படுத்தி உட்புரல் மற்றும் நல்லூருக்கு இடைப்பட்ட பகுதிகளில் இருந்த மாவடியூற்று என்னும் எமது பழங்குடி கிராமத்தில் 2009:2010 காலகட்டத்தில் முஸ்லிம்களை முன்பு இருந்த பகுதிகளாக அறிவித்து குடியேற்றி இன்று தாகிப் நகர் என்னும் சட்டவிரோதப் பகுதியை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். தாகிப் நகர் என்னும் சட்டவிரோதப் பகுதி உருவாக்கத்துடன் அதை அண்டியுள்ள பழங்குடியினர் மீன்பிடிக்கும் கடல் பகுதியையும், சிறு கடல் பகுதியையும் சில முஸ்லிம் மீனவர்கள் ஆக்கிரமித்துள்ளார்கள்.

6. வெருகல் பிரதேச செயலாளர் பிரிவிற்கு உட்பட்ட உட்புரலுக்கும் மட்டப்புக்கழி பகுதிகளுக்கும் இடைப்பட்ட கடலோரப் பகுதியில் 100 ஏக்கர்களுக்கு மேலான நிலப்பகுதியை “Ceylon Business Private Matter Company” என்னும் பெயரில் உள்ள ஒரு கம்பனி மூலம் தோப்பூர் முஸ்லிம்கள் பெரும் ஆக்கிரமிப்பை செய்திருக்கிறார்கள். போராட்டங்களுக்கூடாக பழங்குடி மக்கள் இந்த நிலங்களை மீட்டுவருகின்றனர்.

7. மூதூர் பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் உள்ள தொல்குடிக் கிராமமான சந்தனவெட்டை பகுதியில் மூதூரைச் சார்ந்த சில முஸ்லிம்கள் அதிகாரத்தையும், அரசியல் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி காணி அபகரிப்பை செய்து வருகின்றனர். இதன் பிரதான ஆக்கிரமிப்பாக எந்த அடிப்படையான மனசாட்சியும் இன்றி தொல்குடிகளின் இடுகாட்டையும் ஆக்கிரமித்துள்ளனர். பழங்குடி மக்கள் தேன் மற்றும் பழங்கள் பெறும் பகுதிகளும் இந்த ஆக்கிரமிப்பிற்குள் அடங்குகிறது. இந்தப் பகுதியில் மக்கள் பயன்படுத்தும் சிறு மலையை வெடிவைத்து கல்லெடுக்கும் பாதகமான வேலை அதே மக்களில் சிலரால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

இக்கிராமத்தில் 2009:2010 காலகட்டத்தில் மீள் குடியிருப்பு செய்யப்பட்டது. இன்றுவரை இக்கிராமத்திற்கென வீதி புனரமைப்பு, குடிநீர் வசதி, சமுர்த்தி வசதி, நிரந்தர வீட்டுத்திட்டம். போன்ற எந்தப்பணிகளும் உள்ளூர் அதிகார சபைகளால் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இக்கிராமத்தில் 25 வீதமான குடும்பங்கள் பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்களாக இருக்கும் நூழ்நிலையில், சில முதியோரும் பெண்களும் பிச்சை எடுத்து வாழும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

8. நல்லூர், பாட்டாளிபுரம், வீரமாநகர், நீனாக்கேணி ஆகிய பூர்வீக பழங்குடிக் கிராம மக்களின் ஒரே ஒரு விவசாயக் குளமாக இருந்த உல்லைக் குளம் டி எஸ் சேனநாயக்கா ஆட்சிக் காலத்திலும் வெள்ளைக்காரர்களாலும் இம்மக்களுக்காக 1917:18 காலப்பகுதிகளில் அவர்களைக் கொண்டே வெட்டி உருவாக்கினர்.

ஒரு குடும்பத்திற்கு மூன்று தொடக்கம் நான்கு ஏக்கர் வரை வழங்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கு பட்டாங்கட்டி

என்னும் ஒரு தலைவர் நியமிக்கப்பட்டு அரசாங்கத்தால் அவருக்கு சம்பளமும் வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இக்குளத்திற்கு அண்மையில் பத்தினி அம்மன் வழிபாடும் உருவாக்கி இதற்கு ஒரு தீர்த்தக் கிணறும் அமைக்கப்பட்டது. பத்தினி அம்மன் விவசாய சம்மேளனம் என்னும் பெயரில் ஒரு விவசாய அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

1935 மற்றும் 1950:55

காலப்பகுதிகளில் பழங்குடி மக்களுக்கான காணி உறுதிப்பத்திரங்கள் வழங்கப்பட்டது. இந்தக் காலப்பகுதியில் இருந்து 2006 வரை இந்தக் குளத்தை எமது மக்களே நிர்வகித்து வந்திருக்கிறார்கள். 2006ல் ஏற்பட்ட யுத்தத்தினால் இடம்பெயர்ந்து 2009:2010 காலப்பகுதியில் மீள் குடியேறும் காலப்பகுதிக்குள் தோப்பூரைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் ஏறத்தாள 1000 ஏக்கர் விவசாய நிலப்பரப்பு ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் கூடவே இப்பகுதியை ஒட்டிய கடல் துறைமுகத்தினையும் ஆக்கிரமிப்பு செய்திருப்பதுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் அனைத்திலும் அதிகாரத்துடன் நடந்து கொள்ளும் பண்பையும் வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

9. சாலையூர் என்று அழைக்கப்படும் கிராமம் தொல்குடிகளின் உத்தியாக்கள் காலத்தில் ரோட்டுச்சேனை என்று அழைக்கப்பட்டு வந்தது. 1975:76 காலப்பகுதியில் அவ்வூரைச் சூழ்விருந்த கல்வி பொருளாதார வகையில் வளர்ச்சி கண்டிருந்த தமிழ் மக்களில் ஒரு பிரிவினர் தொல்குடிகளை ஆடு மாடு மேய்த்தல், தோட்டத்தில் கூலிவேலைகள், வீட்டு வேலைகள், தங்கள் விவசாயப் பயிர்களுக்கான இரவு பகல் காவல் வேலைகள் எனப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதற்கு ஊதியமாக சிறு தொகை பணம், குறுநெல் அரிசி, உடைகள் என்பவற்றை மட்டும் வழங்கி வந்தனர். வறுமை நிலையில் கடனாளிகளாக மாறிய இவர்களிடம் வெற்றுப் பத்திரங்களில் கைநாட்டுகளை பெற்று அவர் தம் நிலங்களை அபகரித்துக் கொண்டார்கள். இதை அறிந்து இப்போது சந்தோசபுரம் என அழைக்கப்படும் கிறவற்குளியில் இருந்து மக்கள் நீதிகேட்டு படையெடுத்து சாலையூர் சென்றார்கள். நிலங்களை ஆக்கிரமித்திருந்த குடும்பங்களில் போராட்ட இயக்கத்தில் உறுப்பினராக இருந்தவர்களை குண்டர்கள் போல

பல சொல்லொண்ணா நெருக்கடிகளை இன்றைய காலத்தில் வாழும் கிழக்கிலங்கை பூர்வ குடிகள் எதிர் கொள்கின்றனர். தமிழ்க்காலனியத்தின் திணிப்பால் இவர் மொழியானது வெறும் சடங்காசாரங்களுடன் வடிகட்டப் பட்டு விட்டது. இயற்கை மற்றும் செற்கை கலப்புக்களால் இவர்களுக்கே உரித்தான பண்பாடும் படிப்படியாக சிதைந்து கொண்டு போகின்றது. இது பற்றி சிந்திப்பது யாருடைய கடமை?

பயன்படுத்தி எம்மக்களை அவர்கள் விரட்டியடித்தார்கள். விரட்டியடிக்கப்பட்ட எம்மக்கள் சந்தோசபுரம் மற்றும் சந்தனவெட்டை என்னும் கிராமங்களில் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர்.

10. வெருகலம்பதி சித்திர வேலாயுதசாமி கோயிலில் பழங்குடி மக்கள் பூர்வீகமாச் செய்து வந்த பதின்மூன்றாம் திருவிழாவான வேட்டைத் திருவிழா செய்யும் உரிமையை அந்தக் கோவிலை நிர்வகிக்கும் தமிழ் மக்களில் ஒரு பிரிவு குடியினாரால் திட்டமிட்டு மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

11. வெருகல் பகுதியில் உள்ள வட்டவன் என்னும் கிராமத்தில் பழங்குடி மக்களின் விவசாய நிலங்கள் தமிழ் சமூகத்தில் உள்ள ஒரு பிரிவினரால் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.

12. மூதூர் பகுதியில் உள்ள சந்தோசபுரம் பழங்குடி கிராம மக்களின் பிரதான நன்னீர் மீன்பிடிக் குளமான சம்புக்கழி குளத்தினை தமிழ் சமூகத்தை சேர்ந்த சிலர் விவசாயப் பண்ணை அமைக்கும் திட்டத்துடன் நிரந்தரமாக மூடும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுவருகிறார்கள்.

13. இளக்கந்தை பூர்வீக பழங்குடி கிராமத்தினுடைய விவசாய இடமான பலைவனக் குளம் சம்பூரைச் சார்ந்த சிலரால் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.

14. பழங்குடி மக்களின் பல கிராமங்களில் கிறிஸ்தவ சபைகள் பழங்குடி மக்களின் வறுமை, அறியாமையை பயன்படுத்தி சிறு சலுகைகள், உலர் உணவுப் பொதிகள், சிறு பண உதவிகள் என்னும் வழிமுறையூடாக எமது மக்களின் பூர்வீக நம்பிக்கைகளை சிதைத்து கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்திற்கு இழுத்துச்

செல்கிறார்கள். சர்வதேச அளவில் இருக்கும் கிறிஸ்தவமத வலைப்பின்னலை பயன்படுத்தி மட்டக்களப்பு தொடக்கம் திருகோணமலை வரை இருக்கும் சிறு சமூகமாகிய எம் பழங்குடி மக்களின் பண்பாடு, கலை, பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகளை திட்டமிட்டு சிதைக்கும் வேலையை இவ்வமைப்புகள் மேற்கொண்டு வருகின்றன.

புதிய ஏற்பாடுச் சபை, கிருபை ஐக்கிய சபை, மெதடிஸ் சபை, ஆர்மோன் சபை, கல்வாரி சிவிசேக சபை, ஏயோச்சி சபை என பல கிறிஸ்தவ சபைகள் எமது மக்கள் மீது பண்பாட்டு படையெடுப்பை செய்கின்றன. மதமாற்றத்தின் பாதிப்பு என்பது எங்கள் மக்கள் மத்தியில் பிரிவினையை தோற்றுவிக்கிறது. பழங்குடி குடும்பம் ஒன்றில் ஒருவர் மதம் மாற்றப்படும் பொழுது மரணச்சடங்கு என்பது கூட எந்த முறைப்படி செய்வது என்னும் குழப்பத்தில் அந்தக் குடும்பமும் கிராமமும் பெரும் குழப்பத்திற்கு உள்ளாகிறது என்பதனை ஒரு சிறு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

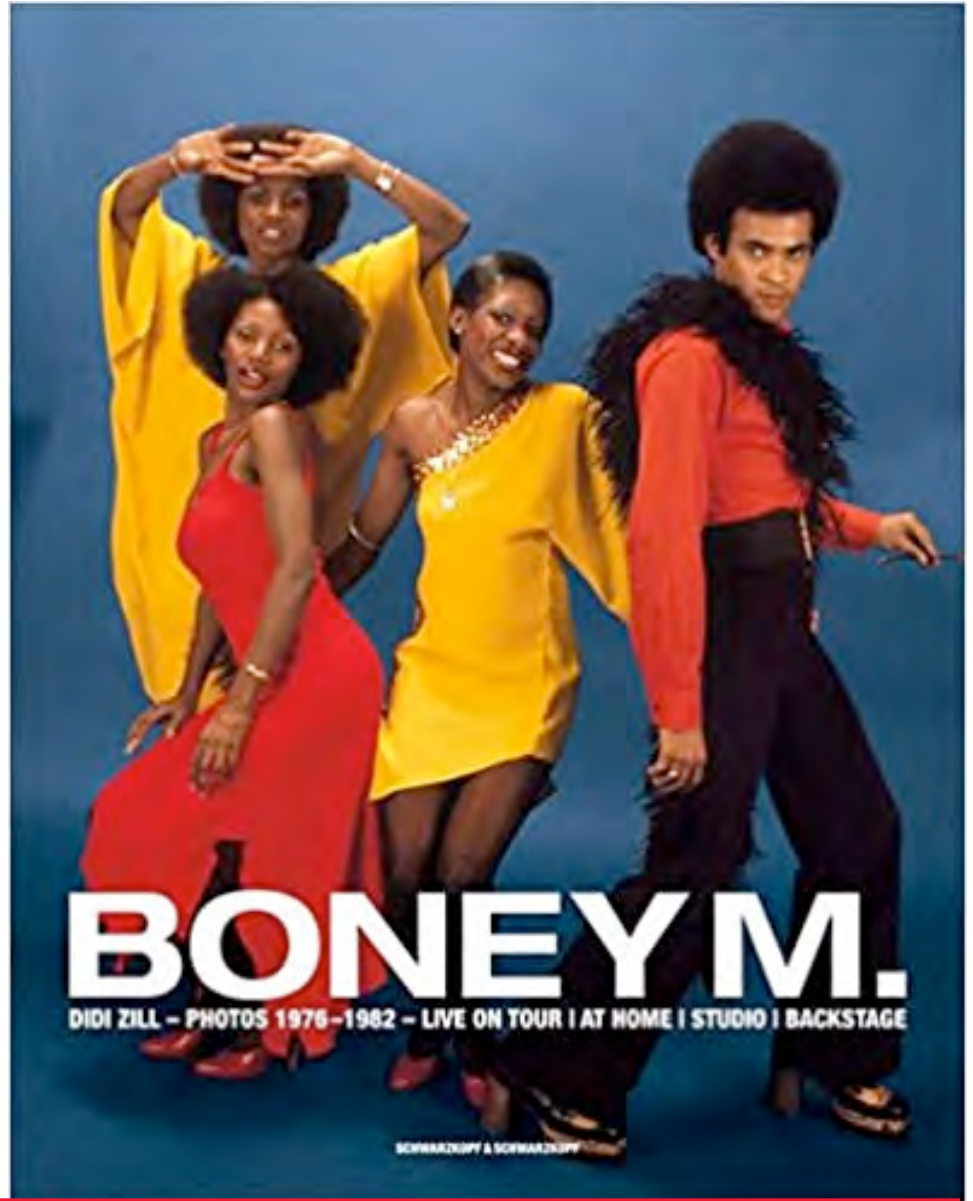
இவ்வாறான பல சொல்லொண்ணா நெருக்கடிகளை இன்றைய காலத்தில் வாழும் கிழக்கிலங்கை பூர்வ குடிகள் எதிர் கொள்கின்றனர். தமிழ்க்காலனியத்தின் திணிப்பால் இவர் மொழியானது வெறும் சடங்காசாரங்களுடன் வடிகட்டப் பட்டு விட்டது. இயற்கை மற்றும் செற்கை கலப்புக்களால் இவர்களுக்கே உரித்தான பண்பாடும் படிப்படியாக சிதைந்து கொண்டு போகின்றது. இது பற்றி சிந்திப்பது யாருடைய கடமை?

தகவல்: நடராசா கனகரட்ணம் நாகரெட்டினம் வரதன் (குவேணி பழங்குடி அமைப்பு கிழக்கிலங்கை)

ரஷ்ய சத்குரு ரஸ்புட்டினும்

யுத்தத்தை விற்பனை செய்தலும்

ஜோர்ஜ் இ.

எழுபதுகளில் என்னைப் போன்ற கிராமவாசிகளுக்குத் தெரிந்த ஆங்கிலப் பாடல்கள் Boney M, ABBA என்ற இரண்டு இசைக் குழுவினருடையவை தான். பட்டணப் பாடசாலையில் என்னோடு படித்த மாணவர்களுக்கு பல்வேறு ஆங்கிலப் பாடகர்கள் தெரிந்தவர்களாக இருந்தனர். நான் அவற்றில் நூனசூனியமாகவே இருந்தேன். என் மூத்த அண்ணன் வாங்கி வந்து வீட்டில் கிடந்து இழுபட்ட நியூஸ்வீக் சஞ்சிகையில் அட்டைப்படத்தோடு வந்த Bee Gees முதல் யாழ்ப்பாண நூலக ரைம் சஞ்சிகையில் அட்டைப்படத்தில் வந்த மைக்கேல் ஜாக்சன் வரை அத்துபடியாக வாசித்திருந்தாலும்,

அவர்களின் பாடல்களை ஒருபோதும் கேட்டதில்லை.

விரகேசரியில் பெட்டிச் செய்தியாக வந்த எல்விஸ் இறப்பு புற்றி வகுப்பு மாணவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது பேந்தப் பேந்த முழிசிக் கொண்டிருந்தேன். ஜோன் லெனன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட விவகாரத்தை இந்த அமெரிக்க சஞ்சிகைகளில் அப்போது வாசித்திருந்தாலும், பீட்டில்ஸ் பாடல்கள் எதையும் கேட்டதில்லை. வீட்டில் கிடந்து இழுபட்ட லியோ சேயரின் ஒலிநாடா கேட்டதில் ஆங்கிலப் பாடல்களில் ஆர்வம் வராதபடிக்கு, இந்த தமிழ்ப் பாட்டு ரசிகனுக்கு அவை எல்லாம் வெறும் காட்டுக் கத்தல் கூச்சலாகவே காதில்

பட்டிருந்தன. எனவே ஆங்கிலப் பாடல்களில் ஆர்வம் பெரிதாக இல்லாததால், ரேடியோவில் கூட கேட்க முனைந்ததில்லை.

ஆனாலும், இந்தியா வந்த ஒலி பிஸாவை உலகின் பெரிய பத்து இசைக்குழுக்களில் ஒன்று என்று விகடன் அடித்து விட்டதை வெளிநாடு வரும் வரைக்கும் நம்பிக் கொண்டு தான் இருந்தேன். அது உண்மையும் இல்லை. இங்கே ஒலி பிஸா யார் என்றே தெரியாது.

இப்போது விகடன் அடித்து விடுவது போதாதென்று, நம் புலன் பெயர்ந்தவர்கள் விகடனில் அடித்து விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் தான் உலகின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் என்று!

ஆனாலும், ஒரு நாள் இரவு இலங்கை வானொலி ஆங்கில சேவையில் ஒலி பிஸாவின் ரகுபதி ராகவ ராஜாராம் கேட்டேன். நன்றாகத் தான் இருந்தது, கொங்கா மேளத்தோடு!

ஜேர்மனியில் இருந்த காலத்தில், நான் வசித்த குக்கிராமத்திற்கு அருகில் இருந்த அமெரிக்க இராணுவத் தளத்தில் இருந்து ஒலிபரப்பான ஆங்கில சேவையில், Leo Sayer இன் பாட்டு ஒன்றைக் கேட்டு (Real live) மெய்யுருகி, கனடா வந்தும் அதைத் தேடி அலைந்ததும், இன்று வரையில் இணையத்தில் ஜேர்மன் டிவி ஒன்றில் அவர் அந்தப் பாடலைப் பாடியது தவிர வேறு எங்கும் நான் அந்தப் பாடலைக் கண்டதில்லை என்பதும், அதைத் தேடி ஒலித்தட்டுக் கடைகளில் எல்லாம் ஏறி இறங்கப் போய், நான் கனடாவில் முதன் முதலில் வாங்கிய குறுந்தகடு லியோ சேயரினுடையது தான் என்பதும் (Greatest hits. அதில் அந்தப் பாட்டு இல்லை) நான் எழுதிய சிறுகதை ஒன்றில் அவருடைய பாடல் பற்றி வந்ததும் தனிக் கதைகள்.

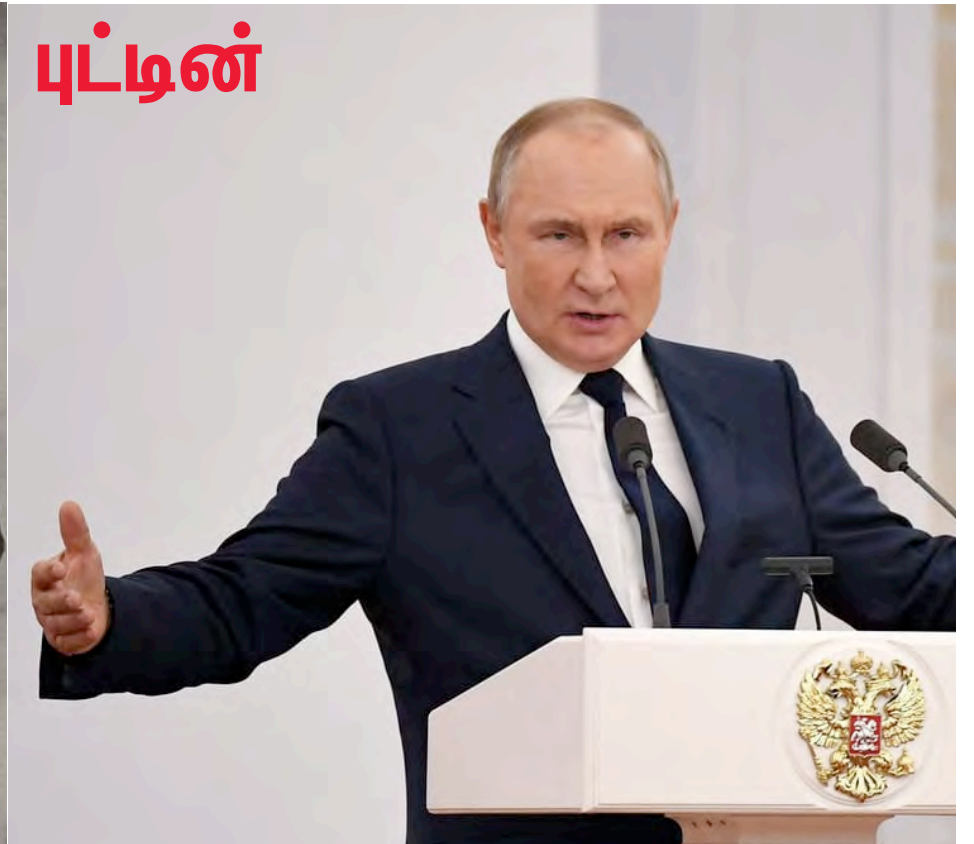
I love you more than I can say, When

I need you I close my eyes and I'm with you போன்ற பாடல்களின் பெரும் ரசிகன் நான்.

ஐம்பதுகளில் தொடங்கிய றொக் அன்ட் றோல் இசைக்குப் பின்னால், இளசுகள் discotheque ஆடல் நிலையங்களில் நடனமாடிக் களிப்பதற்கான பாடல்களாக எழுபதுகளில் அறிமுகமாகியது தான் டிஸ்கோ பாடல்கள். றொக் அன்ட் றோல் காலத்தின் பிந்திய காலங்களில் வந்து சேர்ந்த ஹிப்பி நாகரிகத்தின் போதைப் பொருள் பாவனையும், Free love உம் குறைந்து, பெல்பொட்டங்களும் திறந்த நெஞ்சு சேர்ட்டுகளும் அதில் தொங்கிய சமாதானச் சின்னச் சங்கிலிகளும் டிஸ்கோ யுகத்திலும் நீட்சி பெற்றிருந்தன.

இந்த இசை ஐரோப்பாவில் தான் மையம் கொண்டிருந்தது. அப்போது பல்வேறு ஐரோப்பிய பாடகர்களும் குழுக்களும் மிகவும் புகழ் பெற்றிருந்தனர். அந்தப் பாடல்கள் பல கடல் கடந்த சர்வதேச ஹிட்டுகளாகி இருந்தன. வெறும் இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பு மட்டுமே வானொலிப் பெட்டிக்குள்ளால் இசை இன்பம்

வழங்கிய காலத்தில், ஓமான் போய் சீமான்கள் ஆகிய பல ஹிப்பித் தலை யாழ்ப்பாணிகள் கொண்டு வந்த பெல்பொட்டங்களுடன் ஜப்பானிய சோனி, நஷனல், பயணியர் ஒலிநாடாப் பெட்டிகளான ரூ இன் வண்களும் (வானொலியும் ஒலிநாடாப் பெட்டியும் சேர்ந்தது) வந்து சேர்ந்து யாழ்ப்பாணிகளின் தூக்கம் கெடுத்தன. பெண் கொடு இலங்கைத் தீவில் பெண் எடுக்க வந்த லண்டன் மாப்பிள்ளைகள் இந்த ஓமான் சீமான்களின் மாப்பிள்ளை மவுசுக்குப் போட்டியாக வந்து அவர்களின் தூக்கத்தைக் கெடுத்ததுமில்லாமல் இந்த Boney M, ABBA குழுக்களின் ஒலித்தட்டுகளையும் கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தார்கள். அவர்கள் திரும்பிப்போகும்போது, யாழ்ப்பாண ரெக்கோர்டிங் பார்களுக்கு அந்த ஒலித்தட்டுக்களை விற்றுப் போக, அங்கிருந்த ஹெட்ட்போன் தலையில் போட்டபடி சவுண்டு விட்ட, 'சவுண்ட்' என்ஜினியர்கள் கொப்பிரைட் கவலை இல்லாமல் யாழ்ப்பாணிகளுக்குப் பிரதி செய்து விற்றுத் தான் பொனி எம்மும் அபாவும் யாழ்ப்பாணத்தின் பட்டி

தொட்டி எல்லாம் பட்டையையும் கலியாண வீடுகளில் புழுதியையும் கிளப்பினார்கள்.

நாங்களும் அந்த ரெக்கோர்டிங் பார்களில் கண்ணாடிப் பெட்டிகளுக்குள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த Night flight to Venus இசைத்தட்டை வாய் பார்த்துக் கொண்டே, அங்கிருந்த (ஸ்பீக்கர்) 'பொக்ஸ்'களில் அந்தப் பாட்டுக்களை கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தோம். டிஸ்கோ ஆட முடியாது. யாழ்ப்பாணிகள் ஒரு மாதிரிப் பார்ப்பார்கள்.

'தலை பிழை போல'

அவர்களின் பெரும் ரசிகர்களாக மாறிய முன்னாள் தியாகராஜ பாகதவர் ரசிகப் பெரிசுகளும், கலியாணவீடுகளில் காதைக் கிழித்த 'சவுண்ட் சேர்விஸ்' டிஜேக்களிடம் 'தம்பி, உந்த மணியத்தைப் போடு!' என்று நேயர் விருப்பம் கேட்டார்கள்.

இப்படியாகத் தான், என் வகுப்பு நண்பன் கேதீஸின் அக்கா லண்டனில் இருந்து வந்த போது கொண்டு வந்த பொனி எம் ஒலிநாடா என் கைக்கு வந்தது. அதைக் கேட்பதற்காக, தொலைவில் இருந்த அண்ணன் வீட்டுக்கு நடந்து போய், அவருடைய ஒலிநாடாப் பெட்டியில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அண்ணியின் கோபப் பார்வையையும் மீறி!

'உதை உடைக்கப் போறான்?'

அதில் வரும் ரஸ்புட்டின் பாடல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அதற்கான காரணம் அதன் தொடக்கத்தில் வரும் ட்ரம் இசை தான். ஒரு புகையிரதம் ஸ்டாம்ப்டுவது போல மெதுவாகத் தொடங்கி வேகம் பிடிக்கும். அதைக் கேட்க பெரும் கிண்கா இருக்கும்.

இப்படி நான் கொண்டு வந்த ஒலிநாடாவைக் கேட்டு என் அக்காமார் பொனி எம் பாடல்களைப் பாடவும், என் அண்ணன் கிட்டாரில் அந்தப் பாடல்களை வாசிக்கவும் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

பொனி எம் குழு மேற்கு ஜேர்மனியில் உருவாக்கப்பட்ட கரிபியன் பாடகர்களைக் கொண்ட குழு. அதன் தயாரிப்பாளர் Frank Farian என்ற ஜேர்மானியர் என்பது,

அவர்களின் பெரும் ரசிகர்களாக மாறிய முன்னாள் தியாகராஜ பாகதவர் ரசிகப் பெரிசுகளும், கலியாணவீடுகளில் காதைக் கிழித்த 'சவுண்ட் சேர்விஸ்' டிஜேக்களிடம் 'தம்பி, உந்த மணியத்தைப் போடு!' என்று நேயர் விருப்பம் கேட்டார்கள்.

ஜேர்மனியில் இருந்த போது, பொனி எம்மின் மீள் இணைவு குறித்து அவர் தொலைக்காட்சிக்கு அளித்த பேட்டியொன்றைப் பார்த்த போது தெரிந்து கொண்டதுதான்.

இவர் முதலில் இந்தப் பாடல்களைத் தயாரித்து வெளியிட்ட பின்னர் தான், இதற்கான பாடகர்களை (அல்லது நடிகர்களை)த் தேடிப் பிடித்தார். காரணம் ஒலித்தட்டில் அந்த நால்வரும் பாடவும் இல்லை. இருவர் தான் பாடினார்கள். Lip Sync வாயசைப்புத் தான். அவர்களுடைய குரல் ஒலிப்பதிவுக்குப் பொருத்தமானதாக இருக்கவில்லையாம். அதில் வரும் ஆண் குரல் கூட பிராங் பாரியனுடையது தான்.

ஆனால், நேரடி நிகழ்ச்சிகளில் அவர்களைப் பாட வைத்ததுடன், அவர்களின் குரல் மேலெழாதபடிக்கு பிற்பாட்டுப் பின்னணிக் குரல்களைப் பயன்படுத்தி அதன் சத்தத்தைக் கூட்டித் தான் தயாரிப்பாளர் ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

Milli Vanilli என்ற இசைக்குழுவையும் பிராங் பாரியன் இப்படி உருவாக்கி, வேறு பாடகர்களைக் கொண்டு ஒலிப்பதிவு செய்து, நன்றாக ஆடக் கூடியவர்களை வாயசைக்க வைத்து, அவர்களின் இசைத்தட்டுக்கு கிராமி விருது வழங்கப்பட்டது. நேரடி நிகழ்ச்சி ஒன்றில் பின்னணி இசை வழங்கலில் ஏற்பட்ட சிக்கல் காரணமாக வாயசைப்புச் செய்து

'ரிக்கார்டு டான்ஸ்' ஆடியது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அகப்பட்டதை அடுத்து, பிராங் பாரியன் அதை ஒப்புக்கொண்டு பெரும் சர்ச்சை (Scandal) கிளம்பி, அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட விருது திரும்பிப் பெறப்பட்டது.

இறுதியில் பொனி எம் இசைக்குழு பிரிந்து மறைந்தே விட்டது. ஆனாலும் டிஸ்கோ காலத்து ரசிகர்கள் மனதில் இருந்து பிரியவே இல்லை.

இவர்களின் புகழ் பெற்ற ரஸ்புட்டின் பாடல் புகழ் பெற்ற ரஷ்ய மதகுரு பற்றியது. ஸார் மன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தில் அரச குடும்பத்துடன் நெருக்கமாய் இருந்த ரஷ்ய சத்குரு அவர். ஸார் மன்னர் யுத்த முனைக்கு செல்ல, ஸாரின் மனைவியுடன் சேர்ந்து அதிகார துஷ்பிரயோகம் செய்யப் போய் பலரின் எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார். அத்துடன் அவர் மீது பல பாலியல் குற்றச்சாட்டுக்களும் இருந்தன. அதில் இவருக்கும் ஸாரின் மனைவி மட்டுமன்றி, சிறு பிள்ளைகளுக்கும் தொடர்பு இருந்ததாகவும் ஊர்ஜிதம் செய்யப்படாத வதந்திகள் உண்டு.

இவரை நம்ம சாரு போல, ரஷ்யாவின் செக்ஸ் மெஷின் என்று வர்ணித்தது தான் இந்த ரஸ்புட்டின் பாடல்.

நான் கனடா வந்து இத்தனை வருடங்களாகின்றன. ஒரு போதும் கனடிய வானொலியில் நான் பொனி எம் பாடல்களைக் கேட்ட தேயில்லை. கிறிஸ்மஸ் காலத்தில் அவர்களின் புகழ் பெற்ற கிறிஸ்மஸ் பாடலைக் கூடக் கேட்டதில்லை. வீட்டுக்காரி மட்டும் ஏதாவது பார்ட்டிகளில் பாடுவதற்காக கிறிஸ்மஸ் காலத்தில் அந்தப் பாடலைப் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டு இருப்பாள்.

Mary's boy child
Jesus Christ was born
on Christmas Day.

கனடிய வானொலிகளை ஆக்கிரமித்திருப்பவர்கள் முக்கியமாக இங்கிலாந்து பாடகர்களே. ஒரு மணி நேரத்திற்குள் பாதி நேரத்திற்கு மேல் அவர்களின் பாடல்களே ஒலிபரப்பாகும். அறுபதுகளின்

தற்போது சர்வதேச நீதிமன்றத்தில் அவரைக் குற்றவாளியாக நிறுத்தும் முயற்சியில் இனப்படுகொலைக் குற்றங்களைச் சுமத்தியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்கா உலகெங்கும் நடத்திய யுத்தங்களில் நடந்த படுகொலைகளோடு ஒப்பிடுகையில், உக்ரெய்ன் யுத்தம் வெறும் கொசுறு தான்.

பிராங் காரியனுடன் பொனி எம்

நடுப்பகுதியில் இருந்து வட அமெரிக்க ரசிக உலகத்துக்குள் இந்த பிரிட்டிஷ் இசைக்குழுக்கள் ஆதிக்கம் பெற்றதை பொதுவெளியில் British invasion என்பார்கள். அவ்வளவு தூரத்திற்கு அவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள்.

ஆனாலும் ஐரோப்பிய இசைக்குழுவான பொனி எம், சவீடிஷ் இசைக்குழுவான அபா அளவுக்குக் கூட இங்கே பிரபலம் பெற்றிருப்பதாகவோ, ரசிக்கப் படுவதாகவோ, ஊடகங்களில் பேசப்படுவதாகவோ நான் கண்டதில்லை. சில பல வருடங்களுக்கு முன்னால், அபாவின் பாடல்களை வைத்து Mama Mia என்ற பெரும் இசை நாடகம் (Musical) ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு பெரும் வெற்றி பெற்றிருந்தது. ரசிக்கர்கள் பலர் தாங்களும் சேர்ந்து அந்தப் பாடல்களைப் பாடும் அளவுக்கு அதற்கான வரவேற்பு இருந்தது.

ஆனால் கொஞ்ச நாட்களாக பொனி எம் பாடல் ஒன்று நான் வேலை செய்யும் இடத்து ரேடியோவில் ஓரிரு நாட்களுக்கு ஒரு தடவையாவது, நான் வேலை செய்யும் எட்டு மணி நேரத்தில் ஒலிபரப்பாகி எனக்குக் கேட்கிறது.

காரணம் எதுவாக இருக்கலாம்?

வேறு எதுவாகத் தான் இருக்கும்?

ரஷ்ய உக்ரெய்ன் யுத்தம் ஆரம்பித்து, தற்போது மேற்குலகம் ரஷ்யாவுக்கு எதிராக உக்ரெய்னுக்கு யுத்த உதவிகளை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பெருமளவில் உக்ரெய்ன் அகதிகளை கனடா உட்பட பல்வேறு மேற்கு நாடுகள் உள்ளே வர விட்டிருக்கின்றன. ஒரு நாடும் இல்லாமல், தற்போது பொது வெளியில் மக்கள் சிந்தனையை யுத்தத்திற்கு சாதகமானதாக, ஆதரவுள்ளதாக, அகதிகள் மீது வெறுப்பு ஏற்படாததாக மாற்றுகின்ற முயற்சியாகத்தான் இது எனக்குப் படுகிறது.

இந்த அபத்தம் இதழில் நோம் சொம்ஸ்கி எப்படி ஊடகங்கள் பொதுச் சிந்தனையை மடை மாற்றுகின்றன என்பதை சொல்லியிருந்தார் என்பது பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறேன்.

இப்படி எங்களை அறியாமலேயே, எங்களை இந்த யுத்தத்தில் மேற்குலகை ஆதரிக்க வைக்கும் வகையில் தான் இந்தப் பாடல் ஒலிபரப்பப்படுகிறது போலும்.

போதாக்குறைக்கு ரஷ்யாவில் தலைவராக இருப்பவருக்கு புட்டின் என்ற பெயர் வேறு.

ரஸ் புட்டின்.

அவரை ஒரு வில்லனாக சித்தரிக்க இதை விட வேறு எந்தப் பாடல் தான் சரியானதாக இருக்க முடியும்?

There lived a certain man in Russia long ago
He was big and strong,
in his eyes a flaming glow
Most people looked at him
with terror and with fear
But to Moscow chicks
he was such a lovely dear

என்று தொடங்கி

Ra ra Rasputin
Lover of the Russian queen
They didn't quit,
they wanted his head
Ra ra Rasputin
Russia's greatest love machine
And so they shot him
'til he was dead

என்று வந்து

Oh, those Russians
என்று ரஷ்யர்கள் மீது வெறுப்போடும் சலிப்போடும் முடிகிறது.

தற்போது சர்வதேச நீதிமன்றத்தில் அவரைக் குற்றவாளியாக நிறுத்தும் முயற்சியில் இனப்படுகொலைக் குற்றங்களைச் சுமத்தியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்கா உலகெங்கும் நடத்திய யுத்தங்களில் நடந்த படுகொலைகளோடு ஒப்பிடுகையில், உக்ரெய்ன் யுத்தம் வெறும் கொசுறு தான்.

என்றாலும்

They don't quit,
they just want his head!

‘நியோகம்’

சிறீனோ சிறீ சிறீசு

• முன் குறு குறிப்பு
இதில் வரும் ‘கதை வியாஸ மஹாபாரதக் கதை’யை ‘பெரும்படியாய் தழுவி எழுதப்பட்டதாகத் தோற்றினும், அது முழு மெய் அல்ல..!!!! அங்கொன்றிங்கொன்றாக, ஏதாவது சிலபல இருக்கலாம்.’ முடிவில், பின்குறிப்பையும் பார்க்க. 1.

‘மகனே, ஈடிணையற்ற பாரதவர்ஷத்து சந்திர குல, குருவீடு இப்படியே வம்ஸமின்றி அழிந்து போவதா?? பராக்கிரமமும் பெருமையும் செல்வமும் சீரும் ஒருங்குபெற எம் மூதாதையர் காலாகாலமாக போற்றிக்காத்த ஹஸ்தினாபுர ராஜ்யத்தை எந்த தொய்வுமின்றி தொடருவதற்காகவேனும், நீ அம்பிகாவுக்கு ஒரு ஆண் வாரிஸைக் கொடுத்தே ஆகவேண்டும்.’ என்றாள் இருமகன்களையும் இழந்த சந்தனுவின் மனைவி சத்தியவதி, கண்ணீர் திவலைத்து ததும்ப.

‘தாயே, என் பயங்கர பிரம்மச்சரிய விரதத்தை நீர் அறியீரோ?! கங்கையின் புத்திரன், பரஸுராமரை குருவாகக்கொண்டவன், பதினாறு வருஷங்களாய் தேவ லோகத்தில் வஷிஸ்ட ரிஷியிடமும் ஷியாவனரிடமும் வேதம் பயின்றவன், ப்ரம்ம புத்திரர் ஸனத்குமாரரிடம் தேறுபெற, ஆத்மீக விஞ்ஞானத்தைக் கற்றுத்தேர்ந்தவன், உரைத்த சூளை, எடுத்த பிரமாணிக்க சபதத்தை மீற முடியுமா?!’ என் வாரிசு, குரு

ராஷ்யத்து சக்கரவர்த்தியாக என்றுமே ஆக மாட்டான் என்ற பிரமாணத்துக்கமைவாக பெண்ணூறவில் எவ்வழியாகவும் ஈடுபட மாட்டேன், என்ற என் வாக்குறுதியை எவ்வாறு உடைக்க முடியும்? அது எந்நிலபரத்திலும் முடியாத காரியம்! எனக்கு எவ்விதமான பெண்ணுடனும் என்றுமே திருமண பந்தமோ மதன உறவோ நியோகமோ நடக்காது,’ என்று திடமாக அவுக்கென மறுத்தார் தேவவரதராகிய காங்கேயராகிய பீஷ்மர். ராஜமாதாவையே மறுதலிப்பதன் வியாகூலம் அவரிடம் இயல்பாகவே கவிந்தது. இப்படியேதான் இருக்கும் என்பது தெரிந்த அவருக்கு இப்படியேன்தான் இருக்க வேண்டுமென்பது தெரிந்ததோ, தெரியவில்லை.

எனது புத்திரர்கள், சித்திராங்கதன், விசித்திரவீர்யன் இருவருமே படு துன்பகரமாக இறந்து விட்டார்கள். என் மருமகள்மார் அம்பிகாவிிற்கும் அம்பாலிகாவிிற்கும் புருஷர் இல்லை. நீ அவர்களுக்கு புத்திர பாக்கியம் அளிப்பதில் எவ்வித தவறும் இல்லை. ஸாஸ்திரங்களிலும் இது அங்கீகரமானது. எம்முன்னோர் காலக்கட்டாயத்தின் பாற்பட்ட தேவையால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட போதெல்லாம் இவ்வழியைப் பின்பற்றியமையே சரிதம். உன்னைவிட்டால் குரு வம்ஸத்துக்கு விமோஸனம் இல்லை,’ என்று இறைஞ்சும் தினுஸில் கூட தொடர்ந்து வற்புறுத்தியும், இரும்பு வீரர் பீஷ்மர் அரக்கவில்லை.

‘முடியாது தாயே.’

வியாஸ பாரதப்படி. (ஆதிபர்வம்) தாய்க்காரிதான் எல்லாம். எல்லாமே தாய்க்காரிதான்.

ராஜமாதா மாதிரி.

சகல விஷயங்களிலும் அவளின் கிடுக்கிப்பிடி உரமானது. அவள் சொற்கேளார் இலர், எனலாம். அம்மா வார்த்தை அந்திமமானது, என்பதாயே குடும்பக்கோர்வை முடிப்பு கொண்டிருந்தது.

இருந்தாலும், சாத்தியவாதியம்மா என்கிற தாய்க்காரி பாவம்.

பாவமான படு(ஊ) பாவம்.

சோக வாழ்க்கை.

படு(ஊ) சோக வாழ்க்கை.

சொத்து கொட்டிக்குவிந்து, எதையும் இம்மெனச்சாதிக்கும் பவித்திர அந்தஸ்து இருந்துமென்ன??!!

கணவன் சாந்தனுவன் இறந்த பின், ஒருவர் பின் ஒருவராக இரண்டு மகன்மாரும் அடுத்தடுத்து செத்து மடிந்தனர். மூத்தவன் நாட்டுப் போராட்டத்தின்போது கொல்லப்பட்டதாகத்தான் கதை.

அடிபட்டபோது கொல்லப்பட்டதாக. அதில் ஏதோ அர்த்தமுள்ள அல்லது அர்த்தமில்லாத பெயர்ப்பிரச்சினையொன்றும் சேர்ந்து கொண்டதான தகவலும் உண்டு. சரியான விபரம் கிடையாது.

இரண்டாமவன் கொஞ்சம் சாதாளை எனத்தான் ஊரில்

பரவலாக பேச்சு இருந்தது. அவனுக்கு பொம்பிளை பிடிக்கத்தெரியாது. எந்த பொம்பிளைகளுக்கும் அவனைப்பிடித்ததும் தெரியாது. இதனால்தான் சாந்தனுவனின் முதல் தாரத்துக்குப் பிறந்த படு பலசாலி மகன், பீட்டுமன், ஊரூர் தாண்டிப்போய், தாரத்துத்தொங்கல் பிரதேஸத்தில் மல்லுக்கட்டி, அக்கை தங்கை இருவரை அடாத்தாக தூக்கி வந்ததாக ஊரில் வதந்தி பறந்தது.

இந்த இரு பொம்பிளைகளுக்கும் ஆக மூத்தவளாக இருந்தவளையும் பீட்டுமன் பலாக்காரமாய் கிளப்பிக்கொண்டு வந்ததாயும், அவள் பிற்பாடு, ஏலவேயே யாருடனோ காதல் வசப்பட்டிருக்கையிலேயே அடாத்தாக கடத்தப்பட்டதால், வந்த கையுடன், அறுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டதாகவுங்கூட ஊரின் வதந்திப்பறவைக்கு தூரப்பறக்கும் சிறகுகள் இருந்தன.

பிள்ளைகளும் கிடையாது. கணவனும் மாண்டுபட்டாயிற்று. பணத்தையும் சுகத்தையும் சோபிதத்தையும் தொடர்ச்சியாக, அடுத்த வாரிசுக்கு கடத்த சாராரணமான எவ்வழியும் இருக்கவில்லை.

மனம் பிணையும் இந்த சாத்தியவாதியம்மாவின் சோகத்தை பறைய விளக்கமான இலகியல்புச் சொற்களே கிடையா.

வேறு பாதை ஏதுமே தெரியாமல், தனது கணவனின் முதல் தார மனைவி மூலம் பிறந்த, உயிரோடிருக்கும் ஒரே மகன் பீட்டுமனை ஆள் விட்டு கூப்பிட்டாள் அவள்.

‘மகனே பீட்டுமா., வேறு வழியேதுமே தெரியவில்லை. மருமகள்மார் இரண்டுபேரும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். மகன்மார் இருவரும் தான் எங்களுடன் இல்லை. காலவியின் கோரக்கொடுமையில் போய்ச்சேர்ந்து விட்டார்கள். எங்கள் குடும்பச்சொத்து, அந்தஸ்து, குலப்பெருமை பரம்பரை வழி வழியாய் தொடர்வதற்கு ஒரு வழி வேண்டாமா.??? நீதான் எமக்கு இப்போது இருக்கின்ற ஒரே மார்க்கம். எமது சந்ததியைக்கொண்டு நகர்த்த, என் மூத்த மருமகள் ஆம்பிக்காவை நீ கல்யாணம் செய்து கொள்.’

‘அது முடியாத விஷயம்,’
‘ஏன் மகனே இப்படி அவுக்கென்று அபசகுனமாக மறுப்பு சொல்கிறாய்????’
‘அது நீண்ட கதை. கடும் இருட்டின் குறு மூலைப்பொந்தின் அடியில்

சாந்தனுவனின் முதல் தாரத்துக்குப் பிறந்த படு பலசாலி மகன், பீட்டுமன், ஊரூர் தாண்டிப்போய், தாரத்துத்தொங்கல் பிரதேஸத்தில் மல்லுக்கட்டி, அக்கை தங்கை இருவரை அடாத்தாக தூக்கி வந்ததாக ஊரில் வதந்தி பறந்தது.

இந்த இரு பொம்பிளைகளுக்கும் ஆக மூத்தவளாக இருந்தவளையும் பீட்டுமன் பலாக்காரமாய் கிளப்பிக்கொண்டு வந்ததாயும், அவள் பிற்பாடு, ஏலவேயே யாருடனோ காதல் வசப்பட்டிருக்கையிலேயே அடாத்தாக கடத்தப்பட்டதால், வந்த கையுடன், அறுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டதாகவுங்கூட ஊரின் வதந்திப்பறவைக்கு தூரப்பறக்கும் சிறகுகள் இருந்தன.

அமைந்திருக்கும் ஒரு மர்மாங்க இறுகல் விஷயம். அதைச்சொல்ல முடியாது. பெரு மலையை சிக்காராய் முடிய குறுகண் கண்ணியை நேர்ப்படுத்தினாலும் படுத்தலாமே தவிர, இதை விளக்க முடியாது. மிகவும் இரகஸ்யமானது அது. ஆனாலும், என்றுமே நான் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போவதில்லை. குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளப்போவதில்லை. அது முடியாத காரியம். அந்த முடிவு மாறவே மாறாது.’

சாத்தியவாதியம்மா கவலையிலும் அதிர்ச்சியிலும் வரிவரியாய் உறைந்தாள். எத்தனையோ சொல்லிப்பார்த்தாள். எத்தனையோ வகைகளில், வரலாறு, வழக்கம், வழி இருப்பதையிட்டு வற்புறுத்திப்பார்த்தாள். வேறு வழி இல்லையென்பதை தெளிவு படுத்த அதீதமாய் பிரயத்தனித்தாள். எவ்வளவோ மிருதுத் தன்மையாக கெஞ்சிப்பார்த்தாள். பீட்டுமன் இம்மியளவும் மாறுகிற ஆளாகத்தெரியவில்லை.

உறுதி.

கொடுறுதி..!!!!

‘இவனுக்கு அந்தப்பிரச்சினை இருக்குமோ?????’

2)

‘மகனே, தேவவிரதா, பிரமாண்டமான ஒரு இரகஸ்யத்தை உனக்கு இப்போ உரைப்பேன். இது உன் தந்தையை நான் சந்திப்பதற்கு பலகால் முன், நடந்த சங்கதி. கைவர்த்த: செம்படவ தலைவனின் மகளான

நான், ஜமுனா நதியின் மருங்குகளுக்கு பயணிகளை பரிசலில் அழைத்துச்செல்லும் தொழிலைச் செய்தவள், ஆற்றைக்கடக்கும் போக்குவரத்து படகோட்டி, ‘என்று துவங்கி

எவ்வாறு நதி கடக்க வந்த பராசர முனிவர், மாலையின் லீலை மயக்க மதனங்கிளர்ந்து, தன் யௌவன வனப்பில் மயங்கி, தன் மூலம் ஒரு மகவு பெற படு(ஊ) வீசுரமாய் வாஞ்சித்தார், எப்படி எந்நோக்குவாரதும் கண் பார்வை புகா, மாய மைம்மலை உருவாக்கி புதரில் ஒளித்து களவாய் கலவி கொண்டார், அது மூலம் எவ்விதம் கரிய வண்ணங்கொண்ட கிருஷ்ண துவைபாயனர் என்ற வியாஸர், ‘உடன் உடனே ஆச்சர்யகரமாக ஜனித்தார். என்பதையெல்லாம் விபரஞ்செய்துடன், தன் இழந்த கற்பைக்கூட முயங்கலுக்கு முன்னானது போல, வரி பரிசுத்தமாய் மீழ்த்தந்தமை, எங்குமென்றுமிலா அதி நறுமண நெடியை தன் மேனிக்கு வழங்கிச் சென்றமை, போன்ற விவகாரங்களையும், கறுத்துப்பிறந்து ரிஷித்தந்தையுடன் சென்ற வியாஸர், தான் எப்போதெல்லாம் எவ்விதமான ஈற்றுத்தேவை கொண்டழைப்பினும், உடனே தரிசனமாவேன், என்று வாக்குறுதி தந்த விஷயத்தையும் முதலோடு முடிவுவரை விபரித்தாள், சத்தியவதி.

‘வியாஸரை அழையுங்கள்,’ என்றார் பீஷ்மர்.

வியாஸ பாரதப்படி, ஆதி பர்வம். தாய்க்காரியிடம் பிரமாண்ட

மானதொரு இரஹஸ்யம் இருக்கிறது. எல்லோருடமும் ஏதோவொரு வகையில் ஏதாவது இரஹஸ்யங்கள் இருக்கவே செய்கின்றன.

இது சற்று பெரிது.

இது பற்றி எவருக்குமே இதுவரை தெரியாதென்றது படு பாரிய, படு ஆச்சர்ய விஷயந்தான். இதற்கு முற்பாடு, எப்போதும் சாத்தியவாதியம்மா இது சம்பந்தமாய் எந்தவித இளமட்டத்து மூச்சங்கூட விடவில்லை. வெளித்தெரியும் சற்று சின்ன அசுமாத்தம் ஏதும் கிளம்புமென்றால் கூட, அவுக்கென்று மூச்சுக்கக்கூடிய ஆள் அவன். 'அப்போது நான் படு வெகு இளம்பெண். அழகின் வழி, உடலின் வழி ஓய்வற்று பாயும் இளமை.

அது காட்டுக்கரை. ஆறு. கரைக்குளம். சலசல சத்தம். காட்டுசரரை எனக்கு ஏலவே தெரியவே தெரியாது. அவர் என்னில் கண் எறிந்தபோது, என்னால் கண்முட முடியவில்லை. காமப்பொறி.

மைம்மல் கறுத்த இரவு. காட்டு மறைவு. ஒரு குஞ்சு குருமனுக்கு ஏதுமே தெரியாது. அப்படித்தான், நானும் காட்டுசரரும் சல்லாபித்தோம். காட்டு மத்தி 'அதிர்வின் அமைதியில்', இரவின் 'இறுக்கத்தளர்வில்' புணர்ந்ததாலோ என்னவோ, ஒரு படு கறுப்பு மகன் பிறந்தான். கரு உரு.

காட்டுசரஸன்.

அதுதான் அவன் பெயர்.

ஊருக்குப் பயந்து, சடங்கில்லாமல் முயங்கிப்பெற்ற பிள்ளையே, என்று வெட்கித்து, அவனை காட்டுசரருடன் அனுப்பி விட்டேன். இது சம்பந்தமான எதுவுமே எப்போதுமே எவருக்குமே தெரியாது.

இப்போது, இதை உனக்குச்சொல்லுவதற்கு காரணம் உண்டு.

'நீ ஆம்பீக்காவை திருமணம் செய்யமாட்டேன்,' என்று படு கடுமையாய் மறுத்து விட்டாய். நம் பரம்பரை தளிர்க்க வேறு பாதை ஏதுமில்லை. எமது குடும்பத்துக்கு வாரிசு அதிவசியம். அதற்கு ஒரேயொரு வழிதான் உண்டு. காட்டுசரஸனை கூப்பிட வேண்டியதுதான் ஆம்பீக்காவுக்கு பிள்ளை கொடுக்க. 'கூப்பிட்டால் போயிற்று' பிள்ளை கொடுத்தால் போயிற்று,' என்றான் பீட்டுமன்.

தாய்க்காரியிடம் இத்தனை

பஞ்சணையில் படுத்திருந்த அனுபவமேதுமேயற்ற அம்பிகா, படு கரும் பயத்தில், : வியர்த்து, நடுங்கி, அதிர்ந்து, கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். சம்பவம் நிறைவாக, வெளிவந்த வியாஸர், ஆவலாதியாய் வெளியில் நின்ற தாயாரிடம், 'உங்கள் மருமகள் கண்களை முழு உறவின்போதும் ஏகமாய் மூடிக்கொண்டாள். இதன் பொருட்டு அவளுக்கு ஓர் ஆண்மகன் பிறப்பான். ஆனால், அவன் பூரண குருடனாகவே இருப்பான்,' என்றார்.

இரகஸ்யங்கள் பொதிந்து கிடக்கின்றனவா? என்று உள்ளூள் அதிர்ந்தும் கொண்டாள்.

3.

'தாயே, எனக்கும் சிலபல கட்டுக்கோப்புகள் இருப்பினும் உங்கள் ஆணையை சிரமேற்கொள்ளவேன். குருவம்ஸ வியோகத்துக்கு நியோகமே நிவாரணமென்றால் நான் அதன் பாத்திரதாரியாவதில் பூரண சம்மதமே. என்னை அம்பிகாவின் வாஸவிடத்துக்கு இட்டுச்செல்லுங்கள்,' என்று சத்தியவதிமுன் வணங்கி நின்றார் வியாஸர்.

மாடம் இருண்டிருந்தது. கூடம் இரண்டிருந்தது.

உட்பரிகை இருண்டிருந்தது. அறையில் ஏற்றப்பட்டிருந்த விளக்கு வியாஸர் உள்ளிட்டதும் அவுக்கென அணைக்கப்பட்டது. தாடி, ஜடாமுடி நீண்டு, காட்டுடை தரித்த, உடலம் இறுகி, காட்டு வாடை பரத்தும் படு கரு உருவம்.

வியாஸர்.!!!

பஞ்சணையில் படுத்திருந்த அனுபவமேதுமேயற்ற அம்பிகா, படு கரும் பயத்தில், : வியர்த்து, நடுங்கி, அதிர்ந்து, கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள். சம்பவம் நிறைவாக, வெளிவந்த வியாஸர், ஆவலாதியாய் வெளியில் நின்ற தாயாரிடம், 'உங்கள் மருமகள் கண்களை முழு உறவின்போதும் ஏகமாய் மூடிக்கொண்டாள். இதன் பொருட்டு அவளுக்கு ஓர் ஆண்மகன் பிறப்பான். ஆனால், அவன் பூரண குருடனாகவே இருப்பான்,' என்றார்.

சத்தியவதி, அதிர்ச்சியில் உறைந்தாள்.

இவ்வாறுதான், பாரதவர்ஷத்து, சந்திர குல, குருவீட்டிற்கு எவ்வித நேரடி இரத்த பந்தமுமில்லாத, : காசி தேஸ இளவரசி அம்பிகாவும்: பராசர ரிஷியிற்கும் ஸுத்தர்:மீனவப்பெண் சத்தியவதிக்கும் பிறந்த வியாஸரும் கலந்ததில் அந்தக திருஷ்ராஷ்டிரன் பிறந்தான் அழிவுக்கெல்லாம் காலாய்!!!! வியாஸ பாரதப்படி, ஆதி பர்வம்.

*சாத்தியவாதியம்மா சந்தோஷத்தில் திளைத்திருந்தாள். காட்டுசரஸன் வந்திருந்தான். காலங்கள் முன், காட்டு வெளியின், காட்டு வெறியில் கருப்பட்டுப் பிறந்தவன். இம்மியும், கரு ஆகிருதியேதும் நீங்கா மாதிரியே வந்திருந்தான். அது பரவாயில்லை. குடும்பம் செழிக்க, ஒரு குல விளக்கை ஏற்றினால் போதும். அதுவே போதும்.

ஆம்பீக்கா அறையிலிருந்தாள் நடுங்கியபடி.

சாத்தியவாதியம்மா தன் மூத்த மகனை, அறையை நோக்கி அழைத்துச்சென்றாள். பௌவியமாக பின் நடந்தான் காட்டுசரஸன். பின்னே, அறையில் நிகழ்ந்ததோ, காட்டுத்தனமான காட்டு சரஸம். காட்டுக்கலவி.

• இறுதியில், குல நன்மை செய்யவெனக் கிளம்பிய சம்பவத்தில், ஆம்பீக்காவுக்கும் காட்டுசரஸனுக்கும் பிறந்ததோ ஒரு கரு சிசு.

ஒரு பெரு கரு சிசு.

'அது வளர்ச்சி பெற்று செய்த குலநாஸம், இனநாஸம் பற்றி, இதிஹாஸங்களே எழுதலாம். எழுதப்படும்.

• பின் குறிப்பு

நியோகம்-

இதிஹாஸம், புராணம் போன்ற புராதன பனுவல்களில், ஷத்திரிய அரசிற்கு வாரிசு இல்லாதபோது, அரச கைம்பெண்களுடன் பிராமணர்.ரிஷிகள் புணர்ந்து பிள்ளை பெற்று ராஜவழியை தொடரலாம், என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வேறு வழிகளில், 'இப்போதும்' இது இருக்கிறதாய்த்தான் தோற்றுகிறது. யுக சந்தியில், பரஸுராமர், முழு ஷத்திரிய அரசர்களையும் துவம்சம் செய்தபின், நியோக வழியே அரசகுலம் தொடர்ந்ததாக கதைகள் உள.

எங்கே போய் டூட்ட...!

பிளே ஸ்டேஷனும் குறும்புப் பிலிம் மேக்கர்ஸும்

பல வருடங்களுக்கு முன் வேறு எதற்கோ உதாரணம் காட்ட எழுதியிருந்தேன்.

ஊரில் தோட்டங்களுக்கு நடுவில் தான் வீடுகள் இருக்கும். அந்த வீடுகளில் நாய்கள் இருக்கும். நோட்டில் போக்குவரத்து இருக்கும்.

சைக்கிள் போனால், தோட்டப் பயிர்களையும் மிதித்துக் கொண்டு, இந்த நாய்கள் எல்லாம் 'இந்தா பி(சு)டி, வாறன்' என்பது போலத் துரத்திக் கொண்டு போகும். பயத்தில் காலைத் தூக்கி பாரிலும் ஹாண்டிலிலும் வைத்துக் கொண்டு போய் கிழுவை வேலிகளுக்குள் விழுமுவோரும் உண்டு.

இப்படித் துரத்திக் கொண்டு போகும் போது, மறுபக்கமாக கார் போகும். இப்போது சைக்கிளை விட்டு காரைத் துரத்தும். அதுவும் எல்லை வரைக்கும் தான். பிறகு மறு திசைக்கு வண்டில் போகும். கார் மறந்து போகும். வண்டிவைத் துரத்தும். பிறகு மற்றப் பக்கம் சைக்கிள்.

இப்படி மாறி மாறி துரத்தி, கடைசியில் களைத்துப் போய் வந்து திண்ணைக்கு அருகில் பெரும் மூச்சு விட்டு இளைத்தபடியே இளைப்பாறும்.

இப்படித் தான் பேஸ்புக் பரபரப்பும்.

பதினைந்து நிமிடப் புகழ் மாதிரி, பேஸ்புக் பரபரப்பு ஒரு வாரம் தான். அந்த ஒரு வாரமும் ஏதோ உலகை உலுப்பி, புரட்டிப் போடும் ஏதோ ஒன்று மாதிரி, கருத்துச் சொல்ல பேஸ்புக்கில் உள்ள கருத்துக் கந்தசாமிகள் ஆளாளுக்கு முண்டியடித்துக் கொள்வார்கள். இல்லாவிட்டால்,

கள்ளமெளனம் என்று புத்திஜீவிகள் குற்றம் சாட்டி விடுவார்கள், அல்லது தங்களை முக்கிய ஆளுமைகள் என்று நினைக்க மாட்டார்கள் என்ற பயம்.

அதற்குள் அடுத்த பரபரப்பு வந்து விடும். முந்திய பரபரப்பை முற்றாகவே எல்லோரும் மறந்து விடுவார்கள்.

அந்தந்த பரபரப்புகளுக்கான பதிவுகளும் பின்னூட்டங்களும் இப்போது வெறும் சம்பிரதாய ரேஞ்சில் தான் நிற்கின்றன. மொய் எழுதுவது போல!

அல்லது, பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள், மரண அஞ்சலிகள் போடுவது போல. அது பற்றி எந்த உணர்வும் இல்லாமல், போகிற போக்கில் 'உள்ளேன், ஐயா!' என்ற கணக்கில் போடுவது போல.

பரபரப்புகள் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று எந்த தேவையும் இல்லை. அந்த ஒரு வாரப் பரபரப்புகளில் தான் ஜூனியர் விகடனும் நக்கீரனும் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்தன. மூன்று மாதம் கழித்துப் பார்த்தால், அந்தப் பரபரப்புகள் பற்றி சிரிப்பாக இருக்கும்.

அரசியல் கிசுகிசுக்கள், சினிமா கிசுகிசுக்கள் எல்லாம் பொதுவெளியில் பெரும் வரவேற்புப் பெறுவன.

உண்மை வெறும் தீபாவளி போனஸ், புது வருட கலண்டர் மாதிரி. குஷிப்படுத்தும் வெறும் இலவச இணைப்புத்தான். இல்லாவிட்டாலும், எந்த நஷ்டமும் இல்லை.

இப்போது பயில்வானும்

யூடியூபர்களும்.

பரபரப்புகள் உண்மையாக, அல்லது உண்மையின் அடிப்படையில் கூட இல்லாமல், வலிந்து உருவாக்கப்படுகின்றன.

'பிரபாகரன் உயிரோடு இருக்கிறார்'.

அவசர உலகத்தில் திருவிழாக் கடலை மாதிரி. போகிற வழியில் கொறித்துக் கொண்டே போகலாம். அது உணவுக் கணக்கில் அடங்குவதில்லை.

ஸ்ரீநிங் ஒப்பரேஷன்.

நயந்தாரா பிள்ளைகளின் பெயர்.

கலாசேத்திரா.

கோணங்கி.

எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் கதைத் திருட்டு.

யாருக்காவது நினைவிருக்கிறதா?

மனிதருக்கு ஆயிரம் சோலிகள். கவலைப்பட இந்த வாரம் பிரெஷாக ஒரு புதுப் பரபரப்பு.

அதைப் பற்றியெல்லாம் பற்றி தொடர்ந்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமா?

உலகம் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நாங்களும் ஓடிக் கொண்டிருக்க வேண்டியது தான்.

குலைக்கிற நாய்களுக்கு காலால் அடி போட்டபடியே!

அடி வாங்கிய நாய்கள் அயோக்கியர்களுடன் போய் அனுங்கி அழுது கொண்டே ஆறுதல் பெற வேண்டியதுதான்.

சரி, எல்லாரும் மறந்தால் நமக்கென்ன?

நயந்தாராவின் பிள்ளைகளின் பெயர்

கல்கி சாரின் பொன்னியின் செல்வன், சிவாஜி சாரின் ராஜராஜ சோழன் பார்த்து வரலாறு படிச்ச, படிச்ச கோமாளிகளை விட, மிச்சம் எல்லாரும் கழுவி ஊற்றியிருக்கிறார்கள்.

இந்த வரலாறுகளைப் படித்து தமிழன் பெருமை அறிந்தவர்கள் எல்லாம் ஷாக் ஆயிட்டாங்களாமே!?

பூணூல் போட்ட சோழன், முறை தவறிய காதல் என்றெல்லாம் வரலாறைத் திரித்து விட்டார்களாமே!?

அடே, அந்த வரலாறே ஏற்கனவே பார்ப்பன வாயையோடு, வெள்ளையடித்துத் திரிக்கப்பட்டது தான். அதைக் காலத்திற்கேற்றதாக மாற்ற வேண்டாமா?

இந்துத்துவ யுகத்திற்கேற்ப கதை சொன்னால் இப்படித் தான் இருக்கும். என்னவோ, ஆசான் கரிகாலனைக் கோமியம் குடிக்க வைக்காமல் இருந்ததே பெரிய காரியம்.

அது அவரோட creative licence ன்னுட்டு, போய் வேலையைப் பாருங்க. அடுத்த பிளேஸ்டேஷன் 3 யில், பாரத் மாதா கீ ஜே! இருக்கும்.

பெரும் வாதப்பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பி விட்டது. பிரபலங்கள் என்றாலேயே தாங்கள் சாதாரண அற்ப மனிதர்களை விட வித்தியாசமானவர்கள் என்ற நினைப்பு. தங்களைப் பற்றிய பரபரப்புகள் எப்போதுமே பொதுவெளியில் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்கள் அவர்கள்.

Autumn, True, Memphis Eve, Moon Unit, Diva Thin Muffin, Destry, Tennessee, Maddox, Scout, Buddy Bear, Petal Blossom Rainbow, Poppy Honey Rosie, Dusty Rose, North, Saint, Chicago, Exton, Apple, Bear Blaze, Moroccan, Sparrow Midnight, Bear Blu, Cricket Pearl, Blue Ivy, Rocket, Rebel, Rogue, Sunday Molly, Pilot Inspektor, Gravity, Lyra, Antarctica, Cosmo, Exa Dark Siderael.

இதெல்லாம் ஹொலிவுட், அமெரிக்க பிரபலங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வைத்த பெயர்கள். இதற்கு நயந்தாராவின் பிள்ளைகளின் பெயர் பரவாயில்லை.

அதை விட, சேதுராமன் நியூமரோலஜிப்படி யாழ்ப்பாணிகள் பிள்ளைகளுக்கு வைத்த பெயர்கள்?

Don't get me started.

அவர்களுக்கு பணம் இருக்கிறது. அதை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் அல்லாடுகிறார்கள். தங்களைப் பற்றி உலகம் பேசிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்

என்று நினைக்கிறார்கள்... எங்கள் இலக்கியவாதிகள் மாதிரி!

இந்த பேஸ்புக் பரபரப்புகள் ஒரு வாரத்தில் அமுங்கிப் போய் விடும் என்பது இந்த இலக்கியவாதிகளுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

கோணங்கி விவகாரம், எஸ். ராவின் கதைத் திருட்டு எல்லாம் ஒரு வாரத்தில் மறக்கப்பட்டு விட்டன.

இதனால் தான் தங்களைப் பற்றி முன்பின் தெரியாத யாராவது புகழ்ந்து எழுதினால், தங்கள் பேஸ்புக்கில் பகிர்ந்து கொண்டும், தளங்களில் பதில் சொல்லியும் பரவசப்படும் இலக்கியப் பிரபலங்கள், ஒரு போதுமே தங்கள் மீதான விமர்சனங்களுக்குப் பதில் சொல்வதில்லை.

தாங்கள் மேலானவர்கள், சும்மா கண்டவன் நிண்டவனுக்கு எல்லாம் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது என்று அடித்து விடும் இவர்களுக்கு தங்கள் மீதான விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ளும் திராணியும் சரக்கும் இருப்பதில்லை. அல்லக்கைகள் செம என்று பின்னூட்டம் போடும் வரைக்கும் அடிச்ச விட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் என்ற நினைப்புத் தான்.

கருத்தைச் சொல்வதற்கு இருக்கும் பீலா அதை நியாயப்படுத்துவதில் இருப்பதில்லை. தங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களையும் ஒரு வாரத்தில் எல்லோரும் மறந்து விடுவார்கள். அதற்குப் பதில் அளிக்கப்போனால்,

அவிழ்த்துக் காட்டும் துவாய்களை உருவியே விட்டு விடுவார்கள் என்ற பயம்.

கேட்டால் 'வாசிக்கவில்லை, யாரோ அனாமதேயம் எழுதியிருப்பதாக யாரோ சொன்னார்கள்' என்று கதை விடலாம்.

இப்படி தங்களையும் பிரபலங்களாக நினைப்பதால் தான் பிரபலங்களின் பிள்ளைகளின் பெயர்கள் மாதிரி, இவர்களின் புத்தகங்களின் பின்அட்டைகளில் இவர்களின் தங்களைப் பற்றிய அறிமுகங்களும் யாருக்கும் புரிவதில்லை.

எல்லாமே ஒரு மிதப்பு சிந்தனை தான்.

ஸ்டிங் ஒப்பரேஷன்.

பணம் வாங்கிக் கொண்டு பொய் சொல்லும் யூடியூபர்கள் பற்றி எல்லாரும் பொங்கி எழுந்தார்கள். இதைத் தானே காலாகாலமாக இந்த ஊடகங்கள் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. அரசியல் கட்சிகள் கொடுக்கும் கவர்கள் மட்டுமல்லாமல், பிரியாணி பொட்டலங்களுக்கும் வாணர் ஊற்றும் பத்திரிகை, ஊடகவியலாளர்கள் யாரும் கிடையாது என்று யாராவது அடித்துச் சத்தியம் செய்ய முடியுமா?

இந்த நாள், வார, மாத இதழ்கள் எல்லாம் விருது கொடுப்பதற்கும், பேட்டி வெளியிடவும், புத்தகம் பற்றி பெட்டி

விமர்சனம், அறிமுகம் எழுதவும் பணம் வாங்குவதாகத் தானே சொல்கிறார்கள்.

பயில்வான் விளக்குப் பிடித்துக் கண்டது போலச் சொல்வதில் எத்தனை உண்மைகள்? உண்மைகளை விட, பரபரப்புகள் முக்கியமாகும் போது பணம் புரளத் தான் செய்யும்.

வாலாட்டவும், காட்டிய திசையில் குரைக்கவும் நாய்கள் இருந்தால், அயோக்கியர்களும் அற்பர்களும் எலும்புத் துண்டுகளை வீசத் தான் செய்வார்கள்.

இங்கே கனடிய அரசியல்வாதிகள், தொழில் அதிபர்கள், வீடு விற்பனையாளர்கள், குளிர்சாதன பொருத்துநர்கள் எல்லாருமே பிரமுகர்களாக வலம் வருவதற்கான காரணம், விளம்பரம் கிடைக்கும் என்று வாய் ஊறும் கனடிய ஜேர்னலிஸ்டுகளும், வீசிய எலும்புத் துண்டுக்கு அதிகமாகவே குரைக்கும் அல்லக்கைகளும் தான்.

இதில் காலாண்டு, மாதாந்த இலக்கிய இதழ் ஜேர்னலிஸ்ட் இலக்கியவாதிகளும் அடக்கம்.

இதற்குள் தங்கள் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கு லட்சக்கணக்கானவர்கள் வாசகர்கள் என்று அடித்து விட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

கலாசேத்திரா பரபரப்பும் ஒரு வாரம்.

ஆனால், தமிழ்நாட்டின் அடிமனதில் ஆழப் பதிந்துள்ள சுயசாதிப் பற்றும் வெறியும்

இவ்வாறான நேரங்களில் தானாகவே வெளிவந்து விடுகின்றன. எந்தக் குற்றத்தையும், அதனால் பாதிக்கப்பட்டோர், குற்றம் சாட்டப்பட்டோர் பற்றி, அதில் சம்பந்தப்பட்டோரின் சாதியைச் சார்ந்தே நியாயம் சொல்கின்ற கொடுமை தமிழ்நாட்டில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. பாதிக்கப்பட்டோருக்கு ஏற்படுத்தும் உளரீதியான பாதிப்புகளையோ, குற்றவாளி தண்டனை பெற வேண்டும் என்பதையோ பற்றி யாரும் அக்கறை கொள்வதில்லை.

கலாசேத்திரா பார்ப்பன நிர்வாக அமைப்பு என்பதாலேயே குற்றம் சாட்டப்படுகிறது என்று பார்ப்பனர்களும், அதற்காகவே முண்டியடித்துக் கொண்டு நியாயம் கேட்கிற மற்ற சாதியினரும் என, இதில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய மன உழைச்சல்கள், அழுத்தங்கள் பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் கண் மூடித் தனமான குற்றம் சாட்டல்களும் நியாயப்படுத்தல் களும் சாதிய உணர்வோடு தான் அணுகப்படுகின்றன.

தங்களுடைய பிள்ளை களுக்கு இவ்வாறான தவறுகள் இழைக்கப்பட்டாலும் இவர்கள் எப்படி எதிர்கொள்வார்களோ!?

குற்றம் நடந்தது என்பது உண்மையா? அது நடந்திருந்தால் அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அதற்கான நீதி கிடைக்க வேண்டுமா? என்ற அடிப்படைக்

கேள்விகள் எதுவும் இன்றி மூடி மறைப்போரும், நியாயம் கேட்கும் பொதுவெளியினரும் சம்பந்தப்பட்டோரின் சாதி எது என்பதைப் பொறுத்துத் தான் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை வடிவமைக்கிறார்கள் என்றால், சமூக நீதி எப்படிக்கிடைக்கும்?

வைரமுத்து விவகாரத்தில் வைரமுத்து குற்றவாளியா? இல்லையா? என்ற கேள்விக்கு இடமில்லாமல், அவர் திமுக ஆதரவாளர் என்பதாலேயே குற்றம் சாட்டியவரின் சாதியை வைத்து அவரின் நம்பகத்தன்மையை கேள்விக் குள்ளாக்கியவர்கள், தங்களின் பிள்ளைகள் மீதும் வைரமுத்து கை வைத்தால் எவ்வாறான நீதியைக் கோர முடியும்?

நீதிமன்றத்தின் கேள்வியே, Guilty or not guilty? என்ற கேள்வியோடு ஆரம்பிக்கும்போது, guilty with explanation அல்லது amnesty based on caste என்று தொடங்கினால், சமூக நீதி என்ன, வெறும் நீதியே கிடைக்காது.

நீதியின் அடிப்படையில் கட்டப்படாமல், சாதியின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்ட சமூகம் நீதி பெறுவதற்கு தகுதியற்றது!

வண்ணநிலவன் இமயத்தை நிராகரித்து விட்டார் என்பதும் கடைசியில் சாதியில் தான் வந்து முடிந்திருக்கிறது. அதில் உண்மை இருக்கலாம். இல்லாதிருக்கலாம். இந்த விமர்சன மரபு பற்றி ஒரு ஏடு இட்டோர் இயல் எழுதலாம் என்று தான் இருக்கிறேன்.

வைரமுத்து விவகாரத்தில் வைரமுத்து குற்றவாளியா? இல்லையா? என்ற கேள்விக்கு இடமில்லாமல், அவர் திமுக ஆதரவாளர் என்பதாலேயே குற்றம் சாட்டியவரின் சாதியை வைத்து அவரின் நம்பகத்தன்மையை கேள்விக் குள்ளாக்கியவர்கள், தங்களின் பிள்ளைகள் மீதும் வைரமுத்து கை வைத்தால் எவ்வாறான நீதியைக் கோர முடியும்?

நீதிமன்றத்தின் கேள்வியே, Guilty or not guilty? என்ற கேள்வியோடு ஆரம்பிக்கும்போது, guilty with explanation அல்லது amnesty based on caste என்று தொடங்கினால், சமூக நீதி என்ன, வெறும் நீதியே கிடைக்காது.

அதனால் தற்போதைக்கு அதிகமாக எழுதவில்லை.

இதில் ஆதரவு, எதிர்ப்பு தெரிவிப்போர் கூட, சாதி அடிப்படையிலான சிந்தனை உள்ளவர்களாகத் தான் தெரிகிறார்கள்.

இதற்குள் மாலனும் சுயசாதிப் பெருமையை எடுத்துரைக்க, 'எந்த சாதியினராயினும் அவர்களை ஆரம்ப நிலையிலேயே கண்டு விரிந்த வாசகர் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய பார்ப்பனர்கள் பலர் உண்டு' என்று எழுதியதாக ஒரு ஸ்கிரீன்ஷொட் கண்ணில் பட்டது. அதன் மூலத்தைத் தேடிப் பிடிக்கமுடியவில்லை. அவர் தன்னைப்பூட்டிக் கொண்டுள்ளதால்.

தமிழில் பிரபலமான பல இலக்கியவாதிகளை அவர்களின் சாதி நிலையைக் கடந்து, பெருவெளிக்கு கொண்டு சென்றவர்கள் பார்ப்பனர்கள் என்று ஒரு பட்டியல் போட்டு, பார்ப்பனர்களின் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களின் பெருந்தன்மைக் குணவியல்பாக சித்தரிப்பதின் அடிப்படை, சுயசாதிச் சார்பு என்பதை விட வேறு எதுவாக இருக்கக் கூடும்?

Are they literati who happened to be brahmins? or Brahmins who happened to be literati?

இல்லை, மற்றவர்கள் பார்ப்பனர்கள் என்று கூட்டாகச் சொன்னதால் அதற்கான பதில் என்று அவர் விளக்கம் சொல்ல வரக் கூடும். இதை பார்ப்பனர் அல்லாத ஒருவர் சொல்வதற்கும் மாலன் சொல்வதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

இத்தனை முக்கிய வெளியீடுகளுக்கும் அவர்கள் மட்டும் தான் காலம் காலமாக ஆசிரியர்களாக இருந்ததற்கான பின்னணி என்ன? தட்டில் தானம் வாங்குகிறவர்களாக இருக்கிற இனம், இலக்கியப் பிச்சை போடுகிற கொடுத்துச் சிவந்த கரங்களாக நீண்ட காலம் இருந்ததன் காரணம் என்ன? சமூக நீதி கடந்து, அதிகார மையங்களைத் தங்களுக்குள் வைத்துக் கொண்டு, சலுகைகளை உரிமைகளாக்கி சுகித்துக் கொண்டிருந்தது தானே!?

இலக்கியம் வளர்க்கும் நோக்கம் மட்டுமே கொண்ட வெறும் சிறு

அதில் எனக்கு இன்னமும் ஆச்சரியம் தருவது, அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறவர்கள் வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பது தான். மனுஷ்யபுத்திரனை சுஜாதா தான் விரிந்த வாசகர் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார் என்கிறார்.

அதைவிட, சுந்தர ராமசாமி தான் ஜெயமோகனை வெளிக் கொணர்ந்தார் என்பதற்கு, ஆசான் ஏன் இன்னமும் பொங்கி எழவில்லை? நானும் அவர் ஏதோ தான்தோன்றீஸ்வரர், தானே தன்னைக் கடைந்தெடுத்த சிற்பம் என்று அல்லவா அவருடைய எழுத்தைப் பார்த்து நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆசானுக்கு சுந்தர ராமசாமி போட்ட பிச்சை, இந்துத்துவத்தை ஆதரிப்பதில் வந்து முடிந்திருக்கிறது. தற்போதைய இந்துத்துவ முட்டுக்கொடுப்பு பார்ப்பனர்களுக்கான ஆசானின் நன்றிக்கடனாக இருக்குமோ!

சஞ்சிகைகளாக இல்லாமல், சுந்தர ராமசாமி எனக்குச் சொன்ன மாதிரி, அவை 'வணிக வெளியீடுகளாகவும்', அவையெல்லாம் விலை போகும், விற்பனை எகிறும் என்ற லாப நோக்கமும் தவிர, இலக்கியம் வளர்வதும் இலக்கியவாதிகளை வளர்ப்பதும் அவர்களுக்கு இரண்டாம் பட்சமாகத் தானே இருக்கக் கூடும்.

அதில் எனக்கு இன்னமும் ஆச்சரியம் தருவது, அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறவர்கள் வாயை மூடிக் கொண்டிருப்பது தான். மனுஷ்யபுத்திரனை சுஜாதா தான் விரிந்த வாசகர் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார் என்கிறார்.

அதைவிட, சுந்தர ராமசாமி தான் ஜெயமோகனை வெளிக் கொணர்ந்தார் என்பதற்கு, ஆசான் ஏன் இன்னமும் பொங்கி எழவில்லை? நானும் அவர் ஏதோ தான்தோன்றீஸ்வரர், தானே தன்னைக் கடைந்தெடுத்த சிற்பம் என்று அல்லவா அவருடைய எழுத்தைப் பார்த்து நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆசானுக்கு சுந்தர ராமசாமி போட்ட பிச்சை, இந்துத்துவத்தை ஆதரிப்பதில் வந்து முடிந்திருக்கிறது. தற்போதைய இந்துத்துவ முட்டுக்கொடுப்பு பார்ப்பனர்களுக்கான ஆசானின் நன்றிக்கடனாக இருக்குமோ!?

இந்துத்துவத்திற்கு முட்டுக்

கொடுத்தாலும், மாலன் சொல்வதன்படி பார்த்தால், ஆசான் கர்ப்பக்கிருகத்திற்கு தீண்டப்படாத சூத்திரராகத்தானே இருக்க வேண்டும்?

'சிந்தனைப் பள்ளி' ஒன்றை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன், ஒரு பெரும் இலக்கியவாதி இன்னொருவரை அடையாளம் கண்டு, அவரை முன்னிறுத்தியதாக இல்லாமல், பார்ப்பன அடையாளத்தை அதற்குள் திணிப்பது பொருத்தமானதாக இருக்குமா?

இதை 'பிராமணாளுக்கு முளை ஜாஸ்தி மதுவந்தி சொல்லலாம். மாலன் சொல்லலாமோ!?

சாருவுக்கு விருது கிடைக்கவில்லை. ராசலீலா மொழிபெயர்ப்புக்கு அமெரிக்க நிறுவனம் ஒன்று விருதுக்கான குறும்பட்டியலில் தெரிவு செய்து, பின்னர் பரிசு கிடைத்ததாக அறிவித்து, பின்னர் அதை நிராகரித்திருக்கிறது.

Armory Square நிறுவனம் இலக்கிய சம்பந்தமில்லாத, புதிய இணைய பின்னணி நிறுவனங்களில் ஆரம்ப முதலீடு செய்யும் Venture capital நிறுவனம். அதில் முக்கியஸ்தர்கள் சிலர் தென்னாசியப் பின்னணி கொண்ட பெயர்களுடன் உள்ளார்கள். பரிசுக்கான நடுவர் குழுவும்

ஓரளவுக்கு தகுதியானவர்களாகத் தான் தென்படுகிறார்கள்.

ஆனால், முழுமையான படைப்பை வாசிக்காமல், படைப்பு பற்றிய இரண்டு பக்க விவரணையும், பத்துப் பக்க மாதிரி மொழி பெயர்ப்பையும் மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தான் குறும்பட்டியல் வெளியாகி இருக்கிறது. விண்ணப்பித்து அனுப்பப்படும் எல்லாப் படைப்புகளையும் முழுமையாக வாசிப்பது என்பது நடுவர் குழுவுக்கு சாத்தியமில்லை என்றாலும், குறைந்த பட்சம் அதில் ஒரு நெடும்பட்டியலை உருவாக்கி, அந்த புத்தகங்களையாவது முழுமையாக வாசித்திருக்கலாம்.

அதில்லாமல், குறும்பட்டியல் வெளியிடப்பட்டு, மேலதிக மொழிபெயர்ப்பும் கோரப்பட்டு, சாருவின் புத்தகத்திற்கு பரிசு வழங்கப்பட்டதாக மின்னோலையும் அனுப்பப்பட்டிருப்பதாக சாருவின் மொழிபெயர்ப்பாளர் தரப்பு கூறுகிறது.

பின்னர் யாரோ மொட்டைக்கடிதம் போட்டுக் 'கல்லுக் குத்தி' தனக்குரிய பரிசு மறுக்கப்பட்டதாக சாரு குமுறி, தற்போது நிறுவன தரப்பு சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்போவதாக மிரட்டியிருப்பதாக சொல்கிறார்.

புத்தகத்தை முழுமையாகப் படிக்காமல், அதன் பகுதிகளை மட்டுமே படித்து விட்டு, நடுவர் குழு எப்படி பரிசுக்குரியவர்களைத்

தெரிவு செய்தது என்பது பெரும் கேள்விக்குறி. அதிலும் விண்ணப்பத்தில் வயது குறைந்தவர்களுடனான உடல் உறவு (Pedophilia)போன்ற விடயங்கள் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்படும் இருந்திருக்கின்றன.

தற்போது, வயது குறைந்தவர்களுடனான பால் உறவு, மாணவர்களிடையே உறவு நடப்பதாகக் கூறப்படும் புதுடெல்கி பாடசாலை ஒன்றின் உண்மைப் பெயர், பாலுறவுக்கான வயதை 14 ஆக குறைப்பதற்கான நியாயப்படுத்தல்கள், தூர கிழக்காசிய நாடுகளில் விபசாரம் இல்லாவிட்டால் பட்டினி கிடக்கும் நிலை ஏற்படும் என்ற கருத்துக்கள் என காரணங்களைக் காட்டி நிராகரித்திருக்கிறது.

Pedophilia உள்ள நாவல் ஒன்றை வெளியிடுவதில் உள்ள சட்டச்சிக்கல்களை நிறுவனம் பிந்தி உணர்ந்திருக்கக் கூடும். இருப்பினும் இதைக் கையாண்ட விதம் முழுவதும் தவறான ஒன்று தான். அதற்காக சாருவுக்கு அநீதி நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பது அர்த்தமில்லை.

சாருவை இலக்கிய உலகின் புனிதப்போரில் தன்னுயிரை ஈகை ஈந்த மாவீரன் ரேஞ்சில் பில்டப் செய்வது மிகவும் ஓவர்.

அந்தக் கதை கூட ஏற்கனவே மண்டபத்தில் யாரோ எழுதிக் கொடுத்ததாகக் கதை சொல்லப்படுகிற கதை வேறு!

பிறழ்வை எழுதுவது வேறு, நியாயப்படுத்துவது வேறு. சாரு நியாயப்படுத்துவது தான் பிரச்சனையாகிறது. சமூகத்தில் இருக்கும் வக்கிரங்களைச் சித்தரிக்கலாம். மோசமான வக்கிரங்கள் சமூகத்திற்குள் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன.

ஆனால், தன்னுடைய வக்கிரபுத்தியை சித்தரித்து கலையாக அங்கீகாரம் வேண்டுவது என்பது சமூகத்திற்கானது இல்லை.

சரி, இப்போ மில்லியன் டொலர் கேள்வி, போட்டுக் கொடுத்த து யார்?

யாரோ தமிழ்நாட்டு முக்கியஸ்தர் தான் என்பது சாருவின் அனுமானம். அதை யார் என்று பகிரங்கமாகச் சொல்ல சாருவோ, பதிப்பாளரோ தயார் இல்லை.

அட, மொட்டைக்கடதாசி எழுதுவது யாழ்ப்பாணிகளின் கலை ஆச்சே!?! மொட்டைக் கடிதம் எழுதி தண்ணியில்லாக் காட்டுக்கு அனுப்புவது முதல், காதல்களைப் பிரித்து தற்கொலை வரை கொண்டுபோகும் உண்மை விளம்பிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் தான் என்று தான் இதுவரையும் நம்பிக் கொண்டிருந்து இருந்திருக்கிறேன்.

தமிழ்நாட்டிலுமா? அவசரம் வேண்டாம்! குறும்பட்டியலில் தெரிவான இன்னொரு 'இலங்கைத் தமிழ்' எழுத்தாளர் விருது கொடுத்தே கரம் சிவந்த அ.முத்துலிங்கம்.

குறும்பட்டியல் தெரிவில் தான் தெரிவாகியுள்ளதாக அ.முத்துலிங்கம் தனக்கு தகவல் அனுப்பியதாகச் சொன்ன சாரு, முத்துலிங்கமும் சக போட்டியாளர் என்பதை இன்னமும் வெளியில் சொன்னதாக தெரியவில்லை.

அ.முத்துலிங்கமும் போட்டியாளர். அதுவும் மொட்டைக் கடதாசிக்கு புகழ் போன யாழ்ப்பாணத்தவர்.

சாரு பட்டியலில் இருந்து வெளியேற்றப்படுவது அவருக்கும் பயன்தரும் தானே, அவருக்குப் போட்டியில் பரிசு பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பம் அதிகரிக்கக் கூடுமே, அதற்காகவே அவர்

சாருவை இலக்கிய உலகின் புனிதப்போரில் தன்னுயிரை ஈகை ஈந்த மாவீரன் ரேஞ்சில் பில்டப் செய்வது மிகவும் ஓவர்.

அந்தக் கதை கூட ஏற்கனவே மண்டபத்தில் யாரோ எழுதிக் கொடுத்ததாகக் கதை சொல்லப்படுகிற கதை வேறு!

பிறழ்வை எழுதுவது வேறு, நியாயப்படுத்துவது வேறு.

சாரு நியாயப்படுத்துவது தான் பிரச்சனையாகிறது.

சமூகத்தில் இருக்கும் வக்கிரங்களைச் சித்தரிக்கலாம்.

மோசமான வக்கிரங்கள் சமூகத்திற்குள் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றன. ஆனால், தன்னுடைய வக்கிரபுத்தியை

சித்தரித்து கலையாக அங்கீகாரம் வேண்டுவது என்பது

சமூகத்திற்கானது இல்லை.

அந்த மொட்டைக்கடிதம் எழுதியிருக்கலாம் தானே என்று தர்க்கரீதியான நியாயங்களை அடுக்கிக் கொண்டு நீங்கள் போனால்...

அது உங்கள் கருத்துச் சுதந்திரம். இந்த நாய்க்கேள் அந்தப் போர்த்தேங்காய்!?

நம்மை விட்டுடுங்கப்பா!

போன முறை தான், இலக்கிய உலகின் நிர்வாணச் சக்கரவர்த்திகள் பற்றி எழுதியிருந்தேன்.

கவிஞர் இளையபாரதி கடலை போட்ட ஒரு வாரப் பரபரப்பு வந்து போயிருந்தது.

கவிஞர் எண்ணற்ற வாசகிகளுக்கு இரவு நேர பச்சை விளக்கை, சிவப்பு விளக்காக நினைத்து கடலை வீசியிருக்கிறார்.

கவிஞர்கள் உட்பட்ட ஆண்கள் பலருக்கு, பச்சை விளக்கு என்பது 'உத்தரவின்றி உள்ளே வா! அழைப்புத் தான்.

திறந்த வீட்டில் நாய் புகுந்த மாதிரி!

ஸ்கிரீன் ஷோட்கள் பரவலாகி யிருக்கின்றன. கிடைத்த பெண்கள் எல்லாம் வெளியே வந்ததும் கவிஞருக்கும் பதினைந்து நிமிடப் புகழ் கிடைத்தது. இதுவரையும் அவரது கவிதைகளால் அவரை அறிந்து கொள்ளாதவர்களும், உட்பெட்டித் தூதுகளால் அவரை அறியும் அளவுக்கு புகழ் பெற்றிருக்கிறார்.

இந்த கவிஞர்களுக்கு எல்லாம் தங்கள் கவிதைகளைப் படித்து தங்கள் மேல் காதல் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை அதிகம் தான் போலிருக்கிறது. அதற்கு இந்த மனுஷ்யபுத்திரனைத் தான் சொல்ல வேண்டும். மையல் கொண்ட வாசகிகள் தன் உட்பெட்டிகளை மொய்ப்பதான பிரமையை உருவாக்குகிறவர் அவர் தான்.

அதற்குள் நம் பெருங் கவிஞர் ஒருவர் 'ஊரார் மட்டுமல்ல என் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களும் எனது கற்பொழுக்கத்தை சிலாகித்துப் பேசுவார்கள். எல்லாப் புகழும் என் அம்மாவுக்கே. ஏனெனில் 'உயிரினும் மேலது கற்பு' என்கிற மந்திரத்தை

கவிதைக்கு பொய் அழகாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும். கவிஞர்களே பொய்யர்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

இது எனக்கு கிச்சக் கிச்ச மூட்டியதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ததில்லை.

இவரே இப்படி

என்றால், வைரமுத்துவின் கற்பொழுக்கத்தை எதற்குள் கொண்டு போய் வைப்பது?

அது 'சீல் உடைக்காத' பரயசயவேநநன ஏசைபடே தேங்காய் எண்ணெய் கற்பொழுக்கமாய் இருக்குமோ!?

சொல்லி தான் அம்மா என்னை வளர்த்தாள். எனக்கு தற்புகழ்ச்சி பிடிக்காது... எனக்கு ஒரே ஒரு மனைவிதான்! என்று போட்டாரே ஒரு போடு.

அவரும் தனது ஸ்கிரீன் ஷோட்கள் பொதுவெளிக்கு வரக் கூடும் என்ற பயத்தில் pre-emptive strike செய்கிறார் போலும்.

கவிதைக்கு பொய் அழகாக இருந்து விட்டுப் போகட்டும். கவிஞர்களே பொய்யர்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

இது எனக்கு கிச்சக் கிச்ச மூட்டியதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ததில்லை.

இவரே இப்படி என்றால், வைரமுத்துவின் கற்பொழுக்கத்தை எதற்குள் கொண்டு போய் வைப்பது? அது 'சீல் உடைக்காத' guaranteed Virgin தேங்காய் எண்ணெய் கற்பொழுக்கமாயிருக்குமோ!?

மேற்படி கவிஞர் பற்றி நோயல் நடேசன் எழுதியிருந்தார். இயக்கங்கள் தமிழ்நாட்டில் இயங்கிய காலத்தில், இக்கவிஞர் மனைவியை விட்டு விட்டு, புளொட் இயக்கப் பக்கம் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார் என்றும், அவரைச் சேர்த்து வைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, முயற்சித்த போது, எந்தக் கூச்சமும் இல்லாமல், தன் மனைவியை 'இலங்கை அரசின் உளவாளி' என்று குற்றம்

சாட்டியதாகவும் கூறியிருந்தார்.

அவர் இப்போது தன்னை ஒரு கற்புக்கரசன் என்று சொல்லிக் கொண்டுள்ளார்.

பாலு மகேந்திராவும் ஒரு வார இதழுக்கு தன் மனைவி பற்றி 'கற்பவதி' என்ற ஏதோ சொல்லைப் பயன்படுத்திப் புகழ்ந்திருந்தார்.

சில நேரம் இவர்களுக்கு எல்லாம், வயது முதிர்ந்த நேரங்களில் படுக்கையில் வைத்து பராமரிப்பதற்கு மட்டும் சொந்த மனைவிகள் தேவைப்படுகிறார்கள் போல!

ஆனால், அவரது பதிவுக்கு வந்த பின்னூட்டங்களை வாசித்த போது தான், தலையை எங்கேயாவது கொண்டு போய் முட்டியாக வேண்டும் போலிருக்கிறது.

அயோக்கியர்கள் எப்படி பிழைப்பு நடத்த முடிகிறது என்பதற்கான Case studies தான் இந்தப் பின்னூட்டங்கள்.

எனது உட்பெட்டிகளுக்குள்ளும் சில பல கவிஞர்களின் (அன்னார் உட்பட!) சில 'திரைச்சூடுகள்' வந்து விழுந்திருக்கின்றன. குட்டித் தோழிகளைத் துயில் எழுப்பிய இந்த கவிக்குயில்களின் சேஷ்டைகளை எல்லாம் போட்டால், அதே கவிஞர் ஐரோப்பிய இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்றில் 'தாயகம் ஒரு மஞ்சள் பத்திரிகை' என்று சொன்னது போல, அபத்தமும் ஒரு மஞ்சள் பத்திரிகையாக வேண்டி வந்து விடும்.

உலகத்தையே சுத்தும் யாழ்ப்பாணிகளை யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்தே யாரோ சுத்தி விட்டார்கள். உருத்திராட்ச விதை மரம் என்று யாரோ விற்றிருக்கிறார்கள். பின்னால் அது இன்னொரு இனம், அதற்கும் உருத்திராக்க கொட்டைக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று தகவல் வந்தது.

உருத்திராக்க மரம் இமய மலைப்பகுதியில் தான் வளர்வதாம் என்றும் சொன்னார்கள்.

ஹம்... உருத்திராட்ச மரம் வளர முடியாத சிவபூமி!

யாழ்ப்பாணத்தில் ஹர்த்தால் வெற்றி. வீதியில் இறங்கிப் போராட்டம் செய்யாமல், படுத்துக் கிடந்தே போராட்டம் செய்கிறவன் யாழ்ப்பாணி. பகிஸ்கரிப்பு, ஹர்த்தால் என்று போராட்டம் என்றால் யாழ்ப்பாணியைக் கேட்டுத் தான்.

கனடாவிலும் இதே கூத்துத் தான். மாவீரர் தினம் என்றால் கடைகளை மூடியே ஆக வேண்டும். கனடிய விடுமுறை தினங்களில் கூட கடை திறக்கும் வர்த்தகர்கள் மாவீரர் தினத்திற்கு மூடியே ஆக வேண்டும். புலிவால்களே துண்டுகளை அச்சிட்டுக் கொண்டு வந்து, முதலாளி பார்த்துக் கொண்டிருக்க, கண்ணாடியில் ஒட்டுவார்கள்.

‘மாவீரர் தினத்தை ஒட்டி எங்கள் வியாபார நிலையம் மூடப்படும்.’

இந்த பகிஷ்கரிப்பால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் யார்? தமிழர்கள் தான்.

வர்த்தகர்கள் மட்டுமன்றி, அன்றைய உழைப்பை நம்பி வாழும் நாட் கூலிகளும் தான்.

ஏதோ சர்வதேசம் இதை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும், இது பெரும் வெற்றி என்றும், சர்வதேசம் கலங்கிப் போயிருக்கிறது என்றும் சுய இன்பம் அடைவதைத் தவிர இவர்கள் வேறு எதையும் செய்வதில்லை.

இறுதியுத்தம், தோள் கொடுங்கள் என்றால், பிள்ளைகளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி விட்டு, ‘வன்னிப் பிள்ளைகளை பலவந்தமாக பிடித்துச் சென்றதை’ விரும்பிச் சேர்கிறார்கள் என்று கதை விட்டவன் தான் யாழ்ப்பாணி. கலங்கியது சர்வதேசம்!

அடி பணிந்தது சிங்களம்! ஹர்த்தால் வரலாறு காணாத மாபெரும் வெற்றி!

அடேய், 1972ம் ஆண்டும் இப்படித் தான் பாடசாலைப் பகிஷ்கரிப்பும் வெற்றி பெற்று, நானும் வீட்டில் இருந்து மாபிள் அடித்தபடியே வெற்றி விழாக் கொண்டாடினேன்.

வெளங்குமடா!
தீர்வு கிடைக்கும்!

சரி, லேட்டஸ்ட் பேஸ்புக் பரபரப்பு Post-divorce photo shoot, or photo rip.

கருத்துக் கந்தசாமிகள் களமிளங்கி விட்டார்கள். நானும் எனது சமூகக் கடமையை நிறைவேற்றினேன். ‘பழைய ட்ரங்கப் பெட்டிகளுக்குள்ள கிடக்கிற கல்யாண போட்டோக்களை எல்லாம் தோண்டி எடுத்து...

எத்தனை ஆம்பளங்க பொண்டாட்டி கண்ணில் படுகிற மாதிரி வைக்கப் போறாங்களோ, தெய்வமே!.

இது பரபரப்பை ஏற்படுத்துவதற்காக என்றே போடப்பட்ட பதிவாக இருக்கலாம். இதை வைத்து வைரல் ஸ்டார் ஆகும் ஐடியா கூட இருந்திருக்கலாம்.

மகாசனங்களுக்கு அதெல்லாம் பிரச்சனை இல்லை. ஒரு படம் கிட்டத்தட்ட சமூகப் பிரச்சனையாகவே வந்து முடிந்திருக்கிறது.

பலருக்கு வாழ்க்கையே சமூக வலைத்தள விருப்புக்குறிகளாலேயே நிர்ணயிக்கப்படும்போதும், அதுவே பெரும் பணம் சம்பாதிப்பற்கான வழியாகவும் இருக்கும்போதும், எதையும் திறந்து காட்டுவதற்கு சமூகத்தில் ஒரு பிரிவு தயாராக இருக்கிறது.

அதைப் பார்த்து, பெரும்பான்மை ஷாக் ஆகும் என்ற எதிர்பார்ப்புத் தான் இந்த துகில் உரிவதன் காரணம்.

shock value தரும் பரபரப்பு சமூகத்தைக் கொதித்தெழச் செய்கிறது.

கவனிக்காமல் கடந்து போனால், மன அழுத்தத்திற்கு உள்ளாவதே பதிவு போடுகிறவர்கள் தான்.

பிளேஸ்டேஷன் 2 வந்து விட்டது. தற்போதைக்கு வேஸ்ட் பண்ண நேரம் கிடையாது.,

கல்கி சாரின் பொன்னியின் செல்வன், சிவாஜி சாரின் ராஜராஜ

சோழன் பார்த்து வரலாறு படிச்ச, படிச்ச கோமாளிகளை விட, மிச்சம் எல்லாரும் கழுவி ஊற்றியிருக்கிறார்கள்.

இந்த வரலாறுகளைப் படித்து தமிழன் பெருமை அறிந்தவர்கள் எல்லாம் ஷாக் ஆயிட்டாங்களாமே!?

பூனூல் போட்ட சோழன், முறை தவறிய காதல் என்றெல்லாம் வரலாறைத் திரித்து விட்டார்களாமே!?

அடே, அந்த வரலாறே ஏற்கனவே பார்ப்பன வாடையோடு, வெள்ளையடித்துத் திரிக்கப்பட்டது தான். அதைக் காலத்திற்கேற்றதாக மாற்ற வேண்டாமா?

இந்துத்துவ யுகத்திற்கேற்ப கதை சொன்னால் இப்படித் தான் இருக்கும்.

என்னவோ, ஆசான் கரிகாலனைக் கோமியம் குடிக்க வைக்காமல் இருந்ததே பெரிய காரியம்.

அது அவரோட creative licence ன்னுட்டு, போய் வேலையைப் பாருங்க.

அடுத்த பிளேஸ்டேஷன் 3 யில்,

பாரத் மாதா கீ ஜே! இருக்கும்.

நானே இந்தக் குறும்புப்பட பிலிம் மேக்கர்ஸின் குறும்புகளைப் பார்த்து சிரித்து மாளமுடியாமல் இருக்கிறேன்.

தாங்களாகவே முகமூடி கிழிந்து அம்பலப்படுகிற கோமாளிகளைக் கண்டு பரிதாபம் வேற!

அதுக்குள்ள நீங்க வேற!?

இந்தப் பரபரப்புக் கூட ஒரு வாரம் தானே.

அஜித் V for Victory பெயர் எல்லாம் வைச்சிருக்காராமே!?

அதுவும் லைக்கா!

எவ்வளவு பெரிய சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விசயம்.

கருத்துக் கந்தசாமிகள்லாம் Ready! Set! Go!

ஜோர்ஜ் இ.

வ.ந.கிரிதரன்

ngiri2704@rogers.com

‘வீழும் நீர்
என்றழைக்கப்படும்
(Fallingwater) வீடு.

நவீன கட்டடக்கலைச் சிந்தனைகள்!

நவீனக் கட்டடக்கலையின் முக்கிய சிந்தனைகள் சிலவற்றினை சாதாரண வாசகருக்கும் அறியச்செய்வதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம். நவீனக் கட்டடக்கலையின் முக்கிய கோட்பாடுகளாக ‘லூயிஸ் சல்லிவனின் (Louis Sullivan) செயற்பயனைத் தொடரும் வடிவம் (Form follows function). ஃப்ராங்க் லாயிட் ரைட் அவர்களின் சேதனக் கட்டடக்கலை (Organic Architecture), கட்டடக்கலைஞர் லட்விக் மீஸ் வான் டெர் ரோவின் (Ludwig Mies Van der Rohe) ‘குறைவில் நிறைய (Less is more)‘ போன்ற கோட்பாடுகளையும் மற்றும் லெ கொபூசியேவின் (Le Corbusier) நவீனக்கட்டடக்கலைக் கருதுகோள்கள் போன்றவற்றையும் குறிப்பிடலாம். இவை நவீனக் கட்டடக்கலைக்கு வளம் சேர்த்த சிந்தனைகள். இவற்றைப்பற்றிய

சுருக்கமான விளக்கங்களைத் தமிழில் தருவதே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கம்.

லூயிஸ் சல்லிவன் (Louis Sullivan)

1. லூயிஸ் சல்லிவனின் (Louis Sullivan) செயற்பயனைத் தொடரும் வடிவம் (Form follows function)

ஒரு கட்டடத்தின் அல்லது பொருளொன்றின் வடிவமானது அக்கட்டடம் அல்லது அப்பொருள் எக்காரணத்துக்காகப் பாவிக்கப் படுகின்றதோ அக்காரணத்துக்கேற்ப பொருத்தமான வடிவ மொன்றினைப்பெறும். அதாவது அக்கட்டடம் அல்லது அப்பொருளின் செயற்பயனுக்கேற்ப அவற்றின் வடிவமுமிருக்கும். இதனைத்தான் வடிவம் செயற்பயனைத்தொடர்தல் (Form follows function) என்னும் கூற்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இக்கருதுகோள் அல்லது சிந்தனை அல்லது விதி இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீனத்துவக் கட்டடக்கலையின் அல்லது தொழிற்சாலைகளில்

உருவாக்கப்படும் பொருளொன்றின் வடிவமைப்பில் முக்கியமானதொரு கருதுகோளாகும்.

இக்கோட்பாட்டின் காரண கர்த்தா புகழ்பெற்ற அமெரிக்கக் கட்டடக்கலைஞர்களில் ஒருவரான கட்டடக்கலைஞர் லூயிஸ் சல்லிவன் (Louis Sullivan) ஆவார். ஆயினும் பொதுவாக இக்கோட்பாட்டின் காரணகர்த்தாவாகத் தவறாகச் சிற்பி ஹொராதியோ கிறீனோ . Horatio Greenough (1805 – 1852) , குறிப்பிடப்பட்டாலும் அது தவறானது. சிற்பி ஹொராதியோ கிறீனோவை இவ்விதம் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் அவரது கட்டுரைகளின் தொகுதியொன்று 'வடிவமும், செயற்பயனும்' கலை மீதான ஹொராதியோ கிறீனோவின் குறிப்புகள் (Form and Function: Remarks on Art by Horatio Greenough/) என்னும் பெயரில் வெளிவந்ததாகும். ஆயினும் வடிவமானது எப்பொழுதுமே செயற்பயனைத் தொடரும் என்னும் கூற்றினை முதன் முதலில் பாவித்தவராகக் கட்டடக்கலைஞர் லூயிஸ் சல்லிவனைத்தான் குறிப்பிட வேண்டும்.

தேரோ, எமர்சன், மெல்வில் போன்றோரின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளால் ஈர்க்கப்பட்ட லூயிஸ் சல்லிவன் சிற்பி ஹொராதியோ கீறினோவுக்குப் பல வருடங்களுக்குப் பின் பிறந்தவர். அவர் 1896இல் எழுதிய 'கலைத்துவ அடிப்படையிலான உயர்ந்த காரியாலயக் கட்டடம்' (The Tall Office Building Artistically Considered) என்னும் கட்டுரையில் இக்கருதுகோளினை முதன் முதலாகப் பாவித்திருக்கின்றார். இருந்தாலும் தனது இக்கருதுகோளுக்குக் காரணமானவராக அவர் கி.மு 80: 70 காலகட்டத்தில் பிறந்து கி.மு 15 ஆண்டளவில் இறந்த புகழ்பெற்ற ரோமன் கட்டடக்கலைஞரான மார்க்கஸ் வேர்ட்ருவியஸ் பொலியோ (Marcus Vitruvius Pollio) என்பவரைப் பின்னொரு சமயம் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மார்க்கஸ் வேர்ட்ருவியஸ் பொலியோ புகழ்பெற்ற

'கட்டடக்கலைபற்றி' என்னும் அர்த்தத்திலான De architectura என்னும் கட்டடக்கலை பற்றிப் பத்துத் தொகுதிகள் அடங்கிய நூலொன்றினை எழுதியிருக்கின்றார். கி.மு காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட அந்நூலானது கட்டடக்கலை வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியமானதொரு நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூலில் அவர் கட்டடமொன்றின் அமைப்பானது திடம், பயன் மற்றும் அழகு (firmitas, utilitas & venustas) ஆகிய மூன்று முக்கியமான பண்புகளை வெளிப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். வெயின்ரைட்; (The Wainwright Building) கட்டடம்

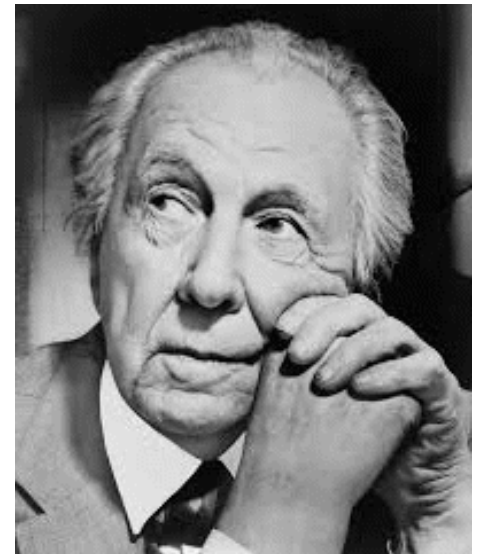
கட்டடக்கலைஞரான லூயிஸ் சல்லிவன் 'வடிவமானது எப்பொழுதும் அதன் செயற்பயனைத் தொடரும்' (form ever follows function) என்ற கூற்றினைத்தான் தனது 'கலைத்துவ அடிப்படையிலான உயர்ந்த காரியாலயக் கட்டடம்' என்னும் கட்டுரையில் பாவித்திருந்தாலும், அக்கூற்றே காலப்போக்கில் எளிமைப்படுத்தப்பட்டு 'வடிவம் அதன் செயற்பயனைத் தொடரும்' (form follows function) என்று பரிணாமடைந்து கட்டடக்கலை உலகில் நிலைத்து நின்று விட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் உருக்கினாலான உயர்ந்த கட்டடங்களுக்குரிய

வடிவினை உருவாக்கியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏற்கனவே வழக்கிலிருந்த பாணிகளை மீறிப்பதியபாணிகளைச் சூழல் வேண்டி நின்ற வேளையில், கட்டடமொன்றின் வடிவமானது பழைய கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் (form follows precedent) தெரிவு செய்யப்பட: போவதில்லையென்றால், கட்டட மொன்றின் வடிவமானது அக்கட்டடத்தின் நோக்கத்துக்கேற்ப, செயற்பயனுக்கேற்பத் (form follows function) தெரிவு செய்யப்பட வேண்டுமென்று லூயிஸ் சல்லிவன் கருதினார். 'செயின்ற்' (புனித) லூயிஸ், மிகுரியிலுள்ள லூயிஸ் சல்லிவன் வடிவமைத்த வெயின்ரைட் (The Wainwright Building) கட்டடமானது அவரது 'வடிவம் செயற்பயனைத் தொடரும்' கருதுகோளினை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் முக்கியமான கட்டடங்களிலொன்றாகும்.

* function என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பல அர்த்தங்கள் உள்ளன. ஒரு கட்டடமொன்றின் function என்னும்பொது அது செயற்படுகையில் அதன் பயன் என்னும் அர்த்தத்தைக் கொள்ளலாமென்பதன் அடிப்படையில் இங்கு 'செயற்பயன்' என்னும் சொல்லினைப் பாவித்துள்ளேன்.

2. சேதனக் கட்டடக்கலை (Organic Architecture) ஃப்ராங் லாயிட் ரைட் (Frank Lloyd Wright)

நவீனக் கட்டடக்கலையின் கோட்பாடுகளிலொன்று சேதனக் கட்டடக்கலை (Organic Architecture)/ இதன் மூலவர் புகழ்பெற்ற அமெரிக்கக் கட்டடக்கலைஞர்களில் ஒருவரான ஓப்ராங் லாயிட் ரைட் (Frank Lloyd Wright) / இதனை, இச்சொல்லாட்சியினை, அவர் தனது சூழலுக்கு இயைந்த கட்டடக்கலை வடிவமைப்பு பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பாவித்ததன் மூலம் அறிமுகப்படுத்தினார். இதனை இவர் வடிவமானது அதன் செயற்பயனை அல்லது பாவனைப்பயனைத் தொடருமொன்று (form follows function) என்று நம்பிய கட்டடக்கலைஞரும், ஓப்ராங் லாயிட் ரைட்டின் கட்டடக்கலைத்துறை வழிகாட்டியுமான கட்டடக்கலைஞர் லூயிஸ் சல்லிவனின் (Louis Sullivan) கட்டடக்கலைக் கருதுகோள்களின் வாயிலாக வந்தடைந்ததாக கட்டடக்கலை விமர்சகர்கள் கருதுவர். மேலும் சிலர் தோரோவின் இறையியல் (Transcendentalism) சிந்தனையே இவரை அதிகம் பாதித்ததாகக் கருதுவர். ஓப்ராங் லாயிட் ரைட் வடிவமும், அதன் செயற்பயனும் ஒன்றென்று (form and function are one/) வாதிடுவார். வடிவம் அதன் செயற்பயனைத்தொடர்வது என்னும் கோட்பாடு அல்லது சிந்தனை நவீனக் கட்டடக்கலையில் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோட்பாடோ அத்தகையதொரு கோட்பாடே ஓப்ராங் லாயிட் ரைட்டின் சேதனக் கட்டடக்கலை என்னும் கோட்பாடும்.

சேதனக் கட்டடக்கலை என்றால் என்ன? இதனை ஒரு கட்டடக்கலை வடிவமைப்பு பற்றிய நவீனத்துவச் சிந்தனையெனலாம். இச்சிந்தனையான கட்டட மொன்றினை உயிர்த்தொகுதியாக உருவகித்து உயிர் வடிவங்கள் எவ்விதம் அவை அற்றுக்குரிய உயிர்கள் வாழும் இயற்கைச் சூழலுக்கேற்ப, சூழலுடன் இயைந்து உருவாகினவோ, சூழலுக்கு இணக்கமாக அமைந்துள்ளவோ அவ்வாறே

கட்டட மொன்றின் வடிவமும் (form), அமைப்பும் (structure) அக்கட்டடம் அமையவுள்ள இயற்கைச் சூழலுக்கேற்ப இருப்பதுடன், இணக்கமாகவுமிருக்க வேண்டும் என்று எடுத்தியம்புகின்றது. ஆக, சேதனக் கட்டடக்கலையானது கட்டடம் வடிவமைக்கப்படும் வெளியினை அதன் உட்புற, வெளிப்புறங்களுடன் கலந்துவிடும் வகையில் அவற்றுடன் ஒன்றிணைக்கின்றது. இவ்விதமாக உருவாக்கப்படும் கட்டடச்சூழலினை அக்கட்டடம் உருவாகும் இயற்கைச்சூழலிலிருந்து வேறுபடுத்த முற்படாது, அச்சூழலுடன் ஒன்றாகும் வண்ணம் கலந்திருக்க வழி சமைக்கின்றது. ஓப்ராங் லாயிட் ரைட் வடிவமைத்த பல கட்டடங்கள் குறிப்பாக அவரது சொந்த இல்லங்கள் (ஸ்பிரிங் கிறீன், விஸ்கான்சின், அரிசோனா போன்ற இடங்களில் அமைந்துள்ள) இவ்விதமான அவரது கட்டடக்கலைச்சிந்தனைபோக்கான சேதனக் கட்டடக்கலைச் சிந்தனையினைப் பிரதிபலிப்பவை. உண்மையில் ஓப்ராங் லாயிட் ரைட் கட்டடக்கலைப்பாணிகளைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டது கிடையாது. ஏனென்றால் அவர் ஒவ்வொரு கட்டடமும் அது அமைந்திருக்கும் இயற்கைச்சூழலிலிருந்து இயல்பாக உருவாக, வளர வேண்டுமென்று திடமாக நம்பினார்.

ஓப்ராங் லாயிட் ரைட்டின் சேதனக்கட்டடக்கலை வடிவமைப்பை வெளிப்படுத்தும் கட்டடங்களில் மிகவும் புகழ்பெற்ற கட்டடமாக அவரது 'வீழும் நீர்' என்றழைக்கப்படும் (Fallingwater) வீட்டினைக் குறிப்பிடலாம். தென்மேற்குப் பென்சில்வேனியாவில், இயற்கைச் சூழலுக்கு மத்தியில் 1935இல் அமைக்கப்பட்டுள்ளவீடு அது. விலியன் காவ்மானும் அவரது கணவரான எட்கர் காவ்மானுக்காகவும் அவர்கள் வார இறுதி நாட்களில் தங்குவதற்காக ஓப்ராங் லாயிட் ரைட்டினால் வடிவமைக்கப்பட்ட அவ்வீடானது இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த கட்டடங்களிலொன்றாக, நவீனத்துவக் கட்டடக்கலையின் சிறந்த

வெளிப்பாடாகக்கருதப்படுகின்றது. அத்துடன் ஓப்ராங் லாயிட் ரைட் வடிவமைத்த மிகச்சிறந்த கட்டடமாகவும் கருதப்படுகின்றது. மலைப்பாங்கான காட்டுப் பகுதியில் நீர்வீழ்ச்சி பாயும் பாறைக்கு மேல், அவ்வியற்கைச்சூழலுடன் இயைந்து போகும் வகையில் இணக்கமாக அமைக்கப்பட்டுள்ள வீடு அது. 1963ஆம் ஆண்டிலிருந்து மேற்குப் பென்சில்வேனிய நகரினால் நூதனசாலையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. தற்போது கட்டடக்கலையில் ஆர்வமுள்ள, கட்டடக்கலை கற்க விருப்பமுள்ள உயர்தரப்பாடசாலை மற்றும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கான கோடைக்கால முகாம்கள் அங்கு வருடா வருடம் அங்கு நடைபெறுகின்றன. அதன் பொருட்டு அங்கு மேலும் பல இருப்பிடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஓப்ராங் லாயிட் ரைட்டின் சேதனக்கட்டடக்கலை வடிவமைப்பை வெளிப்படுத்தும் கட்டடங்களில் மிகவும் புகழ்பெற்ற கட்டடமாக அவரது 'வீழும் நீர்' என்றழைக்கப்படும் (Fallingwater) வீட்டினைக் குறிப்பிடலாம்.

கட்டடக்கலை வரலாற்றில் நவீனக் கட்டடக்கலைக் கோட்பாடுகளிலொன்றான சேதனக் கட்டடக்கலை வடிவமைப்பை வெளிப்படுத்தும் இக்கட்டடமும், இச்சேதனக் கட்டடக்கலைக் கோட்பாடும் முக்கியமானவை. இக்கோட்பாட்டின் மூலவரான அமெரிக்கக் கட்டடக்கலைஞர் ஓப்ராங் லாயிட் ரைட் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீனத்துவக் கட்டடக்கலையின் மிகச்சிறந்த அமெரிக்கக் கட்டடக்கலைஞராகக் கருதப்படுகின்றார். கட்டடக்கலையில் ஆர்வமுள்ள எவரும் அமெரிக்கா செல்லும்போது தவறாமல் சென்று பார்க்க வேண்டியதொரு கட்டடம்தான் இந்த 'வீழும் நீர்' இல்லம்.

இச்சேதனக் கட்டடக்கலையினை வெளிப்படுத்தும் வடிவமைப்புடன் அமைக்கப்பட்ட அண்மைக்காலக் கட்டடங்களிலொன்றாகப் புதுதில்லி, இந்தியாவில் அமைந்துள்ள தாமரை

ஆலயத்தினைக் (Lotus Temple, India; Architect: Fariborz Sahba - Iranian-Canadian -) குறிப்பிடலாம். இதனை வடிமைத்தவர் ஈரானியக் கனடியக் கட்டடக்கலைஞரான Fariborz Sahba என்பவர். பெரியதொரு தாமரை மலர் வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இக்கட்டமானது அனைத்து மதப்பிரிவினரும் வந்து வணங்கும் பஹாய் இல்லமாகும் (Bahai House)/

3. 'குறைவில் நிறையச் (Less is more) சாதித்த கட்டடக்கலைஞர் லட்விக் மீஸ் வான் டெர் ரோ (Ludwig Mies Van der Rohe)

ஜேர்மனியில் பிறந்து 1938இல் அமெரிக்கா குடிபுகுந்து அமெரிக்காவில் நவீனத்துவக் கட்டடக்கலையின் முக்கிய கட்டடக்கலைஞராக விளங்கியவர் 'லட்விக் மீஸ் வான் டெர் ரோ' (Ludwig Mies Van der Rohe)/ இவர் தனது கட்டடக்கலைத் தொழிலை ஜேர்மனியில் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் அமெரிக்கக் கட்டடக்கலைஞரான பீட்டர் பெஹ்ரென்ஸ்டன் (Behrens) பணி பழகுநராகச் சேர்ந்து தன் கட்டடக்கலைத் தொழிலினை ஆரம்பித்தவர்.

கனடியர்களுக்குக் குறிப்பாகத் தொரோண்டோ வாசிகளுக்கு மீஸ் வான் டெர் ரோ என்றால் உடனே ஞாபகத்துக்கு வருவது நகரின் வர்த்தக மையத்தில் உயர்ந்து நிற்கும் TD centre (1964)தான். இதுபோல் அமெரிக்க வாசிகளுக்கு, குறிப்பாக நியூயார்க்

வாசிகளுக்கு உடனே ஞாபகத்துக்கு வருவது அவரது சீகிரம் கட்டடம்தான் (Seagram Building 1958)/ இவ்விரு கட்டடங்களைப் பார்த்ததுமே இவரின் தனித்தன்மை உடனே புலப்படும்.

இவர் உருக்குச் சட்டங்கள் (Steel Frames). கண்ணாடி (Glass) போன்ற புதிய கட்டடப்பொருட்களைப் பாவிப்பதில் முன்னோடிகளில் லொருவராக விளங்கினார். அதில் மிகுந்த தெளிவுடனிருந்ததுடன் தனது பாணியினை 'தோலும், எலும்பும்' (Skin and Bones) என்றும் அழைத்தார். தேவையற்ற கட்டட அலங்காரங்களை இவர் தவிர்த்ததுடன், கட்டடங்களின் உள்வெளியினை (interior space) முழுமையாக, தேவைக்கேற்ப திரைச்சுவர்கள் (curtain walls) மூலம் பிரித்துப் பாவிக்கும் வகையில் தனது கட்டட வடிவமைப்புகளை உருவாக்கினார்.

1929இல் பார்சலோனா கண்காட்சியிலிருந்து ஜேர்மன் விளையாட்டரங்கில் பச்சைக் கண்ணாடிகளைக் கொண்டு வடிவியல் ஒழுங்கில் பச்சைக் கண்ணாடி, பளிங்குக் கல் (marble). 'குரோம்' தூண்கள் (chrome columns). ஒனிக்ஸ் எனப்படும் ஒருவகை இரத்தினக் கல், இத்தாலி நாட்டில் காணப்படும் travertine என்னும் ஒருவகைக் கிறிஸ்டல் அல்லது படிகக் கல் ஆகியவற்றைப் பாவித்து அமைக்கப்பட்ட தளங்கள் (planes) ஆகியவற்றைப் பாவித்திருக்கின்றார் இவர்.

இவரது புகழ்மிக்க கட்டடமான சீகிரம் கட்டடம் எளிமையானதும், பொதுவாகத் தேவையற்ற (superfluous) மிதமிஞ்சிய அலங்காரங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் நிலை தவிர்க்கப்பட்டு கட்டுமான உறுப்புகள் (structural elements) வெளியில் தெரியும் வகையில் அமைந்த வானுயரக் கட்டடங்கள் உருவாவதற்குரிய புதிய சகாப்தமொன்றினைக் கட்டடக்கலை வரலாற்றில் உருவாக்கி வைத்ததெனலாம்.

சீகிரம் கட்டடம் (Seagram Building)

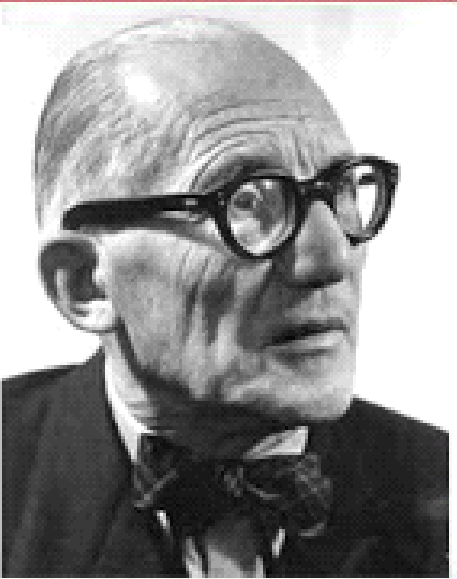
லட்விக் மீஸ் வான் டெர் ரோ என்றதும் புகழ்பெற்ற இன்னுமொரு சொற்றொடரும் நினைவுக்கு வரும். அது குறைவே நிறைய என்னும் அர்த்தத்தைத்தரும் Less is more என்னும் சொற்றொடராகும். இச்சொற்றொடரைத்தாம் முதலில் தனது கட்டடக்கலைக் குருவான பீட்டர் பெஹ்ரென்ஸ்டமிருந்து தான் கேட்டதாகக் கூறுமிவர் அவர் அதனைப்பாவித்த அர்த்தம் வேறு. தான் பாவித்த அர்த்தம் வேறென்றும் கூறுவார். தான் அவரிடம் பணி புரிந்த காலகட்டத்தில் ஒருமுறை தொழிற் சாலையொன்றின் முகப்புக்கான வடிவமைப்புகளாகப் பல வரைபடங்களைக் குருவான பீட்டர் பெஹ்ரென்ஸ்டம் காட்டியபோது அவர் குறைவானதே அதிகம் என்னும் அர்த்தத்தில் அத்தொடரைப் பாவித்ததாக ஒருமுறை நினைவு கூர்ந்திருக்கின்றார். ஆனால் லட்விக் மீஸ் வான் டெர் ரோ கட்டடமொன்றின் தேவையற்ற அலங்காரங்களை ஒதுக்கி, மிகவும் எளிமைப்படுத்தி, கண்ணாடி, உருக்கும் மற்றும் திரைச்சுவர்களைப் மற்றும்புதியகட்டடப்பொருட்களைப் பாவித்து காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் புதியதொரு கட்டடக்கலைப் பாணியின்

அறிமுகப்படுத்தினார். பழைய பாணிக் கட்டடக்கலையிலிருந்து அதிகமாகப் பாவிக்கப்பட்ட மிதமிஞ்சிய தேவையற்ற அலங்காரங்களை யெல்லாம் குறைத்து, மிகவும் எளிமைப்படுத்தப்பட்ட நவீன வானுயரக் கட்டடங்களை அமைத்ததைக் குறிப்பிடுதற்கே 'குறைவில் நிறைய' (Less is more) என்னும் சொற்றொடரினைப் பயன்படுத்தினார்.

இவர் பெயரைக்கூறும் பல வானுயரக் கட்டடங்கள் பல்வேறு நாடுகளிலுள்ளன. கட்டடங்கள் தவிர தளபாட வடிவமைப்பிலும் காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கியவர் இவரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்விதமான புதியதொரு கட்டடக் கலைப் பாணியினைக் காலத்துக்கேற்ப அறிமுகப்படுத்திய லட்விக் மீஸ் வான் டெர் ரோ நவீனக் கட்டடக்கலையின் மூலவர்களில் முக்கியமான ஒருவர் என்னும் கூற்று மிகையானதொரு கூற்றல்ல.

4. லெ கொபூசியேவின் (Le Corbusier) நவீனக்கட்டடக்கலைக் கருதுகோள்கள்!

நவீனக் கட்டடக்கலையின் முன்னோடிகளில் பன்முகத்திறமை வாய்ந்த ஆளுமைகளில் முதன்மையானவர் சுவிஸ்: பிரான்ஸ் கட்டடக்கலைஞரான லே கொபூசியே. சுவிஸில் பிறந்து

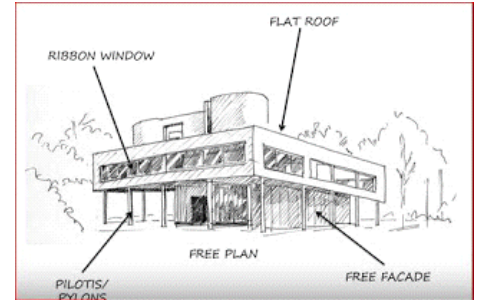
பிரான்சு நாட்டின் குடிமகனானவர் இவரின் இயற்பெயர் சார்ள்ஸ் எடுவார்ட் ஜென்னெரெ Charles-Édouard Jeanneret/ நகர அமைப்பு, கட்டடக்கலை, ஓவியம், தளபாட வடிவமைப்பு, எழுத்து எனப்பன்முகத்திறமை வாய்ந்த ஆளுமை மிக்கவர் இவர். உலகின் பல நாடுகளிலும் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, இந்தியா போன்ற நாடுகளிலெல்லாம் இவரது கை வண்ணம் மிளிர்கிறது. சுதந்திர இந்தியாவில் முதன் முதலாகப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சண்டிகார் நகர வடிவமைப்பினை அமைத்தவர் இவரே. அத்துடன் அந்நகரிலுள்ள பல முக்கியமான கட்டடங்களையும் வடிவமைத்தவரும் இவரே.

நவீனக் கட்டடக்கலையில் முன்னோடிகளில் முக்கியமான எனக்குப் பிடித்த ஆளுமைகளாக ஃப்ரான்ஸ் லாயிட் ரை (Frank Lloyd Wright), மீஸ் வான் டெர் ரோ (Mies van der Rohe), லி கொபூசியே ஆகியோரையே குறிப்பிடுவேன். இவர்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவராக நான் கருதுவது லி கொபூசியேயேய்தான். அதற்குக் காரணம் இவரது பன்முகத்திறமையும், படைப்பாக்கத்திறனும், சீரிய சிந்தனை மிக்க எழுத்துகளும் தாம். இம்மூவரும் முறையாகக் கல்விக்கூடங்களில் கட்டடக் கலைத்துறையில் கற்று கட்டடக்கலைஞராக வந்தவர்களல்லர். தம் சொந்தத் திறமையினால், அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள் மூலம் கிடைக்கப் பெற்ற பயிற்சிகள் மூலம், இத்துறை சார்ந்த பாடங்கள் மூலம் தம் கட்டடக்கலையாற்றலை வளர்த்துச் சாதித்தவர்கள். முறையாகக் கர்நாடக சங்கீதம் கற்காமல் வந்து சிறந்த பாடகர்களாக விளங்கும் பாடகர் பாலசுப்பிரமணியம் போன்று, தம் சொந்தத்திறமை காரணமாகச் சிறந்து விளங்கியவர்கள்.

லி கொபூசியே என்றால் முதலில் நினைவுக்கு வருபவை அவரது புகழ்பெற்ற கூற்றான 'ஒரு வீடானது வாழ்வதற்குரிய இயந்திரம்' ('A house is a machine to live in'). என்னும் கூற்றும், நவீனக் கட்டடக்கலையில்

கட்டட வடிவமைப்பு சார்ந்து அவர் கொண்டிருந்த ஐந்து முக்கிய கருதுகோள்களும் ஆகும். ஒரு வீடானது வாழ்வதற்குரிய இயந்திரம் என்னும் அவரது கூற்றின் முக்கிய அர்த்தம் என்னவெனில் ஒரு வீட்டின் சகல உறுப்புகளுமே மனித வாழ்வின் தேவைகளைத் தீர்ப்பதற்கான இயந்திரங்களே என்பதுதான். குளியல் அறை, சமையலறையிருந்து அனைத்து அறைகளுமே இயந்திரங்கள்தாம். இவ்விதமான பல இயந்திரங்களை உள்ளடக்கிய பெரும் இயந்திரமே ஒரு வீடு என்னும் அர்த்தத்தையே இவரது கூற்றான 'ஒரு வீடானது வாழ்வதற்குரிய இயந்திரம்' என்னும் கூற்று வெளிப்படுத்துகின்றது.

அடுத்து நவீனக் கட்டடக்கலையில் கட்டடமொன்றின் வடிவ மைப்பைப் பொறுத்தவரையில்லி கொபூசியேயின் ஐந்து பிரதான கருதுகோள்களாகப்

பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்

1. தரைத்தளத்திலிருந்து கட்டட மொன்றினை உயர்த்திப்பிடிக்கும் தூண்கள் (Pilotis): உருக்குக் கம்பிகளினால் அல்லது உருக்கு வலையினால் வலிதாக்கப்பட்ட காங்கிரீட்டினால் ஆன தூண்கள். (Reinforced Concrete)/ இவ்விதமாகக் கட்டடமானது அதன் தரைத்தளத்திலிருந்து உயர்த்திப்பிடிக்கும் தூண்களினால் உயர்த்திப்பிடிக்கும் வகையில் கட்டடங்கள் அமையும்போது, அதனால் உருவாகும் வெளியினால் அதிக வெளிச்சம் அப்பகுதிக்குக் கிடைக்கின்றது. வாகனத்தை நிறுத்த அல்லது மேலும் பல தேவைகளுக்கு அவ்வெளியினைப் பயன்படுத்தும் நிலை உருவாகின்றது.

2. தளத்தரையின் (Free Ground Plan) சுதந்திரமான கட்டுப்பாட்டற்ற திறந்த வெளி வடிவமைப்பு (Open Floor Plan): கட்டமொன்றின் நிறையினைத் தாங்குவதற்கு வலிய தூண்கள் இருப்பதால், முன்பிருந்ததைப்போல் சுவர்கள் மூலம் கட்டமொன்றின் நிறையினைத்தாங்கும் நிலைக்கு விடுதலை கிடைக்கின்றது. இதனால் கட்டமொன்றின் உள்வெளியினை (Interior Space) விரும்பியவாறு, எவ்வித நிர்ப்பந்தங்களும் வடிவமைக்கும் நிலை உருவாகின்றது.

3. சுதந்திர வடிவமைப்புக்கு இடம் தரும் முகப்பு (The free design of the façade): கட்டமொன்றினை பாரம் தாங்குவதைத் தூண்களை உள்ளடக்கிய கட்டுமான அமைப்பு செய்வதால், கட்டமொன்றின் வெளிப்புறத்தை அதாவது வெளிப்புறச்சுவரினை கட்ட நிறையினைத் தாங்குவது போன்ற அதன் கட்டுமானத்தேவைக்கான பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கின்றது. இதனால் வெளிப்புறத்தையும் விரும்பியவாறு வடிவமைக்கும் சுதந்திரம் கட்டடக்கலைஞர் ஒருவருக்கு ஏற்படுகின்றது.

4. நீண்ட கிடை ஜன்னல்கள் (The horizontal window): சுவர்கள் கட்டமொன்றின் பாரம் தாங்கும் பொறுப்பிலிருந்து தவிர்க்கப்படுவதால் அச்சுவர்களையும், அச்சுவர்களில் அமையக்கூடிய ஜன்னல்களையும் சுதந்திரமாக வடிவமைக்க முடியும். நீண்ட கிடை ஜன்னல்களை அமைப்பதன் மூலம் கட்டடத்துக்கு வடிவு மட்டுமல்ல, உள்ளிருந்து பார்ப்பதற்கு நீண்ட கண்ணாடி ஜன்னல்கள்

உதவுகின்றன. அத்துடன் உள்புறம் அதிக அளவில் வெளிச்சமும் கிடைக்கும் வழியேற்படுகின்றது.

5. கூரைத்தோட்டம்; (roof garden): சாய்வான கூரைகளுக்குப் பதில் அமைக்கப்படும் காங்கிரீட்டினாலான கிடையான் கூரைகளின் மேல் கூரைத்தோட்டங்கள் அமைப்பதால் பல நன்மைகளுள்ளன. ஒன்று கட்டமொன்றினைக் கட்டுவதால் எடுக்கப்பட்ட நிலத்தின் பகுதியினை ஈடு செய்வதாக முடிகின்றது. அடுத்தது கிடையான காங்கிரீட் கூரைகளுக்கு பாதுகாப்பினையும் வழங்க முடிகின்றது. இவை போன்ற பயன்களுடன் தோட்டங்கள் மானுடருக்கு இன்பத்தினையும் தருகின்றது.

லி கொபூசியே வடிமைத்த பாரிஸிலுள்ள வீடான வில்லா சவோஜ் (Villa Savoye) லி கொபூசியேயின் நவீனக்கட்டடக்கலை பற்றிய ஐந்து கருதுகோள்களையும் உள்ளடக்கிய, சர்வதேச பாணியிலமைந்த நவீனக் கட்டடக்கலையின் மிகச்சிறந்த உதாரணமாகக் குறிப்பிடக்கூடிய கட்டடம்.

வில்லா சவோஜ் (Villa Savoye)

லி கொபூசியேயின் இவ்வைந்து நவீனக் கட்டடக்கலை

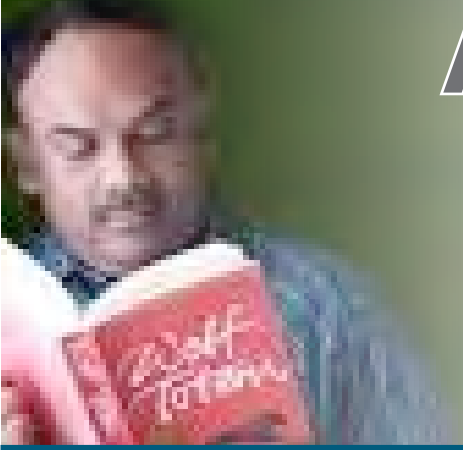
பற்றிய கருதுகோள்களையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் அவரது கட்டடங்கள் அமைந்திருந்தன. நவீனக்கட்டடக்கலையின் சர்வதேசப் பாணியின் (Internattional Style) பிரதான பண்புகளாக தேவையற்ற அலங்காரங்களற்ற கட்டடக்கூறுகள், வளைவுகளற்ற நேர்க்கோடுகளில் அமைந்த தளங்கள், சுவர்களையுள்ளடக்கிய வடிவமைப்பு, ஒளி வழங்கும் நீண்ட கண்ணாடி ஜன்னல்கள், நவீன கட்டடப்பொருட்களாலான கண்ணாடி, வலுவூட்டப்பெற்ற காங்கிரீட் போன்றவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட கட்டடங்கள் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். லி கொபூசியேயின் கட்டடங்கள் இவ்வகையான பாணியிலமைந்த கட்டடங்களுக்கு மிகச்சிறந்த உதாரணங்களாகத் திகழ்கின்றன.

உசாத்துணை விபரங்கள்

1. Le Corbusier's Five Points of Architecture - [http://www/geocities.com/rr17bb/LeCorbusier5/html](http://www.geocities.com/rr17bb/LeCorbusier5/html)
2. Wikipedia: Le Corbusier's Five Points of Architecture - https://en.wikipedia.org/wiki/Le_Corbusier%27s_Five_Points_of_Architecture
3. காணொளி: VIDEO: Villa Savoye. The Five Points of a New Architecture by Karissa Rosenfield - <https://www.archdaily.com/430550/video-le-corbusier-s-five-points-of-architecture>
4. book: Towards A New Architecture - https://monoskop.org/images/b/bf/Corbusier_Le_Towards_a_New_Architecture_no_OCR/pdf
5. Wikipedia notes on Modern Architecture
6. A history of architecture by by Fletcher. Banister
7. Organic Architecture as a Design Tool Frank Lloyd Wright's Natural Harmony by Jackie Craven
8. Examples of Organic Architecture Buildings Concept Characteristic By Jay Amrutia
9. Frank Lloyd Wright integrated architecture into nature at Fallingwater by Eleanor Gibson
10. Organic architecture From Wikipedia. the free encyclopedia

சாய்வான கூரைகளுக்குப் பதில் அமைக்கப்படும் காங்கிரீட்டினாலான கிடையான் கூரைகளின் மேல் கூரைத்தோட்டங்கள் அமைப்பதால் பல நன்மைகளுள்ளன. ஒன்று கட்டமொன்றினைக் கட்டுவதால் எடுக்கப்பட்ட நிலத்தின் பகுதியினை ஈடு செய்வதாக முடிகின்றது. அடுத்தது கிடையான காங்கிரீட் கூரைகளுக்கு பாதுகாப்பினையும் வழங்க முடிகின்றது. இவை போன்ற பயன்களுடன் தோட்டங்கள் மானுடருக்கு இன்பத்தினையும் தருகின்றது.

உலகை வலம் வந்து ஞானப் பழம் பெற்ற Armchair Traveler

ஜோர்ஜ் இ.

பரபரப்பாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் படம் ஒன்றின் கதையை எஸ். ராமகிருஷ்ணன் திருடினார் என்ற குற்றச்சாட்டு கொஞ்ச நாள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தனியே ஒரு கதையைத் திருடாமல், பல கதைகளை Cut and paste செய்ததால், இதை கதைத் திருட்டு (Plagiarism) என்று சொல்லாமல், அவர் மூலம் குறிப்பிடாத ஆராய்ச்சி (Research) என்று நினைத்தாரோ என்னவோ!?

எனக்கு என்னவோ, அவர் தமிழ் இலக்கிய உலகின் Most overrated இலக்கியவாதி போலத் தான் இருக்கிறது.

நான் அடிக்கடி சொல்வது போல, இதயம் பேசுகிறது மணியன் வெளிநாட்டுப் பயணம் போய், பட்டிக்காட்டான்களுக்குப் பட்டணம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

நம் 'இலக்கிய உலகின் இதயம் பேசுகிறது மணியனான இயல்விருதுக்காரர் வெளிநாட்டில் இருந்தபடியே தமிழ்நாட்டுப் பட்டிக்காட்டான்களுக்கு பட்டணம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

எஸ். ராமகிருஷ்ணனோ வெளிநாட்டுக்குப் போகாமலேயே பட்டிக்காட்டான்களுக்கு பட்டணம் காட்டிக் கொண்டிருந்த Armchair

traveler.

உலக சினிமாவும் உலக இலக்கியமும் இணையத்துக்குள்ளால் பார்க்கக் கூடிய இணைய யுகத்திற்கு முன்பாக, புத்தகங்களும் வீடியோக்களும் மூலமாகத் தான் உலக இலக்கியங்களை அணுக முடியும் என்ற காலகட்டத்தில், அவற்றைப் பற்றி எழுதியவர். அதுவே பல பட்டிக்காட்டான்களுக்கு பட்டணம் பார்த்த பிரமிப்பை ஊட்டியது. தமிழ்வாணன், பட்டுக்கோட்டைப் பிரபாகர், ரமணி சந்திரன் மாதிரி, எழுதிக் குவித்த முழுநேர இலக்கியக் குமாஸ்தா அவர்.

இதனால் பொதுவெளி வணிக வார இதழ்களில் பரவலாக எழுத முடிந்தது. எழுதிக் குவித்தார். பிரசுரமாயின.

அவருடைய சமகாலத்திய, 'உலகை மாற்றியமைக்கும் கனவுச் சிறுசஞ்சிகையாளர்கள் மாதிரியில்லாமல், எழுத்தை வாழ்வாதாரத்திற்கான வழியாகக் கண்டவர். அதில் எந்தப் பாதகமும் இல்லை. இலக்கியம் செய்கிறோம் என்று வாழ்வைத் தொலைப்பதை விட, வாழ்வுக்கு வழி தேட இலக்கியம் வழி சமைப்பதே தமிழ்ச்சூழலில் பெரிய விடயம் தான்.

அந்த எழுத்தே அவரது சினிமா நுழைவுக்கு வழியும் சமைத்து, பெருநடிகர்களின் நட்பைப் பெற்றுக் கொடுத்தது.

உலக இலக்கியங்கள், உலக சினிமா பற்றி எவ்வளவு எழுதிக் குவித்தாலும், அவர் எழுத்துக்களுக்காக அறியப்பட்ட ஒருவரே அன்றி, கருத்துக்களுக்காக அறியப்பட்டவர் அல்ல. மொத்தத்தில் அவருக்கு ஒரு கருத்து இருக்கும் என்று எவருக்கும் தெரிந்திருக்குமா என்பதே சந்தேகம்.

தற்போது அவர் தனது பேஸ்புக் பக்கத்தில் வடிவேலு மீம்ஸ் மாதிரி, தனது 'பொன்மொழிகளை தன் படத்தோடு மீம்ஸ் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தாலும், அதில் எதுவும் சொல்லும்படியாகவும் (noteworthy) இல்லை.

அரசியல்கருத்துக்கள் போன்ற சிக்கலான எதையும் சொல்லாதது சர்ச்சைகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்வதைத் தவிர்ப்பதற்காக இருக்கலாம். ஒரு சமூகத்தின் பிரஜையாக, அதில் ஏற்படும் பாதிப்புகள் தன்னையும் பாதிக்கும் என்றோ, அந்தப் பாதிப்புகள் பற்றி பொதுவெளியில் தெரியப்படுத்த வேண்டிய எழுத்தாளனுக்குரிய கடமை தனக்கு இருக்கிறது என்றோ

அவர் கருதியதாகத் தெரியவில்லை. அது கூட ஒன்றும் தலை போகிற பிரச்சனை இல்லை.

ஏற்கனவே ஆசானின் திருவாய் மலர்வுகளாலேயே நாங்கள் முடியைப் பிய்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். சாருவின் குமுறல்களாலும், மனுஷின் புலம்பல்களாகவும் தாடியைச் சொறிந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

இவர்களைப் போலெல்லாம், தங்களை அங்கீகரிக்கவில்லையே, பேசவில்லையே என்றெல்லாம் புலம்பிக் கொண்டிருக்காமல், இப்படி அனாவசிய சர்ச்சைகளுக்குள் எல்லாம் மாட்டிக் கொள்ளாமல் 'நாம உண்டு, நம்ம பொழப்பு உண்டு' என்று இடைவெளிக்குள்ளால், வண்டியை லாவகமாகத் தான் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

குடும்பஸ்தன். அதுவும் நியாயம் தான்.

எம்.ஜி.ஆர், சிவாஜி, ஜெமினி காலத்தில், எந்தச் சரக்கும் இல்லாமல் வெள்ளிவிழா நாயகனாக வலம் வந்த ரவிச்சந்திரன் வந்த மாதிரி, இவருக்கும் வெள்ளி திசை. சரி, சுஜாதா lite என்று வைத்துக் கொள்வோமே!?

நல்ல காலம், கவிதை, வாசகிகள் என்றெல்லாம் அவர் ஆரம்பிக்கவில்லை. பிறகு அது வேறு தலையிடயாகப் போயிருக்கும்.

இவருடைய படைப்புகள் உன்னத இலக்கியங்கள் என்று பேசப்பட்டதாக அறியவில்லை. 'வணிக இதழ்களில்' பொதுசன ரசனைக்காக அதிகம் எழுதியவராகத் தான் இருக்கிறாரே அன்றி, அவருடைய எழுத்துக்கள் இலக்கியச் செறிவு, செழுமை கொண்டதாக

சிலாகிக்கப் பட்டதாகவோ, உதாரணமும் மேற்கோளும் காட்டப்பட்டதாகவோ எங்கும் வாசித்த நினைவில்லை.

இப்படி இலக்கியத் தூண்களில் ஒருவர் என்று கொண்டாடப்பட்டது எனது கண்ணில் படாவிட்டால் தான் என்ன?

கனடாவின் இலக்கிய நோபல் பரிசான இயல்விருதுக்கும்பலுக்கு கண்ணில் பட்டிருக்கிறது. வாழ்நாள் சாதனைக்கான விருதும் கிடைத்திருக்கிறது.

அவரும் தன்னை பெரிய இலக்கியவாதி என்று அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் புலம்பாமலும், தன்னுடைய படைப்புகள் தான் உயர்ந்த இலக்கியம் என்றெல்லாம் மல்லுக் கட்டாமலும், எழுதினமா? வித்தமா? சினிமாவில் நாலு பஞ்ச் டயலாக் எழுதினமா? என்று அவரது வாழ்க்கை குறைவில்லாமல் ஜாலியாகத் தான் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இந்த திரைப்படக் கதைத் திருட்டு வந்து சேரும் வரைக்கும்.

திருடுவது என்பது ஒன்று. ஆனால், பட்டப்பகலில் திருடுவதற்கு தில் வேண்டும்.

அந்த துணிச்சலைத் தான் (nerve) பாராட்ட வேண்டும் போலிருக்கிறது.

ஏற்கனவே வெளிவந்த கதை, எழுதியவர் அறியப்பட்டவர். இருந்தும் நானும் புத்திரிகைகளில் வாசித்த செய்தி தான் என்று கதை விட, தனியான தில் வேண்டும்.

இந்தக் கதை சொல்லிக்கு இன்னமும் இந்தத் திருட்டுக் குற்றச்சாட்டுப் பற்றி நம்பத்தகுந்த கதை ஒன்றைச் சொல்லத் தெரியவில்லை.

இந்தக் கதைத் திருட்டுக்களும், வேறு யாரோ எழுதியதை, எழுதிக் கொடுத்ததை தங்களுடையதாகத் தேசியமயமாக்குவதும், அதற்குக் கூட அங்கீகாரம் தேடுவதும், அதற்கு விருது கொடுக்கவில்லையே என்று புலம்புவதும் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு ஒன்றும் புதிதும் இல்லை. ஏன்னா, பெரும் அறநெறிச்

செல்வர்கள் வாழும் பூமியாச்சே!? எல்லாருமாகவே தோளோடு தோள் சேர்த்து கடந்து போய் விடுவார்கள்.

எஸ்.ராமகிருஷ்ணனுக்கு இயல் விருது கொடுத்திருந்தார்கள். கனடாவிற்கு வருகை தந்திருந்தார். விருது விழாவுக்கு அழைக்கப்படும் அளவுக்கு எனக்கு தகுதியும் இல்லை. கிடைத்தாலும் போய் அவரோடு பக்கத்தில் நின்று பல்லிளித்துப் படம் எடுக்கவோ, அவரது கைக்குள் நான் எழுதிய புத்தகத்தைத் திணித்து அவரது விமர்சனம் பெற்று பிறவிப் பெரும்பயன் அடையும் அளவிலோ நான் இல்லை.

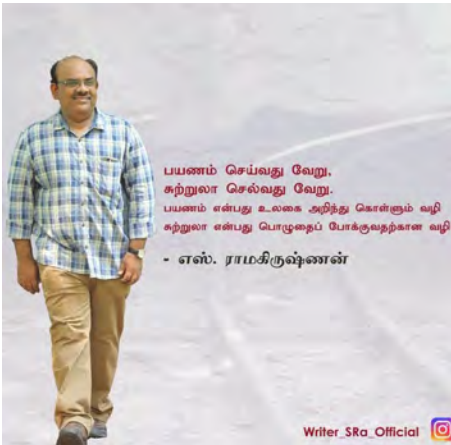
வழமை போல, இங்கே வரும் இலக்கியவாதிகளை, புலன் பெயர் இலக்கியவாதிகள், ஆர்வலர்கள் முன் ஆசனத்தில் இருத்தி நயாகரா நீர்வீழ்ச்சிகாட்டும் நித்தியகடமைகள் முடித்து அவரை பொதுநிகழ்வு ஒன்றில் பேச அழைத்திருந்தார்கள். அதற்குச் சென்றிருந்தேன்.

அங்கே உலக சினிமா பற்றி உரை நிகழ்த்திய நினைவு. முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்பே இந்த உலக சினிமா விமர்சனம் எல்லாம் செய்து முடித்து ரிடையர்ட் ஆன எனக்கு எதுவும் புதிதாக இருக்கவில்லை. அழைத்தவர்கள் அவருடைய நிபுணத்துவம் (Expertise) அதில் தான் என்று நினத்திருக்கக் கூடும். இங்கேயுள்ள பட்டிக் காட்டான்களுக்கும் பட்டணம் காட்டலாம் என்று அவரும் நினைத்திருக்கக் கூடும்.

அடே, அங்கேயிருந்து நீங்க சொல்ற அந்த உலகம் இங்கே தாண்டா இருக்கு என்று யாரும் அவருக்கும் சொன்னதாக நினைவில்லை.

வந்தார். சொன்னார். சென்றார்.

நிகழ்ச்சி முடிந்ததும், அவரை அவரது ஹோட்டலுக்கு கொண்டு போய் விட ஆள் தேடித் திரிந்தார்கள். காரோடு நின்ற நான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். என்னோடு இன்னொருவரும் வந்திருந்தார். என்னோடு முன்னால் சரியாசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

பயணம் செய்வது வேறு, கற்றுலா செய்வது வேறு. பயணம் என்பது உலகை அறிந்து கொள்ளும் வழி கற்றுண என்பது பொருளைப் போக்குவதற்கான வழி - எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

நான் என்ன நயாகரா நீர்வீழ்ச்சி பார்க்கவா அழைத்துச் செல்கிறேன்? ஹோட்டலுக்குத் தானே!?

இதற்குள் என்னை அறிமுகம் வேறு செய்து வைத்திருந்தார்கள். தாயகம் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்று. (சனி விடாது. பத்திரிகையை கை விட்டு கன நாள் ஆனாலும், அது நம்மை விட்டு விலகாது.)

அதைக் குறிப்பாகச் சொல்லியே, 'இவன் தீண்டத்தகாதவன்' என்று போட்டுக் கொடுக்க இங்கே இலக்கியவாதிகள் அதிகம். தாயகம் புலி எதிர்ப்பு என்று முடித்தே, தங்களுடைய பிழைப்பை முன்னெடுத்தவர்கள் அதிகம்.

சரி, உலக சினிமா பற்றி ஆர்வம் உள்ளவர். நானும் ஆர்வம் உள்ளவன். நமக்குள் பொதுவான ஆர்வம் பற்றித் தானே பேச முடியும்!?

உலக சினிமா பற்றிப் பேச்சை ஆரம்பித்து, ஈரானின் அப்பாஸ் கியாரோஸ்டமியின் படங்கள் பற்றி தொடங்கினேன்.

உண்மையில் இவ்வாறான ஆர்வம் கொண்டவர்கள், தங்களைப் போன்றே ஆர்வம் கொண்டவர்களைக் கண்டால், மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்று, 'அடே, நம்மைப் போல விசயம் தெரிஞ்சவன் ஒருத்தன் கெட்ச்சிருக்காண்டா!' என்று உற்சாகமாகப் பேச ஆரம்பிப்போம். நமக்குத் தெரிந்திராத விடயங்கள் குறித்து அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவோம்.

ஊசும். அவருக்கு எந்த ஆர்வமும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

அந்தப் பேச்சை வளர்ப்பதில் அவர் விருப்பம் கொண்டவராக இருப்பதாகவும் எனக்குப் படவில்லை.

தான் மட்டுமே உலக சினிமா பற்றிய அறிவு கொண்ட மேதையாக தன்னை நினைப்பவராக இருக்கக் கூடும், மற்றவர்களுக்கு அது தெரிந்திருக்கக் கூடாது, இவர் என்ன தனக்கு கனக்கத் தெரிந்த மாதிரிக் கதைக்கிறார் என்று என்னை நினைக்கிறாரோ என்ற எண்ணம் தோன்றியது.

அல்லது தன் கைவச

மேடையில் நாடகத்தில் முக்கியமான வசனங்கள் பேசப்படும் போதெல்லாம் பக்கத்திலிருந்தவர் எஸ்.ராவை திரும்பிப் பார்த்து, 'அந்த மாதிரி' என்று ஒரு புன்னகை பூப்பார். பெருமையோடு தலையசைப்பார். பிரமிப்போடு பார்ப்பார். எனக்கு மேடை நாடகத்தை விட, இந்த தனிநடிப்பே பார்ப்பதற்கு சுவாரஷ்யமாக இருந்தது.

அவர் நாடகத்தை விட, எஸ்.ராவைத் திரும்பிப் பார்த்து குஷிப்படுத்த முயற்சித்ததுதான் அதிகம். நானும் நாடகத்தை விட, பக்கத்தில் இருந்தவரைப் பார்த்தது தான் அதிகம்.

ஸ்டொக் பற்றிய சந்தேகம் கூட அவருக்கு வந்திருக்கலாம். வாயைக் கொடுத்து வம்பில் மாட்டிக் கொள்ள விரும்பாதிருந்திருக்கவும் கூடும்.

என்னுடைய உடைகளோடு, நான் பார்வைக்குப் பட்டிக்காட்டானாக இருப்பேன் என்பது வேறு கதை.

எனவே, அவர் எந்த உற்சாகமும் காட்டாததால், அத்தோடு அவருடனான அந்த உரையாடலை நிறுத்திக் கொண்டேன்.

பின்னர் அவரது நாடகம் ஒன்றை மேடையேற்றி நடித்து அவரையும் அழைத்திருந்தார்கள். அதில் நாடகத்தை விட எனக்குச் சுவாரஷ்யமாக இருந்தது, அவருக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து இருந்தவரின் நடிப்பு.

நான் வழமை போல, பின் ஆசனம் தான். நினைத்த நேரம் யாருக்கும் தெரியாமல் வெளியே போகலாம் என்பதுடன், டீ, வடையும் அருகில் என்ற வசதி வேறு.

மேடையில் யாரோ நடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எஸ்.ராமகிருஷ்ணனுக்கு அருகில் நம்மவர் ஒருவர் போய் இடம் பிடித்து விட்டார். அல்லது தன்னைத் திணித்துக் கொண்டார். அவையத்து

முந்தியிருக்கும் செயல் இவர்களுக்கு எல்லாம் புதிதல்லவே. தங்களைத் திணித்து பிரபலங்களுடன் ஒட்டிக் கொள்வதும், அவர்களுக்குத் தங்கள் புலமையை வெளிப்படுத்தி அங்கீகாரம் பெறுவதும் தானே பிறவியின் ஒரே நோக்கமே.

மேடையில் நாடகத்தில் முக்கியமான வசனங்கள் பேசப்படும் போதெல்லாம் பக்கத்திலிருந்தவர் எஸ்.ராவை திரும்பிப் பார்த்து, 'அந்த மாதிரி' என்று ஒரு புன்னகை பூப்பார். பெருமையோடு தலையசைப்பார். பிரமிப்போடு பார்ப்பார். எனக்கு மேடை நாடகத்தை விட, இந்த தனிநடிப்பே பார்ப்பதற்கு சுவாரஷ்யமாக இருந்தது.

அவர் நாடகத்தை விட, எஸ்.ராவைத் திரும்பிப் பார்த்து குஷிப்படுத்த முயற்சித்ததுதான் அதிகம். நானும் நாடகத்தை விட, பக்கத்தில் இருந்தவரைப் பார்த்தது தான் அதிகம்.

எஸ்.ராவின் முகபாவனை களை நான் பார்க்க முடியவில்லை. முதுகு மட்டுமே தெரிந்தது.

அதனால் என்ன? தன்னைப் புகழாத ஏஜன்சிக்காரன் இல்லாத போது, தன்னைப் புகழும்போது, சந்தோசப்படாத இலக்கியக்காரன் இருப்பானா?

சரி, இதெல்லாம் முடிந்து, ஒரு நாள் இரவு நண்பர்கள் எஸ்.ராவைச் சந்திப்போம் என்று அழைத்து வந்திருந்தார்கள். அது ஒரு அலுவலகம். அங்கிருந்து பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, கோப்பிக் கடைக்குச் சென்றிருந்தோம்.

இது இங்கே ஒரு சம்பிரதாயம். முன்பு தாயகம் காலத்தில் முக்கியஸ்தர்கள் வந்தால், என் வீட்டிற்குத் தான் அழைத்து வருவார்கள். அங்கே தான் பார்ட்டி நடக்கும்.

பின்னால் இப்படி சில இடங்களில் அழைத்து இலக்கிய சந்திப்பு நடத்தி தாகசாந்தி செய்வார்கள்.

இப்படி நானும் போயிருந்தேன். எனக்கு தமிழ்நாட்டு இலக்கிய, அரசியல், சினிமா சூழல் பற்றி அறிந்து கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. அவர் தான் உலக சினிமா பற்றி பேசுவதில் ஆர்வம்

காட்ட மறுத்து விட்டாரே!?

அந்த இரவு முழுவதும் தமிழ்நாட்டில் உள்ள இலக்கிய, சினிமா, அரசியல் நிலவரங்கள், முக்கியஸ்தர்கள் என்று பலரைப் பற்றியும் உற்சாகமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவரும் உற்சாகம் இல்லாவிட்டாலும், கேட்டவற்றிற்கெல்லாம் பதில் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். என்னளவுக்கு மற்ற நண்பர்கள் அவரோடு உரையாடியதும் இல்லை. அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேள்விகள் கேட்டதும் இல்லை. அவர்களின் கேள்விகள் அவர் பற்றியதாகவே இருந்தது. என்னுடைய கேள்விகள் தமிழ்நாட்டில் மற்றவர்கள், சூழல் பற்றியதாகவுமே இருந்தன.

நீண்டதொரு இரவு. அவர் என்னை நிச்சயம் நினைவில் கொள்ளக் கூடிய அளவில் அந்தச் சந்திப்பு இருந்திருக்கும். தமிழ்நாடு திரும்பிச் சென்றதும், இலக்கிய நோபல் பரிசு பெற்ற மாதிரி, ரஜினிகாந்தைக் கூப்பிட்டு பாராட்டு விழாவை அவரே எடுத்திருந்தார். ரஜினியும் இயல் விருது பற்றி பாராட்டிப் பேசியிருந்தார். இண்டலக்ஸ்வல்ஸ் படிக்கும் துள்ளக் படிக்கும் ரஜினிக்கு, புத்திஜீவிகள் புத்திஜீவிகளுக்கு விருது கொடுப்பது ஆச்சரியமானதாகத் தானே இருந்திருக்கும்?

அது ஒரு பெருவிழாவாக யூடியூப்பிலும் வந்திருந்தது. விருது வாங்கிய பெருமைக்காக, போர்த்தப்பட்ட சில துண்டுகளும் எஸ்.ராவுக்கு கிடைத்திருக்க வேண்டும். (அதை அவரே வாங்கியும் கொடுத்திருக்கலாம்.)

இரண்டுமே ரொம்பப் பயனுள்ள பொருட்கள் தானே!?

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

இதெல்லாம் விருது அல்ல. விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

இதெல்லாம் விருது அல்ல. விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

கொஞ்ச நாளில், அன்று எங்கனோடு சந்தித்த ஒருவருக்கு போன் அடித்து, தன்னுடைய உரை ஒன்றை வீடியோ வடிவில் விடப் போவதாகவும், அதை ஸ்பொன்சர் பண்ண முடியுமா என்றும் கேட்டிருக்கிறார். இப்படி அவர் 'கருமமே கண்ணாயினார்!'. பிறகு திடீரென்று, முப்பது ஆண்டுகளில் அறுபது இதழ் விட்ட காலம் காலாண்டிதழுக்கு சிறந்த புலன் பெயர் சஞ்சிகைக்கான விருது விகடனால் அறிவிக்கப்பட்டது.

யாரு? நம்ம எஸ். ராமகிருஷ்ணன் தனக்கு வழங்கப்பட்ட விருதுக்கு கைமாறாக விகடனிடம் வாங்கிக் கொடுத்தது. அப்படி விருது எதையும் விகடன் வருடாந்தம் கொடுத்ததாக வரலாறும் இல்லை.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

விருது என்பது பண்ட மாற்று என்பதை விட, கள்ளக்கடத்தல் வியாபாரம் என்றே நான் சொல்வதுண்டு. அயோக்கியர்களுக்கு இடையிலான கொடுக்கல் வாங்கல். அவ்வளவு தான். அறநெறிகளை விட, சுய லாபம் தான் கணக்கு.

இப்படித் தான் விகடன்

விருதுகளின் இலட்சணம்.

விகடன் அப்படியென்றால்... இயல்விருதுக்காரர்?

வேறு யாருடையவோ கதையைத் திருடி படம் பண்ணினார் என்ற குற்றச்சாட்டு வந்து ஆதாரங்களும் முன் வைக்கப்பட்ட பின்னால்,

கொடுத்த இயல்விருதை திரும்பப் பெற்றிருக்க வேண்டுமே!? அதெல்லாம் செய்யப் போவதில்லை.

பெருமாள் முருகனுக்கு உயிருக்கான அச்சுறுத்தல் வந்த போதே, அவருக்கு விருது கொடுத்தவர்கள் அவருடனான தோழமையைப் பகிரங்கப்படுத்தி, 'தோள் அணைக்கிறோம்' என்று சொன்னதில்லை.

பிறகு எப்படி திருட்டுக்கு விருதை வாபஸ் பெறுவார்கள்?

பிறகு விகடன் விருதையும் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டி வருமோ என்ற பயமாகவும் இருக்கலாம்.

சரி, கனடியப் பயணம் முடிந்து விட்டது. Armchair traveler ஆக இருந்தே பட்டிக்காட்டான்களுக்கு பட்டணம் காட்டியவராச்சே. கனடியப் பயணக் கட்டுரையை எழுத வேண்டாமா?

பிரான்ஸ் போன கதையை சாரு குமுதத்திற்கு அனுப்பி, சன்மானத்தை சொந்தப் பெயருக்கு அனுப்புமாறு போட்ட பெயரையும் குமுதம் போட்டு மானத்தை வாங்கியிருந்தது.

இப்படி எஸ்.ராவும்தான் பயணக்கட்டுரையை விகடனில் எழுதியதாகச் சொன்னார்கள். நான் பார்க்கவில்லை. (உண்மையாகத் தான். இந்த இலக்கிய மேதகுக்கள் மாதிரி எல்லாம் நான் சொல்வதில்லை.)

தன்னுடைய பயணத்தில் தான் சந்தித்த சகலரையும், அன்றைய கோப்பிக்கடைச் சந்திப்பில் சந்தித்தோர் உட்பட, முக்கியமானோர், முக்கியமற்றோர் எல்லோரையும் மறக்காமல் பெயர் கூறி எழுதியிருந்தார்.

என்னைத் தவிர!

ஆச்சிக்குத் தெரிந்தால்!

பூங்கோதை

மாசிப் பனி ஊசிப் பெய்யும் என்று ஆச்சி சொல்வதும் சரியாகத்தான் இருக்கும் போல உள்ளது. சாதுவாகப் புகார் படர்ந்து, மெல்லிய வெண்பட்டுப் போலப் பரவியிருந்த அந்த ரம்மியமான அழகு என் நெஞ்சை வருடிப் போனது. இது போல இதமாக இருக்கும் விடிகாலைகள் எப்போதுமே என்னை பரவசமாக்கியபடியே தான் இருக்கிறது என மனதும் ஆர்ப்பரித்தது. எல்லாக் காலங்களிலுமே விடிகாலை என்பது அழகு தான் என்பதை எண்ணிய வேளையில் பஸ் தரிப்பு களை கட்டத் தொடங்கியிருந்தது.

பர பரவெனச் சனங்கள் கூடத் தொடங்கி விட்டார்கள். நான் போக வேண்டிய பஸ் வரும்வரை காத்திருப்பது என்பது மனதில் மெதுவாக ஒருவித பதட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. நான் வீட்டில் செய்து கொடுக்க வேண்டிய வேலைகள் பல இருக்க, இப்படி ஊர் சுற்றப் போவதை ஆச்சி அறிந்தால் அதோ கதி தான் என முளை

சொன்னாலும் நண்பர்களை சந்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அந்தப் பயத்தைப் போக்கியவாறே இருந்தது.

பாடசாலை மாணவர்கள், வாத்தியார்கள், சந்தைக்கு மரக்கறி, மீன் விற்க வருபவர்கள், அதை வாங்க வரும் வியாபாரிகள், வாடிக்கையாளர்கள் என ஒரு புறம் வந்து சேர்ந்து கொண்டிருக்க, மற்றைய பக்கம் தட்டிவான்கள், பஸ்கள், புதிதாக முளைத்த நவீன ரக வான்கள், பொருட்களை ஏற்றி வரும் லொறிகள் என வாகனங்களின் அணி வகுப்பும் தொடங்கியிருந்ததில் சந்தையோடு ஓட்டினாற்போல் இருந்த இந்த பஸ் தரிப்பு நிலையமும் ஆரவாரத்தை அள்ளிப் பூசிக் கொண்டது.

நான் போகவிருந்த பஸ் வர இன்னும் நேரமாகும் போல இருக்கிறது. நான் பஸ் ஸ்டாண்டில் நிற்பதை யாராவது கண்டு கொள்ளக் கூடாது என்பதில் நான் மிகவும் கவனமாக இருந்து கொண்டேன். நான் இருந்த சிமெந்து வாங்கின் முன்னே ஒரு பஸ் தரித்து நின்றது

எனக்கு மிகவும் வசதியாக இருந்தது. என்னைக் கவனிப்பதற்கு ஒருவரும் இங்கு வரமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் நான் பராக்குப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் ஏதோ ஒரு தேவைக்காக நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் சனக்கூட்டம், ஒவ்வொருவர் முகத்திலும் தனித்தனியான பாவனைகள் அவரவர் அனுபவங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறதோ? பெரும் யோசனைகளைக் குழைத்து செய்யப்பட்ட பலரது முகங்கள், செந்தழிப்பான சிலரது முகங்கள், புன்னகை பூத்த முகங்கள் எனப் பலவிதமான முகங்கள் என்னைக் கடந்து போகும் போதெல்லாம் யாராவது தெரிந்த முகங்கள் வந்து விடுமோ என்ற பீதியும் எனக்கு இடையிடையே வந்து போகாமல் இல்லை.

ஒருவாறு முள்ளில் இருப்பது போல அந்த நிமிடங்களைக் கடந்த போது, யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் போவதற்கான பஸ்

ஒரு குலுக்கலோடு வந்து நின்றது. பஸ்ஸிலிருந்த பயணிகள் இறங்கிய பின்னர் சாரதியும் மெதுவாக இறங்கி, சோம்பல் முறித்து, வெற்றிலை பாக்கை வாயில் அடைந்து கொண்டார். அவசர அவசரமாக அதைச் சப்பி, பச்சென்று வீதியோரத்தில் துப்பி விட்டு பஸ்ஸில் பாய்ந்து ஏறிக்கொள்ள, இதற்காகவே காத்திருந்த பயணிகள் தாமும் அவருக்குச் சளைக்காமல் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டார்கள். பஸ் நடத்துனர் ஒருவாறு அவர்களுக்கெல்லாம் பயணச்சீட்டுகளை கொடுத்துக் களைத்திருப்பார் போலும், நான் கொடுத்த சில்லறையை எண்ணிப் பார்க்காமலே பயணச் சீட்டொன்றை சர்ரென்று கிழித்து என் கையில் அடைத்தார்.

நான் அப்போது தான் எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அந்த இருக்கையைக் கவனித்தேன். வெளிர் நீல சேலையில் பளிச்சென்ற கருப்பு நிறத்தில் அழகாய் இளம் பெண்ணொருத்தி பஸ் சாளரத்தின் ஓரமாய் ஓய்ந்தவாறு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவள் சாளரம் வழியே வெளியே தெரியும் சந்தையை, மக்கள் கூட்டத்தை முனைப்புடன் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் பக்கத்து இருக்கையில் எவரும் இருக்காமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்க

எனக்கேதோ அதில் இருக்க வேண்டும் போல கால்கள் வேண்டிக்கொண்டன. நான் அவள் பக்கத்தில் இருந்த போது எவரும் அதைத் தவறாக எடுத்துக் கொண்டால் என்ன செய்வது என்ற என் எண்ணத்தால் மனம் அடித்துக் கொண்டது. அதே வேளை அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து புன்னகைத்தாள். எனக்கு வெட்கமாக இருந்தாலும் நானும் புதிலுக்கு ஒரு மரியாதையோடு சிரித்து வைத்தேன். அவள் மிக இயல்பாக இருந்தாள்.

பஸ் ஒவ்வொரு இடத்திலும் நிறுத்தப்பட்ட போது பலர் ஏறியும் பலர் இறங்குவதுமாக இருந்தாலும் பஸ் நிறைந்தே இருந்தது. அப்போது தான் அவர்கள் மூவரும் என் கண்களில் பட்டார்கள். அத்தனை நெரிசலிலும் அவர்களை எனக்கு ஒரு தனி அடையாளத்தோடு தெரிந்ததற்கு அவர்கள் அணிந்திருந்த

உடைகள் தான் காரணம் என்பதை நான் உடனடியாகப் புரிந்து கொண்டேன். அவர்கள் உதை பந்தாட்ட வீரர்கள் என்பதை அவர்கள் உடைகள் பறை சாற்றின. அவர்கள் முகத்தில் ஒருவித துள்ளல் தெரிந்தது. அவர்கள் இந்த உலகை மறந்து தமக்குள்ளேயே ஏதேதோ பேசிச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களைச் சுற்றி நின்றவர்களையும் அவர்களது சிரிப்பும் துள்ளலும் தொற்றிக் கொண்டது போல எனக்குத் தோன்றியது.

நானும் ஆச்சிக்குத் தெரியாமல் நண்பர்களுடன் பாடசாலை முடிந்த பிற்பாடு, மைதானத்தில் உதை பந்தாட்டம் அவ்வப்போது விளையாடுவது வழக்கம் தான். எனக்கு உதை பந்தாட்டம் விளையாடுவது என்றால் அப்படியொரு ஆசை. மற்ற நண்பர்களைப் போல என் வீட்டில் வசதிகள் குறைவு என்பதால், ஆச்சிக்கு வீட்டில் சமையல் வேளைகளில் உதவி செய்து, அவர் சமைப்பதை விற்று வருவதற்கும் ஆவன செய்து விட்டே நான் விளையாடப் போகலாம். வீட்டில் வறுமை காரணமாக உதைபந்தாட்டத்திற்கான காலணி வாங்க முடிந்ததில்லை. ஆனால் காலப் போக்கில் அதுவே என் கால்களுக்குப் பழக்கமாகிப் போனது. ஆனால் இவர்களைப் பார்த்தால் அப்படி ஒரு பிரச்சனை வந்தவர்கள் போல இருக்கவில்லை என்பதோடு மிகவும் தோழமை பேணுபவர்கள் போலவும் தெரிகிறது. அவர்களோடு பேசுவதற்கு என் மனது பெரிதும் ஆசைப்பட்டது. ஒரு வேளை அவர்களோடு நட்பு பாராட்டக் கிடைத்தால் அவர்களோடு சேர்ந்து

பஸ்ஸிலிருந்த பயணிகள் இறங்கிய பின்னர் சாரதியும் மெதுவாக இறங்கி, சோம்பல் முறித்து, வெற்றிலை பாக்கை வாயில் அடைந்து கொண்டார். அவசர அவசரமாக அதைச் சப்பி, பச்சென்று வீதியோரத்தில் துப்பி விட்டு பஸ்ஸில் பாய்ந்து ஏறிக்கொள்ள, இதற்காகவே காத்திருந்த பயணிகள் தாமும் அவருக்குச் சளைக்காமல் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டார்கள்.

விளையாட ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கலாம். எதற்கும் அவர்களில் ஒருவராவது இந்தப் பக்கம் திரும்பினால், மெதுவாக சிரித்து வைக்கலாம்.

ம்...கூம்... அவர்கள் இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்குமாற் போல் தெரியவில்லை. அவர்கள் தமக்குள்ளே பேசிச் சிரிப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தார்கள். சரி, இனியும் நேரத்தைக் கடத்தக் கூடாது. அவர்களுக்கு அண்மையில் போய் நிற்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நாமே ஏற்படுத்திக் கொள்ளா விட்டால், ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்தை நமுவ விட்டது போல ஆகி விடும். ஒருவேளை நான் அவர்களோடு அவர்களது உதைபந்தாட்ட அணியில் இணையக் கிடைத்தால், எனது திறமையை அவர்கள் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். அவர்களைப் பார்த்தால் நல்ல வசதியான வீட்டுப் பிள்ளைகள் போலத் தோன்றியது. திறமை எங்கிருந்தால்த் தான் என்ன?

எனக்கு நெஞ்சு ஒரு விதமாகப் பட படக்கத் தொடங்குகிறது. பரவாயில்லை, எப்படியாவது என் பெரும் கனவு நனவாக வேண்டும்.

மெதுவாக எழும்பி அவர்களைக் குறி வைத்து நான் நகரத் தொடங்குகிறேன். நான் இவ்வளவு பயணிகளையும் விலத்திக் கொண்டு அவர்களுக்கு அண்மையில் போக முன்பாக, அவர்கள் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி விட்டால் என்ன செய்வது என்ற ஒரு புதுப் பயமும் மனதைக் கவவத் தொடங்கியிருந்தது.

நான் நடக்கத் தொடங்குகையிலேயே எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கி விட்டது. கண்கள் இருட்டத் தொடங்கின. என் கால்கள் தடுமாறியது போல இருந்த போது, என் முன்னே நின்ற இளம் பெண்ணொருத்தி என்னைத் தாங்கிக் கொண்டாள். எனக்கோ வெட்கம் பிடுங்கித் தள்ளியது. இப்போதைய இளம் பெண்களுக்கு தைரியமும்

தன்னம்பிக்கையும் அதிகம் தான் எனத் தோன்றியது. அவளுக்கு நன்றி சொல்லியபடி அந்த இளைஞர்களை நோக்கி இயன்றவரை முன்னோக்கி நகர்ந்தேன்.

அவர்களுக்கு அண்மையில் போக முதல் பெரிதாகப் பேசக்கூடாது என முடிவெடுத்துக் கொண்டேன். இதோ இன்னும் ஒரு சில அடிகள் எடுத்து வைத்தால் போதும் என்ற நிலையில் இருந்த போது பஸ் ஒரு தரிப்பிடத்தில் நிற்க அந்த இளம் வீரர்கள் இறங்கத் தொடங்கினார்கள். எனக்கு இனியும் நாசுக்குப் பார்ப்பதில் பிரயோசனம் இருப்பது போலத் தெரியாததால் நானும் பாய்ந்து இறங்கினேன்.

அதன் பின் எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் பேசுவதற்காகப் போன அந்த இளம் வீரர்கள் என்னைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டனர். எனக்கு கண்களும் மங்கத் தொடங்கின.

‘பெரியவர் பார்த்து இறங்குங்கோ. அடிகிடிபடப்போகுது.’ நடத்துனர் பதற்றமாய்க் கூவினார்.

அந்த இரண்டு இளைஞர்கள் என்னைத் தாங்கிப் பிடிக்க முன்றாவது இளைஞன் என்னைப் பார்த்து கனிவுடன் புன்னகைத்தான்.

‘ஏன் பெரியவர் உங்களோட ஒருத்தரும் துணைக்கு வரேல்லையே?’ கேள்விகள் தொடர எனக்கு குழப்பமாய் இருந்தது. யாரைப் பார்த்து பெரியவர் எனக் கூப்பிடுகிறார்கள்?

அதே வேளையில் இன்னொரு பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கிய அந்தப் பையனை நான் எங்கோ கண்ட நினைவில் இருக்க, அவன் பெரிதாகச் சத்தம் போட்ட படி என்னை நோக்கி ஓடி வருகிறான்.

‘தாத்தா, இப்பிடி வீட்டில சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பஸ்ஸில் ஏறி எங்கயாவது போய் இறங்கிறதே உங்களுக்கு வேலையாய்ப் போச்சு. அம்மா வீட்டில தேடப் போறா.’ என்றவாறே அவன் தன் கைத் தொலைபேசியில் என்னைக் கண்டு பிடித்த குதூகலத்தைத் தன் தாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டான்.

நான் நடக்கத் தொடங்குகையிலேயே எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கி விட்டது. கண்கள் இருட்டத் தொடங்கின. என் கால்கள் தடுமாறியது போல இருந்த போது, என் முன்னே நின்ற இளம் பெண்ணொருத்தி என்னைத் தாங்கிக் கொண்டாள். எனக்கோ வெட்கம் பிடுங்கித் தள்ளியது.

‘மாய’க் கதையாடல் கண்ணன்

உண்மையில் இந்தப் பக்கத்தினை எழுதத் தொடங்கு முன் நான் நீண்ட பெரும் மூச்சுக்களை விட வேண்டியதாக இருந்தது. இடையிடையே சிரிப்புத் தோன்றினாலும் எழுதத் தொடங்கும் வரை மண்டை கனத்தது. விறைத்தது. இதனை எழுதுவதற்காக நான் நமது யுத்தகாலத்தில் சேகரித்து வைத்த கட்டுரைகளில் சிலவற்றை வாசிக்க முனைந்தேன். அதனால் ஏற்பட்ட உடல் உள மாற்றமே இது.

கடந்த ‘ஈழப் போராட்ட காலம்’ என்று அடையாளம் கொண்ட காலம் முழுவதும் நம்மிடையே இருந்த ஒவ்வொரு தற்குறிகளும் தமக்குச் சார்பாகக் கதை சொல்லிக் கதை சொல்லி வந்ததில் நம் அனைவரிடமும் ஏராளம் ஏராளம் கதைகளுள்ளது. நீங்களும் அறிந்த கதைகளை எழுதுங்கள்.

இவ்வாறான தற்குறிகள் சொன்ன கதைகளையே ஒவ்வொரு யுத்தவெறியர்களும் தமது பத்திரிகைகளில் அவற்றை முதன்மைப்படுத்தி வெளியிட்டார்கள். இந்தத் தற்குறிகளும் அவர்களிடம் இருந்து கிடைக்கும் ‘முதன்மை’க்காகவும் பணத்திற்காகவும் எந்தப் பித்தலாட்டக் கதைகளையும் ஆய்வின் பெயரில் அறுதியிடத் தொடங்கினார்கள். அதுதான் காலாகாலமும் ஈழத்தில் நடந்தது. இன்றுவரை நடக்கிறது.

இவ்வாறு நமக்கிடையே இருந்த தற்குறி கலைஞர்களும் ஆய்வாளர்களும் சனத்தின் மீது மயக்கச் சொற்களால் வீசி எறிந்த நஞ்சினைப் பிரித்து அடையாளம் காட்டப் பெருங்காலம் தேவை. நமக்குக்கிடைத்த அலைவுக்காலம் அவற்றை முழுமையாகப் புத்திரப்படுத்தி பாதுகாத்து வைக்க விடவில்லை. கிடைத்த தரவுகளையும் பல்வேறு இடங்களில் கைவிட்டுக் கைவிட்டு போகத்தான் நேர்ந்தது.

ஒரு பொது நோக்காகவேனும் நம் வாழ்காலத்தைப் பதிவிடும் நோக்கத்தோடு யாருமே எதையும் சேகரித்து வைக்கவும் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் தமக்கு எதிரானதைத் தெருவில் போட்டு நெருப்பிட்டுக் கொழுத்திவிடும் மனநிலை கொண்டவர்களாகவே வாழப் பழக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நமது சமூகத்தில் கிடைத்த இடங்களிலெல்லாம் அழிக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் அளவற்றவை. சமூகத்தில் தமது நிலை குலைந்த பொழுது தமது ஆவணங்களைத் தாமே அழித்துவிடும் தற்கொலை மனம் கொண்ட சமூகமாக நமது

சமூகம் வழிநடத்தப்பட்டதும் இதற்கு ஒரு முதன்மைக் காரணம்.

ஈழத் தெருக்களில் இன்று வாழும், குழந்தைகளைப் பறிகொடுத்த தாய்களும் தந்தைகளும் மட்டுமன்றிப் அந்தப் பெற்றோரைப் பறிகொடுத்த குழந்தைகளும் ஒரு வாய்ச் சோற்றைக் கண்ணீரோடு சேர்த்து உண்ணவைத்த கொடூர நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டவர்களில் பெரும் பங்கைச் சமக்க வேண்டியவர்கள் நமது எழுத்தாளப் பெருந்தகைகள். இவர்கள் காட்டிய அம்புக்குறிகள்தான் பலரது கண்ணீருக்குக் காரணமாகியது.

இந்தக் காரணங்களை நான் தொடர்ந்து அடையாளம் காட்டி எழுதிவருகிறேன். இங்கே எழுதுவதில், இந்தக் கட்டுரையில், நாம் கவிஞர் என்றும் ஆய்வாளர் என்றும் அதற்கும் மேலாய் அன்புடன் ‘நிலா’ என்றும் அழைக்கும் நிலாந்தன் அவர்களது எழுத்துக்கள் குறித்தே நான் அடையாளம் காட்டுகிறேன்.

வெறுமனே குலைத்துக் கலைத்து வரும் நாயிற்கு நின்று ஒரு கல்லை எடுத்து எறிவதினூடாக நாயைக் கண்டு பயந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கூட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்திவிடலாம் என்று தோன்றும் போது, எறிய வேண்டிய கல் இது. அதை எழுத வேண்டிய சொல் என்று நினைத்துத் தான் நிலாந்தன்

கற்சுறா

“

அவர் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய அவலக் கதைகளுக்கும் அந்தக் கதைகளின் பின்னிருக்கும் கஞ்சிக் கதைகளுக்கும் அவரது எழுத்துக்களும் காரணமாக இருந்த கதையை நீங்கள் யாருமே கவனியாது போகலாம். நாளைய வரலாறு அதனைக் கவனியாது விட்டுப் போகவே போகாது.

அவரை மன்னித்துப் போகவே போகாது.

அந்தச் சனத்தின் அழகையும் கண்ணீரும் அவர்கையினை நனைத்துச் செல்வதனை அன்றாடம் அவர் அறிந்து கொண்டதான் இருக்கிறார். அதன் பிறகும் அவர் அறியவில்லை என்றே சொல்வாராயின் அவர் மானிடரே அல்ல.

”

குறித்து எழுதுகிறேன்.

‘கடலம்மா! நீயே சொல் குமுதினி ஏன் பிந்தி வந்தாள்? எம்மவரின் அவலங்களைச் சடலங்களாய்ச் சுமந்துகொண்டு ‘குமுதினி’ குருதி வடிய வந்தாள்.’

என்று நெடுந்தீவுக் கடலைப்பற்றி எழுதுவதினூடாக குமுதினிப் படுகொலையைப் பற்றி எழுதிய ஆரம்பகால நிலாந்தன் கடைசியில் நந்திக்கடலைப்பற்றி எழுதிக் கஞ்சிப்பாடலாய் முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலைகளை எழுதியிருந்ததை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள்.

‘இதையருந்துங்கள் பாலற்றது பசியாற்றாது

உலைகொதிக்காக் காலமொன்றின் பசியிது தாகமுமிது.

பாலற்ற கடற்கரையில் பசித்திருந்தாய் நாடே இதையருந்து.’

என்றெழுதி முடிவில்

‘உலகமே அவர்களைக் கைவிட்டது உதவிக்கு யாரும் வராத ஒரு யுக முடிவில் பல தலைமுறைகளுக்காகச் சிந்தப்பட்ட கடைசித்துளி ரத்தமிது.’

என்று சொல்லிப் போகிறார்.

இவ்வாறு உசுப்பேத்தி எல்லாம்

எழுதி முடித்து அனைத்திற்கும் மொத்தமாய்ப் பாடை கட்டிவிட்டு கடைசியில் ‘உதவிக்கு யாரும் வராத யுகம் முடிவில் உலகமே அவர்களைக் கைவிட்டது’ என்று அவர் எழுதும் கழிவிரக்கக் கவிதையில் எனக்கு எள்ளளவும் நாட்டமில்லை. யுத்த முடிவின் பின் பேசும் நிலாந்தனின் எந்தக் கருத்துக்கள் குறித்தும் எனக்குப் பெரிதும் கரிசனையில்லை. பெரிதும் கரிசனையில்லை என்று சொல்வதை விடக் கரிசனையே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அது தாம் கடந்து மிதந்து வந்த களிசடைத் தனத்தை கடலிலேயே கழுவித் தொலைக்க எடுக்கும் எத்தனங்கள். அவரவர் தாம் பட்டிருந்த பாடுகளின் படி கடக்க முனையும் வேளை, நிலாந்தனுக்கு அதுவும்கூட முடியாதிருக்கிறது. ஏனெனில் அவர் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய அவலக் கதைகளுக்கும் அந்தக் கதைகளின் பின்னிருக்கும் கஞ்சிக் கதைகளுக்கும் அவரது எழுத்துக்களும் காரணமாக இருந்த கதையை நீங்கள் யாருமே கவனியாது போகலாம். நாளைய வரலாறு அதனைக் கவனியாது விட்டுப் போகவே போகாது. அவரை மன்னித்துப் போகவே போகாது. அந்தச் சனத்தின் அழகையும் கண்ணீரும் அவர்கையினை நனைத்துச் செல்வதனை அன்றாடம் அவர் அறிந்து கொண்டதான் இருக்கிறார். அதன் பிறகும் அவர் அறியவில்லை என்றே சொல்வாராயின் அவர் மானிடரே அல்ல.

ஜோர்ஜ் குருசேவ் அவர்கள்

அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை, ‘முட்டாள்த் தனத்திற்குப் புத்திசாலித்தனமான விளக்கம் கொடுப்பவர்கள்’ என்பது. அந்த வார்த்தைக்குரிய சிறப்பான அடையாளங்களில் ஒருவர்தான் நிலாந்தன். இவரைப் போல் நம்மிடையே பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி வருங்காலங்களில் கணக்கிடலாம்.

தாங்கள் பிடித்திருந்த பொய்யின் அழுங்குப்பிடித் தனத்திலிருந்து பொய்யுறை கழன்ற போது கையை அவர்களால் வெளிப்படையாகக் கைவிடவோ, பிடியிலிருந்து உதறிவிடவோ அவர்களால் முடியாதிருக்கிறது. அப்படித்தான் இருக்கும். அவர்கள் பற்றியிருந்த பிடி அப்படியானது. அவர்கள் கடந்த காலம் முழுவதும் யாருக்குக் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்களோ அவர்களால் திடீரெனத் தாங்கள் கைவிடப்பட்டுவிடுவோம் என நிலாந்தன் போன்றவர்கள் அஞ்சுவதாலேயே இன்றுகூட உண்மையைப் பேச நினைப்பதில்லை.

நிலாந்தனுக்கு போராட்டம் என்ற பெயரில் நடைபெற்ற அனைத்து விடயங்களைப் பற்றியான முழு உண்மைகளும் எப்பொழுதும் நன்கு தெரியும். நிலாந்தனுக்கு மட்டுமல்ல நிலாந்தன் போன்றவர்களுக்கும் நன்கு தெரியும். அவற்றை அறியாதிருக்க அவர்கள் முட்டாள்களல்ல. அறிந்தும் முட்டாள்கள் போல நடப்பவர்கள். தமது இருப்பிற்கும் வாழ்விற்குமாக அவர்கள் பொய்சொல்லத்

தொடங்குகிறார்கள். இந்தப் பொய் ஒரு இனத்தின் எதிர்காலத்தைச் சூனியமாக்கிவிடும் என்ற எந்த அறிவும் அவர்களை ஒருபொழுதிலும் இடையூறு செய்வதில்லை என்பதுதான் மிக மிக ஆபத்தானது.

ஒரு முதலாளி உணவுக்குள் கல்லையும் மண்ணையும் நஞ்சையும் கலப்பதினூடாக ஒரு சமூகத்தில் ஏற்படும் அவலத்தைக் கணக்கிடாது எவ்வாறு தன்னுடைய இலாபத்தை மட்டும் கணக்கிடத் துடிக்கிறானோ அந்த முதலாளி என்பவனுக்கும் நிலாந்தன் போன்ற ஆய்வாளர்களுக்கும் செய்யும் அயோக்கியத் தனத்தில் ஒருவித வேறுபாடும் இல்லை.

ரொரண்டோவில் ஒரு நிகழ்வில் நிலாந்தன் அவர்கள் உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சபையைப் பார்த்து 'உங்கள் அனைவரிடமும் பல்வேறு கதைகள் இருக்கும். உங்கள் உறவுகள் குறித்த கதைகள் இருக்கும். அப்படியான கதைகளை நீங்கள் அனைவரும் பதிவு செய்ய வேண்டும். அப்பொழுது தான் நம் வாழ்வு முழுதாகப் பதிவு செய்யப்படும்.' என்பதாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நிகழ்வின் முடிவில், உரையாடல் நேரத்தில், அவரை நோக்கி, எல்லாம் சரி நிலாந்தன், உங்களுக்குத் தெரிந்த உண்மைகளை நீங்கள் எப்போது வெளியில் சொல்லப் போகிறீர்கள்? என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர், தான் தனக்குத் தெரிந்த உண்மைகளைக் கோழி முட்டையை அடை காப்பது போல் காத்து வருகிறேன். சந்தர்ப்பம் வரும் போது அது உயிராகும் என்றார். நிலாந்தனுடைய இந்தச் சுத்துமாத்துப் பேச்சுத்தான் பலருக்கு அவரின் உண்மையான முகத்தைக் கண்டடையத் தடையாக இருப்பது. அறிவார்ந்துதானே பேசுகிறார் என்பதைப் போல் பாவனையிடும் அவரைக் கண்டு கொள்ள, சாதாரண 'தமிழ்த் தேசிய மனநிலை'யிலுள்ள தமிழ் வெறிகொண்டலையும் மனநோயாளர்களுக்கு எந்தச் சந்தர்ப்பங்களும் கிடைக்கப்

போதில்லை.

இன்றைய சூழலில் ஒருவித உணர்ச்சி கொந்தளிக்க எழுதிவரும் அவரைப் புதிய காசியானந்தனாக நாம் உருவகப்படுத்திவிட அதிக சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. அவ்வாறான நிலையில் தான் அவரது இருப்பு இன்றும் தமிழ்த்தேசிய மனநோயாளிகளுக்குள் நிலைத்து நிற்கிறது. ஆனால் பல இடங்களில் அந்த எழுத்துக்கள் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை உருவாக்கும் நிலையையும் தாண்டி சமூகத்தைச் சீரழிக்கக் காரணமாய் இருந்திருக்கின்றன. அவர் புலம்பெயர் தமிழர்களுக்காக புலம்பெயர்

'சமாதானத்துக்காக அவர் (ரணில்) தியாகம் செய்யாது விட்டால் தொடங்கப்பட இருக்கும் யுத்தத்தில் அரசு தனது சிப்பாய்களைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிவரும் என்கிறார்'. இந்தக் காலங்களில் எதிர்கொள்ள இருக்கும் யுத்தத்திற்காக கட்டாய ஆட்சேர்ப்பில் ஈடுபடும் புலிகளுக்கான கருணை மனுவே இதுவல்லாது நிலாந்தனுக்கிருந்த எவ்வித புத்திசாலித்தனமான எழுத்துமல்ல இது. தமிழ்த்தேசிய மனநோயாளிகளை முன்னிறுத்தி ஒரு இனத்தை குழிதோண்டிப் புதைத்த தற்குறித்தன எழுத்தே அவருடையதாகத் தொடருகிறது.

புலிகளது ஊடகங்களில் பதிவு செய்த சில பதிவுகளை ஊடறுத்துக் காட்டுவதினூடாக அவற்றைப் புரியவைக்க முடியும் என்றே நினைக்கிறேன்.

2003 யூன் 6ந்திகதி வெளியான ரொரண்டோ 'உலகத்தமிழர்' பத்திரிகையில் 'ரணில் விக்ரமசிங்க நமுவத் தொடங்கிவிட்டாரா' என்ற கட்டுரை வெளியாகியிருந்தது.

அதில் சமாதானத் தூதுவர்களில் ஒருவரும் வன்னிக்கு வந்து சென்றவருமான கெல்ஹெசன் அவர்களிடம் 'புலிகளின் நிலைப்பாட்டை

நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்களா? என்று கேட்டபோது, நான் யாரையும் ஆதரிக்கவில்லை. யாரையும் எதிர்க்கவும் இல்லை. நான் இப்பொழுதும் நம்பிக்கையுடனேயே இருக்கிறேன். என்று செகல்லோவாக்கிய ஜனாதிபதியின் கூற்றைச் சொல்லி அடையாளம் காட்டியதை எழுதுகிறார்.

ரோக்கியோ மாநாட்டில் புலிகளை அழைக்காத ரணில் அரசினை விமர்சித்து எழுதிய கட்டுரை அது.

அதில் 'கெல்ஹெசன் இப்பொழுது நம்பிக்கையோடுதான் இருக்கிறாரோ இல்லையோ தொயிவில்லை. ஆனால் புலிகள் பங்குபற்றாத ரோக்கியோ மாநாடு நம்பிக்கைகளைச் சோரச் செய்வது மட்டுமல்ல, இனி அடுத்தது யுத்தமா என்ற பயங்கலந்த ஊகங்களையும் தூண்டுவதாய் உள்ளது.' என்கிறார்.

'அத்தோடு மீண்டும் பகிரங்கமாக ஆட்சேர்ப்பில் இறங்கியதன் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு எதையோ கூராகவும் தெளிவாகவும் கூற விரும்புவது போலத் தெரிகிறது. ஆயின் அடுத்தது என்ன? என்று எழுதுகிறார்.

இதே காலத்தின் முன் கிடைத்த சமாதான காலமெல்லாம் புலிகள் கட்டாய ஆட்சேர்ப்புச் செய்த எந்தக் கதையையும் குறித்து அவர் மவுனமாக இருப்பதுவும், அதன்பின் தொடங்கப்பட இருக்கும் யுத்தத்திற்கு புலிகளின் பக்கமிருந்து நியாயம் தெண்டுவதைத் தவிர இந்த எழுத்தில் வேறு எதனை அறிவுபூர்வமாக நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்?

'சமாதானத்துக்காக அவர் (ரணில்) தியாகம் செய்யாது விட்டால் தொடங்கப்பட இருக்கும் யுத்தத்தில் அரசு தனது சிப்பாய்களைத் தியாகம் செய்ய வேண்டிவரும் என்கிறார்'. இந்தக் காலங்களில் எதிர்கொள்ள இருக்கும் யுத்தத்திற்காக கட்டாய ஆட்சேர்ப்பில் ஈடுபடும் புலிகளுக்கான கருணை மனுவே இதுவல்லாது நிலாந்தனுக்கிருந்த எவ்வித புத்திசாலித்தனமான எழுத்துமல்ல இது. தமிழ்த்தேசிய

மனநோயாளிகளை முன்னிறுத்தி ஒரு இனத்தை குழிதோண்டிப் புதைத்த தற்குறித்தன எழுத்தே அவருடையதாகத் தொடருகிறது.

‘புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கு உள்ள பொறுப்பு என்று ஒரு கட்டுரை இதனை.26 மே 2006இல் எழுதுகிறார். அதில்

‘புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் அந்தந்த நாடுகளில் பலமான ஒரு நிதித்தள வலையமைப்பையும் புலனாய்வுக் கட்டமைப்பையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். இனமான உணர்வுகள் மற்றும் தாய் நிலத்தைப் பிரிந்திருப்பதான சோகம், குற்ற உணர்ச்சி, போன்றவற்றின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட நன்கு நிறுவனமயப்பட்ட கட்டமைப்புக் களையும் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவை யாவும் புலம்பெயர்ந்த சமூகத்திற்குள்ளேயே நிகழ்ந்த வளர்ச்சிகள்தான். பதிலாக அந்த சமூகத்திற்கு வெளியே தமிழருக்கும் வெள்ளைக் காரர்கள் மற்றும் தமிழர்கள் அல்லாத சமூகங்களிற்கும் இடையிலான உறவைப் பொறுத்த வரை திருப்திப்படும் அளவிற்கு நிலைமை இல்லை. அந்தந்த நாடுகளில் உள்ள அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கவும் பரப்பவும் வல்ல சக்திமிக்க தனிநபர்கள், நிறுவனங்கள், ஊடகங்கள் போன்றவற்றுடனான ராஜ்ஜிய மற்றும் புலமைசார் தொழில்சார் உறவுகளை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் கட்டியெழுப்பத் தவறிவிட்டார்கள். அங்குபோய் குட்டி அரியாலை குட்டி யாழ்ப்பாணங்களை உருவாக்கியதில் காட்டிய அக்கறையை தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கான ராஜதந்திரக் கட்டமைப்பை உருவாக்குவதில் காட்டத் தவறி விட்டார்கள்.’

என்று எழுதும் நிலாந்தன் தொடர்ந்து...

அதே சமயம் சிறீலங்கா அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை அது மேற்சொன்ன வகையிலான ராஜ்ஜிய உறவுகளையே அதிகம் விருத்தி செய்து வைத்திருக்கிறது. மரபு ரீதியிலான அரசுக்கிடையிலான

பாரம்பரிமான உறவுகளின் அடிப்படையிலும் கதிர்காமர் போன்றோரின் கடும் உழைப்பு, கெட்டித்தனம் காரணமாயும் இத்தகைய ராஜ்ய உறவுகள் மிகவும் நெருக்கமானவைகளாகக் காணப்படுகின்றன. அதாவது புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் எங்கே வெற்றிடத்தை விட்டிருக்கிறார்களோ அங்கே அரசாங்கம் தன்னை நன்கு ஸ்தாபித்து வைத்திருக்கிறது. இதுதான் கனடிய மற்றும் ஐரோப்பிய யூனியன் தடைகளுக்கான காரணம் என்கிறார்.

நிலாந்தன் எழுதிய இந்த எழுத்திற்குச் சில மாதங்களின் முன்னர் தான் புலிகளால் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் அவர்கள் சுட்டுக்

நிலாந்தன்
எழுதிய இந்த
எழுத்திற்குச் சில
மாதங்களின் முன்னர் தான்
புலிகளால் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர்
அவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

ஆக, புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாகிய நீங்கள் கவனமற்று இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களால் நாங்கள் கதிர்காமர் போன்றவர்களைச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்று லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் அவர்களது கொலைக்குப் புலிகளின் பக்கமிருந்து நியாயம் தெண்டுவதாகத்தானே இருக்கிறது இது. ஐரோப்பிய யூனியன் தடைக்கு கதிர்காமர் போன்றவர்களின் கெட்டித்தனமும் செயற்பாடுமே காரணம். ஆக அவரைக் கொல்வதே சரியானது என்ற கதையை நிலாந்தன் அறுதியிடுகிறார்.

கொல்லப்பட்டார்.

ஆக, புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களாகிய நீங்கள் கவனமற்று இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களால் நாங்கள் கதிர்காமர் போன்றவர்களைச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்று லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் அவர்களது கொலைக்குப் புலிகளின் பக்கமிருந்து நியாயம் தெண்டுவதாகத்தானே இருக்கிறது இது. ஐரோப்பிய யூனியன் தடைக்கு கதிர்காமர் போன்றவர்களின் கெட்டித்தனமும் செயற்பாடுமே காரணம். ஆக அவரைக் கொல்வதே

சரியானது என்ற கதையை நிலாந்தன் அறுதியிடுகிறார்.

அதிலும் கவிஞர் சேரனுடனான உரையாடலைத் தொட்டுச் செல்லும் நிலாந்தன் அவர்கள், ‘நாலிலொரு தமிழர் புலம்பெயர்ந்துள்ளார்கள்’ என்று சேரன் சொன்னதாகச் சொல்லி குறைந்த பட்சம் காற்பங்குத் தமிழ்ச் சனத்தொகை புலம்பெயர்ந்துள்ளது. அது ஏன் தடைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாதுள்ளது? என்று விடுதலைப் புலிகளது தடை நிகழ்ந்த விடயம் குறித்து ஆதங்கப்பட்டு எழுதுகிறார்.

‘கனடாவில் ஏறக்குறைய மூன்று இலட்சம் தமிழர்கள் உண்டு. வன்னியில் ஏறக்குறைய மூன்று இலட்சத்திற்கும் குறையாத சனத்தொகை உண்டு. வன்னியில் உள்ள தமிழர்கள் உலகத்தின் மூக்குக்குள் விரலை வைத்து ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதேயளவு தொகையுடைய கனேடியத் தமிழர்களால் தமது நாட்டில் புலிகள் இயக்கம் தடை செய்யப்படுவதைத் தடுக்க முடியாமற் போயிற்று.’ என்று கோப்படுகிறார். இந்த முட்டாள புலி ஆய்வாளனின் சிந்தனையைக் கொஞ்ச நேரம் இருந்து கூர்ந்து கவனியுங்கள். இந்த

எழுத்திற்குள் அடங்கியிருக்கும் அயோக்கியத்தனம் குறித்து இன்று வரை நீங்கள் யாருமே கவனியாது செல்லும் தலைவிதி எது? வன்னியிலுள்ள முழுத் தமிழர்களையும் கனடாவிலுள்ள முழுத் தமிழர்களையும் தன்னைப்போல் புலிக்கு தொழில் செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் போல் அவர் கண்ணுக்குத் தெரிவது ஒருவித மனநோயல்லாது வேறு என்னவாக இருக்கும்.

இன்னொரு இடத்தில் (2006 மே) ‘அவர்கள் விரும்பும் போரைப் புலிகள் தொடங்கப் போவதில்லை. என்பது இப்பொழுது தெளிவாகிவிட்டது. ஆனால் அதேசமயம் அவர்கள் எதிர்பார்க்க

முடியாத அல்லது ஊக்க முடியாத யுத்தத்தைப் புலிகள் தொடங்கப் பார்த்தார்கள் என்பதையே கடந்த கிழமை நிகழ்ந்த தாக்குதல்கள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. கருணாவின் உடைவினால் வலுச்சமநிலை கொழும்புக்குச் சாதகமாக மாறியிருக்கிறதா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கான ஒரு யுத்தகளம் இது. ஒரு புதிய வலுச்சமநிலையை உருவாக்கும் வரை அல்லது வலுச்சமநிலை தளம்பக் காரணமாக இருந்த சக்திகளின் வேகம் தீரும் வரை இது தொடரப் போகிறது. அல்லது குறைந்த பட்டசம் வலுச்சமநிலை என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் வரையாவது இது தொடரும். என்று சொல்கிறார்.

இந்த நிலாந்தன் என்ற ஆய்வாளரின் சிந்தனை எதைக் குறித்து நிற்கிறது எனக் கவனியுங்கள். கருணா தலைமையில் விடுதலைப் புலிகளிலிருந்து பிரிந்து சென்ற கிழக்குப் போராளிகள் குறித்துக் கவனப்படுத்தும் வரிகள் இவை. வடக்குப் புலிகள், கருணாவின் கிழக்குப் படைபலத்தின் இழப்பினை பேரிழப்பாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் புலிகளுக்கு நெஞ்சுரம் கொடுக்கிறார். ஒரு யுத்தத்தைத் தொடங்கி எங்களுக்கு எந்த இழப்பும் இல்லை நாங்கள் வலுச்சமநிலை கொண்டவர்கள்தான் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக கொடுமையான யுத்தத்தைத் தொடங்குவதற்கு நியாயம் கற்பிக்கிறார். இவரின் விருப்புக்களும் அந்த விருப்பத்தின் பின்னிருக்கும் நச்சு மனமும் மக்களின் வாழ்வு பற்றிய கரிசனையில் எழுவதல்ல. ஒரு கொடிய யுத்தம் தொடங்கப்பட்டால் மக்களது அன்றாட வாழ்வின் சீர்குலைவு, குழந்தைகளின் எதிர்காலம், என்று எதைப்பற்றியும் கவலை கொள்ளாது, தனியே புலிகளின் வலுச்சமநிலையைச் சோதிக்க அந்த யுத்தம் தொடங்கப்படவேண்டும் என்றே கணக்கிடுகிறார்.

உள்ளவர்கள் உலகத்தின் மூக்கிற்குள் விரலை விட்டு ஆட்டுகிறார்கள் என்றெழுதிய சில காலத்திற்குள்ளேயே உலகமே எங்களைக் கைவிட்டுவிட்டது என்று கஞ்சிப் பாடல் எழுதுகிறார். சர்வதேசத்திற்குத் தங்கள் வலுவை எதுவென்று காட்ட சண்டை தொடங்குகிறது என்று எழுதிய இந்த நாசம் கெட்ட ஆய்வில் சனம் நாசமாய்ப் போனது பற்றி இன்று வரை எந்தக் கவலையுமில்லாது அவர்களை இன்னும் மொட்டையடித்துக் கழுவில் ஏற்றக் கதை விடுகிறார். இந்தக் கதைகளைத் தமிழ்த் தேசிய மனநோயாளிகள் இன்னும் காவியலைந்து எதிர்காலத்தை நாசம் செய்கிறார்கள்.

நிலாந்தன் என்ற 'மாயக் கதையாடல் மன்னன்' அவர்கள் இந்தச் சனத்தை நாசம் செய்ய இதற்கு மேலும் என்னவெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார் என்று அடுத்த இதழில் பார்ப்போம். அதற்கிடையில் உங்கள் கஞ்சிப் பாணையை அடுப்பில் ஏற்றி வைத்துவிட்டு அவரைக் கஞ்சிப்பாடல் பாட அழையுங்கள். இருக்கும் வரை உங்களை நாசம் செய்து விட்டுவிட்டுப் போக இன்னும் அவருக்குச் சில தேவைகள் இருக்கின்றன.

நிலாந்தன் என்ற கொடிய மனம் கொண்டலைந்த ஆய்வாளனைக் 'கடலம்மா' என்று எழுதிய கவிதைக்காகப் பலர் கொண்டாடுகிறார்கள். அவரைக் 'கவிஞன்' என்கிறார்கள். அந்த அரைக் கவிஞன் இறுதியில் கஞ்சிக் கவிதை எழுதுகிறார். 'வன்னியில் உள்ளவர்கள் உலகத்தின் மூக்கிற்குள் விரலை விட்டு ஆட்டுகிறார்கள்' என்றெழுதிய சில காலத்திற்குள்ளேயே உலகமே எங்களைக் கைவிட்டுவிட்டது என்று கஞ்சிப் பாடல் எழுதுகிறார். சர்வதேசத்திற்குத் தங்கள் வலுவை எதுவென்று காட்ட சண்டை தொடங்குகிறது என்று எழுதிய இந்த நாசம் கெட்ட ஆய்வில் சனம் நாசமாய்ப் போனது பற்றி இன்று வரை எந்தக் கவலையுமில்லாது அவர்களை இன்னும் மொட்டையடித்துக் கழுவில் ஏற்றக் கதை விடுகிறார்.

இந்தக் கதைகளைத் தமிழ்த் தேசிய மனநோயாளிகள் இன்னும் காவியலைந்து எதிர்காலத்தை நாசம் செய்கிறார்கள்.

நிலாந்தன் என்ற கொடிய மனம் கொண்டலைந்த ஆய்வாளனைக் 'கடலம்மா' என்று எழுதிய கவிதைக்காகப் பலர் கொண்டாடுகிறார்கள். அவரைக் 'கவிஞன்' என்கிறார்கள். அந்த அரைக் கவிஞன் இறுதியில் கஞ்சிக் கவிதை எழுதுகிறார்.

'வன்னியில் உள்ளவர்கள் உலகத்தின் மூக்கிற்குள் விரலை விட்டு ஆட்டுகிறார்கள்' என்றெழுதிய சில காலத்திற்குள்ளேயே உலகமே எங்களைக் கைவிட்டுவிட்டது என்று கஞ்சிப் பாடல் எழுதுகிறார். சர்வதேசத்திற்குத் தங்கள் வலுவை எதுவென்று காட்ட சண்டை தொடங்குகிறது என்று எழுதிய இந்த நாசம் கெட்ட ஆய்வில் சனம் நாசமாய்ப் போனது பற்றி இன்று வரை எந்தக் கவலையுமில்லாது அவர்களை இன்னும் மொட்டையடித்துக் கழுவில் ஏற்றக் கதை விடுகிறார்.

இந்தக் கதைகளைத் தமிழ்த் தேசிய மனநோயாளிகள் இன்னும் காவியலைந்து எதிர்காலத்தை நாசம் செய்கிறார்கள்.

ஜீவமுரளியின் 'லெனின் சின்னத்தம்பி!

வ.ந.கிரிதரன்

girinav@gmail.com

புகலிடத் தமிழ் நாவல்களில்
உலக இலக்கியத்துக்கு வளம்
சேர்த்த புனைவுகளில் ஒன்றாக
நிச்சயம் ஜீவமுரளியின் 'லெனின்
சின்னத்தம்பி' படைப்பினைக்
கூறுவேன்.

ஒரு நல்ல படைப்பானது
தனது மறு வாசிப்புகள் மீதான
ஆர்வத்தினை எப்பொழுதும் தூ
ண்டிக்கொண்டேயிருக்கும்.
ஒவ்வொரு வாசிப்பிலும் அது
புதியதோர் அனுபவத்தினைத்
தரும் ஒன்றாக அமைந்திருக்கும்.
அவ்வகையான புனைவுகளில்
ஒன்றுதான் ஜீவமுரளியின் 'லெனின்
சின்னத்தம்பி' நாவலும்.

முழுக்க முழுக்கப் புகலிட
அனுபவங்களையேமையமாகவைத்து
எழுதப்பட்ட நாவல்கள் குறைவு.
எனது 'அமெரிக்கா', 'குடிவரவாளன்'
ஆகியவை அவ்வகையானவை.

இளங்கோ என்னும் இலங்கைத்
தமிழ் அகதியின் அமெரிக்கத்
தடுப்பு முகாம் வாழ்வையும்,
அதன் பின்னரான நியூயார்க்
மாநகரில் அவனது இருப்புக்கான
போராட்டத்தினையும் விபரிக்கும்
நாவல்கள் அவை. ஆனால் அவற்றில்
கூட பிறந்த மண்ணின் சமூக, அரசியல்
நிலைமைகள் விபரிக்கப்படுகின்றன.
ஆனால் ஜீவமுரளியின் 'லெனின்
சின்னத்தம்பி' இலங்கைத் தமிழ்
அகதியொருவனின் புகலிட
வாழ்வினை முழுமையாக விபரிக்கும்
நாவல். நடேசனின் 'அசோகனின்
வைத்தியசாஸலையும் புகலிடத்
தமிழர்தம் வாழ்வினை மையமாக
வைத்து எழுதப்பட்ட சிறந்த
நாவல்களிலொன்று.

லெனின் சின்னத்தம்பி
பணிபுரியும் உணவகத்தின் முதலாளி
சப்கோஸ்கி, அவனது மனைவி,

அவனுக்குக்கீழ் தொழிலாளிகளைக்
கண்காணித்து வேலை வாங்கும்
இடைநிலைத் தொழிலாளர்களான
சண்டைக்காரன் (திருவாளர்
ஸ்ரைற்றர்), அச்சல் குறுப்பிவர்களை
மையமாக வைத்து. உணவகம்
திவாலாகப் போகும்வரையிலான
நிலையினை விபரிப்பதுதான் இந்த
நாவலின் முக்கிய நோக்கம்.

எழுத்தாளர்
ஜீவமுரளி திறமையான கதை
சொல்லிகளிலொருவர் என்பதற்கு
நல்லதோர் அத்தாட்சி 'லெனின்
சின்னத்தம்பி'.

'கெவ்ரர் பார்ட்டி சேவீஸ்'
என்ற உணவகத்தில் சமையல்
பாத்திரங்களைக் கழுவி வயிறு
வளர்க்கும் கோப்பை கழுவுமொரு
தொழிலாளியான 'லெனின்
சின்னத்தம்பி'யின் வாழ்வினை
அவர் வேலை பார்க்கும் உணவகம்

“

சிறந்த படைப்பாளியொருவர் மானுட வாழ்வை ஊன்றிக் கவனித்து அதனை உயிர்த்துடிப்புடன் தன் படைப்பில் வழங்குவார். அம்மானுட அவதானிப்பு ஜீவமுரளிக்கு நிறையவே உண்டு. அவ்வித அவதானிப்பினை லெனின் சின்னத்தம்பி நாவலின் பாத்திரங்களை பற்றிய விபரிப்பில் நன்கு அறியலாம். ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் தனித்துவ இயல்பினையும், அவர்தம் உளவியலையும் அவர் தன் எழுத்தில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார் இந்நாவலில்.

ஜீவமுரளி சிறந்த படைப்பாளியொருவரின் படைப்பொன்றில் மானுட வாழ்வுடன், மானுடர் வாழும் சமூக, அரசியற் பொருளாதார சூழலுடன், அவர் வாழும் இயற்கையும் நன்கு அவதானிக்கப்பட்டு விபரிக்கப்பட்டிருக்கும்.. இப்படைப்பிலும் அவ்வகையான விபரிப்புகளைக் காண முடியும்.

‘திவாலாகப் போகும் வரையில் விபரிக்கும் நாவல் அவரது வேலை அனுபவங்களை, அவருடன் வேலை பார்க்கும் சக மனிதர்களின் உளவியலை, நிறுவனத்தின் வர்த்தக நிலையினை, அது எதிர்நோக்கும் சவால்களை, அது பணி புரியும் தொழிலாளர்கள் மேல் ஏற்படுத்தும் பாதிப்புகளைச் சுவையாக, சிறப்பான மொழி நடையில் வெளிப்படுத்துகின்றது.

சிறந்த படைப்பாளியொருவர் மானுட வாழ்வை ஊன்றிக் கவனித்து அதனை உயிர்த்துடிப்புடன் தன் படைப்பில் வழங்குவார். அம்மானுட அவதானிப்பு ஜீவமுரளிக்கு நிறையவே உண்டு. அவ்வித அவதானிப்பினை லெனின் சின்னத்தம்பி நாவலின் பாத்திரங்களை பற்றிய விபரிப்பில் நன்கு அறியலாம். ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் தனித்துவ இயல்பினையும், அவர்தம் உளவியலையும் அவர் தன் எழுத்தில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றார் இந்நாவலில்.

ஜீவமுரளி சிறந்த படைப்பாளியொருவரின் படைப்பொன்றில் மானுட வாழ்வுடன், மானுடர் வாழும் சமூக, அரசியற் பொருளாதார சூழலுடன், அவர் வாழும் இயற்கையும் நன்கு அவதானிக்கப்பட்டு விபரிக்கப் பட்டிருக்கும்.. இப்படைப்பிலும் அவ்வகையான விபரிப்புகளைக் காண முடியும்.

நாவல் பின்வருமாறு ஆரம்பமாகின்றது. ‘லெனின் சின்னத்தம்பி அழுக்குப் பாத்திரங்களை கழுவும் வேலையொன்றில் சேர்ந்தார். அவரைச்சுற்றி சிதறியும், பரவியும், குவிந்தும் கிடக்கும் அழுக்குப் பாத்திரங்களைக் கழுவிப்படியே அடிக்கடி மனம் வருந்தினார்.’

நல்லதோர் ஆரம்ப வரிகள். முழு நாவலின் போக்கையும் இந்த வரிகள் கூறிவிடுகின்றன.

இந் நாவல் ஜேர்மானிய அல்லது ஆங்கில மொழியில் அல்லது ஐரோப்பிய மொழிகளிலொன்றில் வெளி வெளிவந்தால் நிச்சயமாகச் சர்வதேசத்தின் கவனத்தைக் கவர்ந்து விடுமென்றே எனக்குப்படுகின்றது. அவ்வளவுக்கு லெனின் சின்னத்தம்பி என்னும் இலங்கைத்தமிழ் அகதியொருவரின் வாழ்க்கை, அவருடன் பணி புரியும் பல்லின மக்களின் ஆளுமைகள் சிறப்பாக விபரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்த நாவலில்.

ஒரு கேள்வி, எதற்காக நாவலின் பிரதான பாத்திரத்தின் பெயர் லெனின் சின்னத்தம்பி. பொதுவாக இவ்விதம் பெயர் வைக்கப்படுவதில்லை. இவ்விதம் அழைக்கப்படுவதற்கு நிச்சயமாக ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். நாவலில் அதற்கான காரணம் எங்கும் விபரிக்கப்பட்டிருக்க வில்லையென்றே படுகின்றது. அல்லது விபரிக்கப்பட்டு அதனை நான் தவற விட்டேனோ தெரியவில்லை. இன்னுமொருமுறை வாசிக்கையில் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும். அவ்விதம் விபரிக்கப்படாவிட்டால் இதற்கான காரணங்களிலொன்றாக ஒன்று தானெனக்குத் தோன்றுகின்றது. அது முதலாளித்துவச் சமுதாயமொன்றில் தொழிலாளியொருவரின் இருப்பை, அவன், மீது நடைபெறும் சுரண்டலை வெளிப்படுத்தும் குறியீடாக லெனின் சின்னத்தம்பி படைக்கப் பட்டிருக்கின்றார். முதலாளித்துவச் சுரண்டலினை எதிர்க்கும் தொழிலாளர்களின் நிலைக்கான தீர்வுக்காகக் போராடியவர் லெனின். இவ்விதமானதொரு தொடர்பினை வெளிப்படுத்துவதற்காக, ஒரு விதக் குறியீடாக இப்பெயர் வைக்கப்பட்டதா என்பது தெரியவில்லை.

சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் புகலிடத் தமிழிலக்கியத்துக்கு, உலகத்தமிழிலக்கியத்துக்கு, உலக இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்த நல்லதொரு படைப்பு ஜீவமுரளியின் ‘லெனின் சின்னத்தம்பி.’

”

நான் 1964 தை மாதம் 21ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம், காரைநகரிலுள்ள வேதரடைப்பு என்ற சிற்றூரில் பிறந்தவன். அப்போது சின்னம்மா என்கிற ஊர் மருத்துவிச்சியின் வைத்தியத் திறமையால் சுகப் பிரசவமாக வீட்டில் பிறந்தேன் என்று அம்மா கூறுவார். என்னைப் பொறுத்தவரை அந்த மருத்துவ மாது தான் என்னை முதலில் தூக்கிய பெருமாட்டி. எனக்குப் பத்து வயதிருக்கும்போது மல்லாவியிலிருந்து பாடசாலை விடுமுறை ஒன்றின்போது அம்மம்மாவுடன் காரைநகருக்குச் சென்றபோது சின்னம்மா என்கிற அந்த ஊர் மருத்துவிச்சிக்கு யான் யார் என்று அம்மம்மா என்னை அறிமுகப்படுத்தியபோது எனது தலையை அன்பாகத் தடவி 'பாக்கீனர் பெடியே...?' என்று அவர் கேட்டது இப்போது நடந்ததுபோல நினைவிருக்கிறது.

நான் பிறந்து ஒரு மாதக் குழந்தையாக இருந்தபோது மல்லாவிக் கிராமத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டேன் என்று அம்மா கூறி அறிந்தேன். எனது சொந்த ஊர் மல்லாவிதான். அந்தக் காலத்தில் இங்கு வந்திருந்த எனது வயதை ஒத்தவர்களும் என்னைவிடச் சில வயது கூடியவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தின் வெள்வேறு ஊர்களில் பிறந்திருந்தாலும் அவர்களின் ஊரும் மல்லாவிதான்.

1964:1990 வரை மல்லாவியில் வாழ்ந்த எனது அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதே இந்தத் தொடரின் நோக்கமாகும். அதிலும் 1969இல் யாஃயோகபுரம் மகாவித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்க ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்து இந்தப் பதிவு தொடங்குகிறது. நான் பாடசாலையில் சேர்ந்தபோது முல்லைத்தீவு ஒரு மாவட்டமாகப் பதிவிலில்லை. அப்போது நிர்வாக மாவட்டமாக மல்லாவி மக்களுக்கு இருந்தது கிளிநொச்சி நகரமாகும். கிளிநொச்சியானது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்துடன் இணைந்ததாக இருந்ததால் எனது பாடசாலையின் பெயர், யா: மூன்றாம் யூனிற் மகாவித்தியாலயம் என்றிருந்தது. 1977இன் பின்னரே மு:யோகபுரம் மகாவித்தியாலயம் ஆக மாறியது.

என்னுடைய ஊரின் அடையாளம் 'மல்லாவி'

(ஒரு குடியேற்றக் கிராமம் உருவாகி உருமாறிய கதை)

ஆனா.விஜயன்

இத்தொடரில் நான் பழங்கிய இடங்களான மல்லாவிக் குளம், பாலியாறு, வவுனிக்குளம், மல்லாவி மருத்துவமனை, ஓராம் யூனிற், இரண்டாம் யூனிற் என ஐந்து யூனிற் வரை இருந்த பகுதிகள், எங்கள் ஊரான ஒரு ஏக்கர் பகுதி, பழைய குடியிருப்பு, அனிஞ்சியன் குளம், மல்லாவிச் சந்தி, அரச அலுவலகங்கள், ப.நோ.கூ சங்கங்கள் எனப் பல இடங்கள் இத்தொடரின் களங்களாக அமையும்.

இதைவிட 1990வரையான மல்லாவி வாழ் மக்களின் வாழ்வியலின் பல விடயங்கள் பதிவுசெய்யப்படும். அங்கு அப்போது நிலவிய காலநிலை, வாழ்க்கை முறை, பொருளாதாரம், இயற்கைச் சூழல், நல்லவை : கெட்டவை எனப் பலவும் இதில் அடங்கும். இந்தப் பதிவு ஒரு வகையில் என்னால் எழுதப்படும் ஒரு சத்தியக்கடதாசி என்றுகூடக் கூறலாம்.

நான் வாழ்ந்த பகுதி மல்லாவி முதன்மை வீதிக்கருகில் இருந்ததால் மல்லாவி நகரப் பகுதியில் நடந்த விடயங்களைக் கண்காணிப்புக் கமராபோல மனப்பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறேன். நான் பழகிய பல தனி நபர்கள் பற்றியும் இதில் பதிவு செய்யவிருக்கிறேன். அதன் மூலம் அப்போதைய மல்லாவி மக்களது வாழ்க்கையின் ஒரு பக்கத்தைக் காட்ட முடியும்.

எனது வீடு அமைந்திருந்த இடமும் இந்தப் பதிவுக்குச் சாதகமாக இருந்தது என நம்புகிறேன். சாதி என்றால் என்னவென்று தெரியாத சூழலில் நான் வளர்ந்தேன். மல்லாவி வாழ்க்கையில் நல்லது

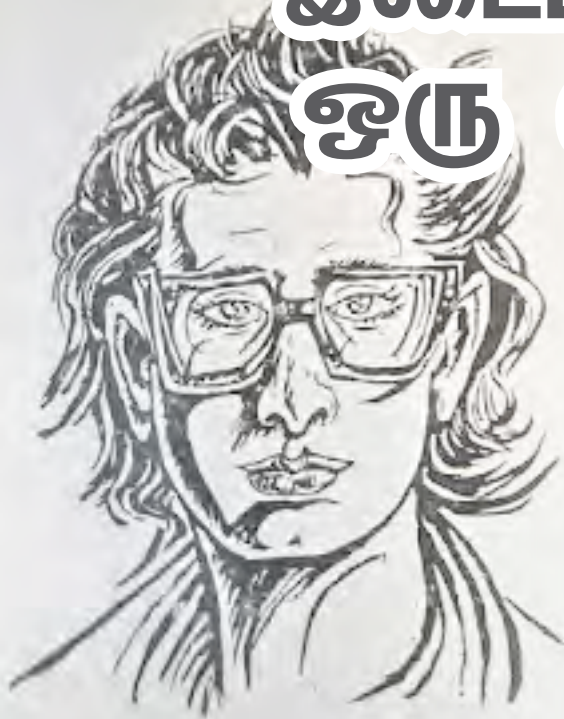
எது எனத் தெரிந்துகொள்ளாது விட்டிருந்தாலும் நான் அனுபவித்த வறுமை, பெரிய குடும்பப் பின்னணி, எதிலும் பற்றாக்குறையான தினசரி வாழ்க்கை, நோய்கள் என எல்லாமே கெட்டவை எவை என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வைத்தன.

இத்தனை காரணங்களையும் தாண்டி நான் மூன்றாம் யூனிற் மகாவித்தியாலயத்தில் க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை படித்து பரீட்சை எழுதிய மறுநாளே அரிவு வெட்டப் பழகி, எனது குடும்பக் கஸரத்திலிருந்து மீள்வதற்காகப் பல்வேறு வேலைகளையும் செய்து முஃவித்தியானந்தாக் கல்லூரியில் உயர்தரம் படித்து 1984இல் நடந்த பரீட்சையில் சித்தியடைந்து எனது ஊரிலிருந்து பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்ற முதலாவது மாணவன் என்ற சிறப்பையும் வாழ்த்துக்களையும் பெற்றேன். பல்கலைக்கழகத்தில் பலருக்கு மல்லாவி என்றொரு ஓர் இருக்கிறது என்பதை எனது பல்கலைக்கழக நுழைவால் அறிமுகப்படுத்தியுமிருந்தேன்.

நான் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்ற கல்வித்துறை வரலாறு. நான் ஒரு வரலாற்றுத்துறைப்பட்டதாரி. எனது இந்தப் பதிவில் இலக்கியத் தரத்தை எதிர்பார்க்க முடியாவிட்டாலும் வரலாற்று ஓட்டமொன்றை எதிர்பார்க்க முடியும்.

இத்தொடரில் மல்லாவி என்ற கிராமத்தினதும், சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையையும், உழைத்து உண்ட நேர்மையான வாழ்க்கையும் என்னால் முடிந்தவரை பதிவு செய்யவுள்ளேன்.

இடைமறிப்புக்கு அப்பால் ஒரு எக்ஸ்ரா றிப்போட்

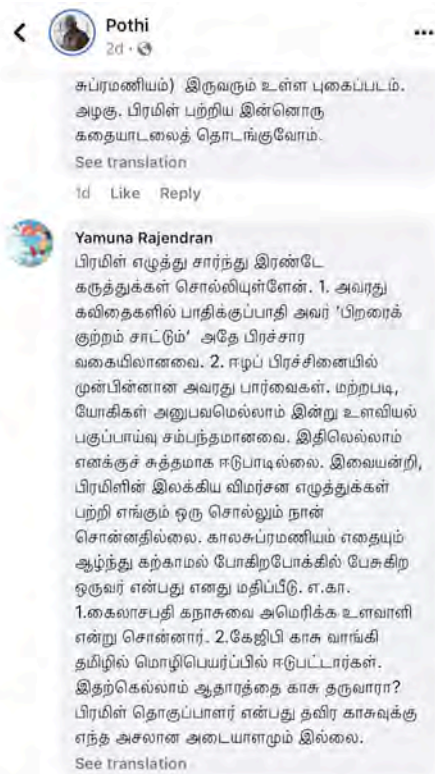
கற்குறா

கடந்த ஏப்ரல் மாத அபத்தம் இதழில் பிரமிள் குறித்த கதையாடலை கால சுப்ரமணியன் அவர்களின் ஊடாக இடைமறிப்புச் செய்து பதிவு செய்தேன். அதன்பின் எழுந்த சில கேள்விகளும் அந்த சில கேள்விகளின் பின்னிருந்த கரைச்சல் மனோபாவங்கள் குறித்தும் மேலதிகமாகப் பதிவுசெய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

முதலில் யமுனாராஜேந்திரன் அவர்கள் பொதியவெற்பன் அவர்களது முகநூலில் பதிவு செய்த வார்த்தைகளோடு இதனைத் தொடங்குகிறேன்.

மேற்சொன்ன இடைமறிப்பில் காலசுப்ரமணியம் அவர்களால் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் குறித்த யமுனாராஜேந்திரன் அவர்களால் சொல்லப்பட்ட குறிப்பு இது.

ஒருவருடைய கருத்தை எதிர் கொள்வதற்கு இவரைப் போன்றவர்கள் துணிந்து கருத்துரைக்கத் தெரிவுசெய்யும் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். இங்கேதான் இவர்களது அயோக்கியத்தனத்தை நாம்

கையும் மெய்யுமாகக் கணக்கிட முடியும். காலசுப்ரமணியன் அவர்களது கருத்துக் குறித்து எதிர் கொள்வதற்கு, தன் முடிவாகப் 'பிரமிளின் தொகுப்பாளர் என்பது தவிர காலசுப்ரமணியத்திற்கு

எந்த அசலான அடையாளமும் இல்லை என்று சொல்கிறார் யமுனாராஜேந்திரன்.

இந்த யமுனா ராஜேந்திரன் போன்றவர்களிடம் நான் கேட்பது 'அசலான அடையாளம்' என்பது எது? நம்மத்தியில் கவிஞர் என்ற பெயர் கொண்டு அலைபவர்களிலும் கதை சொல்லிகள் என்ற பெயர் கொண்டு அலைபவர்களிலும் ஆய்வுக் கட்டுரையாளர்கள் என்று பெயர் சொல்லி அலைபவர்களிலும் இவர் குறிப்பிடும் அசலான அடையாளம் என ஒன்று உண்டா?

அல்லது கட்டுக் கட்டாய் எழுதி அதனை வருசம் தோறும் புத்தகமாய்ப் போடும் எழுத்தாளர்களிடமும் அவர்கள் தம் பதிப்பாளர்களிடம் இருக்கிறதா அசலான அடையாளம்? அசலான அடையாளம் என்பது என்னவென்று விளக்கினால் யாரிடம் அது இருக்கிறது என்றும் யாரிடம் இல்லை என்றும் ஆய்வு செய்யலாம். மேற்கொண்டும் பேசலாம்.

அடையாளங்களுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டு அலைந்து திரியும் எழுத்தாளர்களை விட அடையாளமேயற்ற

வாசித்துக் கொண்டிருப்போரும் அடையாளமற்று எழுதிக் கொண்டிருப்போரும் அடையாளமற்று இயங்கிக் கொண்டிருப்போரும் கவனத்திற்குரியவர்களே. கமுகக் கரிசனை கொண்டு இயங்கிவரும் யாவருக்கும் ஏதாவதொரு அடையாளம் இருக்கும். அது யமுனா ராஜேந்திரன் நினைக்கும் அடையாளமாக இருக்க வேண்டும் என்று எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை. இப்படிச் சொல்லுகின்ற இந்த யமுனாராஜேந்திரனுக்கு என்ன அசலான அடையாளம் இருக்கிறது அவர் சொன்னால் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். எங்களும் அவருக்கான அடையாளம் ஒன்றிருக்கிறது. அவரை நம்மத்தியில் பலரும் ஒரு 'கூலி எழுத்தாளர்' என்றுதானே அழைப்பார்கள். எழுதும் வரிகளுக்குப் பணம் வாங்குபவர் அவர் என்பதும் நமக்குப் பலர் சொல்லியது.

ஈழத்தின் போர்க்காலத்தில் புலம்பெயர் சூழலில் வெளிவந்த புலிகளின் பல்வேறு இலவசப் பத்திரிகைகளுக்குக் காசுவாங்கி எழுதியவர் அவர்.

இந்த இடத்தில் பொதியவெற்பன் அவர்கள் கேட்டதற்காகச் சில உதாரணங்களைச் சொல்லிவிடலாம். பாரீஸ் ஈழமுரசு என்ற புலிகளின் பினாமி இதழில் என்னவெல்லாம் அவர் எழுதினார் என்று யமுனா ராஜேந்திரன் அவர்களிடமே கேளுங்கள். அவற்றையெல்லாம் சிறப்புரிமை கொடுத்துப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும்ளவிற்கு நம் காலம் இருந்ததில்லை. அதை விடவும் புலம்பெயர் சூழலிலிருந்து வெளிவந்த புலிகளின் பல சஞ்சிகைகள் இருக்கின்றன. அவர் என்ன எழுதினார் என அவரிடமே கேளுங்கள். அந்த சருகு புலி எழுத்தாளனை நாம் எழுத்தாளனாகவே மதிப்பதில்லை. எங்களிடம் அதற்கு ஒரு துளி கரிசனையும் இருந்ததில்லை. திரைப்படம் குறித்து எழுதியதெல்லாம் வெறும் கமராக் கொப்பி விமர்சக எழுத்துக்கள். அதனை அவர் புலிகளின் பாலகர்களுக்குச் செய்து காசு

பார்க்கலாம், மற்ற இடங்களில் அவர் செல்லாக் காசு.

ஆனால் கூலிக்கு வார்த்தைகளைக் கணக்கிட்டு எழுதும் அவர்களைப் போன்றவர்கள் 'கூலிக்கு மாரடிக்கும்' உரையாடல் அல்ல இது. தமிழ் நாட்டின் இலக்கியச் சகதிக்குள் தன்நெஞ்சறிந்த கதைகளுடன் கருத்தொருமித்து அந்த எழுத்துக்களை தன் வாழ்நாளில் பாதுகாக்கவும் அதற்காக தன்னை இழந்து செயற்படவும் துணிந்த ஒருவரிடம் யமுனா ராஜேந்திரன் போன்ற அயோக்கிய மனம் கொண்டவர்களுக்கு எந்த அசலான அடையாளமும் இல்லாதது போலவே தோன்றும். அது தவறல்ல. அது சுய மோகத்திலும் சுயநலத்திலும் சுய லாபத்திலும் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பதனால் வரும் நோய் இது. இ த ற் கு மருந்தில்லை.

மிக அண்மையில் முஸ்லீமாக மதம் மாறிய பின்னர் பிரேம் ஆஷிக் எனத் தனது அடையாளப் பெயரை மாற்றியிருந்த நண்பர் அவர். அவர் இந்த இடை மறிப்பினைப் பார்த்தவுடன் முதல் என்னிடம் கேட்ட கேள்வியே 'வைதிஸ் கொலை வெறி' என்பதுதான்.

ஆனால் பொதியவெற்பன் அவர்களோ தன்னோடு இணைத்து யமுனாவையும் மறித்தோடி என்கிறார். அந்தச் சொல்லிற்கு மிகத் தூரத்தில் கூட நிற்கமுடியாதவர் அவர்.

அதை விடவும் காலசுவிற்கு நான் வக்காலத்து வாங்குகிறேன் என்கிறார். எங்கள் அக்கறைக்கும் எங்களுக்கு அறியத் தேவையானதுமாக சில விடயங்கள் இருந்தன. அவை குறித்து அவரிடம் இருந்து அறிய வேண்டி விரும்பினோம். அதனடிப்படையில் நான் கேட்ட கேள்விகள். அதற்கு அவர் பதில் சொல்லியிருக்கிறார். பின்னெழுந்த உரையாடல்கள் குறித்தும் அவரிடம் கேட்கத் தோன்றியது. அதற்கு அவரே பதில் சொல்வது சிறப்பாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் நான் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டேன். இது எப்படி வக்காலத்தாகத் தெரிகிறது?

யமுனாவின் புலம்பெயர் சூழலில் எழுதிய எழுத்துக்களை நீங்கள் வாசித்திருப்பீர்களோ தெரியாது. கிடைத்தால் அவரிடமே கேட்டு வாசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த எழுத்துக்களின் காலங்களில் ஈழத்தில் என்ன நடந்தது என்றும் கணக்கிட வேண்டும். (கூலி எழுத்தாளனான யமுனாராஜேந்திரன் குறித்தும் அவருடைய இந்தச் சிறுமை குறித்தும் வேறு ஒரு இடத்தில் நாம் பேசுவோம். இங்கே இதனுடன் நிறுத்துகிறேன். போர்க்காலத்தில் அவருடைய எழுத்துக்கள் எவ்வாறு செயற்பட்டது என்பதனை அந்தக் கால ஆதாரங்களுடன் எழுதப்பட வேண்டும். இப்பொழுது அதற்கு நேரம் இல்லை. புடுங்கி எறிவதைத் தவிர.)

அடுத்து நமது நண்பரான எழுத்தாளர் பிரேம். அண்மையில் நான் ஏன் எழுத்தாளர்களை மதிப்பதில்லை என்று எழுத்தாளர்களை அழைத்து எழுத்தாளர் பிரேம் என்று உரைநிகழ்த்தியவர் அவர். மிக அண்மையில் முஸ்லீமாக மதம் மாறிய பின்னர் பிரேம் ஆஷிக் எனத் தனது அடையாளப் பெயரை மாற்றியிருந்த நண்பர் அவர். அவர் இந்த இடை மறிப்பினைப் பார்த்தவுடன் முதல் என்னிடம் கேட்ட கேள்வியே 'வைதிஸ் கொலை வெறி' என்பதுதான். அவர் என்னுடனான நட்புணர்வுடன் அதனைக் கேட்டிருக்கக் கூடும். ஆனால் அந்த இடை மறிப்பினை முழுமையான அவர் வாசித்திருப்பாரேயானால், அதனைப் புரிந்து கொண்டிருப்பாரேயானால் அவ்வாறு கேட்டிருக்க மாட்டார்.

தொடர்ந்து அவர் 'எத்தனை நாளைக்கு இவ்வாறு பிறிண்டில் எழுதி வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கப் போகிறீர்கள்? என்றுதான் கேட்டார். 'அதற்குரிய பதில் வெளிவரும் வரை', 'அதற்கான பதில் எங்கேயாவது வந்திருந்தால் அறியத் தாருங்கள்' என்றேன்.

யாருய்யா அந்தாள்? என்ன? கால... கால... சுப்...ர மணியனா?

ஆனால் நீங்கள் (ரமேஷ்: பிரேம்) தான் சாருவுக்கு ஸீரோ டிகிரியை எழுதிக் கொடுத்தோம் என்றீர்கள். இப்பொழுது ரமேஷ் வந்து உங்களுக்கும் மாலதிக்குமாகத் தானே எழுதினேன் என்கிறார். இது குறித்து தமிழக இலக்கியச் சூழல் ஒன்றும் பேசாது, எதுவும் பேசாது கடந்து போய்விடுகிறது. இந்த வகை நிலையைப் புலம்பெயர் இலக்கியக் குமாஸ்தாக்களும் வேடிக்கை பார்த்து மவுனமாக இருக்கிறார்கள். எதையாவது பேசினால் தமது இருப்பிற்கும் ஆபத்து வந்துவிடும் என அஞ்சுகிறார்கள். இதே நிலைதான் தமிழ் நாட்டு இலக்கிய குமாஸ்தாக்களுக்கும் இருக்கின்றது என்பதை உணர முடிகிறது. ஒரு சிறு மறு விமர்சனமுமற்றுக் கடந்து போகிறார்கள். இதற்கு மட்டுமல்ல ஒரு சிறு கவிதையின் ஊடலாட்டைத்தைக் கூடக் கவனியாததுபோல் சிறு உரையாடலைத் தன்னும் நடத்தாது மவுனமாகக் கடந்து போகிறார்கள். இது உய்வான மனநிலை அல்லவே. வெறும் பகட்டுத்தானே.?

யார் அந்தாள்? அந்தாளை இங்கே யாருக்கும் தெரியாது என்பது போலப் பேசினார். ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஏற்கனவே நான் குறிப்பிட்ட யமுனாரா ஜேந்திரனின் மொழிக்கும் பிரேமின் மொழிக்கும் ஒரு சிறு இடைவெளியும் இல்லை என்பது வருத்தமளித்தது. இருவரும் ஒரே சிந்தனையைத்தான் அடிப்படையில் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதுபற்றிப் பேச ஒன்னைன் மீட்டிங் ஒன்று ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார். அதனால் உடனடியாக அவருக்கு நான் ஒரு கேள்வியை எழுதி அனுப்பியிருந்தேன்.

‘நன்றி பிரேம்’

நான் ஒரு உரையாடலுக்காகச் சில விடயங்களை உங்களிடம் கேட்கவேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. நான் முடிந்த முடிவாக எதையும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை என்ற கரிசனையில் இதற்கான உங்கள் விளக்கத்தையும் பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். முதலில் உங்கள் குறித்த பிரமிளின் கருத்துக் குறித்து ஏற்கனவே பல இடங்களில் பேசப்பட்டதால் அதனை இங்கே தவிர்க்கிறேன். இன்னும் எத்தனை நாள் இப்படியே அச்சில் எழுதப் போகிறீர்கள் என்று நீங்கள் கேட்டதன் அர்த்தம் விளங்கியது. நீங்கள் அதற்கான பதிலை எங்கேனும் எழுதியிருக்கலாம். அது எங்களை வந்தடையாது இருக்கலாம். அப்படியிருந்தால் அதனை எமக்குத் தெரியப்படுத்தி உதவுங்கள்.

மேலும் நேற்று உரையாடத் தொடங்கியதும் கால சுப்ரமணியம் அவர்களை அறியாததுபோல் பேசியது வியப்பாக இருந்தது. காலசுப்ரமணியம் அவர்களுக்கு ஒரு அசலான அடையாளம் இல்லை என்பதாக யமுனா ராஜேந்திரன் கூடச் சொல்லியிருக்கிறார். அதனை நீங்கள் கவனித்தீர்களோ தெரியாது. அசலான அடையாளம் என்பது என்ன? கோட்பாட்டு எழுத்தாளராக இருப்பதா? கவிஞராக இருப்பதா? விமர்சகராக இருப்பதா? எது? எழுத்தின் தர்க்கம் அறிந்து அதற்காக மட்டும் இயங்கும் தளம் என்பது யமுனா போன்றவர்களுக்குத் தெரியாதது. நமது சூழலில் யமுனாவை கூலி எழுத்தாளர்

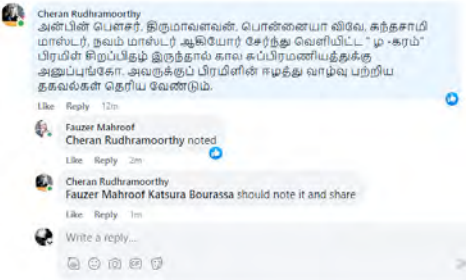
என்றே அழைப்பார்கள்.

வெறும் கமராக் கொப்பியைப் பார்த்து திரை விமர்சனம் எழுதுவதாகச் சொல்லும் கதைகள் கூட நமக்குக் கிட்டியது. அவை எல்லாம் எமது சிக்கலில்லை. ஈழ யுத்த காலத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய தார்மீகத்தை நான் அவரிடம் கண்டதில்லை. அவரை ஒரு போலியாகவே நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். அந்த நிலைக்குள் உங்களையும் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட முடியாது. ஆனால் நீங்கள் (ரமேஷ்: பிரேம்) தான் சாருவுக்கு ஸீரோ டிகிரியை எழுதிக் கொடுத்தோம் என்றீர்கள். இப்பொழுது ரமேஷ் வந்து உங்களுக்கும் மாலதிக்குமாகத் தானே எழுதினேன் என்கிறார். இது குறித்து தமிழக இலக்கியச் சூழல் ஒன்றும் பேசாது, எதுவும் பேசாது கடந்து போய்விடுகிறது.

இந்த வகை நிலையைப் புலம்பெயர் இலக்கியக் குமாஸ்தாக்களும் வேடிக்கை பார்த்து மவுனமாக இருக்கிறார்கள். எதையாவது பேசினால் தமது இருப்பிற்கும் ஆபத்து வந்துவிடும் என அஞ்சுகிறார்கள். இதே நிலைதான் தமிழ் நாட்டு இலக்கிய குமாஸ்தாக்களுக்கும் இருக்கின்றது என்பதை உணர முடிகிறது. ஒரு சிறு மறு விமர்சனமுமற்றுக் கடந்து போகிறார்கள். இதற்கு மட்டுமல்ல ஒரு சிறு கவிதையின் ஊடலாட்டைத்தைக் கூடக் கவனியாததுபோல் சிறு உரையாடலைத் தன்னும் நடத்தாது மவுனமாகக் கடந்து போகிறார்கள். இது உய்வான மனநிலை அல்லவே. வெறும் பகட்டுத்தானே.?

என்று கேட்டு எழுதியிருந்தேன்.

இதற்கான பதிலை மேமாத ‘உயிர் எழுத்து’ இதழில் எழுதுவதாகச் செய்தி அனுப்பினார். உயிர் எழுத்து இதழைப் பார்க்க வழி செய்து விடுங்கள் எனச் செய்தி அனுப்பினேன். அந்த இதழ் வரும் வரை காத்திருப்போம். அதன் பின்னால் அவருடன் உரையாடத் தொடங்கலாம் என எண்ணி, இத்துடன் கடந்து செல்கிறேன்.

அடுத்து முக்கியமானது, நாமெல்லாம் அறிந்த 'கவிஞர் சேரன்' அவர்களது பின்னூட்டக் குறிப்பு ஒன்று பற்றியது.

காஞ்சனை நீல் குழுவினரால் (ஆர்.ஆர்.சீனிவாசன்: குட்டி ரேவதி) கால சுப்பிரமணியன் அவர்களிடம் எடுக்கப்பட்ட பிரமிள் குறித்த உரையாடல் 'யூடியூட்' பதிவு பற்றிய நண்பர் பெளசரின் முகநூலில் சேரன் அவர்கள் எழுதிய பின்னூட்டமே இது. இந்தப் பின்னூட்டத்தை தமிழகத்திலிருக்கும் ஒருவர் வாசிக்க நேர்கையில் பிரமிளின் ஈழத்து வாழ்வு பற்றி காலசுப்பிரமணியனுக்குப் பெரிதாக ஒன்றும் தெரியாது என்பதாகவும் அது பற்றி 'முகரம்' இதழில் இவர்கள் விபரமாக எழுதியிருப்பதாகவும் தோன்றும் அல்லவா? அப்படித்தான் ரொரண்டோவில் இருக்கும் எனக்கும் தோன்றியது.

சரி, காலசுப்பிரமணியனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பது இருக்கட்டும். அதனை நம்புவோம். ஆனால் காலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்குத் தெரியாது விட்ட கதைகளை அந்த முகரம் இதழில் இருந்து வாசித்தறிய நான் உடனேயே அந்த இதழை வெளிக் கொண்டு வருவதற்காக தன்னுடைய பணம் முதற்கொண்டு முழு உழைப்பையும் செலுத்தியிருந்த கந்தசாமி மாஸ்டரை அணுகி 'முகரம்' இதழ்களைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

சேரன் எழுதியிருந்த இந்தக் குறிப்பிற்கும் அப்பால் கந்தசாமி மாஸ்டரிடம் 'முகரம்' இதழின் காலச்சூழல் பற்றிப் பேசும் போது இந்த இலக்கியச் சூழல் குறித்து பல கதைகள் சொன்னார். அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்ட நான் அடுத்தவனை வைத்துப் 'பிலாக்கொட்டை' எடுக்க முனையும் இந்த அயோக்கியக் கூட்டத்தை 'திருக்கை வால்' எழுத்துக்களால்

தான் உருவி விரட்டியடிக்க முடியும் என்றேன். சிரித்தார்.

அவருடனான உரையாடல் மிகச் சிறப்பாக இருக்கும். ஒரு நல்ல நாடக நடிகனான அவரை, ஒரு இலக்கிய ஆர்வலனான அவரை, சமூக அக்கறையாளனான அவரை இந்த ரொரண்டோ இலக்கியத் தற்குறிச் சமூகம் தக்க முறையில் பயன்படுத்தாது விட்டதோடு தன்னுடைய நலனுக்காக மட்டும் தொடர்ந்து அவரைப் பாவித்து வருகிறது.

இதனை அவரிடமே கேட்கும் போது 'விட்டா. விடு. எண்டைக்காவது ஒரு நாள் உண்மை தெரியும் தானே' என்றார்.

'யாரோ ஒருத்தருக்கு அந்த உண்மை தெரியும். அதனை யாரும் மறைக்க முடியாது.' என்றார்.

இப்படித்தான் மாஸ்டர் எத்தனையோ பேரை இவங்கள் நாசம் பண்ணினாங்கள் என்று உதாரணங்களைச் சொல்லும் பொழுது. 'எல்லாம் தெரியுமடா!' 'பொய் ஒரு நாளும் நிலைக்காதடா.' 'நாம பேசாதிருந்தாலும் அடுத்த சந்ததி அந்த உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கும். விடு!' என்றார்.

அப்படி அறுத்துறுத்துப் பேசும் அவரது மொழி இயல்பிலேயே ஒரு நாடக மொழியாகவே இருக்கும். அதனை ரசித்துக் கேட்டபடி இருக்கலாம்.

அந்தச் சந்திப்பில் சேரனது பின்னூட்டம் குறித்துக் கேட்டபோது அதில் குறிப்பிட்ட 'முகரம்' ஆசிரியர் குழு பற்றிய சேரனின் பின்னூட்டப் பதிவு தவறு என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினார். ஆனால் மாஸ்டரிடம் வாங்கி வந்த 'முகரம்' இழ்களைப் பார்த்த போது சேரன் எழுதிய அந்த மொத்தப் பின்னூட்டமும் தவறு என்பதை உணர முடிந்தது.

உண்மையில் சேரன் எழுதிய பின்னூட்டத்தை வாசித்த பின் பிரமிளின் ஈழ வாழ்வு பற்றிய புதிய தகவல்களை அறிந்து விட முடியும் என்றே நினைத்து வாசித்தேன். ஏமாற்றம். எந்த விடயங்களையும் அந்தக் கட்டுரை புதிதாகச் சொல்லவேயில்லை. பிரமிள் விடுதலைப் புலிகளின்மீது ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் என்ற வழமையான

அந்த எழுத்துக்களின் பின்னிருக்கும் அரசியல் குறித்து நாம் வெளிப்படையாகவே பேசவேண்டும். ஈழத்தில் விடுதலை என்ற பெயரில் நடந்தவை போராட்டமல்ல என்பதுவும் நீங்கள் அறியாததல்ல. அந்த விடுதலையின் பெயரில் நடந்த கதைகளை நமது கலைஞர்களே வழி நடத்தினார்கள். அதில் பிரமிளுக்கும் பங்கிருந்தால். பிரமிள் குறித்தும் நாம் வெளிப்படையாகப் பேசுவோம். அந்த எழுத்துக்கள் எதைச் சொல்லி நின்றவை என்றும் தமிழ்த் தேசிய மனநிலையின் பரிமாணங்களை யார் யார் எந்த நிலையிலிருந்து எதிர் கொண்டார்கள்? யார் தமது நலனுக்காக மட்டும் அதனை உள்வாங்கிக் கொண்டார்கள்? என்று நாம் வெளிப்படையாகப் பேச வேண்டிய காலம் இது. பிரமிள் புலிகளை ஆதரித்து நின்ற காலங்களில் நாம் எங்கே நின்றோம் என்பதுவும் முக்கியம். இன்று நாம் எங்கு நிற்கிறோம் என்பதுவும் மிக முக்கியம். அவையெல்லாம் நாம் பேசத்தான் வேண்டும். ஏனெனில் ஈழம் என்பது கதையல்ல. அதற்கள் இருந்ததும் நடந்ததும் போராட்டமல்ல. ஆனால் இதனை மட்டும் எழுதி பிரமிளின் ஈழ வாழ்க்கையை முழுதாக எழுதியதாக 'விம்பம் கட்டுவது' சிறப்பான செயல் அல்ல

அவர் எழுதிய பின்னூட்டத்தைப் புதிதாக வாசிக்க முனையும் ஒரு தமிழ்நாட்டு முட்டாளர் வாசகனால் என்ன விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்? என்று கணக்கிடுங்கள். இதுதான் இவர்கள் போன்றவர்கள் செய்யும் தொடர் வேலை. இதனை இடைமறித்துக் கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை என்பதால் தங்களுக்கு ஏற்றாற் போல் அடித்துக் கொழுத்துவது. இந்தமாதிரி வேலைக்கு எதாவதொரு இடத்தில் ஆணியடித்து யாராவது சுட்டிக் காட்டத்தானே வேண்டும்.

தன் வாழ்காலத்தை பிரமிளோடு பயணித்து, அவருக்காகப் பதிப்பகம் தொடங்கி, அவரது எழுத்துக்களைப் பிரசுரித்து, அவரது எழுத்துக்களைப் பாதுகாத்து மொத்தமாய் அடையாளம் காட்டிய மனிதனுக்கு ஈழ வாழ்வு குறித்து எதுவும் தெரியாது என்பதாகவும் சொல்லி, தான் மட்டும் அதனைத் தெளிவுற எழுதியிருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார் கவிஞர்,

கதையையே அது இறுதியாய்க் குறித்து நிற்கிறது.

ஈழ விடுதலை என்கிற வகையறாவில் எந்தக் கண்ணாட்டத்தை யார் கொண்டிருந்தார் என்பதில் பல்வேறு கலைஞர்கள் பல்வேறு பிரிவுகளில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அதில் பிரமிள் விடுதலைப் புலிகளின் மீதாக தன்னுடைய ஈர்ப்பினைக் கொண்டிருந்தார். அதில் அவர் வெளிப்படையாக இருந்தார். ஒழிந்து மறைந்து செயற்படவில்லை. புலிகளுக்கு ஒரு தேசிய கீதத்தையே உருவாக்கிக் கொடுக்கும் அளவுக்கான விருப்படன் அவர் இருந்தார். புலிகளுக்கு பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புக்களைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறார். நமக்கு அது விமர்சனத்திற்குரியது என்பது உண்மை. அந்த விருப்பம் ஈர்ப்பும் இருந்து எழுதப்பட்ட காலங்களைக் கவனித்து விமர்சனத்திற்குள்ளாக்க வேண்டும்.

அந்த எழுத்துக்களின் பின்னிருக்கும் அரசியல் குறித்து நாம் வெளிப்படையாகவே பேசவேண்டும். ஈழத்தில் விடுதலை என்ற பெயரில் நடந்தவை போராட்டமல்ல என்பதுவும் நீங்கள் அறியாததல்ல. அந்த விடுதலையின் பெயரில் நடந்த கதைகளை நமது கலைஞர்களே வழி நடத்தினார்கள். அதில் பிரமிளுக்குப் பங்கிருந்தால். பிரமிள் குறித்தும் நாம் வெளிப்படையாகப் பேசுவோம். அந்த எழுத்துக்கள் எதைச் சொல்லி நின்றவை என்றும் தமிழ்த் தேசிய மனநிலையின் பரிமாணங்களை

யார் யார் எந்த நிலையிலிருந்து எதிர் கொண்டார்கள்? யார் தமது நலனுக்காக மட்டும் அதனை உள்வாங்கிக் கொண்டார்கள்? என்று நாம் வெளிப்படையாகப் பேச வேண்டிய காலம் இது. பிரமிள் புலிகளை ஆதரித்து நின்ற காலங்களில் நாம் எங்கே நின்றோம் என்பதுவும் முக்கியம். இன்று நாம் எங்கு நிற்கிறோம் என்பதுவும் மிக முக்கியம். அவையெல்லாம் நாம் பேசத்தான் வேண்டும். ஏனெனில் ஈழம் என்பது கதையல்ல. அதற்கள் இருந்ததும் நடந்ததும் போராட்டமல்ல. ஆனால் இதனை மட்டும் எழுதி பிரமிளின் ஈழ வாழ்க்கையை முழுதாக எழுதியதாக 'விம்பம் கட்டுவது' சிறப்பான செயல் அல்ல சேரன்.

மற்றப்படி பிரமிளின் சிறந்த கவிதைகளை அதிகமாக மேற்கோள் காட்டி எழுதப்பட்ட ஒரு சராசரிக் கட்டுரையே அது. அதனை பிரமிளின் அஞ்சலி நிகழ்வில் ஆற்றிய உரையின் சுருக்கம் என்கிறார் சேரன். அந்த நிகழ்வில் கேட்டுக் கொண்டிருப்போரைக் கவிதைகளை நோக்கி இழுப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட வேலை அது என்கிறார்.

ஆனால் இன்று, இந்தக் கட்டுரையைத்தான் பிரமிளின் ஈழவாழ்வு குறித்து அறியவும் காலசுப்ரமணியனுக்கு பாடம் புகட்டவும் அனுப்பி வைக்கும்படி கோருகிறார் சேரன். இந்தக் கட்டுரையில் இலக்கிய அகதியாக ஈழத்திலிருந்து வெளியேறியவர்

பிரமிள் என்று அடையாளமிடும் சேரன், காலச்சுவட்டுப் பரிபாலனசபையின் உள்ளே இருந்தாலும் மற்றவர்களைப் போல் ஒற்றைச் சொல்லில் பிரமிளைத் 'துரோகி' என அவரால் சொல்லிவிட முடியாதிருந்த அகச் சூழலையும் நாம் விளக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனாலும் அவர் எழுதிய பின்னூட்டத்தைப் புதிதாக வாசிக்க முனையும் ஒரு தமிழ்நாட்டு முட்டாளர் வாசகனால் என்ன விளக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்? என்று கணக்கிடுங்கள். இதுதான் இவர்கள் போன்றவர்கள் செய்யும் தொடர் வேலை. இதனை இடைமறித்துக் கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை என்பதால் தங்களுக்கு ஏற்றாற் போல் அடித்துக் கொழுத்துவது. இந்தமாதிரி வேலைக்கு எதாவதொரு இடத்தில் ஆணியடித்து யாராவது சுட்டிக் காட்டத்தானே வேண்டும்.

தன் வாழ்காலத்தை பிரமிளோடு பயணித்து, அவருக்காகப் பதிப்பகம் தொடங்கி, அவரது எழுத்துக்களைப் பிரசுரித்து, அவரது எழுத்துக்களைப் பாதுகாத்து மொத்தமாய் அடையாளம் காட்டிய மனிதனுக்கு ஈழ வாழ்வு குறித்து எதுவும் தெரியாது என்பதாகவும் சொல்லி, தான் மட்டும் அதனைத் தெளிவுற எழுதியிருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார் கவிஞர் சேரன்.

நமக்குச் செல்லுபடியாகாத அடையாளங்களை காட்டாது விடுவது அல்ல, அவற்றை அழித்து நகர்த்தும் உத்திகொண்டலையும் மனநிலை கொண்ட பல சந்தர்ப்பங்களை

வாழும் காலத்திலேயே பார்த்து வந்தவர்கள் என்ற நிலையில் எழும் சந்தேகங்களே இவை. உயிருடன் இருக்கும் பொழுதே அவதூறாய்ப் பொழிபவர்கள் மத்தியில் இறந்தவருக்கு என்ன நிகழும் என்பது தெரியாதா என்ன?

சரி, இந்த அற்புத தனத்திற்கெல்லாம் ஒரு முற்றுப் புள்ளியாய் இடைமறிப்பின் பின்னான இன்னொரு 'றிப்போட்' கேள்வியாய் ஒரு கேள்வியைக் கால சுப்ரமணியன் அவர்களிடம் கேட்டிருந்தேன்.

'இதுவொரு அபத்தமான கேள்விதான். நீங்கள் பிரமிள் பற்றிப் பேசும் பொழுது பலரும் கேட்கும் கேள்விதான் யாரிந்த கால சுப்ரமணியன் என்பது? அவருக்கென ஒரு தனித்த அடையாளம் இல்லை. பிரமிளின் தொகுப்பாளர் என்பதற்கு அப்பால் அவருக்கெனத் தனித்த அடையாளம் இல்லை என்று யமுனா ராஜேந்திரன் என்பவர் கூடச் சொல்லியிருக்கிறார். எங்கள் சூழலில் யமுனா ராஜேந்திரனை ஒரு கூலி எழுத்தாளர் என்றே கொச்சையாகப் பேசுவார்கள். புலிகளின் போர்க்காலத்தில் புலம்பெயர்ந்த

சூழலிலிருந்து வெளிவந்த பல இலவசப்பத்திரிகைகளில் வரிக்கு இவ்வளவு என்று பணம் வாங்கி எழுதியவர் என்று பலரும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பத்திரிகையில் எத்தனை பக்கம் மிஞ்சுகிறதோ அத்தனை பக்கத்திற்கு ஏற்றாற்போல் எழுதிப் பணம் பெறக் கூடியவர் அவர் மட்டுந்தான் என்பது நம்மில் பலர் பேசிக் கொள்வது. அவர் கூட உங்களைத் தனித்த அடையாளம் அற்றவர் என்கிறார். அதற்குப் பொதியவெற்பனும் வந்து அதனை வழிமொழிகிறார். இவர்கள் தனித்த அடையாளம் என்று கருதுவது எது? கோட்பாட்டு எழுத்தாளராகவோ கட்டுக்கட்டாய் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருப்பவராகவோ அல்லது மூக்கை நோண்டி நோண்டி மணித்தியாலக் கணக்கில் மைக் முன்னால் பேசக் கூடியவராகவோ இருக்க வேண்டும் என்பதா அடையாளம்? எது அடையாளம்? இதையும் விட பிரேம் அவர்கள் போன் செய்து யாரிந்தக் கால சுப்ரமணியம் என்று பெயரையே கேள்விப்படாதவர் போல கால.. என்ன அது கால... கூ..ப்..ர..

மணியனா என உச்சரித்துக் கேட்டு யாரிந்தாள் எனக் கேட்கிறார்? இவர்கள் எல்லாம் தொடுக்கும் கரைச்சலுக்குப் பின்னால் என்ன அரசியல் இருக்கிறது? இந்த நோய் எங்கே தொடங்குகிறது? இந்தவகை நோயின் முற்கூறு என்ன? பிற்கூறு என்ன?

இந்தக் கேள்வியின் சாரத்தைப் பதிந்து, தன்னைக் குறித்து யார் என்று கேட்பவர்களுக்குத் தனது 'பயோடேட்டர்'வைத் தன் முகநூலில் காலசுப்ரமணியன் அவர்கள் உடனேயே பதிந்திருந்ததைப் பார்த்திருப்பீர்கள்.

இவர்களுக்கு அதுவும் உவப்பில்லை. கருத்துச் சொல்வதென்றால் பக்கம் பக்கமாய் எதையாவது எழுதிக் கிழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் இவர்களுக்கு. அல்லது வேறு ஒருவர் பக்கம் பக்கமாய் எழுதிக் கொடுத்திருக்க தமது அடையாளமாய் அதனைப் பிரசுரித்துக் கிழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது என்ன கறுமம் ஆனாலும் நாலு புத்தகம் போட்டிருக்க வேண்டும். அப்பதான் ஒருவர் அசலான அடையாளத்தைப் பெறும் தகுதியுடையவர் ஆவார். என்ன மடைச் சிந்தனை இது?

இவர்களுக்கு அதுவும் உவப்பில்லை. கருத்துச் சொல்வதென்றால் பக்கம் பக்கமாய் எதையாவது எழுதிக் கிழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் இவர்களுக்கு. அல்லது வேறு ஒருவர் பக்கம் பக்கமாய் எழுதிக் கொடுத்திருக்க தமது அடையாளமாய் அதனைப் பிரசுரித்துக் கிழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அது என்ன கறுமம் ஆனாலும் நாலு புத்தகம் போட்டிருக்க வேண்டும். அப்பதான் ஒருவர் அசலான அடையாளத்தைப் பெறும் தகுதியுடையவர் ஆவார். என்ன மடைச் சிந்தனை இது?

உருட்டும் புரட்டும்

Vanni Ave

MARKHAM

வன்னி வீதிப் பெருமை பேசும் வன்னியக்குல சஷத்திரியர்கள்!

கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னால் இணையமே அதிர்ந்தது.

தமிழின் பெருமை கண்டு உலகமே திரும்பிப் பார்த்தது.

ஈழம் கிடைத்தது போல, ஒரு பெரும் கொண்டாட்டம்.

பேஸ்புக்கிலும் வட்சப்பிலும் 'தமிழனாய் இருந்தால் ஷெயர் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கனடாவில் தமிழ் வீதிப் பெயர்.

அதிலும் முள்ளிவாய்க்காலை அடக்கிய வன்னியின் பெயர்.

வீதிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதன் திறப்பு விழா, அதற்காக உழைத்த கனடியத் தமிழ் அரசியல்வாதி உட்பட,

கனடிய அரசியல்வாதிகள் சகிதம் மங்கலகரமாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

கனடிய 'போட்டோ

ஜேர்னலிஸ்டுகள் மூஞ்சுக்குள் கமராவை நுழைத்து வந்தோரைப் படம் எடுத்தார்கள்.

மற்ற 'மீடியா பர்சனாலிட்டிகள் கூட நின்று போஸ் கொடுத்தார்கள். அதைப் பற்றி பக்கம் பக்கமாய் எழுதித் தள்ளினார்கள். மைக்கில் உள்ளினார்கள்.

கொடுத்த பணத்திற்கு அதிகமாகக் குரைப்பது ஊளையிடலாளர்கள் மட்டும் இல்லையே!?

அல்லக்கைகளும் தான். தமிழ் பிரமுகர்களின் பெருமையை இந்த முட்டாள்கூட்டத்திற்கு அள்ளி விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்போதெல்லாம் அந்த கனடியத் தமிழ் அரசியல்வாதி தான் பேட்டி கொடுக்கும்போது, அந்த வன்னிவீதியின் பெயர்ப்பலகை படத்திற்குள் வருவதற்கு வசதியாக தனது அலுவலகத்தில் சரியான

இடத்தில் வைத்திருக்கிறார்.

அவர் கிட்டத்தட்ட 'மண் மீட்ட மாவீரன்' ரேஞ்சு தான்.

கனடாவில் தற்போது வயல் நிலங்கள் எல்லாம் கொங்கிரீட் போட்டு, வீடுகளாகவும் பெரும் கட்டடத் தொகுதிகளாகவும் மாறிக் கொண்டு வருகின்றன.

இந்தக் குடியிருப்புகளுக்கு எல்லாம் வீதிகள் தேவை.

வீதிகளுக்குப் பெயர்களும் தேவை.

இங்கே தான் அரசியல் நுழைகிறது.

வந்தேறுகுடிகள் பேட்டைகளில் குடியேறி, ஒரு பகுதியில் பெருமளவில் வந்து சேர்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்கு வாக்களிக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்த அரசியல்வாதிகள் தலையால் மண்கிண்டுவார்கள்.

இன அழிப்பா?

மாவீரர் தினமா?

அவர்களுக்கு என்ன?

பெருந்தொகையான மக்கள் கூடியிருக்கும் இடங்களில் வந்து வாக்குச் சேர்க்க வேண்டும்.

அந்தந்தக் குடியேறி இனங்களில் மொழிகளில் சில வார்த்தைகளைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு மேடையில் மைக் கிடைத்ததும் முழங்குவார்கள்...

அந்தச் சில வார்த்தைகளை.

பிறகென்ன?

அரங்கமே அதிரும், அரங்கம் நிறைந்த கரகோஷத்தினால்.

இந்த வந்தேறி இனங்களின் நாடுகளில் உள்ள பிரச்சனை பற்றி, மத்திய அரசுக்குத் தான் பிரச்சனை.

மாகாண அரசுகளுக்கோ, நகரசபைகளுக்கோ எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.

அவர்களோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் அல்லக்கைகளும் அடித்து விடுவார்கள்,

இந்த அரசியல்வாதிகள் இனப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பார்கள் என்று.

கனடா வந்த மோடியிடம், இங்கு சீக்கியர்கள் அதிகம் வாழும் நகரத்தின் முதல்வர் பேசி தீர்வு வாங்கித் தருவார் என்ற அடிச்ச விட்ட பிரகிருதிகள் ஊருக்குள்ளே தான் நடமாடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அவர்களிடம் போய், 'ஏதாவது வீதிக்கு தமிழ்ப் பெயர் வைக்க வேண்டும்' என்றால் 'மாட்டோம்' என்றா சொல்லப் போகிறார்கள்?

ஏற்கனவே போதிய பெயர்கள் இல்லாமல் அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கும்பிடப் போன தெய்வம் பெயர்ப் பலகையோடு வந்து நிற்கிறது. அதைக் கனடியர்கள் எப்படி உச்சரிப்பார்கள் என்பதில் என்ன பிரச்சனை?

ஒரு ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் உள்ள வீதிக்குப் பெயர் வைத்தால்,

அதை வைத்துப் பிழைப்பு நடத்தத் தான் இங்கே ஊளையிடலாளர்களும் அல்லக்கைகளும் இருக்கிறார்களே!?

இங்கே மகாத்மா காந்தி, ஜின்னா, மார்க்கோஸ் என்று பிறநாட்டுத் தலைவர்கள் எல்லார் பெயரிலும், உலக நாட்டு நகரங்களின் பெயர்களிலும் வீதிகள் உள்ளன என்பதையும், இதெல்லாம் 'இங்கே சகஜம்பா!' என்பதையும் அவர்கள் சொல்ல மாட்டார்கள்.

பிறகென்ன? ஈழம் கிடைத்த மாதிரி, அடிச்ச விடுவார்கள்.

ஆனால், இங்கே மகாத்மா காந்தி, ஜின்னா, மார்க்கோஸ் என்று பிறநாட்டுத் தலைவர்கள் எல்லார் பெயரிலும், உலக நாட்டு நகரங்களின் பெயர்களிலும் வீதிகள் உள்ளன என்பதையும், இதெல்லாம் 'இங்கே சகஜம்பா!' என்பதையும் அவர்கள் சொல்ல மாட்டார்கள்.

'அண்ணை அடிச்சப் பறிச்சிருக்கிறார்' என்று தான் உருட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இந்த ஏமாளிகளுக்கு என்ன? அடுத்தது ஈழம் தான் என்று புலிக் கொடியைத் தூக்குவார்கள். அதே!

முட்டாள்களை வைத்து எப்போதுமே அயோக்கியர்கள் தலைவர்களாகிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அவர்களின் பணத்திற்கும் எலும்புத் துண்டுகளுக்கும் அலையும் அல்லக்கைகளும் ஊளையிடலாளர்களும் அந்த அயோக்கியர்களைக் குஷிப்படுத்த முன்பக்கத்திலும் பேஸ்புக்கிலும்

எழுதிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

இந்த வன்னி வீதியையும் பண்டாரவன்னியனோடு இணைத்து அடிச்ச விட்டிருக்கிறார்கள்.

உலகம் முழுவதும் பேஸ்புக், ட்விட்டர் எங்கும் வன்னிப் பெயரில் கனடாவில் வீதி என்பது ஏதோ மற்றவர்களால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத மகத்தான சாதனை என்று அடித்து விடுகிறார்கள்.

இதில் சிறந்த ஜோக் என்னென்றால்...

யாழ்ப்பாணிகள் எல்லாம் இந்த வன்னி என்ற பெயர் தமிழனின் வீரத்தின் பெயர், முள்ளிவாய்க்கால் அழிவின் ஞாபகம் என்றெல்லாம் அடித்து விட...

இந்த வன்னி பெயரை கூகிளில் தேடினால், அதை பேஸ்புக்கில் பகிர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று வருகிறது.

யார் அதைப் பகிர்ந்தது என்று பார்த்தால், தமிழ் நாட்டில் வன்னியச் சாதி வெறியோடு அலைகிற...

வன்னியக்குல கூடித்திரியராம். இதற்கு எங்கே போய் முட்டலாம்!?

ஜோர்ஜ் இ.

எனக்கொரு கோபமுமில்லை

விடியற்காலையில்
வீட்டு முற்றத்தில் விழுந்து கத்திய
காகங்களின் மீது
எனக்கொரு கோபமுமில்லை

வெளிக் கிளம்புகையில்
இச்சுக்கொட்டி இறங்கிய
பெருஞ்சுவர்ப் பல்லியின் மீதும்
எனக்கொரு கோபமுமில்லை

தெருமுனை கடக்கையில்
குறுக்கறுத்து ஓடிய அந்தக்
கருப்புப் பூனையிலுந்தான்
எனக்கொரு கோபமுமில்லை

நிழலுக்கு ஒதுங்கையில்
உச்சந்தலையில் எச்சமிட்டுப்
பறந்த
அந்தப் பறவையிலுங்கூடத்தான்
எள்ளவும்,
எனக்கொரு கோபமுமில்லை

பாவம்
நான்காம் அறிவுகளும்
ஜந்தாம் அறிவுகளுமென்ன
அறியவா போகின்றன
ஆறாம் அறிவுகள் பற்றி.

பொய் மெய்யாய்..

இது
பொய்கள் பூக்கும் பூமி

பொய்களே இங்கு
அமோக விளைச்சல் தரும்

மெய்களை யாருமிங்கு
பயிரிடுவதுமில்லை
உரமிடுவதுமில்லை

மீறிப் பயிரிடுவோர்
துரோகிகள் எனப்படுவர்

பொய்களை ரசிக்கவும்
பொய்களைத் துதிக்கவும்
பழக்கப்பட்டவர்களிடத்தில்
மெய்களைப் பரப்புவது
பாவச் செயலிங்கு

பொய்களுக்கே
மாலை, மரியாதையாதலால்
மெய்யர்களை விடவும்
பொய்யர்களே அதிகமிங்கு

இருப்பதை இல்லாததாகவும்
இல்லாததை இருப்பதாகவும்
உரைப்பதற்கு இங்கு
சிரமப்பட வேண்டியதில்லை

உரைக்க உரைக்க
மெய்யெனப்படும் பொய்கள்

பொய்களை
கட்டமைப்பதொன்றும்
கடினமானதும் அல்ல

விடுதலையின் பெயராலோ
இனத்தின் பெயராலோ
மதத்தின் பெயராலோ
அன்றிச் சாதியின் பெயராலோ
கூட
இலகுவாகக் கட்டமைத்துவிடலாம்

பொய்களை
குறைத்து மதிப்பிட்டு விடாதீர்கள்

சில பொய்கள் பல கோடி பெறும்

அரசியலில்.

நுவமகன்.

விடிவின் முடிவில்.

விடிந்தால்
வீட்டிற்கு விருந்தாளிகள்

‘வேலைக்குப் போகுமுன்
அந்தக் கருத்தக் கழுத்தானை
உரித்துத் தந்துவிட்டுப்போ’
என்றாள் அம்மா

எட்டிப்பார்த்தேன் கூட்டுக்குள்
அப்போதுதான்
வெள்ளைப் பேட்டின்மேல்
ஏறி இறங்கிவிட்டு
கருப்புக் கழுத்தைச் சிலிர்ப்பியபடி
திமிராய் நின்றது சேவல்

எனக்குள்ளுந்தான் திமிர்
அதன் முடிவை அறிந்ததில்

ஆனால்,
என் முடிவை ?

யாருக்குத் தெரியும்

சேவல் உரிக்கப்படாமலும்
போகலாம்

நாளைக் காலை.

மக்களுக்காகவே இயங்கிய தோழர் சண்முகநாதன்

கிருபா கந்தையா

இலங்கையின் மேற்பரப்பில் பெரும் கடல் தாண்டிய தீவுகளில் ஒன்றாய் எழுந்து நிற்கும் எம் தீவு, நெடுந்தீவு. கல்லும் கள்ளி மரமும் வெட்டுக் களியும் வெடியரசன் கோட்டையும் கொட்டுப் பணையும் கொட்டுவாக் காடும் கொஞ்சம் குதிரையும் மிகுதி, கோவேறு கமுதையும் பகிர் வேலியும் பனைமரக் காடுகளும் நிறைந்த நெடுந்தீவின் மண்ணில் பிறந்தவன்தான் எங்கள் தோழன், அண்ணன் சண்முகநாதன் சின்னத்தம்பி.

ஆனாலும் சண்முகநாதன் அண்ணன் என்னுடன் அறிமுகமாகிக் கொண்டது, எனது ஊரான உருத்திரபுரத்தில் தான். பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சியை முன்னெடுப்பதற்காக தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக விடுதலை முன்னணியை உருவாக்கியவர்களில் மிகவும் முக்கியமான தோழர் அவர். உழைக்கும் மக்களிற்காக தன்வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்டு, சாதிய வர்க்க ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராக இழக்க ஏதுமற்ற மக்களை ஒன்று

திரட்டி பெரு முதலாளிகளையும் யாழ்ப்பாணச் சாதி வெறியர்களையும் குறிப்பாக நெடுந்தீவின் வேளாளச் சாதி வெறியர்களின் அடாவடித் தனங்களையும் அம்பலப்படுத்திப் பல போராட்டங்களை முன்னெடுத்துச் சாதித்துக் காட்டிய மனிதன்.

நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுதுகளில் எனது ஊரிற்கு வரும்பொழுதுகளிலெல்லாம் எங்கள் வீட்டில் தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக விடுதலை முன்னணியினைச் சேர்ந்த மணி அண்ணர், மாமா என்றழைக்கப்படும் தர்மலிங்கம், குஞ்சி என்றழைக்கப்படும் யோகநாதன், சார்ள்ஸ் மாஸ்டர், கணேசலிங்கம் அண்ணர், சந்திரசேகரம் அண்ணர், மறைந்த அரியம் அண்ணர் எனப் பலர் கூடி விவாதங்களை நடத்திக் கொண்டே யிருப்பார்கள். அப்பொழுது அங்கே சண்முகநாதன் அண்ணையின் வாதத் திறமைகளைக் கண்டு நான் வியந்திருக்கிறேன்.

நெடுந்தீவின் அன்றைய இளைஞர்களை அரசியலில் ஆழமப்படுத்திய பெருமை

சண்முகநாதன் அண்ணரையே சாரும். மார்க்ஸியத்தையும் மாவோயிசத்தையும் ஆழமாக அறிந்து கொண்டு, ஓர் புதிய புரட்சியை முன்னெடுக்க மிகவும் கடுமையாக உழைத்த ஒரு நல்ல மனிதன் அவர்.

பெரும் போராட்ட குணத்தோடு பொங்கி நின்றவனைக் காலச் சூழல் கரை தட்டி விட்டது. அவன் இறக்கும் காலம் வரை மனிதத்தை நேசித்து நின்றதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்களைச் சொல்ல முடியும்.

ஈழத்தின் தேசியவாதிகளின் கருத்துக்களோடு முரண்பட்டுக் கொண்ட தோழர் ஈழத்திலிருந்து வெளியேற வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு ஐரோப்பாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து பின்னர் கனடாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்தார். ஈழத்தில் கிடைத்த அறிமுகத்தின் பின்னர் கனடாவில் கிடைத்த அவருடனான அறிமுகம் எனக்கு வேறாக இருந்தது.

அடிப்படையில் தமிழ்த் தேசியத்தை முன்னிறுத்திய நான், கனடாவில் அவரின் கருத்துக்களால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டேன். அதன்

பின்னர் அவருக்கும் எனக்குமான நட்பு மிகவும் நெருக்கமடையத் தொடங்கியது. நான் உடல் நலம் குன்றியிருந்த வேளைகளில் பல தடவைகள் நேரில் வந்து மனதளவில் உடைந்து போயிருந்த என்னை ஆற்றுப்படுத்தியிருக்கிறார். என்னைப் பார்க்க வரும் பொழுதுகளிலெல்லாம் ஏதாவதொரு வாசிக்கசாலைக்குச் சென்று புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து தருவார்.

பொதுவாக நாங்கள் புத்தக வெளியீடுகளில் வாங்கும் புத்தகங்களையே வாசிப்பதில்லை. சும்மா பேருக்காக அல்லது அங்கே போனதற்காக வாங்கிச் சொல்லவேண்டிய புத்தகங்கள் தான் அவை என்பதுதான் நமது எண்ணம். ஆனால் சண்முகநாதன் அண்ணர் என்னைப் பார்க்க வரும் பொழுதுகளில் பஸ்ஸில் வந்து பஸ்ஸிலே திரும்புவார் அவ்வளவு நீண்ட தூரம் பஸ்ஸில் பிரையாணம் செய்யும் பொழுது புத்தகங்களை வாசித்துக் கொண்டு செல்லாம் என்பது அவரது எண்ணம். திரும்பிப் போகும் பொழுது, யாருடைய வாகனத்தையாவது ஒழுங்கு செய்கிறேன் எனச் சொன்னாலும், 'இஞ்ச வா, கிருபா உது எனக்குச் சரிவராது' என்று நேரடியாகவே சொல்லிவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறிச் சென்று விடுவார்.

நான் உட்பட எமது நண்பர்கள் பலர் அவருடன் பேசும்போது நீங்கள் சும்மாதானே இருக்கிறீர்கள், ஏன் நீங்கள் அதைச் செய்யலாமே? சும்மா இருக்கும் உங்களுக்கு நாங்கள் ஒரு வேலை தருகிறோம் அதனைச் செய்யுங்கள். நீங்கள் இதனைச் செய்யுங்கள் எனச் சொல்வோம். அதற்கான பதிலைச் சொல்வதற்கு வாயைக் கூடத் திறக்காது மெல்லப் புன்னகை செய்வார். ஒருநாள் அந்தப் புன்னகை வாயைத் திறந்து 'சும்மா இருத்தல் என்பது சும்மா இருத்தல் அல்ல என்று சொன்னார். அவருடைய அந்தப் புன்னகைக்குள் ஆயிரம் அர்த்தம் இருந்திருந்ததை அப்போது விளங்கிக் கொண்டேன்.

மானிட விடுதலைக்காக ஈழத்தில் அலைந்து திரிந்து வேலை செய்த ஒரு மனிதனை நாம் சரிவரப்

புரிந்து கொள்ளவேயில்லை என்ற கவலை நித்தம் வாட்டுகிறது.

1970களில் முற்போக்கு வாலிபர் இயக்கத்தை பலருடன்

இணைந்து ஆரம்பித்து அதன் செயலாளராகச் செயற்பட்டவர் என்றும் செங்கை ஆழியானின் வாடைக்காற்று நாவல் தனது மக்களை இழிவுபடுத்துகிறது எனச் சொல்லிக் கொழும்பு நீதிமன்றத்தில் அவர் வழக்குத் தொடர்ந்த பின் செங்கை ஆழியானும் அதன் வெளியீட்டாளர்களான வீரகேசரிப் பத்திரிகையும், தமது பத்திரிகையின் முதற் பக்கத்தில் மன்னிப்பக் கேட்ட பின்னரே சண்முகநாதன் அவர்களின் போராட்டம் நின்று என்றும் அப்போதே 'களனி' என்றொரு

புரட்சிகர இதழை வெளிக் கொண்டு வந்தவர் என்றும் தேனீ எனும் அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் எழுதியிருக்கும் அஞ்சலிப்பதிவு நமக்கு சண்முகநாதன் குறித்து இன்னும் அறிவதற்கு வழி காட்டியிருக்கிறது.

கனடாவில் இருந்தபடி கூட தன்னுடைய எல்லைக்கும் அப்பால் சென்று ஈழத்திலிருந்த மக்களிற்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்தபடி இருந்தார். அந்த உதவிகள் அடுத்தவருக்குத் தெரியாமல் செய்வதில் கவனமாக இருந்தார்.

புலம்பெயர் தேசத்திலிருந்து ஒரு சைக்கிளையும் இரண்டு கோழிக் குஞ்சுகளையும் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு முகநூலில் படம் போடும் மனிதர்கள் வாழும் நிலையில் மனசார மக்களுக்காக இறுதிவரை இயங்கியவர் அவர்.

தற்பெருமை சிறிது இன்றி வாழ்ந்திருந்த ஒரு மகத்தான மனிதனை நாம் இழந்தது பெரும் வலிதான்.

அவரது இறப்பில் அவருகில் நிற்கக் கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. அப்பொழுது நான் இலங்கையில் இருந்தேன். அவருக்கான அஞ்சலி நிகழ்வு ஒன்று நெடுந்தீவில் நடைபெற்றது. அதில் நான் கலந்து கொண்டேன். அங்கே வந்திருந்த பலர் தம்மை எப்படிச் சமூக அக்கறை கொண்டவர்களாக உருவாக அறிவைக் கொடுத்தார் என்பதைச் சொல்லிக்

கொண்டிருந்தார்கள். மட்டின் கயிற்றோடு திரிந்த தங்களுக்கு கல்விக் கயிறைத்தந்து சமூக அக்கறையை ஏற்படுத்தியவர் என்று அவர்கள் கூறும் போது தீராத வலியாக இருந்தது. ஆயினும் இன்றைய அவரது ஆண்டு நினைவு நாளில், அவர் நேசித்த மானிடர்களுக்கு அவர் செய்த பணிகள் அவரை எக்காலமும் நினைவில் வைத்திருக்கச் செய்யும் என்று சொல்லி

இன்றும் அவரது கொள்கைகளாலும் செயல்களாலும் ஈர்க்கப்பட்டு வியந்து நிற்கிறேன்.

ஓர் கறுப்புத் தேனீர்
அழைப்புள்...

க.கலாமோகன்

பமாக்கோவின் சேனு விமான நிலையத்தில் நான் முதலாவது தடவையாக இறங்கியபோது காற்றைச் சுவாசிக்கவில்லை. வெப்பமே எனது நாசித்துவாரங்களை வரவேற்றது. இந்த விமான நிலையத்தில்தான் நான் பிரான்ஸ் திரும்ப தெரிவு செய்த தினத்தில் இது உங்களது கடவுச்சீட்டு அல்ல. நீங்கள் திரும்பிப்போக முடியாது? என்றார் பரிசோதித்தவர், நான் அவரோடு சம்பாஷித்தேன்.

நான்: இது எனது கடவுச்சீட்டு இல்லை என்பது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?

அவர்: உன்னிடம் தாடி உள்ளது. ஆனால் இந்தப் படத்தில் அது இல்லை.

நான்: எனக்குத் தாடி இருந்தால் இந்தக் கேள்வி ஏற்பட்டிருக்காதா?

அவர்: நீ இப்படிக்க கதைத்தால் உன்னைப் பிடித்து சிறைக்குள் போட்டுவிடுவோம்.

நான்: இதனால் எனக்கு நட்பம் இல்லை. என்னிடம் உள்ளது பிரெஞ்சுக் கடவுச்சீட்டு. இது போலியானதா. இல்லையா என்பதை அறிய பிரெஞ்சு பொலிசைத் தொடர்பு கொள்ளலாமே?

அவர்: உனது பிரச்சினையைப் பிறகு பார்ப்போம். நீ தள்ளி நில், நான் ஏனைய பயணிகளை விமானத்துக்குள் ஏற்ற வேண்டியுள்ளது.

சேனு விமான நிலையத்தில் வெள்ளைத் தோல்கள் சிலவற்றை நான் கண்டபோதும், அந்தக் கறுப்பின வெள்ளத்துள் அவர்களைக் காணவில்லை என்பதே பொருத்தமானது. பாரிஸில் வாழும் மாலியர்கள் மீண்டும் அங்கே திரும்பிச் செல்ல கிழீவில் நின்றனர். அவர்கள் சுங்க அதிகாரிகளால் பிரத்தியேகமாக அழைக்கப்பட்டு தங்களுக்குள் தங்கள் மொழியில் கிசுகிசுப்பதையும் போகின்றனர்.

போகாதவர் கையில் போவதற்காக சில தாள்களை ரகசியமாகக் கொடுப்பதையும் எனது விழிகள் அவதானித்த கணத்தில் எனக்குள் எந்த ஆச்சரியமுமே வரவில்லை.

ஏன்? ஊழல். ஓர் சர்வதேச கலாச்சாரம் அல்லவா!

நான் மிகவும் பொறுமையாகவும் பயம் அற்றவனாகவும் நின்றேன். விமானம் பறக்கப் பத்து நிமிடங்கள் இருந்தன. அதிகாரி என்னைப் பார்த்தபடி எனக்கு அருகில் வந்தார்.

அவர்: நீ போவதற்கு ஓர் வழியுள்ளது. இதற்கு மேலதிகாரியின் சம்மதம் தேவை.

நான்: சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டியதுதானே?

அவர்: சம்மதத்தைப் பெறலாம். ஆனால் இலவசமாகவல்ல.

நான்: எனக்கு அவரது சம்மதம் தேவையில்லை. என்னைக் கைது செய்து சிறையில் அடையுங்கள். நான் விமானத்தில் ஏறுவதைப் பற்றி நீங்கள் யோசிக்கத் தேவையில்லை எனது பதிவால் அவரது மூட் உடைந்தது போலப்பட்டது. விமானம் பறக்க ஆறு நிமிடங்கள்.

அவர்: நீ 50 பிராங் தந்தால் உனக்குச் சம்மதம் கிடைக்கும்.

நான்: என்னிடம் ஒரு பிராங்கூட இல்லை. இருந்தாலும் இந்த சம்மதத்திற்காக தந்திருக்கவும் மாட்டேன்.

என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்துவிட்டு ஓடிப் போய் விமானத்தைப் பிடி என்றார்.

மாலியின் தலைநகரமான பமாக்கோவின் ஊத்தை வீதி ஒன்றில் நான் எனது கறுப்பு நண்பர்களோடு, இது எனது மூன்றாவது பயணம், எனது தாடியும் வேறு வழிக்கப்பட்டிருந்தது. தொடக்கத்தில் எனது நண்பர்கள் கூட என்னை அடையாளம் காண சிரமப்பட்டனர்.

பொன்னுருக்கும் கடை ஒன்றின் முன்னே இருந்த அவர்கள் நான் தனியாக நடப்பதைக் கண்டதும் வா! எங்களோடு இருந்து தேனீர் குடி! என அழைத்தனர். என்னை எனது மனைவியுடன் கண்டிருப்பின் வணக்கம் சொல்லியிருப்பர். அழைத்தல் நாகரீகம் இல்லாதது என்றும் கருதியிருப்பர்.

மாலியின் தேனீர் கலாச்சாரம், ஓர் ஆண்கள் சமாச்சாரம் என்பதை எனது முதலாவது பயணத் தினங்களிலேயே அறிந்து கொண்டேன். பெண்களைவிட தேனீர் தயாரிப்பதிலும் அதனைக் குடிப்பதிலும் முன்னுக்கு நிற்போர் ஆண்களே. இந்த விருந்தின் போது நேரத்தை மறந்து அரட்டை அடிக்கலாம். ஆக்கப்பூர்வமான சம்பாஷிப்புகளையும் செய்யலாம்.

ஒரு சின்னக் கேற்றிலில் பச்சைத் தேயிலை அவிந்தது. முதலாவது பச்சைத் தேனீர் மிகவும் கயர்ப்பாக இருக்கும். இதன் பின்னர் இரண்டாவது, மூன்றாவது, நான்காவது வடிகளைக் குடிக்கும்போது கயர்ப்பு தன்மை குறைந்து முடிவில் அழிந்தேபோய்விடும். இந்தவிருந்தின்போது சிகெரட் தாராளமாகவே புகைக்கப்படும். ஓர் போதை உலகை வாழ்வது போன்ற உணர்வே இந்த மாலைச் சந்திப்புகளில் எனக்கு ஏற்பட்டதுண்டு. இதுபோன்ற தேனீர் மாலைகளை வாழுவதற்கு நிறையப் பொறுமைவேண்டும்.

உசுமான் சின்னக் கிளாசுகளைக் கழுவு வெளிக்கிட்டான். அவன் கிளாசுகள் கழுவுவதைப் பார்த்தால் அவைகளுக்குப் பவுடர் பூசுகின்றான் என நினைக்கத் தோன்றும். இந்தத் தேசத்து மக்களின் அசைவுகளில் ஓர் அகீத பொறுமையை என்னால் எப்போதுமே அவதானிக்க முடிந்தது.

‘ஆபிரிக்கச் சிறுகதைகள்’ எனும் பொதுத் தலைப்பில் சில சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். சில வெளியீடுகள் இதனை மொழிபெயர்ப்புக் கதைகள் எனும் நோக்கில் வெளியிட்டுள்ளன. இவை எனது சிறுகதைகளே.

இது ‘இந்தியா டூடே’ யில் மே 21 2003 இல் பிரசுரமான ஓர் சிறுகதை.)

அங்கே ஓர் ரெலிவிஷனின் விலை என்ன? என்று காந்தே என்னிடம் கேட்டான்.

பல விலைகளில் ரெலிவிஷன்கள் உள்ளன. மலிவு விலையிலும் சற்றே தரமானதாகவும் ஒன்றை வாங்குவதாயின் 3,000 பிராங் ஆவது தேவை. அதாவது 30,000 பிராங் சே எல் ஆ என்றதும் அவனது முகத்தில் அதிர்ச்சி பளிச்சிட்டது.

இங்கே ஒரு பொருள் வாங்கும் விலைக்கு அங்கே பல பொருள்களை வாங்கலாம் எனும் விஷயம். அவர்களுக்குத் தெரிந்துமிருக்கலாம். ஆனால் அக்கரைக்கு இக்கரை பச்சையல்லவா! ரெலிவிஷன்கள் காட்டும் இமேஜ்களை விழுங்கி விழுங்கி இவர்கள் சேமிக்கின்ற கணவுகளை எண்ணவும் முடியுமா?

கேற்றிலில் இருந்து வெளியேறிய புகையின் தேனீர் வாசனைக்கூடாக இன்னொரு மண்ணைச் சுவாசித்தேன். அது மாலைக் காலமாக இருந்தால் தூ சியின் சயன அசைவுகளும் எனது மூக்கிற்கு நெருக்கமாக வந்து சென்றன.

கதீஜாவின் கடைசி மகள் எங்களைக் கடந்து சென்றபோது சிசுக்கோ அவளை வலிந்து அழைத்தான். அவள் அழகி. அவளது செயற்கைப் பின்னல்கள் மொழிப் புலவனுக்குள் வெறியை ஊட்டுவன. நான் அவளைப் பல தடவைகள் கண்டுள்ளேன். அவளைக் கனவு கண்டு பல ரகசியக் கவிதைகளையும் அவளுக்காக எழுதியுள்ளேன். எனக்கும் அவளுக்கும் உள்ள தொடர்பில்லாத தொடர்பு பற்றி நான் ஒருபோதுமே எனது தேனீர் சிநேகிதர்களோடு சம்பாஷித்ததில்லை. எனக்கு முன் அவளை வேறு ஆண்கள் ரசிக்கும் வேளைகளிலே தீக்குள் சிக்கிய புழுப் போல நான் எனக்குள் துடித்தேன். அவள் ஏன் தனது முகத்தை இந்த மாலையில் எமக்கு முன் காட்டினாள்? என்னை எரிக்கவா? எனது கவிதைக் குடத்துள் பச்சையாக உள்ள பாலைப் பொங்க வைக்கவா? ஹஸன் அவனை அழைத்தான்.

சகோதரியே! இந்த அவசரத்தில் நீ எங்கேபோகின்றாய்? வா!

ஆயிஸாவிற்கு இன்று பிறந்தகினம்.

‘எங்களுக்கு ஏன் அழைப்பில்லை?’

‘நான் அழைப்புத் தந்தான், நீங்கள் எனது பிறந்த தினத்திற்கு வந்தீர்களா?’

‘வா? எங்களோடு கொஞ்சம் நேரத்தைக் கழி!’

‘எனக்கு நேரமில்லை’ என்றபடி பிளா திரும்பினாள்.

‘இவர் பிரான்ஸிலிருந்து வந்துள்ளார்’ என காந்தே சொன்னபோது அவளது முகம் என் பக்கம் திரும்பியது.

‘அது எனக்குத் தெரியும். இது இவரது முதலாவது வருகையுமல்ல என்பதையும் அறிவேன்’

‘இவரைப் பற்றி உனக்கு எல்லாம் தெரியும் போலுள்ளது. உனக்கு இவர் மீது காதலா?’

அவளது கறுப்பு முகம் வெட்கிப் பின்னியது.

முதலாவது வடித் தேனீரை சின்னக் கிளாசுகளில் விடத் தொடங்கினான் உசுமான். என்னிடம் நீட்டிய போது, நான் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு பிளாவின் முன் நீட்டினேன். நன்றி சொல்லி மறுத்தபடி எங்களை விட்டு மறைந்தாள்.

‘பிளாவிற்கு மூன்று மாதம்’ என்றான் உசுமான்.

‘அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்? அவளை இப்போது வைத்திருப்பது நீயா?’ எனக் கேட்டான் காந்தே.

‘பிளாவை மனைவியாக்க நான் பல தடவைகள் முயற்சி செய்தேன். தோல்விதான் கிடைத்தது.’

‘அவள் சுமைலாவை விட்டுப் பிரிந்தது நல்ல விஷயமே’ என்றான் காந்தே.

‘அவன் வயோதிபன் என்பது உண்மைதான். ஆனால் வசதியானவன். அவனது மூன்று கடைகளும் எப்படி ஓடுகின்றெதன்பது உனக்குத் தெரியும்தானே?’

‘பிளா வசதியை விட்டுப் பிரிந்ததற்கு சுமைலாவின் வயது காரணமாக இருக்கலாம்’ என நான் குறுக்கிட்டேன்.

‘பிளா வசதியை விட்டுப் பிரிந்ததற்கு சுமைலாவின் வயது காரணமாக இருக்கலாம்’ என நான் குறுக்கிட்டேன்.

இங்கே பெண்கள் வயதைப் பார்ப்பதில்லை, வசதியையே பார்ப்பதுண்டு. எனது அப்பாவிற்கு 65 வயது. ஏற்கனவே அவருக்கு 3

பெண்கள் உள்ளன. அவர் திருமணம் செய்துள்ள நான்காவது பெண்ணின் வயது 22. அவர் வசதியானவர்.

‘பிளா ஏன் சுமைலாவை விட்டுப் பிரிந்தாள் என்பதை அவள் சொல்லாமல் நாங்கள் ஆயிரம் விதத்தில் ஊகித்தாலும் இந்த ஊகிப்புகள் உண்மையானவை எனத் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லமுடியாது.’

‘சுமைலாவுக்கு முன்னர் அவளை நான் சில இரவுகளில் சுவைத்தேன் என மிகவும் அமைதியாகச் சொன்னான் பாபா. சமூகவியல் மாணவன்.

‘மிகவும் சூடானவளா? எனக் கேட்டான் உசுமான்.’

‘இந்த இரவுகளின் கதவுகளை நான் உங்கள் முன் திறக்கமாட்டேன்.’

இந்த தேசத்திற்கு நான் நடத்துகின்ற மூன்றாவது பயணம் இது. முதலாவது பயணத்தின்போது பிளாவைக் கன்னியாகக் கண்டேன். இரண்டாவதின் போது அவளை ஓர் கிழவனோடு கண்டு அவளது பாட்டனாக இருக்கலாம் என நினைத்தால் அது பிழையாகிவிட்டது. அவளது குடும்பக் கோலம் எனக்குள் ஓர் திகைப்பை ஏற்படுத்திய போதும் அந்த தேசத்தில் அது ஓர் சாதாரண விஷயம் என்பதை விரைவிலேயே அறிந்து கொண்டேன். அங்கே பணமில்லாத ஆண்கள் பிரம்மச்சாரிகளாக ஆயுள் வரை வாழலாம். பல இளைஞர்களின் காதல் கவிதைகள் இதனால் உடைந்து கொண்டிருப்பதையும் பார்த்துள்ளேன்.

சுமைலாவின் நான்காவது மனைவியே பிளா. அவள் வசதியை விரும்பினாளா, சுமைலாவை விரும்பினாளா என்பது பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது.

ஆனால் எனது இரண்டாவது பயணத்தின்போது அவளைச் சுமைலாவுக்கு அருகிலே கண்டபோது இந்தப் பொலிவு உண்மையானதா, போலியானதா? தெரிவை மறுக்கப்பட்டு தலையைக் கொடுத்தபின் முகத்தை வளைப்பதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை என இந்தப் பெண்கள் விளங்கிக் கொண்டுள்ளனரோ?

எனது மூன்றாவது பயணத்தின்போது அவள் அவரை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டாள் எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை.

ஆனால் என்னையும் மீறி எனக்குள் பிணா எகிறிக் குதித்தாள். 'தேனீர் ஆறிவிட்டது. சூடாக்கவா?' என அமார் கேட்டபோதுதான் எனக்குச் சய நினைவு வந்தது.

'வேண்டாம்! பச்சைத் தேனீரிலும் ஒரு சுவை உள்ளது என்றபடி ஒரே மிடக்கில் விழுங்கினேன்.

அவளுக்குள்ளும் நான் எகிறிக் குதித்தேனா?

இரண்டாவது தேனீர் வடி தயாரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் பிணாவின் தாய் கதீஜாவின் முகம் தெரிந்தது. வணக்கம் சொல்லுவதற்காக எங்கள் முன் சிறிது தரித்தாள். அவள் சென்றதும் இரண்டாவது தேனீர் வடி எனக்கு வந்தது. அது கயர்த்த போதும் முதலாவது கயர்ப்பிலிருந்து மிகவும் வித்தியாசப்பட்டிருந்தது. என்னிடம் இருந்த சிகெரட் பைக்கட் காலியாகியதால் இன்னொரு பைக்கட் வாங்க எழுந்தேன். 'இரு! நான் வாங்கி வருகின்றேன்' என அமது முன் வந்தபோது, நன்றி, நானே வாங்கி வருகின்றேன்! என்றபடி வெளியேறினேன்.

சூடு கலந்த அந்த மாலைக் காற்று எனது உளக் களைப்புக்கான ஒத்தடமாகப்பட்டது. நான் வழமையாகச் சிகெரட் வாங்கும் பெட்டிக்கடை பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. அதற்குத் தொலைவில் வேறு கடைகள் இருந்த போதும் அருகில் இருந்த சுமைலாவின் கடைக்குச் சென்றேன். அது ஓர் சிறிய கடை. எந்த நேரத்தில் அங்கு சென்றாலும் எது தேவையோ, அதனை வாங்கிக் கொள்ளலாம். மிகவும் பிந்திப் பூட்டப்படும் கடை அது. என்னை வரவேற்றது சுமைலாவே,

'பிரான்ஸ் எப்படி உள்ளது?' என்று கேட்டார்.

'பரவாயில்லை'

'வேலை எப்படி உள்ளது?'

'உடல்நலம் எப்படி உள்ளது?'

'பரவாயில்லை.'

'குடும்பம் எப்படி உள்ளது?'

'பரவாயில்லை.'

'அவர் என்னை எப்படி விசாரித்தாரோ, அதுபோல நானும் அவரை விசாரித்து அவரது நலன்களை அறிந்துகொண்டேன். இந்த விசாரிப்புள் பிணா பற்றி நான் எதுவும் கேட்கவில்லை. அவள் பற்றி அவர்கூட எதுவும் சொல்லவில்லை. அவள் பிரிந்ததால் அவருக்கு இழப்பு ஏதும் ஏற்பட்டது எனும் தோரணையை அவரது முகம் காட்டவேயில்லை. நான் சிகெரட் பைக்கட்டை வாங்கி வெளியேறும் வேளையில் என்னிடம் இப்படிச் சொன்னார்.'

'சனிக்கிழமை எனக்குத் திருமணம். உங்களுக்கும் அழைப்பு விடுகின்றேன். கட்டாயம் வாருங்கள்.'

'நிச்சயமாக வருவேன்' என்றபோது அவர் தனது பொக்கை வாயால் நன்றி ததும்பச் சிரித்தார்.

நான் திரும்பியபோது மூன்றாவது தேனீர் வடிகளாசில் ஊற்றப்பட்டு மிகவும் சூடாக இருந்தது. இந்த வடிவில் எந்தக் கயர்ப்புமே இருக்கவில்லை. இங்கே புத்தக வசதிகள் குறைவு. எனக்குச் சில சமூகவியல் புத்தகங்கள் தேவையாகவுள்ளன. அவைகளை இங்கே பெற முடியாமல் உள்ளது. என பாபா தொடங்கியபோது, அவைகளின் பெயர்களை எனக்கு ஓர் தாளில் எழுதித்தா. நான் பிரான்ஸ் சென்றதும் உனக்கு அனுப்பி வைப்பேன் என்றேன்.

எனது தேனீர் நண்பர்கள் யாவரும் உயர்கல்வி மாணவர்களே. நான் மாலி சென்ற கடைசிப் பயணத்தின் போதே அங்கு ஓர் முதலாவது பல்கலைக்கழகம் உருவாகியது எனக் கேள்விப்பட்டேன். எனது மனைவியோடு அதனைப் பார்க்கச் சென்றபோது பல்கலைக்கழகம் எனும் எழுத்தைக் கண்டாலும், அது இன்னமும் திறக்கப்படவில்லை என அறிந்தேன். எனது தேனீர் நண்பர்கள் தமது நிலத்தை மதித்த போலும் வெள்ளை நிலத்தின் மீது ஓர் கானல் நீர் காதல் கொண்டவர்கள் என்பதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

'வா! எனக் கத்தினான் பாபா. ஒரு கிழிந்த பையிலிருந்து ஆட்டுத்தலைதெரிய ஒருவர் எங்களைநோக்கி வந்தார்.'

'தாந்தோன் செலிப், உன்னைக் கண்டு பல மாதங்கள். எங்களை மறந்து விட்டாயா? எங்களோடு தேனீர் குடி! என அழைத்தான் காந்தே.

'உங்களை மறந்திருந்தால் எனது கால்கள் எப்படி இங்கு வரை வந்திருக்கும்? நான் பமாக்கோவில்இல்லை என்பது உங்களுக்கு தெரியும்தானே?'

'அது மட்டுமா, உனக்கு மூன்றாவது பெண் கிடைத்துள்ளாள் என்கின்ற விஷயமும் எங்களுக்குத் தெரியும்.'

'என்னைப் பற்றியெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுமா?'

'பிடி போடாமல் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்.'

'எனக்கு நான்காவது பெண்ணும் கிடைத்துவிட்டாள்.'

'பேலா பேலா, பேலா மாலி' எனக் கத்தினான் அமது.

'பேலா பாடகன். அதுவும் புகழ்பெற்ற பாடகன். அவனாலேயே அவனது மனைவிகளையும் குழந்தைகளையும் எண்ண முடியுமா என்பது சந்தேகத்திற்குரிய ஓர் சமாச்சாரம் என்னை அவனோடு ஒப்பிட வேண்டாம். நான் ஒரு நாட்டான். என்னிடம் இருபது ஆடுகளும் ஏழு மாடுகளும் இருந்த படியால் மூன்று பெண்கள் கிடைத்தனர். எனது அப்பா இரண்டு மாதங்களின் முன் காலமாகியபோது, அவரிடமிருந்த ஆடுகளும் மாடுகளும் எனது சொத்தாக்கியதால் எனக்கு நான்காவது பெண் கிடைத்தாள். எனது அப்பாவின் சொத்து கிடைக்காது விட்டால்கூட நான்காவது பெண் கிடைத்திருப்பாள். ஏனெனில் எனது ஆடுகளும் மாடுகளும் சோத்தியானவையல்ல, கொழுந்தவை.'

'தாந்தோன் செலிப். குடி! என நான்காவது வடித்தேனீரை நீட்டினான் உசுமான்.'

'அதை அவரிடம் கொடு! என்றார் தாந்தோன் செலிப்.

மேகத்தின் கண்ணீர்

அகலப்படர்ந்திருக்கும் கடல் நீலப்போர்வையில்
ஆங்காங்கே வெண்மைச்சிறு பொட்டலங்களாக
அலைகின்றேன்

வீசும் காற்றின் வேகம் என் ஓட்டத்தை
விளையாடி தீர்த்துவிடும்

சிலநேரங்களில் சித்திரங்களாகி
சிலர் கண்களுக்கு சிலிர்ப்பை தருவேன்
அனேகமான பொழுதுகள் நான் நாலாயிரம் துகள்களாகி
உருவிழந்து தொலைந்து விடுவேன்

பசுமைநிறை உன்னை வெயிலும் வாட்டி விடக் கூடாதென
அக்கினிச்சூரியனை என் தேகத்தால் மறைத்துன்னை
காப்பாற்றுகின்றேன்

அடர்ந்து கிடக்கும் துகளான எனக்கும்
இறைவனிட்ட சாபம் என் மனப்பாரம்
என் கவலை பிறர் மகிழ்வு

கவலை கனக்கின்றது என் மனத்தேகம்
வெண்மையிழந்து கருமை பூசிக்கொள்கிறது
சேர்த்து வைத்த அத்தனை இன்னல்களும்
உடைந்து கீழ் ஒழுக
இடிமின்னலென படபடத்து
ஆரவாரத்துடன் நான் கண்ணீர் வடிக்கின்றேன்

என் அழகை இன்று உன்னை துள்ளச்செய்கின்றது
ஆனாலும் கோபம் கொண்டு எனை ஏசாதே

காற்றில் நீ அனுப்பும் நச்சுக்களாலும்
நாளுக்கு நாள் மாறும் உன் போக்குகளாலும்
நானிங்கு ஓர்நிலை இழந்துவிட்டேன்

என் கவலை அடக்க முயல்கிறேன்
முடியாமல் போவதால் தான்
பலரின் முடிவுக்கு ஆளாகிறேன்

மேகமாய் உவமிக்கப்படுவதும் மனிதவாழ்வு
உணர்ச்சிகளின் மொழிக்கு உபகாரம்...

இது மேகத்தின் கண்ணீர்!

வேட்டையாடும் ஆந்தைகளை வேட்டையாடி...

கனடாவின் ஒன்ராறியோ மாகாணத்தில் 11 வகையான ஆந்தை இனங்கள் இருக்கின்றன. அவை எல்லாவற்றையும் படம் பிடிக்க வேண்டும் என்ற முடிவோடு ரவி பொன்னுத்துரை இருக்கிறார்.

கனடாவில் வெளிவந்த வைகறை பத்திரிகையின் ஆசிரியராக இருந்தவர் அவர். புகைப்படக் கலை முதல் வீட்டுத் தோட்டம் வரைக்கும் ஆர்வம் கொண்டவர்.

ஆந்தைகளைப் படம் பிடிப்பது என்பது இலகுவானதும் அல்ல. அவற்றின் நடமாட்டம் குளிர்காலத்தில் மட்டுமே அதிகமாக இருப்பதால், குளிர்காலத்தில் மட்டுமே படம் பிடிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். கனடியக் குளிர் சாதாரணமானதில்லை.

அதிலும் அவை பெரும் கூட்டமாகப் பறந்து திரிவதுமில்லை. பரவலாகக் காணப்படுவதுமில்லை. அதை விட, சுற்றாடலோடு மிகவும் இசைபாக்கம் அடைந்திருப்பதால் மரங்களில் அவை உட்கார்ந்திருப்பதை அடையாளம் காணுவது மிகவும் கஷ்டம். போதாதற்கு அவை பொந்துகளுக்குள் மறைந்திருக்கும். அவை பறப்பதைப் படம் பிடிக்கலாம் என்றால், சில நேரங்களில் மணிக்கணக்கில் அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கும். தலையை 180 பாகை வரை திருப்பி, அஷ்டமி அபிநாயம் பண்ணுவதைத் தவிர, வேறு எதுவும் செய்யாமல், சும்மா சிவனே என்று உட்கார்ந்திருக்கும்.

கனடிய அமெரிக்க எல்லையில் உள்ள ஐம்பெரும் ஏரிகளில் ஒன்றான ஒன்ராறியோ ஏரியின் நடுவில், ரொறன்ரோ, மொன்றியல் என்ற இரு பெரும் நகரங்களுக்கு இடையில்

ஜோர்ஜ் இ.

உள்ள கிங்ஸ்டன் நகருக்கு அருகில் Amherst Island என்றொரு தீவு உண்டு. Birds of prey எனப்படும் ஆந்தை, கழுகு போன்ற பறவைகள் அங்கு கூடு கட்டி வாழ்வதால், பறவைகளை கண்டு ரசிப்போர் அந்தத் தீவுக்கு உலகெங்கும் இருந்து வரும் அளவுக்கு உலகப் புகழ் பெற்றது.

அங்கு தான் படம் பிடிக்கப் போகும் போது, இந்த புகைப்படப்பிடிப்பாளனையும் ரவி அழைத்திருந்தார். அதற்கென்ன? தன்னிடம் இருக்கும் பெரும் கனரக ஆயுதங்களுடன், எங்காவது ஆற்றங்கரை மரநிழலில் சாப்பிடும் நோக்கில் தேநீரும் சாப்பாடும் கட்டி எடுத்து, அதிகாலை நான்கு மணிக்கு புறப்பட்டு இருநாறு கிலோ மீட்டர் பயணம்.

கடும் குளிர் காலம். நாலைந்து அடுக்கு உள்ளாடை உடைகளுடன், குளிர்காலச் சப்பாத்து, கையறைகளுடன், முக்காடுகள் சகிதம் தான் போக வேண்டியிருந்தது.

அத்துடன் மலையேறிகள் போல முதுகில் படப்பிடிப்புக் கருவிகள்.

அதற்கு மூன்று கல்லெறி தூரத்தில் தான் ரவியின் வாசஸ்தலம். அங்கே போய் அவரையும் கூட்டிக் கொண்டு போய்...

தீவுக்கு ஏரிப் பயணம். எனது வாகனத்தை பத்து டொலர் கொடுத்து வத்தையில் (ferry) ஏற்றி, மறுபுறத்தில் போய் இறங்கினோம். அந்தத் தீவில் குறிப்பிட்ட சில இடங்களைச் சொல்லி அங்கே அந்தப் பறவைகளைக் காணலாம் என்று ஏற்கனவே அறிவுறுத்தியிருந்தார்கள்.

பூச்சியத்துக்கு கீழே 14 பாகை செல்சியஸ் குளிர். காற்றோடு குளிர் என்றால் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நிலம் உறைந்து சறுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

முக்காடு போடாமல் இருந்தால், காது இருக்கிற விசயம் தெரியாது. உறைந்து போயிருக்கும் அப்படிக் குளிர்.

வாகனத்திலேயே தீவைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தோம்.

வயல்களுக்குள் இருக்கும் எலிகளைப் பிடிப்பதற்காக அவை

தரையிறங்கும். சிலவற்றைக் கண்டோம். மிகவும் தொலைவு, படத்தில் பிடிபடவேயில்லை.

ஏற்கனவே எங்களுக்கு முன் பல பறவை ஆர்வலர்கள் எங்களை விடப் பெரும் கனரக ஆயுதங்களுடன் குழுமிருந்தார்கள். அது வாகனத்தை நிறுத்தி நெடுந்தாரம் நடந்து செல்ல வேண்டிய இடம், நிலம் உறைந்து சறுக்கத் தொடங்கி விட்டது. வெறும் புற்பாதை மட்டும் தான். அதில் கூட நடக்க முடியவில்லை. ஒரே சறுக்கல். முள் நிறைந்த செடிகள் பாதையை நிறைத்திருந்தன. விழுந்தால் எங்கே குத்தும் என்றும் தெரியாது. அந்தத் தூரத்தை நடந்து கடப்பது என்பது உசிதமானதாகவும் தெரியவில்லை.

ஏற்கனவே போய் வந்தவர்களும் அங்கே எதையும் காணவில்லை என்றும், நடப்பது ஆபத்தானது என்றும் சொல்லிப் பயமுறுத்தினார்கள். எனவே, தீவைச் சில தடவைகள் சுற்றிப் பார்த்து எங்கேயாவது கண்ணில் படுமா என்று தேடியும் பார்த்தோம். தென்படவேயில்லை.

சரி, இவ்வளவு தூரம் வந்தோம். இதையாவது நினைவுக்காக கொண்டு செல்வோம் என்று சில landscape படங்களோடு

வந்து சேர்ந்தோம்.

இந்தப் பறவைகளைப் படம் பிடிக்க மிகவும் பொறுமை வேண்டும்... கண்ணி வெடி வைத்து விட்டு, இராணுவ வாகனத்திற்கு காத்திருக்கிற போராளியின் பொறுமை.

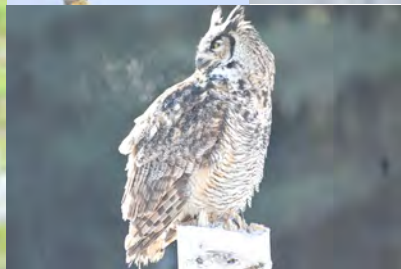
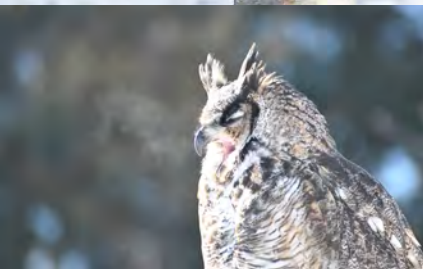
நானோ அதிரடிப்படை கமாண்டோ மாதிரி.

வந்தமா? சுட்டமா? பணயக் கைதிகளை மீட்டமா? என்று அலுவலை சட்டுப்புட்டு என்று முடித்து விட்டு, Mission accomplished என்று மீள்கின்ற ரகம்.

அந்தப் பொறுமை எனக்கு இல்லை.

ரவிக்கு அந்தப் பொறுமை இருக்கிறது. இதற்காகவே பல வேறு இடங்களுக்குத் தேடியலைந்து, மணிக்கணக்கில் காத்திருந்து எடுத்த படங்கள் இவை.

இயற்கை

மெல்லியதாய் வந்து போகும் வசந்த காலம்...
அன்று கடைத் தெருவில்
அவளைக் கண்டேன்..
அருகே ஓடி வந்தாள்
எத்தனை வருடங்கள் ஓடி விட்டது...
கண்ட காலமும் நினைவில் இல்லை என்றாள்.
'இயற்கை என்றேன்'
காலம் தான் எத்தனை வேகமாக ஓடுகிறது.
மெல்லியதாய் நரையும்
விழுந்து விட்டது என்றாள்..
'இயற்கை' என்றேன்.

அவள் கூந்தலில் நீல நிற சாயமும்
மணநிற
சாயமும் பூசி இருந்தாள்.

குட்டையான லெகின்சும்
குட்டி டி சேட்டும்
கழுத்துக்கு கீழ் பச்சை குத்தி இருந்தாள்....
சிவப்பு நிற உதட்டு சாயம்
நீண்ட பென்சிலால் கீறிய புருவங்கள்....
நீண்ட பச்சை நிற நகங்களால்
கூந்தலை கோதி விட்டபடி
உனக்கு தெரியுமா
நிறைய சனங்களுக்கு வயது போய் விட்டது என்றாள்.
'இயற்கை' என்றேன்

எங்களுடன் வேலை செய்த ராசாத்தி அக்கா
இறந்து போய் விட்டாள்.
'இயற்கை' என்றேன்.
அந்த நேரம் உனக்கு அறிவிக்க கூட மறந்து போனேன் என்றாள்.
'இயற்கை' என்றேன்.

சுஜாதா எப்படி இருக்கின்றாள் என கேட்டேன்.
அவள் எப்போதும் பிறரைப் பற்றி
குறை கூறி கொண்டே இருப்பாள் என கூறினாள்.
'இயற்கை' என்றேன்.
நீ மாறவே இல்லை என்றாள்.
'இயற்கை' என்றேன்.

வசந்த காலம்
மெதுவாக எட்டிப் பார்த்து விட்டு செல்கிறது.

மீண்டும் குளிர்.

புற்கள், சைப்ரஸ் மரங்கள் எல்லாம்
காற்றுடன் கதைப் பேசிக்கொண்டு இருக்க

நிலம் வெடித்து
வேர்களில் இருந்து மெல்லியதாய்
பூமியை எட்டிப் பார்க்கும் பூச்செடிகள்
குளிரில் வாடிப் போய் நின்றன!

இயற்கைக்கு நகைச்சுவை உணர்வு
எப்போதுமே அதிகம்.

Noam Chomsky

தளர்ச்சி இல்லாத
சமூக நீதி சார்ந்த
சிந்தனையாளர்

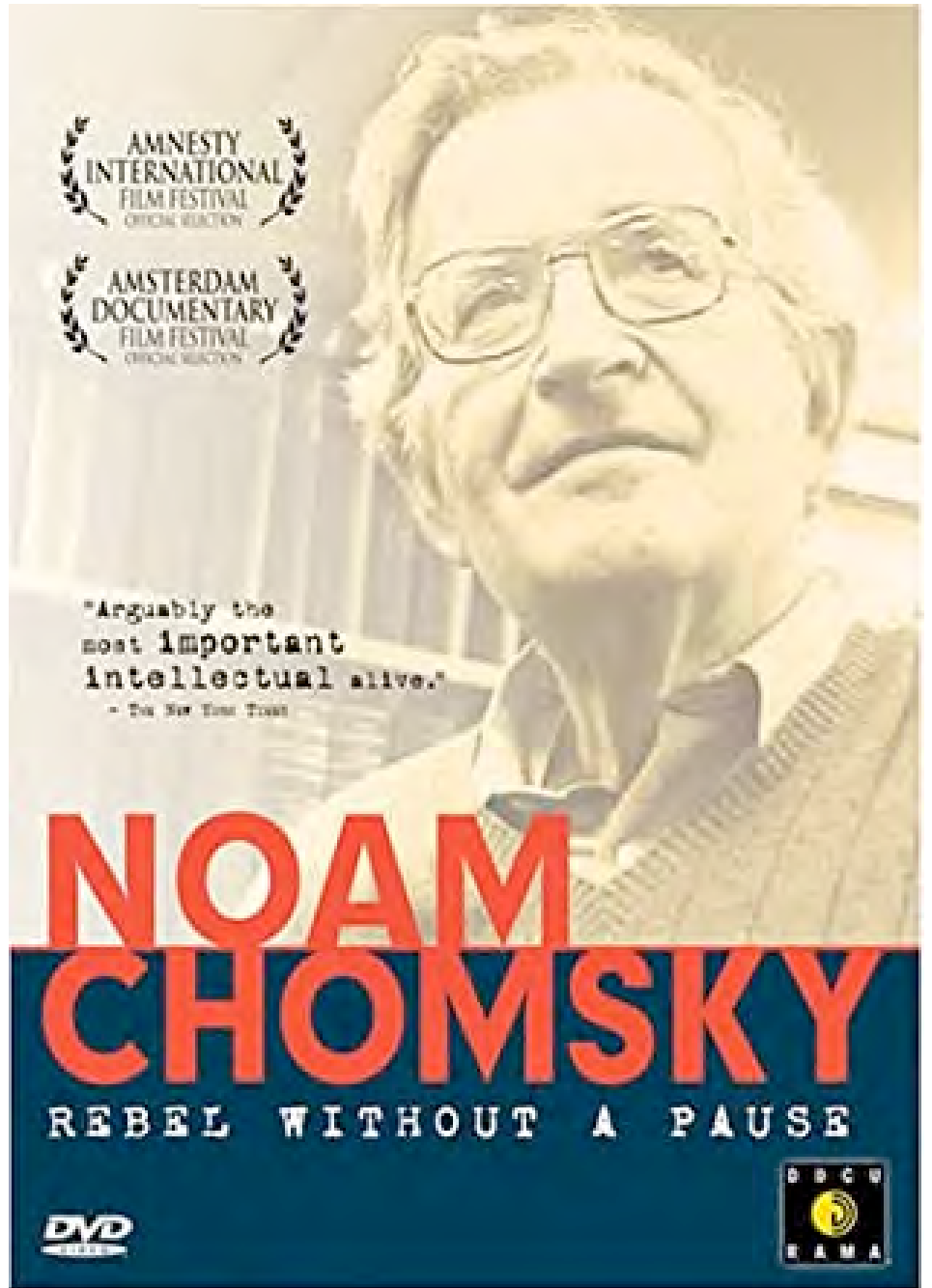
முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால், Documentaries எனப்படும் விவரணத் திரைப்படங்கள் எல்லாம் பெரும் சங்கிலித் தொடர் திரை அரங்குகளில் திரைப்படங்களோடு போட்டியிட்டுத் திரையிடப்படாமல் (Theatrical release), தனியாக ஆங்காங்கே சிறு அரங்குகளில் திரையிடப்பட்ட காலம். அப்போது பெரும் திரை அரங்குகளில் திரைப்படங்கள் போல, விவரணப் படங்களும் தொடர்ச்சியான திரையிடலுக்கு வருவது என்பது அபூர்வமானதாகவே இருந்தது. முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையும் ஒஸ்கார் விருதுகளுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொண்டவையுமானவையே பெரும் பத்திரிகை விமர்சனங்களுடனும் விளம்பரங்களுடனும் அவ்வாறாக திரையிடப்படும்.

அந்தக் காலத்தில் இப்படித் திரையிடப்பட்ட இரண்டு விவரணப்படங்களை நான் தேடிப் போய் திரை அரங்குகளில் பார்த்து, அவை பற்றி தாயகம் இதழில் எழுதியிருந்தேன்.

ஒன்று, இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான பாலஸ்தீன எழுச்சியான Intifadah காலத்தில், கனடிய யூதரான இயக்குனர் ஒருவர் பாலஸ்தீனப் பகுதிக்கு சென்று எடுத்த விவரணப்படமான The Deadly Currents. இது Toronto International Film Festival இல் முதலில் திரையிடப்பட்டு பெரும் வரவேற்புப் பெற்றுப் பின்னர் திரை அரங்குகளிற்கு வந்தது.

மற்றது, ஊடகங்கள் எப்படி பொதுச் சிந்தனையை திசை திருப்பி வடிவமைக்கின்றன என்பது பற்றி Noam Chomsky எடுத்த Manufacturing Consent.

இதைப் போன்றதொரு திரைப்படத்தை ஜேர்மனியில் தொலைக்காட்சியில் நள்ளிரவு ஒன்றில் பார்த்தேன். குடியேற்றவாதிகளுக்கு எதிரான செய்தி வெளியிடும் பழமைவாதப் பத்திரிகை ஒன்றில் மாறுவேடத்தில் போய் சேர்ந்து, அது எப்படி செய்திகளைத் திரிக்கிறது என்பதை அறிந்து வெளிக்கொணர்ந்த ஒரு பத்திரிகையாளர் பற்றியது.

ஊடகங்கள் உண்மைகளையே செய்திகளாகவும், அதன் பின்னணிகள் குறித்த ஆய்வுகளை தர்க்கரீதியாகவும் சமூக நல உணர்வோடும் செய்கின்றன என்பது தான் பொதுவெளியில் எதிர்பார்ப்பாக இருக்கிறது. ஆனால், இந்த ஊடகங்கள் லாப நோக்கம் கருதும் முதலீட்டு நிறுவனங்களின் வியாபார முயற்சிகள் என்பது மட்டுமன்றி, அதன் முதலீட்டாளர்களின் அரசியல்

கருத்துக்களை பொதுவெளியில் விதைக்க, செய்திகள் முதல் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வரைக்கும் உண்மையைத் திரிப்பதாக மட்டுமன்றி, படுபொய்களைக் கூட செய்திகளாக வெளியிடுவதாகவும் இருக்கிறது.

அமெரிக்கத் தேர்தலில் டொனால்ட் ட்ரம்ப் வெற்றி பெற்றதற்கு பழமைவாத செய்தி நிறுவனமான Fox News இன் பங்களிப்பு முக்கியமானது. டொனால்ட் ட்ரம்ப் தோல்விடைந்த அமெரிக்க தேர்தல் மோசடியாக வெல்லப்பட்டது என்ற பொய்யை

ஜோர்ஜ் இ.

எப்படி Fox News பரப்பியது என்பது, வாக்களிப்பு இயந்திரம் செய்யும் கனடியநிறுவனம் தொடர்ந்த வழக்கில் வெளிவரக் கூடும் என்பதால், கடைசி நேரத்தில் 787.5 மில்லியன் டொலர்கள் கொடுத்து சமரசத்திற்கு போனதிலும், அந்த பொய்யைப் பரப்புவதில் முன்னின்ற அதன் ஊடகவியலாளர் Tucker Carlson வேலைநீக்கம் செய்யப்பட்டதிலும் வந்து முடிந்திருக்கிறது.

இந்த ஊடகத் திரிப்புகள் பொதுவெளியில் பேசுபொருட்களாக வருவதற்கு முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பே Noam Chomsky தனது விவரணப்படத்தில் ஆதாரங்களுடன் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார்.

செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தும், இருட்டடிப்புச் செய்தும் பொதுவெளியில் அபிப்பிராயங்களை உருவாக்குவதில் இந்த ஊடக நிறுவனங்கள் எப்படி இயங்குகின்றன என்பது ஆழ்ந்து அவதானிப்பவர்கள் தவிர்ந்து பொதுவெளியில் புரிந்து கொள்ளப்படுவதில்லை.

அச்சில் வந்தால் உண்மையாகத் தான் இருக்கும் என்ற சிந்தனை தற்போது வட்சப் செய்திகளை வரலாறு ஆக்குவதில் வந்து முடிந்திருக்கிறது.

என்னில் மிகவும் அன்பு பூண்ட வின்சன்ட் டி போல் அண்ணன், மாஜி அக்கா குடும்பத்தினரின் மகன் ஒருவர் ஹார்வார்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் கட்டடக்கலை பற்றி பயின்றார், அவர் Noam Chomsky யைப் பேட்டி கண்டிருந்தார். (ஆம், அதே Shan Vincent de Paul இன் சகோதரன்)

அந்த ஒளிப்பதிவையும் 'உனக்குத் தான் அதில் ஆர்வம் இருக்கும்' என்று சொல்லி எனக்குப் பார்வையிடத் தந்திருந்தார்.

அதில் கூட, அவருடைய சமூக நீதிச் சிந்தனைகள் பற்றி அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

படித்த யாழ்ப்பாணத்தின் 'கற்றறிந்த பெரியோர்' எல்லாம் 'அண்ணை அடிச்சுப் புறிப்பார்' என்று நம்பிய சமூகத்தில் இருந்து வந்த எனக்கு, எப்போதுமே சமூக நீதிக்காக குரல் எழுப்பும் கற்றறிந்தோர் மீது பெருமதிப்பு

ஒரு பொறுப்புள்ள சிந்திக்கத் தெரிந்த புத்திஜீவி ஒருவருடைய கடமை, சாதாரண மக்கள் முக்கியமான அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் பற்றி தாங்களாகவே முடிவுக்கு வரக்கூடியதாக, அவர்களுக்கு தேவைப்படும் தகவல்களை வழங்க வேண்டியது தான் என்பதே சொம்ஸ்கியின் கருத்தாக இருக்கிறது.

இருந்து வந்திருக்கிறது.

அதிகாரத்திற்கு எதிராக குரல் எழுப்புவது என்பது, ஒரு நன்றி கிடைக்காத வேலை. ஆபத்துக்கள் நிறைந்தது. அந்தக் குரல் தன்னுடைய சமூகத்தின் நீதிக்கானது என்பதை அந்தச் சமூகம் பெரிதும் அறிந்து கொள்வதுமில்லை. அதற்கு நன்றியோடு இருப்பதும் இல்லை.

அதுவும் யாழ்ப்பாணிகள் போன்ற ஒரு சமூகத்தில் 'ஊரோட ஒத்தோடாமல், உவருக்கு ஏன் தேவையில்லாத வேலை? உவர் தனக்கு லாபம் இல்லாமல் உதைச் செய்யிறாரோ!?' உவருக்கு யாரும் காசு குடுப்பினம்! என்று தீர்ப்பளிப்பதை நான் நேரில் கண்டிருக்கிறேன்.

நானே அவ்வாறான தீர்ப்புகளுக்கு உள்ளாகியும் இருக்கிறேன்.

மறுபுறத்தில் அதிகாரமும் அதைச் சார்ந்த அடிவருடிகளும் அவ்வாறானவர்களை எதிரிகளாகப் பார்க்கும் நிலை. பாசிச அரசுகள் என்றால் அதற்கு முதல் பலியாகிறவர்கள் இவ்வாறான சிந்தனையாளர்கள் தான்.

எமது தலைமுறையின் மிகப் பெரிய சிந்தனையாளர்களில் ஒருவராகவும், சமூக நீதியை வலியுறுத்துகின்ற ஒரு போராளியாகவும் நோம் சொம்ஸ்கி இருந்து வருகிறார்.

பேராசிரியரான இவர் தான் கற்பிக்கும் பல்கலைக்கழகத்தில் கூட, ஏதாவது சிறப்புரை நிகழ்த்தினால் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளுடன், பேசி முடிந்ததும் அவரை அவரது வாகனம் வரைக்கும் பாதுகாப்பாக பொலிசார் கொண்டு வந்து விடும் நிலை அமெரிக்காவிலேயே இருந்திருக்கிறது.

அதிகாரத்திற்கு எதிரான

இவரது எதிர்ப்பு நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டது. தனது பத்து வயதில் தனது பாடசாலை பத்திரிகையில் ஸ்பானிய உள்நாட்டு யுத்தத்தில் பார்சலோனாவின் வீழ்ச்சி பற்றியும் ஐரோப்பாவில் பாசிசம் எழுச்சி பெறுவது பற்றியும் இவர் எழுதிய எடிட்டோரியல் மிகவும் ஆழமானதாக இருந்திருக்கிறது.

பிறப்பில் யூதராகவும் அமெரிக்க பிரஜையாகவும் உள்ள இவர் பாலஸ்தீனத்தில் இஸ்ரேல் செய்யும் ஆக்கிரமிப்பு முதல் கொண்டு அமெரிக்க வெளிநாட்டு யுத்தங்கள் வரைக்கும் கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்திருக்கிறார்.

அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் உலகில் (Developing world) பெரும்பகுதியில் பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்த தனது இராணுவ பலத்தை உபயோகிக்கும் வழியாகவே இந்த அமெரிக்க வெளிநாட்டு யுத்தங்கள் நடத்தப்படுகின்றன என்றே அவர் வர்ணிக்கிறார். அத்துடன் அமெரிக்கா உட்பட்ட பெரும் முதலாளித்துவ நாடுகளின் அரசியல் என்பது, பெரும் தொழில் நிறுவனங்களும் அதன் உயர்அதிகாரங்களும் தங்கள் பொருளாதார நலன்களை விஸ்தரிக்கவும், அரசியல் அதிகார பலத்தை அதிகரிக்கவுமே நடத்தப்படுகின்றன என்பதே அவரது வாதமாக இருக்கிறது.

அமெரிக்கா போன்ற ஜனநாயக நாடுகளில் சாதாரண பிரஜைகள் சட்டத்திற்கு கட்டுப்படுவதை பலாத்காரம் மூலம் நடைமுறைப்படுத்த முடியாது என்பதால் பிரசாரம் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சமூகத்தின் பொருளாதாரத்தை ஒரு சிறு குழுவினர் கட்டுப்படுத்துவது,

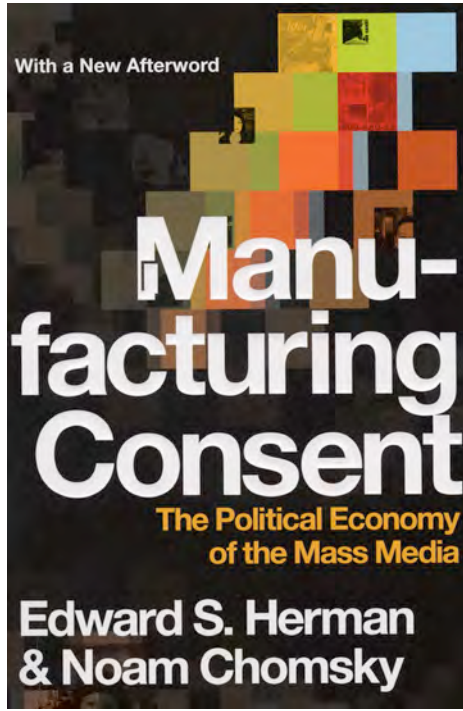
அந்த சமூகத்தின் நன்மைக்காகவே என்று மக்களுக்கு நம்ப வைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்காக, புத்திஜீவிகள் எனப்படுவோரைப் பயன்படுத்தி பொதுமக்களுக்கு பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. இந்தப் புத்திஜீவிகள் எனப்படுவோர் தான் இந்த ஊடகவியலாளர்கள், ஆய்வாளர்கள், கல்வியியலாளர்கள் எனப்படுவோர். இவர்களைப் பயன்படுத்தி, அரசியல், பொருளாதார விடயங்களைப் பற்றிய பொய்களை பொதுமக்களின் புத்தியில் மறைமுமாகச் செலுத்துவதன் மூலம் தான் அந்த மக்கள் உண்மையை அறிந்து கொள்வதைத் தடுக்க முடிகிறது.

ஒரு பொறுப்புள்ள சிந்திக்கத் தெரிந்த புத்திஜீவி ஒருவருடைய கடமை, சாதாரண மக்கள் முக்கியமான அரசியல், பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் பற்றி தாங்களாகவே முடிவுக்கு வரக்கூடியதாக, அவர்களுக்கு தேவைப்படும் தகவல்களை வழங்க வேண்டியது தான் என்பதே சொம்ஸ்கியின் கருத்தாக இருக்கிறது. தனது Powers and Prospects என்ற நூலில் அவர் சொல்வது அதைத் தான்.

The responsibility of the writer as a moral agent is to try to bring the truth about matters of human significance to an audience that can do something about it.

அந்தச் சமூகம் அந்தப் பிரச்சனை குறித்து ஏதாவது செய்யக்கூடியவாறு, முக்கியத்துவமான பிரச்சனைகள் குறித்த உண்மைகளை வெளிக்கொணர்வது தான் ஒரு உண்மையான எழுத்தாளனின் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும்.

அதிகாரத்திற்கு துணை போய், திட்டமிட்டே உண்மைகளை மறைத்தும், பொய்களை உண்மைகளாகப் பரப்பியும் வியட்னாம் யுத்தத்தின் நோக்கத்தையும், அதன் விளைவுகளையும் மறைத்த முக்கியமான ஊடகவியலாளர்களை அவர் இனம் காட்டியிருக்கிறார்.

இவருடைய The Responsibility of Intellectuals, The Political Economy of Human Rights, Manufacturing Consent போன்ற புத்தகங்கள், கட்டுரைகள் எல்லாம் எப்படி அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம், பெரும்தொழில் நிறுவனங்கள் அதிகாரத்தை கைக்குள் வைத்திருக்க உதவியாக எப்படி ஊடகங்கள் தரவுகளைத் திரித்து, செய்திகளை வடிகட்டி, அப்பட்டமான பொய்களை உண்மையாக்கின

இதையெல்லாம் பார்த்து விட்டு, ஓடி வந்து 'சொம்ஸ்கி அப்படி ஒன்றும் பெரிய புரட்சிக்காரன் இல்லை' என்று தன்னுடைய மேதாவித் தனத்தைக் காட்ட யாராவது ஒரு தமிழ் மார்க்ஸிய இலக்கியப் புத்திஜீவி இல்லாமலா போவார்? அடுத்த அகிலப்புரட்சி தங்கள் தலைமையில் தான் என்ற கனவோடு திரியும் பேஸ்புக் சேகுவேராக்களுக்கு தங்களை மிஞ்சிய புரட்சிவாதிகள் இருப்பதில்லைத் தான்.

என்பதை ஆதாரங்களோடு வெளிக்கொணர்ந்திருக்கின்றன.

அதை தனது Necessary Illusions நூலில் 'The media serve the interests of state and corporate power, which are closely interlinked, framing their reporting and analysis in a manner supportive of established privilege and limiting debate and discussion accordingly.

தனியார் பெரும் தொழில் நிறுவனங்கள் (Corporations) அரசியல் உண்மைகளை திட்டமிட்டு திரித்து, அடக்குவதற்கு ஊடகங்கள், விளம்பரங்கள், Think tanks போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி பிரசாரம் செய்கின்றன. அவ்வாறான திரிப்புமுயற்சிகளை (Manipulations) அம்பலப்படுத்துவதும், அவை மறைக்கும் உண்மைகளை வெளிக்கொணர்வதும் தான் அவரது செயற்பாடாக இருக்கிறது. common sense, தர்க்க ரீதியான சிந்தனைகள் (Critical thinking), சுயநலம் (Self-interest) மற்றும் சுய ஏமாற்று (தர்க்க ரீதியான நியாயங்களை மறுக்கும் Self decetion) போன்றவற்றின் பங்கு போன்றவற்றை விளங்கிக் கொள்வதன் மூலம் இந்தப் பொய்களை விளங்கிக் கொள்ளலாம் என்பதை சொம்ஸ்கியின் கருத்தாக இருக்கிறது.

இந்த எதிர்ப்புகளுக்காகவே அவர் பல தடவைகள் சிறை சென்றிருக்கிறார். நிச்சன் தன்னுடைய அரசியல் எதிரிகள் பட்டியலில் இவரை வைத்திருக்கும் அளவுக்கு நிலைமை இருந்தது.

வியட்னாம் யுத்தம், ஈராக் ஆக்கிரமிப்பு, கிழக்குத் தீமோர் மீதான இந்தோனேசிய ஆக்கிரமிப்பு, யேமனில் சவுதி அரேபியாவின் தலையீடு, மத்திய அமெரிக்காவில் அமெரிக்கத் தலையீடு என்று பல்வேறு ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு எதிராக இவர் குரல் எழுப்பியிருக்கிறார். செயற்பட்டிருக்கிறார்.

யூதராக இருந்த போதிலும், பலஸ்தீனர்கள் மீதான இஸ்ரேலிய அரசின் ஆக்கிரமிப்புக் குறித்து கடுமையான விமர்சனங்களை நீண்ட காலமாகவே பகிரங்கமாக எழுப்பி வருகிறார். பலஸ்தீனப்

பிரதேசங்களுக்குள் சென்று அங்குள்ள மக்களைச் சந்தித்து அவர்களின் நிலைமையை அறிந்திருக்கிறார்.

சமீபத்தில் அல் ஜஸீராவுக்கு தற்போதைய அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றி ஆழமானதும், நீண்டதுமானதொரு பேட்டியை வழங்கியிருக்கிறார்.

அவரது நீண்டகாலப் போராட்டங்களில் எது குறித்தாவது மனக்குறை (regrets) இருக்கிறதா என்று கேட்டபோது, தான் செய்தவற்றை விட, செய்யாதவை குறித்தே தனக்கு மனக்குறை இருப்பதாகக் கூறுகிறார்.

வியட்நாம் யுத்தம் உட்பட பல்வேறு விடயங்களுக்கு தான் முதலேயே குரல் எழுப்பியிருந்திருக்க வேண்டும் என்தே அவருக்கு மனக்குறையாக இருக்கிறது.

தற்போதைய இஸ்ரேலிய, அமெரிக்க உறவுகள் பற்றிக் குறிப்பிட்ட போது, முன்பு அமெரிக்க அரசைப் பகைத்துக் கொள்ள இஸ்ரேலிய அரசுகள் விரும்பியிருந்ததில்லை என்றும், தற்போது அமெரிக்காவை முழுமையாக நிராகரிக்கும் போக்கு காணப்படுகிறது என்று கூறுகிறார்.

தற்போதைய இளம் தலைமுறையின் மாற்றங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, முன்பு தான் உரை நிகழ்த்தும்போது பெரும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுவதாகவும், தற்போது இளம் தலைமுறையினர் இஸ்ரேலின் போக்கு குறித்து பெரும் விமர்சனங்களோடு காணப்படுவதை ஒரு நேர்மறையான மாற்றமாக அவர் கருதுகிறார். அமெரிக்காவில் பழமைவாதிகள் இஸ்ரேலுக்கு ஆதரவாக இருந்தாலும், புதிய யூதத் தலைமுறையினர் பலஸ்தீனர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்படுவதை ஆதரிக்கிறார்கள்.

பாலஸ்தீன விவகாரங்கள் குறித்து அக்கறை கொண்ட அவர், அது சம்பந்தமாக ஞாபகச் சின்னம் எதையாவது வைத்திருக்கிறாரா என்று கேட்ட போது, பலஸ்தீனப் பகுதியில் தான் கண்டெடுத்த வெற்றுக் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டு ஒன்றை வைத்திருப்பதாகக் கூறியிருந்தார்.

தான் யூதராக இருந்தாலும்,

**பின்நவீனத்துவத்தின்
புரியாத வார்த்தைப்
பிரயோகங்களும்,
இடதுசாரி பிரெஞ்சுத்
தத்துவங்களும்
உழைக்கும் மக்களுக்கு
எந்தப் பயனும் தராது
என்ற சொம்ஸ்கியின்
கருத்து ஒன்றே போதும்,
எங்கள் பின்நவீனத்துவக்
கும்பலை கொண்டெழுப்ப.**

தனது இனத்தினரால் அடக்கப்படும் ஒரு இனத்தவரின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுப்பது என்பது சாதாரணமான விடயம் இல்லை. இது எங்கள் யாழ்ப்பாணிச் சூழலில் இலகுவாகவே துரோகி என்று மின் கம்பத்தில் கட்டி மண்டையில் போடக் கூடிய குற்றம். ஆனால், யூத இனம் மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கும் இடம் கொடுக்கிறது. தீவிரவாதம் மேலெழுந்தாலும், புத்திபூர்வமாகச் சிந்திக்கக் கூடிய ஒரு தரப்பு அங்கே இருந்து விவாதங்களை மேற்கொள்கிறது, அதற்கான இடைவெளி அங்கு இருக்கிறது.

இதெல்லாம் எங்கள் சமூகம் எப்போது கற்றுக் கொள்ளுமோ என்பது எனக்குள் நீண்ட காலமாக இருக்கும் கேள்வியாகவே இருந்து வருகிறது.

மொழியியல் ஆய்வாளரான (Linguist) நோம் சொம்ஸ்கி, தனது கல்வித்துறையில் மட்டும் இல்லாமல் சமூக நோக்குடன், சமூக நீதிக்காக போராடியவர். கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு நடந்த Occupy Wall Street போராட்டங்களிற்கும் பெரும் ஆதரவு தெரிவித்தவர்.

சமூகம் சிந்தனை எழுச்சி பெற வேண்டும், தன்னை ஏமாற்றும் அதிகாரத்தை நிராகரிக்க வேண்டும் என்று உழைக்கும் இவ்வாறான சிந்தனாவாதிகளை எங்கள் தமிழ்ச் சமூகம் என்றைக்குத் தான் காணப் போகிறதோ!?

இதையெல்லாம் பார்த்து

விட்டு, ஓடி வந்து 'சொம்ஸ்கி அப்படி ஒன்றும் பெரிய புரட்சிக்காரன் இல்லை' என்று தன்னுடைய மேதாவித் தனத்தைக் காட்ட யாராவது ஒரு தமிழ் மார்க்ஸிய இலக்கியப் புத்திஜீவி இல்லாமலா போவார்? அடுத்த அகிலப்புரட்சி தங்கள் தலைமையில் தான் என்ற கனவோடு திரியும் பேஸ்புக் சேகுவேராக்களுக்கு தங்களை மிஞ்சிய புரட்சிவாதிகள் இருப்பதில்லைத் தான்.

அதிலும் பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரம் (Authoritarian socialism) பற்றி அவர் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களைத் தெரிந்திருந்தாலேயே, மார்க்ஸின் கைகளால் பட்டயம் பெற்ற, மார்க்ஸிஸத்தின் ஏக அணுகுமுறையான பேஸ்புக் மார்க்ஸிஸவாதிகள் சிலர் பாய்ந்தடித்து தங்கள் பதிவுகளில் முழங்குவார்கள். (இங்கே வந்து வால் ஆட்ட மாட்டார்கள் என்பதுடன் அதில் சிலரை இப்போதே பெயர் சொல்லி அடையாளம் காட்டவும் முடியும். பாவம், பொழிச்சிட்டுப் போகட்டும்.)

அதை விட, பின்நவீனத்துவத்தின் புரியாத வார்த்தைப் பிரயோகங்களும், இடதுசாரி பிரெஞ்சுத் தத்துவங்களும் உழைக்கும் மக்களுக்கு எந்தப் பயனும் தராது என்ற சொம்ஸ்கியின் கருத்து ஒன்றே போதும், எங்கள் பின்நவீனத்துவக் கும்பலை கொண்டெழுப்ப.

அதிலும் மிஷேல் பூக்கோவைப் படித்து பூஜிக்கும் நம்ம பின்நவீனத்துவப் புத்திஜீவிகள் 1971 இல் சொம்ஸ்கிக்கும் பூக்கோவுக்குமான மனித இயல்புகள் பற்றிய விவாதம் பற்றி அறிந்திருப்பார்களோ தெரியாது.

எவருக்குமே உதவாத, எவருக்குமே நோகாத, சமூகத்திற்குப் எந்தப் பயன்பாடும் இல்லாத பின் நவீனத்துவ உருட்டுக்கள், பூக்கோ புரட்டுக்களை விட, சமூக நீதிக்காக இன்றைக்கும் களத்தில் இறங்கி, அதிகாரத்திற்கு எதிராகவும், சமூகத்திற்கு தெளிவை உருவாக்கவும் தயங்காமல் உழைக்கும் சொம்ஸ்கி போன்றவர்கள் என்றைக்கும் என் மதிப்புக்குள்ளானவர்கள் தான்.

1994 வைகாசி மாதம் 1ம் திகதி
பாரிசில் வைத்துப் புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்ட

சபாரத்தினம் சபாலிங்கம்

தோழர் சபாலிங்கம்

இறுதி வரை மிகுந்த துணிச்சலுடன்
வெளிப்படையாகவே
செயற்பட்டவர்

இலங்கையில் பெரும்பான்மைச் சிங்களப் பேரினவாதம் சிறுபான்மைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்குகிறது. அதனால் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் தங்களைத் தாங்கள் ஆட்சி செய்யும் வகையில் தமக்கென ஒரு சுதந்திரத் தனி நாட்டை உருவாக்க ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம் வேண்டும் என்று 1970களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசியல் செயற்பாடுகளின் காலகட்டத்தில் 1971ல் நான் நெடுங்கேணி கிராம சபையில் வருமானவரி வேலை மேற்பார்வையாளராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

அதே ஆண்டு பிற்பகுதியில் ஒரு நாள் இரவு மூன்று இளைஞர்கள் என்னை வந்து சந்தித்தனர். தமிழ் மாணவர் பேரவை அமைப்பிலிருந்து வருவதாகக் கூறி சத்தியசீலன், சபாலிங்கம், சண்முகலிங்கம் எனத் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டனர். அதுவே தோழர் சபாலிங்கம் உடனான எனது அறிமுகத்தின் ஆரம்பம்.

அந்த சந்திப்பைத் தொடர்ந்து பின்னர் பல தடவைகள் அவரைச் சந்தித்தேன். அவர் அப்போது பரந்தன் இரசாயனத் தொழிற்சாலையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். 1972ன் இறுதிப் பகுதி வரை அவருடன் இணைந்து பேரவை சார்ந்த பல கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்து வந்தேன். பின்னர் தொடர்புகள் கொள்ள முடியாதபடி சூழ்நிலைகள் மாறியிருந்தன. 1972க்குப் பின்னர் அவர் அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு நீண்ட காலம் சிறை வைக்கப்பட்டதை அறிந்து கொண்டேன். 1974ன் பிற்பகுதியில் அவர் விடுதலை

செய்யப்பட்டதையும் அறிந்து கொண்டேன். அதன் பின்னர் 1985ல் அவரை மறுபடி பிரான்ஸ்(பரிஸ்) நாட்டில் சந்தித்தேன்.

அப்போது பிரான்சில் ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணிச்(ENLF) சந்திப்புக்களில் ஒன்றிலேயே தோழரைச் சந்தித்தேன். அன்று முதல் தோழர் கொலை செய்யப்பட்ட தொழிலாளர் தினமான 01 மே 1994 ஆம் ஆண்டு வரைக்கும் நாம் அடிக்கடி சந்தித்து தோழமையுடன் உறவாடி வந்தோம்.

பிரான்சில் அவர் அன்று பயணித்த அரசியல் பாதையும் நான் பயணித்த பாதையும் வேறு வேறாக இருந்திருந்த போதிலும் எமக்கிடையில் எந்த விதமானதொரு பகை முரண்பாடும் உருவாக முடியாத ஒரு புரிந்துணர்வையும் தோழமை உறவையும் நாம் இருவரும் கொண்டிருந்தோம்.

சில ஆண்டுகளின் பின்னர் அவர் தனது முழுக் கவனத்தையும், சக்தியையும், உழைப்பையும் இலங்கையில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மனித உரிமை மீறல்களை சர்வ தேசத்தின் கவனத்திற்கு சுட்டிக் காட்டும் செயற்பாடுகளிலேயே ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார். அதற்குப் பக்க பலமாக 'ஆசியா' (Arts and Social Sciences of Eelam Academy - என்ற ஆங்கில வாசகத்தின் சுருக்கமான தமிழ் உச்சரிப்பு) என்ற நிறுவனத்தை ஆரம்பித்து அதன் வழியாகப் பல வெளியீடுகளை, பழைய நூல்களின் மறு பதிப்புக்களை வெளிக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

அத்துடன் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை, அதன்

காரணமாகத் தோற்றம் பெற்று நடாத்தப்பட்டு வரும் ஆயுதப் போராட்டம், இவற்றின் மத்தியில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி பிரெஞ்சு மக்களும் அறிந்து கொள்ளும் விதமாக பல பிரசுரங்களை பிரெஞ்சு மொழியில் வெளியிட்டு வந்தார்.

அகதித் தஞ்சம் கோரும் விண்ணப்ப மனு எழுதுவதைத் தனது குடும்ப வருவாய்க்கான தொழிலாக அவர் கொண்டிருந்தார். எனவே அவரது சுய தொழிலுக்கும், அதே வேளை அரசியல் பொதுப் பணிகளுக்கும் பயனளிக்கும் வகையில் தனது வீட்டுக்குள் ஒரு சிறிய ஆவணக் காப்பகத்தையும் உருவாக்கி நிர்வகித்து வந்தார்.

ஜனவரி 1989 முதல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் சங்கம் இலங்கையில் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான அறிக்கைகளை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் முக்கியத்துவம் கருதி தோழர் சபாலிங்கம் அவற்றை பிரெஞ்சு மொழிக்கு மாற்றி சம்பந்தப்பட்ட சர்வதேச நிறுவனங்களுக்குத் தனி மனித முயற்சியாக விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிரான்சில் தமிழ் சமூகத்தினர் மத்தியில் அன்று பரவலாகக் காணப்பட்டிருந்த வன்முறைச் சூழல்கள் மத்தியில் தோழர் சபாலிங்கத்தின் இந்த முயற்சி அவரது உயிருக்கு ஆபத்தானது(என அவரைத் தெரிந்தவர்கள் பலர் அவரிடம் கூறியிருந்தனர்) என்று உணர்ந்திருந்த போதும் 'பிரான்ஸ் நாட்டில் அப்படி ஏதும் நடக்காது' என்ற ஒரு நம்பிக்கை அவரிடம் இருந்தது.

இவ்வளவு பணிகளுக்கு மத்தியிலும் ஆரம்பத்தில் இருந்தே 'ஐரோப்பிய இலக்கியச் சந்திப்பு' ஒவ்வொன்றிலும் அவர் தனது துணைவியார் சகிதம் கலந்து கொண்டு தங்கள் ஆதரவை வெளிப்படுத்தத் தவறியதே இல்லை. புலம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் சமூகத்தினருக்கு உள்ளே அன்று நிலவிய வன்முறைத் தாக்குதல்கள் ஊடான அச்சுறுத்தல்கள் மத்தியில் அவற்றிற்கு எதிரான ஒரு நடவடிக்கையாகவே இந்த 'ஐ.இ.சந்திப்பு' பல நாடுகளின்

அழகிரி

தலைநகரங்களில் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு வந்தது. இதற்கான உந்து சக்திகளில் ஒரு சக்தியாகவே தோழர் செயற்பட்டு வந்தார்.

வரலாற்றில் மக்களுக்கு விடுதலை வேண்டி இளம் வயதிலேயே தங்கள் சுயநலத்தை நிராகரித்துப் போராட்டப் புறப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் அவரவர் தங்கள் உயிர் மூச்சு நிற்கும் வரை அந்தப் பயணத்தில் தொடர்ந்து பயணிப்பதில்லை.

1971ல் வன்னிக் காட்டில் இரவு நேரத்தில் நான் அவரைச் சந்தித்த போது அவருக்கு இருந்த விடுதலை வேட்கை கடைசி வரை 1994 மே 1ந் திகதி தனது இறுதி மூச்சைப் பலி கொடுக்கும் வரை தணியவேயில்லை. இடையே பல ஆண்டுகள் பல அரசியல் அனுபவங்களை கடந்து வந்த பின்னரும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான தனது பங்களிப்பை வழங்க அவர் தயங்கவில்லை. தனது செயற்பாடுகளை தனது சுய வருவாய் மூலமே நிர்வகித்து வந்தார்.

அவரது இருப்பிடமும் எங்களுடையதும் நடக்கும் தூரம் என்பதால் அடிக்கடி வீடு சென்று அவருடன் உரையாடும் வழமை இருந்தது.

தோழர் சபாலிங்கம் ஒரு நல்ல நண்பர். எவராலும் இலகுவில் விரும்பப்படக் கூடியவர். இறுதி வரை மிகுந்த துணிச்சலுடன் வெளிப்படையாகவே செயற்பட்டவர். மக்களின் விடுதலை போராட்டம் என்பது அடிப்படை மனித உரிமைகளை மீட்டுடுத்து அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்போம் என்ற திடசங்கற்பம் கொண்ட முன்னணிப் போராளிகளால் கட்டியமைக்கப்பட வேண்டியதொரு அரசியல் வேலைத் திட்டம் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அதற்கான விலையாகத் தனது உயிரையே ஈந்தார். நாம் மறந்தாலும் வரலாறு தோழர் சபாலிங்கம் பெயரை ஏந்திச் செல்லும்!

‘வீரம் விலை போகாது விவேகம் துணைக்கு வராவிட்டால். தீட்டிய வாளும் தினவெடுத்த தோள்களில் தொங்கிய ஈட்டியும் மாத்திரம் போதாது. ஆயுதம்! ஆயுதம்! அறிவாயுதம்! அதனையும் எடுத்துக் கொள்!’ (சோக்கிரட்டீஸ்)

சபாலிங்கம் பீதி வீதியில் நடந்தவர்

க.கலாமோகன்

சிலருக்கு அதிகம் நினைவுகள் இருக்கும். என்னை அந்தச் சிலருக்குள் அடக்கமுடியாது. ஆனால் சில முகங்கள் என்னை விட்டு அசைவதில்லை. இவைகள் பல தடவைகளில் எனது நினைவினைத் தொடும்.

இந்த முகங்களில் ஒன்று சபாலிங்கத்தினது. புகலிடத்தில் தனது மனைவியின் முன் கொலைசெய்யப்பட்டவர். காரணம் எமது ஆயுதப் போராட்டங்களின் ‘நோக்குகள்’ இவருக்குத் தெரிந்திருந்தன எனலாம்.

சில ஆண்டுகளில் சபாலிங்கத்தைத் தெரிந்துள்ளேன். இந்தத் தெரிவின்போது அவரது முகத்தில் அடக்கம், ஆழம், கேள்வித்தனம், சிறிய சிரிப்புகளைக் கண்டபோதும், அவர் பீதியில் நடப்பவர் என்பதை எனது விழிகள் கவனித்தன.

தமது தேசத்தினை அரசியல் கொடூரங்களிருந்து தப்பி வெளியேறும் சிலர் பீதி எனும் மோசமான நிழலின் அணைப்பிலேயே வாழ்கின்றனர். எமது அகதிக் கேள்வியின் ஓர் பெரிய குறி பீதியே.

பீதி என்பது ஓர் நிழல் ஆகிலும் அது உண்மையிலேயே அகதிகளாக வந்தவர்களிற்கு ஓர் பாய்தான்.

இந்தப் பாயில் எப்படிப் படுக்கமுடியும்? எப்படி இனிய

கனவுகளைக் காண முடியும்? தொடர்ந்து வரும் கொடூரமான கனவுகளை எப்படி அழிக்கமுடியும்? பீதிப் பாயில் புகலிடத்தில் கிடப்பவர்கள் சிலரே. கிடக்காதோர் அகதிகள் எனும் பெயரில் அரசியல் இலாபம் தேடுவோரே.

சபாலிங்கம் இலங்கையில் வங்கிக் கொள்ளைகள் காரணமாகச் சிறையில் இருந்தவர், பின்பு இயக்க அரசியல் பொறிகளையும் அறிந்தவர். உயிரைக் காக்க வெளியால் வந்த சிலர்களில் ஒருவர்.

இவரைச் சில தடவைகள் இவரது வீட்டில் சந்தித்துள்ளேன். அதிகமாக பாரிஸ் 18 ஆம் குறிச்சியில் உள்ள மாலா கடையில் சந்திப்பதுதான் வழக்கம். இத்தக் கடைதான் அப்போதும் எமது நாட்டில் நடக்கும் செய்திகளை அறியும் கடையாகவும் இருந்தது.

அது அதிக இலாபம் சம்பாதிக்கும் கடை என்பது பிரான்சில் வாழும் தமிழர்கள் அனைவரிற்கும் தெரியும். அந்தக் கடை நிம்மதியாக இருந்ததற்கு அது புலிகள் இயக்கத்திற்கு ‘ரகசிய வரி’ கட்டியது என்றும் கேள்விப்பட்டோர் உள்ளேன்.

பல கடைகள் தாம் ‘தப்பு’ இலக்கில் இத்தகைய வரிகளைக் கட்டின என்பது புலி இயக்கத்தினது அராஜகத்தின் உச்சத்தையே காட்டுகின்றது. பல வணிகர்கள் அப்போது புலிகளது கைதிகளாகவும்

இருந்துள்ளனர். இந்த வணிகர்களில் சிலர் புலிக்கு 'வரி'யைக் கட்டி அதன் எதிரிகளாகவும் இருந்தனர்.

ஆனால் மாலா கடையும் 'தாயகம்' பத்திரிகையை வாங்கி விற்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மாலாவில்தான் சபாலிங்கத்தைப் பல தடவைகள் சந்தித்துள்ளேன். அவர் அங்கு சென்றதும் அனைத்து வெளியீடுகளையும் வாங்குவார். செய்திகளில் இவருக்கு நிறைய ஆர்வம் இருந்தது. இந்த ஆர்வத்தினை இங்கு வந்தோருக்கு அகதிகளிற்கான மனுக்களை இவர் எழுதிய தொழிலுடனும் இணைத்துப் பார்க்கலாம்.

ஒருநாள் நான் சபாலிங்கத்திடம் இப்படிச் சொன்னேன்:

'எமது இன வன்முறைகளிற்கு எதிராக ஓர் சிங்களப் பத்திரிகையாளர் ஓர் நூல் எழுதி, பின்பு ஓர் அகதியாகவே வெளியே வாழ்ந்துள்ளார்.'

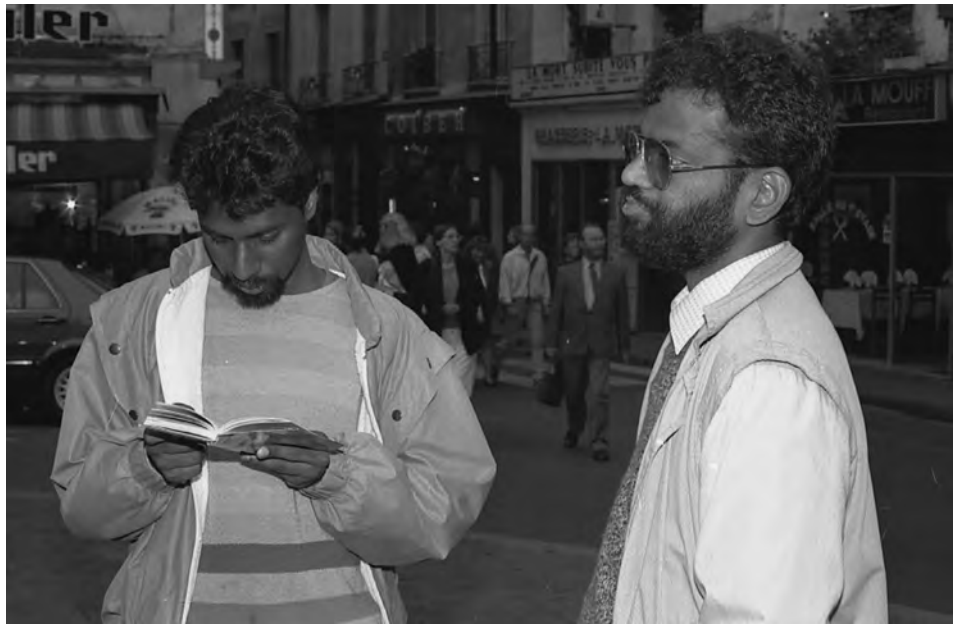
'அவர் யார்?'

'Varindra Tarzie Vittachi'

என்றேன்.

'பெயரைக் கேள்விப் பட்டுள்ளேன். அவர் எமது இனக்கலவரம் மீது சிறப்பான நூல் எழுதியுள்ளார் என்பதையும் அறிவேன். நான் அதனை வாசித்ததில்லை.'

'அவர் எழுதிய நூல் 'Emergency 58.'

'அது உங்களிடம் உள்ளதா?'
'இந்தநூலைப்பலதடவைகள் தேடினேன். வாங்க முடியாமல் இருந்தது. ஆனால் அமெரிக்காவில் வாழும் எனது நண்பரான மார்க்சிஸப் பேராசிரியருடன் தொடர்பு கொண்டு இந்த நூலை எடுக்கமுடியுமா எனக் கேட்டேன். சில மாதங்களின் பின்னர் நூல் போட்டோக்கொப்பி வடிவமாகக் கிடைத்தது.'

'அதனை எனக்கு வாசிக்கத் தரமுடியுமா?'

நான் அதனைக் கொடுத்தேன். அந்தப் போட்டோக்கொப்பி வடிவம் சில பிரதிகளாகச் சபாலிங்கத்தால் செய்யப்பட்டது.

எமது இனக்கலவரத்தின் மிகப் பெரும் ஆவணங்களில் ஒன்றாக எப்போதும் உள்ளது Emergency 58.

எமது தீவின் இனக்கலவரம், இயக்கப் போர்களால் அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். அங்கிருந்த வன்முறை புகலிடத்திற்கும் வந்தது.

சபாலிங்கம் எமது போர் மீது, இயக்கங்கள் மீது ஓர் நூல் எழுதும் திட்டத்தை வைத்திருந்தார். இந்த நூலில் பல உண்மைகள் வரும் என்பது பலருக்கும் தெரியும். இந்த உண்மைகளது கொலையே இவரது கொலை என நான் கருதுகின்றேன்.

இப்போதும், பின்னால் திரும்பித் திரும்பி நடந்த சபாலிங்கத்தின் விழிகளுள் கிடந்த பீதி எனக்குத் தெரிகின்றது.

(இதில் வரும் சேரன், சபாலிங்கம் படங்கள் பாரிஸில் அப்போது (ஆண்டு நினைவில் இல்லை) என்னால் எடுக்கப்பட்டன.)

சபாலிங்கத்தை ஏன் கொன்றார்கள்? எப்படித் திட்டமிட்டார்கள்?

முன்னைநாள் புலிகள் பொறுப்புக் கூறாது விட்டாலும் தகவல்களையாவது சொல்லிவிடுங்கள்.

இந்த நாளை நினைத்துக் கொள்வதில் ஒன்றும் சிரமம் இல்லை. அது 1994 ஆம் ஆண்டின் மேதினம். அன்று நான் ஒரு மூன்றாம் உலக நூல்கள் விற்பனை செய்யும் கடையொன்றில் இருந்தேன். எங்கள் இலக்கிய நண்பர் சபாலிங்கம் பிரான்ஸ்:பாரிஸில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டுவிட்டதாக தொலைபேசியில், அப்போது புதுமை என்ற ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த பாரதிதாசன் மூலம் எனக்குத் தகவல் கிடைத்தது.

இலங்கைத் தமிழர்களின் ஒரு பத்து வருடப் புகலிட வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக இடம்பெற்ற பயங்கரப் படுகொலை இது. ஒவ்வொருவரும் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு உதவ வேண்டும் என்ற கட்டாயச் சட்டம் புலம்பெயர்ந்த ஆனால் இன்னமும் தனித்த, தஞ்சம் கோரிய நாடுகளின் தேசிய சமூகங்களுக்குள் உள்வாங்கப்படாமல் பெரும்பாலும் அந்நியர்களுக்கான முகாம்களிலேயே வாழ்ந்த தமிழர்களுக்கு மத்தியில் எழுதப்படாத ஆனால் உணர்வில் ஏற்றிவைக்கப்பட்டதாக இருந்து வந்தது. பண உதவிகள் பெறுவதும், புகலிடத்தில் பிரச்சாரம், பணம் வசூலித்தல், அச்சுறுத்தல், அடியாட்கள், போன்றவற்றில் இயங்குவதற்கான ஆட்சேர்ப்புக்களும் மிக இலகுவான காரியங்களாக நடந்தேறின.

இந்த விடயங்கள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டிருந்தன. ஏனெனில் தமிழர்கள் அரசியற் தஞ்சம் கோரிய நாடுகளின் சட்ட மற்றும்

அந்தந்த நாடுகளின் அகதிகள் பரமாரிப்பு நடைமுறைகள் வேறுபட்டிருந்ததனால், மேலே கூறப்பட்ட விடயங்களில் நாட்டுக்கு நாடு வித்தியாசமான அணுகுமுறைகள் காணப்பட்டன எனினும் பொதுவில் அரசியற் தஞ்சம் கோரிய தமிழர் ஒருவரைக் கையாளுதல் அந்தந்த இடத்திற்கேற்றவாறு இலகுவாயிருந்தது என்றே கூறவேண்டும்.

மனிதர்களின் சமூக வாழ்வின் தேவையை இந்த இயக்கங்களின் ஆதரவாளர்கள், குறிப்பாகத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினர் நன்கு, லாவகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். குடியேறிகளின் தொடக்க கால வரலாறுகள் இப்படித்தான் அமைந்திருந்தன என்பதற்குப் அமெரிக்காவிற்கு குடியேறிய இத்தாலியர்களின் வரலாற்றிலும் கதைகளிலும் 'கோட் ஃபாதர்' போன்ற திரைப்படங்களிலும் காணமுடிகின்றது. பாதுகாப்பின் பெயரால் கப்பம் அறவிடல் என்பது பின்னர் எப்படி மாஃபியா என்கிற பயங்கரவாத நிறுவனமாக உருவாகியது என்பதை இவ்விடத்தில் நாம் மனதில் இருத்திக்கொள்ளலாம்.

அரசியற் தஞ்சம் கோரிய மக்களிடம், போராட்டத்தின் பெயரால், குற்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தியும் இங்கே அடைக்கலங் கோரியது போராட்டம் வழங்கிய மாபெரும் சலுகை என்றவாறு அழுத்திக் கூறியும் பணம் வசூலித்தல் எனும் கப்பம் அறவிடப்பட்டது. அன்றியும் பலரைக் கொண்ட ஒரு குழுவாகவே இது

செயற்படுத்தப்பட்டமையால், முற்றிலுமாகத் தனிமனிதர்களாகவிருந்த, கருத்தோ வாயோ அற்றவர்களான அரசியற் தஞ்சம்கோரிய தமிழர்கள் பலமற்றவர்களாகவே இருந்தனர். இந்தக் குழுவின் மாமூல் அரசியலுக்குள் கரைந்து போவதைத் தவிர இவற்றுக்கு எதிராகத் தனிமனிதர்களால் பெரிதாக எதுவும் செய்யமுடிந்ததில்லை.

விடுதலையின் பெயரால் கண்முடித்தனமாக நடாத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கொலைக் கலாசாரம் தமிழர்கள் புகலிடம் தேடிய நாடுகளுக்கும் புகுந்துவிட்டதென்பதை உணர்த்திய முதற் கொலை சபாலிங்கத்தினது கொலை. அக் காலத்தில், தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில், வெகுஜன ஊடகங்கள், இணைய வசதிகள் இன்றிருப்பது போல் இருந்ததில்லை. ஆனால் அன்றிருந்த சொற்ப வெகுஜன ஊடகங்களும் இந்தக் கொலையை அவ்வளவாகக் கண்டு கொள்ளவில்லை. அன்றியும் துரோகிகள் என்று சந்தேகிக்கப் படுபவர்களைக் கொல்லுதல் என்பதைத் தமிழ் மனங்கள் மிக இயல்பாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்த காலமது என்றும் கூறிவிடலாம்.

உலகெங்குமிருந்த அரசியல் இலக்கிய நண்பர்கள் தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு (அப்படித் தொடர்புகொள்வதென்பது ஒன்றும் இன்றிருப்பது போல் மலிவான, சிறிய இலகுவான விடயம் இல்லை. இணைப்புக்குத் தவணைப் பணம் கட்டமுடியாது தொலைபேசி இணைப்பு அடிக்கடி துண்டிக்கப்படுவது அக்காலத்தில் சாதாரணமானது.) இரவோடிருவாக பிரசுரங்கள் தயாரித்து, சர்வதேச அளவில் கண்டிப்பவர்களின் சம்மதம் கேட்டு, இந்தக் கொலையை எங்களால், எமது சக்திக்கேற்ப, முடிந்தவரை உலக அளவில் தெரியப்படுத்தியதை இன்று நினைத்துப் பார்க்கையில் பிரமிப்பாகத்தான் இருக்கின்றது. இலக்கியச் சந்திப்பு என்ற குறித்த கால இடைவெளியில் ஒன்றுகூடுதல் என்பதும் அதன்மூலம் சிறுபத்திரிகைகளின் ஒருங்கிணைவு என்பதும் இவ்வாறான கூட்டுச் செயற்பாட்டுக்கு உதவின என்பதையும் நாம் இன்று

ந.சசீந்திரன்

எண்ணிப்பார்க்கலாம்.

எங்களையும் சுடக்கூடும் என்ற பயம் மனம் விட்டகல நீண்ட நாட்கள் எடுத்தன. பாரிஸில், பெரிய மயானமொன்றில் நடந்த இறுதி அஞ்சலியின் போது இக் கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நானும், சுவீஸ் நாடில் வாழும் தோழர் கணபதிப்பிள்ளை சதாசிரமம் அமரர் சி.புஸ்பராசா அவர்களின் ஏற்பட்டின்படி எங்கள் அஞ்சலி உரைகளைப்பகிரந்து கொண்டோம். பொதுமக்களிடமிருந்து எவராவது இந்தக் கொலையினைக் கண்டித்துப் பேச வருமாறு அழைக்கப்பட்ட போது, நீண்ட மௌனமும் நீள் தயக்கமும் பல நிமிட நேரங்கள் ஆட்கொண்டிருந்தன. தோழர் அழகிரி என்று எங்களால் அன்பாக அழைக்கப்படுகின்ற தோழர் அந்தோனிப்பிள்ளை அவர்கள் மட்டுமே முன்வந்ததும் எல்லா முகங்களிலும் மரண பயம் அப்படியே உறைந்து கிடந்ததும் இன்றும் மறக்கமுடியாதவை.

இன்று இந்தக் கொலைக்கு எந்தப் பெறுமானமும் இல்லாதிருக்கலாம். ஆனால் ஏன் கொன்றார்கள், எப்படித் திட்டமிட்டார்கள் என்பவற்றை அறிந்த முன்னைநாள் விடுதலைப் புலியினர் பலர் நிச்சயம் இன்று இலங்கையிலோ அல்லது இலங்கைக்கு வெளியிலேயோ இருப்பார்கள். அவர்கள் பொறுப்புக் கூறாவிட்டாலும், தகவல்களையாவது தெரிவிக்கக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் இன்னமும் இருக்கின்றோம்.

1994 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 1ம் திகதி ச. சபாலிங்கம் அவர்கள் பிரான்ஸ் தேசத்தின் தலைநகர் பாரிஸில் அவரது இல்லத்தில் வைத்து புலிகளின் கொலைப் படையினரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். 12.05.1994 இல் சபாலிங்கத்தின் உடல் எரியூட்டப்பட்டது. அன்றைய தினத்தில் இறுதி அஞ்சலிக்காக மயானதில் சுமார் 500க்கும் அதிகமான தமிழ் மக்கள் கலந்து கொண்டனர்.

அங்கு நடந்த மயான இறுதி அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் ந.சுசீந்திரன் ஆற்றிய உரை.

காலத்தின் சாட்சிகளை அழித்துக் கொண்டே இருங்கள். நீங்கள் எழுதப்போகும் எங்கள் வரலாற்றை வாசிக்க இறுதியில் யார் இருக்கப் போகின்றார்கள்? தொடர்ந்தும் துப்பாக்கிகளின் கீழ்ப்படிவின் முன்னினையில் வரலாற்றைப் படிக்கவும் பாடமாக்கவும் சாம்பல் மேடுகளும் எலும்புத்தோட்டங்களும்! இன்னும் போதாதா உங்களுக்கு?

தின்ற மண்ணில் அவன் செத்து, அவன் அழைந்த புழுதியில் அவனது குருதியோடி, அவன் அலம்பியதண்ணீரில் அவன் அல்தி கரைந்து போவதை தடுத்துவிட மட்டும் உங்களால் இன்று முடிந்திருக்கின்றது. இவன் பதித்த தடயங்களை உங்கள் துப்பாக்கிகள், துர்ப் பாக்கிகள் ஒன்றும் செய்துவிடமுடியாது. மாற்றுக் கருத்தின் சிறு பொறிகளைக்கூட கண்டு குலை நடுக்கம் கொள்ளும் கோழை எப்போதுமே கொடுமானவனாகத்தான் இருப்பான்.

சரித்திரங்ளை அழித்துவிடலாம் என்று கனவு காணாதீர்கள்! நியாயங் கேட்கவும் அழிப்பின் தடயங்களைத் தேடவும் உங்களால் ஒடுக்கப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும் ஒரு சிறுபான்மை இருந்துகொண்டே இருக்கும். உண்மை என்பது வெட்ட வெட்டத் தளைவது. நீங்கள் சுடச் சுடத் துலங்குவது. எங்களை அழிக்கும் வரை, எங்கள் எண்ணங்களிலும் எழுத்துக்களிலும் இவர்கள் வருவார்கள். ஒரு றிடாச் டி சொய்சா வருவான். ராஜனி திராணகம் வருவாள் சபாலிங்கம் வருவான். இன்னும் இன்னும் முகந்தெரியாத சிறுவர்களும் முகவரி இல்லாத மனிதருக்கூட இன்னொன்று சொல்ல வருவார்கள். உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய வருவார்கள். உங்களாற் கொல்லப்பட வருவார்கள், வருவார்கள், வருவார்கள்!

மே மாதம் புத்தாம் நாளில் தான் ஜெர்மனியின் நாசிகள் தமக்கு விரும்பாத அறிவாளிகளின் நூல்களை எரித்தார்கள், தம் பெருங் கருத்துக்கு எதிரான புத்தகங்களை அள்ளித் தீயிலிட்டார்கள். அறிவும் மனிதரும் அழிந்தா போயினர்? இல்லை! இப்படித்தான் இவனைக் கொன்றதால் இன்னொரு பிரதியீடு இல்லாமலா போய்விடும்? சிலவேளை இல்லாமலே போய்விடவுங் கூடும். ஆனால் இந்தப் புகலிட வாழ்வின் அர்த்தமுள்ள காலத்திற்குள் நீ கரைந்திருக்கின்றாய் சபாலிங்கம்! அதற்கொரு பிரதியீடும் தேவையில்லை. புத்தகங்கள் சாட்சி சொல்லும்! புதுக்காலமொன்று நும் இறுதி சொல்லும்.

உங்கள் பயத்தினைக் கண்டு நாம் வலிமை பெறுகின்றோம். அச்சுறுத்துவதற்கும் உயிர் கொல்லும் கோழைகளே, மூளை முழுவதும் வெடிமருந்து அடைத்து வைத்திருக்கும் முட்டாள்களே இன்று இவன், நாளை நான், அதற்கடுத்து இன்னொருவன் என்று கொன்று விடுவதால் நீங்கள் அதிகமாக ஒன்றும் பெற்றுவிடப் போவதில்லை. உணருங்கள்! உங்கள் பயத்தில் நாம் வலிமை பெறுவோம். மண்ணை, மனிதரை, விடுதலையை, நேசிக்கத் தெரிந்தவர்களிடம் பொறாமை கொள்ளும் உங்கள் போக்கை உலகம் என்றோ கண்டு, உங்கள் இறுதியை ஏற்கனவே எழுதிவைத்து விட்டது! எண்ணப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் நாட்கள் சபாலிங்கம் போன்ற தனிமனிதர்களினதல்ல. உங்கள் துப்பாக்கிக் கலாசாரத்தினதும், அதிகார ஆணவத்தினதும்நாட்களுந்தான்.

என் குழந்தையும் இவன் குழந்தையும் துள்ளி விளையாட ஒரு முற்றம் தேவை. பாலகரைப் போருக்கனுப்பிய வீரமா பேசுகிறாய் என்னருமைத் தமிழே? எவனோ உன்னை அடக்குவதற்காய் பாணந் தின்ற நெஞ்சு கண்டு பரவசமடைந்த தாயே, என் குழந்தையும் இவன் குழந்தையும் துள்ளிவிளையாட ஒரு முற்றந் தேவை. துவக்குகளுடன் ஒருவரை ஒருவர் சுட்டு மடிந்து மானுடத்தை மாய்ப்பதற்கல்ல, மாறாக இளமையின் யவ்வனங்களை இவர்கள் பெறவேண்டும். இன்று கோமதியின் வாழ்வை அழித்தீர்கள் குழந்தை சேயோனின், அந்த இளங்தளிரின் யவ்வனந்தை அழித்தீர்கள். இவர்கள் மட்டுமா இன்னும் எத்தனை பிஞ்சுகளின்! இதைத் தளிர்களின், இந்தத் தாய்களின், இந்த மனைவியரின் மௌனங்கள் பேசும் நாளொன்று தோன்றும். ஐரோப்பாவில் வளர்ந்து வரும் நிறவெறியா இவனைக் கொன்றது? புதிய நாசிகளா இவனைக் கொன்றார்கள்? பெரும்பான்மைத் தமிழ்நெறியில் தமிழரை அழித்து வரும்இலங்கை அரசா இவனைக் கொன்றார்கள்?

இதைத் தளிர்களின், இந்தத் தாய்களின், இந்த மனைவியரின் மௌனங்கள் பேசும் நாளொன்று தோன்றும். ஐரோப்பாவில் வளர்ந்து வரும் நிறவெறியா இவனைக் கொன்றது? புதிய நாசிகளா இவனைக் கொன்றார்கள்? பெரும்பான்மைத் தமிழ்நெறியில் தமிழரை அழித்து வரும்இலங்கை அரசா இவனைக் கொன்றார்கள்?

இல்லை! இல்லை! சபாலிங்கம் ஒருகாலத்தில் அடைக்கலம் கொடுத்த புலிகளே இவனைக் கொன்றார்கள். என்னே அவலம்! இந்த எல்லா அவலத்தின் காயங்களும் நிரந்தரமாக ஆறிவிட வேண்டும்! ஆறிவிட வேண்டும்!

சபாலிங்கம் கொலை

உண்மையும் புனைவுகளும்

சுருக்கம்

* தமிழ் மாணவர் பேரவையின் ஆரம்பகால உறுப்பினர் .

* ஈழப் போராட்டத்தின் முதற் குரலாக வெளிவந்த 'காவலன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவர்

* 'தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தில் பங்கெடுத்ததன் காரணமாக சிறைக் கொடுமைகளை அனுபவித்தவர்.

* அக் கொடுமைகளிலிருந்து தப்பிக்குழுகமாக சிறையின் மாடிக்கட்டிடத்திலிருந்து குதித்து முதுகெலும்பு உடைந்து தன் இறுதிவரை கூனல் முதுகோடு வாதைகளுடன் வாழ்ந்தவர்.

* பிரான்ஸிற்கு அரசியல் அகதியாக வந்து சேர்ந்த பின்னரும் சமூகப் பணிகளில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர்.

* பிரான்ஸின் முதல் தமிழ் சஞ்சிகையின் தோற்றத்திற்கான முன்னோடி.

* தலைசிறந்த ஆவணச் சேகரிப்பாளர்.

* கொல்லப்படும்வரை மனித உரிமை மீறல்களுக்கெதிரான அமைப்பு களுடன் தொடர்புகளைப் பேணி மனித உரிமை மீறல்களுக்கெதிரான

போராட்டத்தில் தன்னை தீவிரமாக இணைத்துக் கொண்டவர். அவற்றை மையப்படுத்தி ஆங்கிலத்திலும் பிரெஞ்சிலும் அறிக்கைகளையும் ஆவணங்களையும் வெளிக்கொணர்ந்தவர்.

* ஆசியா வெளியீட்டகம் 'எனும் பதிப்பு நிறுவனத்தை ஒழுங்கமைத்து படைப்பாக்கங்களை வெளிக்கொணர்ந்தவர்.

* அக்காலத்தில் பிரான்ஸில் வெளிவந்த மாற்றுச் சஞ்சிகைகளான தேடல், ஓசை இவற்றிற்கான நிதி ஆதாரங்களை ஒவ்வொரு இதழுக்கும் வழங்கி வந்தவர்.

இப்படியாக ஒரு சமூக முன்னோடியாக இயங்கிய அவரை காலக்கிரமம் பாராது ஒரு மேதின மதியம் 1.45 மணிக்கு அவரது வீட்டில் வரவேற்று உபகரித்த ஒருவனால் அவர் மனைவி, மனைவின் தாயார், மகன் மூவரும் இருக்க சாப்பிட்ட கையோடு எழுந்து அக்கொலைகாரனுக்கு கதவு திறந்துவிட்டு, மனைவியை வந்தவனுக்கு சாப்பாடு போடக் கூப்பிட்டபோது ஒரு நம்பிக்கை அங்கு கொலையுண்டுபோனது. இந்த நம்பிக்கைத் துரோகம் ஈழத்தமிழர்

இறுதிக்கால ஊழி வரை தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது.

சபாலிங்கத்தின் தாயார் கொன்றவனுக்கு ஆணையிட்ட தலைவனுக்கு அவன் தலைமறைவாக இருந்த காலங்களில் உணவழித்துப் பாதுகாத்தவர். சபாலிங்கத்திற்கு பிரபாகரன்மேல் அவன் ஆரம்ப கால நிலவரங்களை உடனிருந்து அறிந்தபடியால் ஒரு கருத்திலலை, மதிப்பீடு இல்லை. தன்னிலும் வயது மிகக் குறைந்த தங்கள் குழாமில் இருந்துவரும் ஒரு தற்குறியாய் கணிப்பீடு இருந்தது. பிரபாகரன் சையிக்கிள் திருட்டில் சம்பந்தப்பட்டு தேடப்பட்ட ஒரு இலங்கைப் பத்திரிகைப் பெட்டிச்செய்தியின் கட்டிங்கை சப்பாலிங்கம் அப்போது அவர் வீட்டில் வைத்து எனக்குக் காட்டியது மறக்கமுடியாதது.

சபாலிங்கத்தின் காலத்தில் பலர் அறப்போராளிகளாக, முன்னோடிகளாக பரவலாக அறியப் பட்டிருந்தனர்.

சேயோன் எனும் ஒரு அறப்போராளி சபாலிங்கத்துக்கு ஆதர்சமாயிருந்தார். தன் ஒரேயொரு மகனுக்கு 'சேயோன்' என அவர் நினைவாக பேரிட்டழைத்தார்.

சபாலிங்கத்தின் தாயார் கொன்றவனுக்கு ஆணையிட்ட தலைவனுக்கு அவன் தலைமறைவாக இருந்த காலங்களில் உணவழித்துப் பாதுகாத்தவர். சபாலிங்கத்திற்கு பிரபாகரன் மேல் அவன் ஆரம்ப கால நிலவரங்களை உடனிருந்து அறிந்தபடியால் ஒரு கருத்தில்லை, மதிப்பீடு இல்லை. தன்னிலும் வயது மிகக் குறைந்த தங்கள் குழாயில் இருந்துவரும் ஒரு தற்குறியாய் கணிப்பீடு இருந்தது. பிரபாகரன் சையிக்கிள் திருட்டில் சம்பந்தப்பட்டு தேடப்பட்ட ஒரு இலங்கைப் பத்திரிகைப் பெட்டிச்செய்தியின் கட்டிங்கை சப்பாலிங்கம் அப்போது அவர் வீட்டில் வைத்து எனக்குக் காட்டியது மறக்கமுடியாதது.

குட்டிமணி, தங்கத்துரை மற்றும் பல முன்னோடிகளைப் பார்த்து வந்த சபாலிங்கம் அவ்வழியில் ரெலோவின் பிரான்ஸ் முகவர்களில் ஒருவராக இருந்தார். அவர் கொல்லப்படும்போது பாரிஸில் இருந்து வெளிவந்த 'ஈழநாடு' 'Sarcelles' எனும் இடத்தில் ரெலோ பிரமுகர் ஒருவர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார் என ஒரு பெட்டிச் செய்தியை போட்டு தன்னைத் தற்காத்துக் கொண்டது.

கொலையாளி தெரிந்த நாளென்பது பிரான்ஸிற்கு ஒரு விடுமுறை நாள், இடதுசாரி மற்றும் வெகுஜன மக்களுக்கு அப்பகல் தம் உரிமைக் கோரிக்கைகளை பதாகைகளாக ஏந்தி பெருந்தெருக்களில் ஊர்வலம் போகும் நாள். மற்றும் வெண்பூக்களை தம்மீது அக்கறையும் அன்பும் கொண்டோர்க்கு உவந்தளிக்கும் நாள்.

தன் அலுவல்கள் நிமித்தம் வேலை நாட்களில் வெளியே செல்லும் சபாலிங்கம் அன்று அகதிக் கோரிக்கை மனுவை பெற்றுக்கொண்டுபோக அவனை தன் வீட்டிற்கு வரச்சொல்லியிருந்தார். அகதியின் போர்வையில் கொலைஞர்களும் கொலைகளை விசுவாச மூச்சாக கொண்டு வாழ்ந்தவர்களும் வந்து நிறைந்த மணற்றி இது.

450,300, 270, என நூற்றுக்கு மேலையும் கீழுமாக அகதிகள் குழந்தைகள் என தம் பாதுகாப்பான வாழ்வை ஏங்கித் தஞ்சந் தேடி தீவுகள்

சமுத்திரங்கள் பெரு நிலப்பரப்புகள் எங்கும் அலைந்து திரை கடல்களில் அமிழ்ந்து காணாமற்போய் செத்தும் காப்பாற்றப்படும் வரும் நெடிய காலங்களொன்றில் சபாலிங்கம் படுகொலையும் நிகழ்ந்தது.

எல்லா ஏற்பாடுகளையும் கச்சிதமாகச் செய்து கொலைக்கான முன்தயாரிப்புகளோடு ஒரு தஞ்சம் கோரும் அகதி என்றே தன்னை சபாலிங்கத்திற்கு அறிமுகமாக்கினான் அவன். கேஸ் எழுத உதவியாளர்களாக ஆனந்தராஜா என்பவரும், புத்தளத்தைச் சேர்ந்த அன்பழகன் என்பவரும் சபாலிங்கத்துடன் அவ்வப்போது உடனிருப்பதுண்டு.

சபாலிங்கம் கொலை தந்த அதிர்ச்சியில் பிரான்ஸில் இருக்க விருப்பமின்றி அன்பழகன் ஹோலண்டிலும் ஆனந்தராஜா கொழும்பிலுமாக தம் வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டார்கள். ஆக இக் கொலைகூட இருவரை அகதியாகத் துரத்தியது.

'நாடிழந்த அகதியின் முன்னால் இருக்கும் படிகள் யாவும் செங்குத்தானவை. அது செங்குத்தான சுவரில் தலைகீழாக ஏறுவதைப் போல்வது. இங்கு ஒரு அகதியின் போர்வையில் நடந்த கொலைக்கு இந்த அகதிச் சமூகம் எவ்வித எதிர்ப்புகளையும் பொது வெளிகளில் நடாத்தவில்லை. நான் சொல்வது சாதாரண சாமான்ய மக்களைக் குறித்து.

பிரித்தானியாவில் பிரான்ஸ் தூதரகம் முன்பு சபாலிங்கம்

கொலைக்கு எதிர்ப்புத்தெரிவித்து ஒரு கண்டன ஆர்ப்பாட்டம் நடந்தது. அது அரசியல் ரீதியாக பண்பட்ட ஜனநாயக சூழலையும் கருத்துரிமையையும் கோரிவந்தோர் நடாத்தியது. பொதுசன மட்டத்தில் இல்லை. ஒரு கொலை என்பது மிக சர்வ சாதாரணமாக கடந்து போகப்படும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய ஒரு இயல்பான நிகழ்வு என அன்று ஒரு மதிப்பீடு இருந்தது. அதையே ஈழநாடு பத்திரிகையின் பெட்டித் துணுக்குச் செய்தியும் சுட்டியது.

அத்தகைய இயல்பு பேணப்பட்டதால் பின் புலிகள் அமைப்பில் பிரான்ஸில் நான்கு உட்கொலைகள் வரை நிகழ்ந்தும் அதுவும் கடந்துபோம்! என மக்கள் கடந்து போனார்கள். பகீரத எத்தனத்தில் இலங்கை அரசைக் குற்றஞ்சாட்டி ஒரு பரப்புரையை செய்து தம்மைத்தாமே ஆறுதல் படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது.

சபாலிங்கத்திற்கான இறுதி அஞ்சலி செலுத்தும் நிகழ்வில் 500 இற்கு மேற்பட்டோர் கலந்துகொண்டது அக்காலவிசித்திரம் என்றே சொல்வேன். ஐரோப்பிய நாடுகள் தழுவி சபாலிங்கத்தை அறிந்தோர், அரசியல் பிரமுகர்கள், ஜனநாயக சிந்தனைகளை வலியுறுத்துவோர், பத்திரிகை யாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் என எல்லா மட்டங்களிலிருந்தும் கலந்து கொண்டார்கள்.

முன்பின் பார்த்தறியா நிறைய புதுமுகங்கள். ஒரு வன்மையான

சபாலிங்கம் கொலைக்காலத்தில் புலிகளின் பிரமுகர்கள், பொறுப்பாளர்களாயிருந்த வேலும் மயிலும் மனோகரன், சுவிஸ் முரளி, நோர்வே சர்வே போன்றவர்கள் 2009 இறுதிக் காலத்திலிருந்து புலிகளின் அதிகாரபூர்வ பிரச்சாரங்களால் துரோகிகளாக்கப்பட்டு விட்டனர்.

லோரன்ஸ் திலகர் என்னவானார் என இன்றுவரை தெரியவில்லை, சபாலிங்கம் கொலையை ஒட்டி திலகர் தமக்கும் இக்கொலைக்கும் சம்மந்தமில்லை என தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம் ஊடாக மறுப்பறிகை விட்டிருந்தார்.

ஆனால் ஒரு மறுப்பறிக்கை விடவும் ஆளற்ற இப்போதய நிலை உண்மையில் அவலமானது. இப்படியான குடையும் குஞ்சரமுமாய் ஊர்ந்த பின்னணியில் ஆரைத் தேட, எவரைச் சுகம் கேட்க, ஏவம் கேட்க!

எதிர்ப்பினதும் கண்டனத்தினதும் உருத்திரண்ட பிரசன்னம். மாற்று ஜனநாயக தளத்தில் வெளிவந்த ஓரிரு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் அனைத்தும் சபாலிங்கம் படத்தோடு கொலையைக்கண்டித்துபதிவுகளைச் செய்திருந்தன. 'பிரபாகரன் காலத்திலிருந்த ஒருவர் பேனையைத் தூக்கியதென்றால் அது சபாலிங்கம் ஒருவர்தான்' என தராக்கி சிவராம் தாயகம் பத்திரிகையில் தன் இக் கொலை தொடர்பான ஆய்வில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சபாலிங்கம் கொலை விசாரணையை வேர்செய் பொலிஸ் பிரிவு மேற்கொண்டது. பலதரப்பட்ட கோணங்களிலும் போலிஸ் விசாரணை செய்தது. சபாலிங்கத்தின் நெருங்கிய நண்பரான புஸ்பராசா அப்படி இறுதிச் சடங்கிற்கு வந்த சர்வதேச முகங்களை கூட்டி புலிகள் தான் இக் கொலையைச் செய்திருக்க வேண்டுமென தாங்கள் நம்புவதாக ஒரு வாக்குமூலம் கொடுக்க அதற்குரிய ஒரு விசாரணைப் பிரிவிற்குக் கூட்டிச் சென்றார். வாக்குமூலம் கொடுத்து முடியும்போது அப் பொலிஸ் விசாரணையாளர் 'ஏன் இக் கொலையை இங்கு வந்திருப்பவர்கள் செய்திருக்கமுடியாது?' என்ற ஒரு பொலிஸ் கேள்வியை வந்தவர்கள் நோக்கிக் கேட்டார். எதுவும் பேசமுடியாமல் எழுந்து வந்ததோடு முடிந்தது அன்றைய விசாரணை.

சபாலிங்கத்தின் ஆவணப்படுத்தல் நூல் வடிவில் வெளிவருவதை தடுப்பதற்காக இக் கொலை நடைபெற்றிருக்கலாம் என்பது ஒரு கோணம். அவ் ஆவணங்கள் மற்றும் அகதி மனுக்கள் தொடர்பான அனைத்தையும் பொலிஸ் சில காலங்கள் தம் பரிசீலனையில்

வைத்திருந்தது. முடிவில்லை.

லண்டனில் இருந்து வெளிவந்த 'ஒரு பேப்பர்' பத்திரிகையில் சாத்திரி என்பவர் மிகக் கீழ்தரமாக சபாலிங்கம் தன்னிடம் அகதி மனு எழுத வந்த ஒரு பெண்பிள்ளையோடு பாலியல் ரீதியிலும் காதல் முகப்பிலும் அவருக்கு தொடர் தொந்தரவுகள் கொடுத்ததால் அப்பெண்ணின் சகோதரன் அதைப் பொறுக்க முடியாது சுட்டு விட்டதாகவும் எழுதியிருந்தார். பின் 2009 மே முடிவில் பலருக்கும் கிடைத்த மெஞ்ஞானம் போல சாத்திரியும் ஒருநாள் ஞானோதயம் பெற்று 'தனக்கு மேலிடத்திலிருந்து அப்படி எழுதச் சொல்லி வந்த கட்டளையின் நிமித்தம் எழுதியதாக' ஒரு தன்னிலை விளக்கமும் குற்ற ஒப்புதல் வாக்குமூலமும் கொடுத்தார்.

சபாலிங்கம் கொலைக்காலத்தில் புலிகளின் பிரமுகர்கள், பொறுப்பாளர்களாயிருந்த வேலும் மயிலும் மனோகரன், சுவிஸ் முரளி, நோர்வே சர்வே போன்றவர்கள் 2009 இறுதிக் காலத்திலிருந்து புலிகளின் அதிகாரபூர்வ பிரச்சாரங்களால் துரோகிகளாக்கப்பட்டு விட்டனர். லோரன்ஸ் திலகர் என்னவானார் என இன்றுவரை தெரியவில்லை, சபாலிங்கம் கொலையை ஒட்டி திலகர் தமக்கும் இக்கொலைக்கும் சம்மந்தமில்லை என தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகம் ஊடாக மறுப்பறிகை விட்டிருந்தார்.

ஆனால் ஒரு மறுப்பறிக்கை விடவும் ஆளற்ற இப்போதய நிலை உண்மையில் அவலமானது. இப்படியான குடையும் குஞ்சரமுமாய் ஊர்ந்த பின்னணியில் ஆரைத் தேட,

அதற்கும்

எவரைச் சுகம் கேட்க, ஏவம் கேட்க! கனடா சிறையில் இருந்து ஒரு தமிழ் இளைஞன் தான்தான் சபாலிங்கம் கொலையைச் செய்த தென அவனது குற்றச் செயலோடு விசாரணை செய்த கனேடிய அதிகாரிக்கு சொன்னதாக அக் கனேடிய அதிகாரி சொன்ன தகவல் பின் எவ்வித கவனிப்புமின்றிப் போயிற்று.

ஐரோப்பாவில் ஒரு வெளிநாட்டவர் கொலை நடந்தால் அது ஒரு விடயமே இல்லை, இன்றுவரை தொடரும் குர்திஸ் துருக்கி பின்னணியில் பாரிஸில் நடந்தேறும் படுகொலைகள் அதற்கு சான்று. இவை ஒரு இயல்பான நிகழ்வுதான் என ஐரோப்பியர்கள், மற்றும் அரசுகள் அதில் கவனம் எடுப்பதில்லை. வன்முறையான வெளிநாட்டவர்கள் புற்றிய அவர்களுக்கு உகந்த மனப் பதிவுக்கு இவை பத்தோடு பதினொன்று.

சோபாசத்தியின் முதல் நாவலான 'கொரில்லா' சபாலிங்கம் கொலையை முன்வைத்து எழுத்தப்பட்ட முதல் முதல் புனைவிலக்கியம். 'அவசர அவசரமாக நினைவு கூர்ந்து பின் அவசர அவசரமாக மறக்கத்தொடங்கினர்' என்ற ஒரு கவிதைக்கேற்ப சபாலிங்கம் கொலையும் காலவோட்டத்தில் மறந்துபோகும் ஒன்றாயிற்று.

மகனுக்கு 14 வயதிருக்கும் போது சுடப்படும்போது சபாலிங்கத்திற்கு 42 வயது. இப்போது சபாலிங்கம் மகன் சேயோனுக்கு 40 வயதாகிறது. ஆனால் கொலையோடு பரிதவித்துப்போன சபாலிங்கம் குடும்பம் எப்படி அந்தக் கொடூர நிகழ்விலிருந்து மீளமுடியும் ?

புதுகாலையின் தனிமை

மொனிக் கா

வைத்தியசாலையில் வைத்தியரின் வருகைக்காக காத்திருந்த மக்கள் கூட்டம். காலையில் சென்றால் விரைவில் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்து விடலாம் என்ற விருப்பம் தான் அங்கு கூடியிருந்தவர்களின் மன நிலை.

வயதான அம்மாக்கள் நிறைய வந்திருந்தார்கள். சில மகன்மார் தாய் தந்தையரை இறக்கி விட்டு முடிய போன் பண்ணுங்கோ, நான் வந்து கூட்டிப் போகின்றேன் என கூறி விடைபெற்று வெளியே செல்கின்றனர்.

விலை உயர்ந்த ஹான்ட் பேக் தோளில் தொங்க, பாவாடை சட்டை, கருப்பு கண்ணாடி அணிந்து இருந்த அந்த அம்மாவைப் பார்க்க வசதியான குடும்பத்தில் உள்ள அம்மா போல் இருந்தது.

விலை உயர்ந்த போனை கையில் வைத்து ஏதோ பார்த்து கொண்டு இருந்தாள்.

கிட்டத்தட்ட எண்பது வயது இருக்கும்.

நாம் எல்லாம் இவ்வளவு காலம் இருப்போமா என தெரியாது.

சிறுவர்களில் இருந்து பெரியவர்கள் வரை போனில் தான் முகம் புதைத்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

மருத்துவரிடம் சென்று நான் வெளியே வந்த போது தான் அந்த அம்மாவைக் கண்டேன்.

ஒரு நீண்ட கிமோனா அணிந்து, வெள்ளிக் கம்பிகள் போன்று கூந்தல். சிறிய கொண்டை ஒன்று போட்டு இருந்தார்.

கொண்டை மட்டும் கருப்பாக இருந்தது.

வோக்கரில் மெதுவாக தள்ளி தள்ளி நடந்து வந்து கொண்டு இருந்தார்.

குளிர்ந்த காண எந்த உடைகளும் அணிந்து இருக்கவில்லை.

‘அம்மா நீங்கள் எங்கே போக வேண்டும்?’ எனக் கேட்டேன்.

நான் போகும் பாதையில் தான் அவரது வசிப்பிடம்.

டாக்சியில் போகலாமே அம்மா என்றேன்.

இல்லை, நான் பஸ்ஸில் போய் இறங்கி விடுவன் என்றார்.

அம்மா இந்த நீட்டு சட்டையும் போட்டுக் கொண்டு எப்படி பஸ்ஸில் இருந்து இறங்குவீர்கள். வோக்கர் வேறு யாரும் இல்லையா உங்களை கூட்டி வர? என்றேன்

குளிர் வேறு, நீங்கள் சப்பாத்து கூட போடவில்லை, வெறும் பாட்டா சிலிப்பர் போட்டு இருக்குறிங்க

என்றேன்.

மெல்லியதாய் சிரித்துக் கொண்டே என்னைப் பார்த்து ‘கொஞ்சம் காலம் போனபிறகு விளங்கும் புள்ள, தள்ளாத வயது வந்தவுடன் பிள்ளைகள் கூட எம்மை ஒதுக்கி வைத்து விடும்’ என்றார்.

‘சரி அம்மா, எனக்கு இப்போ கார் வரும், நான் உங்களைக் கொண்டு போய் வீட்டுக்கு கிட்ட இறக்கி விடுறேன்.’

‘எவ்வளவு நேரம் போகும் புள்ள’ என்றார்.

பத்து நிமிடம் என்றேன்.

ஒரு சில நிமிடங்கள் மௌனமாக நின்று விட்டு ‘புள்ள பத்து நிமிடம் ஆச்சா?’ என்றார்.

இல்லை அம்மா இன்னும் நான்கு நிமிடங்கள் இருக்கு என்றேன்.

இன்னும் சில நிமிடங்களில் மீண்டும் கேட்டார்.

‘புள்ள நேரம் சரியா?’

‘பத்து நிமிடம் ஆச்சு அம்மா, ஆனால் இன்னும் காணவில்லை’ என்றேன்.

என்னை ஒரு மாதிரியாக பார்த்து விட்டு ‘புள்ள, வாரது யார்? உன்ட புருஷனே?’ என்றார்.

இல்லை, அம்மா’ என்றேன்

‘புள்ள, நான் பஸ்ஸில் போறேன், எனக்கு இப்படி எல்லாம் காத்திருக்க

‘நேர காலத்துக்கு வரத் தெரியாத இவனோடு என்னென்னு காலம் தள்ளுறியோ?’ என வேகமாக வண்டியை உருட்டிக் கொண்டு நடந்தாள்.

சில்லென்ற குளிர் காற்று அவரது கிமோனாவை காற்றில் இழுத்து விளையாடியது. அவரால் வேகமாக நடக்க கூட முடியவில்லை. மன தைரியமும் வைராக்கியமும் தான் அவரை வழிநடத்தி செல்வதாக எனக்கு தெரிந்தது.

இந்த நாட்டில் எந்த துணையும் இன்றி தனித்து வாழ்வது எத்தனை கஷ்டம்.

அந்த அம்மாவைப் பார்க்க எனக்கு மிகுந்த கவலையாக இருந்தது.

ஏலாது. அதனால்தான் நான் வில் டிரான்ஸ்ஸர்க்கும் கோல் பண்ணுவது இல்லை.’

‘நேர காலத்துக்கு வரத் தெரியாத இவனோடு என்னென்னு காலம் தள்ளுறியோ?’ என வேகமாக வண்டியை உருட்டிக் கொண்டு நடந்தாள்.

சில்லென்ற குளிர் காற்று அவரது கிமோனாவை காற்றில் இழுத்து விளையாடியது. அவரால் வேகமாக நடக்க கூட முடியவில்லை. மன தைரியமும் வைராக்கியமும் தான் அவரை வழிநடத்தி செல்வதாக எனக்கு தெரிந்தது.

இந்த நாட்டில் எந்த துணையும் இன்றி தனித்து வாழ்வது எத்தனை கஷ்டம்.

அந்த அம்மாவைப் பார்க்க எனக்கு மிகுந்த கவலையாக இருந்தது.

எனக்கும் கார் வந்தது காரில் ஏறியதும் நடந்தவற்றை கணவரிடம் சொன்னேன்.

அந்த பஸ் தரிப்பிடத்தில் குளிரில் பஸ் வரும் வரை காத்திருந்தார் .

இவர் காரை நிறுத்த, அம்மா வாறிங்களா கொண்டு போய் விடுறன் என்றேன்.

‘ஐய்யோ புள்ள, சரியா

இப்ப குளிருது பஸ்சையும் காணல இப்பதான் இந்த பொடிகளிடம் சொல்லி கொண்டு இருந்தன். இப்படி ஒரு புள்ள கேட்டது நான் தான் மாட்டேன் என வந்து விட்டேன் எண்டு’.

அங்கு நின்ற இரு இளைஞர்கள் சிரித்து கொண்டே உங்களுக்கு நிறைய புண்ணியம் கிடைக்கும் என்று சொல்ல ‘தம்பி எனக்கு எங்க போனாலும் வினாயகர் உதவி செய்வார்’ என்று சொல்லி அம்மா சிரித்தார்.

அவரது வோக்கரையும் காரில் ஏற்றி அம்மாவையும் காரில் ஏற்றி சீட் பெல்ட் டையும் போட்டு ஏற்றிக் கொண்டு வந்தோம்.

தனியாகவா அம்மா இருக்குறிங்க.

ஓம் பிள்ள மகள் தூர இருக்குறவ, வந்து பாக்க மாட்டா. அரசாங்கத்துலயிருந்து ஒரு புள்ளய ஒழுங்கு செய்து தந்து இருக்கினம்.

வந்து சமைத்து தந்து விட்டு போவா ஆனா நான் ஆசையா கருவாட்டு குழம்பு, மீன் குழம்பு கேட்டா நாற்றம் அடிக்கும் என சமைத்து தர மாட்டா என துக்கத்துடன் சொன்னார்.

அந்த உயர்ந்த அப்பாட்டமன்ட் முன் அவரை இறக்கி கதவு வரை

வோக்கருடன் கொண்டு சென்று விட்டோம்.

‘தம்பி உன்னைப் பார்க்க மகராசன் போல இருக்கு நீ நல்லா இருக்கனும் என சொல்லி விட்டு என்னைப்பார்த்து சரி ராசாத்தி நான் வாரன் என சொல்லி கொண்டே வோக்கருடன் நகர்ந்தார்.

அவர் கோபப்பட்டதைக் கூட மறந்து போயிருந்தார்.

குளிர்கால உடைகளைக் கூட சரியாக அணியாது எந்த துணையும் இன்றி மருத்துவர்கள் இடம் கூட செல்ல தனிமையாய்... எத்தனை கொடுமை?

எத்தனை அம்மாக்களும் அப்பாக்களும் தனிமையுடன் இந்த நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அரசாங்கத்தின் உதவியும் இவர்களுக்கு இல்லா விட்டால் இவர்களது நிலை என்னவாகும்?

குளிரிலும் இதயம் கொதித்துக் கொண்டு இருந்தது.

வயோதிபர்களும், குழந்தைகளும் ஒரே மனநிலை உள்ளவர்கள் என எங்கோ படித்த ஞாபகம் வந்து போனது.

நக்கிப் பார்ப்பதற்கு ATA என்பது ஐஸ்கிரீம் அல்ல, கொடிய விசம்!

சதீஸ் செல்வராஜ்

அரசையொட்டிய அதிகார இருப்பு, சொத்துக்குவிப்பு, சட்டம் என்பனவெல்லாம் இருந்திராத ஒரு காலத்திலும் மனிதச் சமூகம் ஒன்றுமன்றாக வாழ்ந்திருக்கிறது. வழமை, மரபு என்ற கட்டுப்பாடுகளோடு அந்தக் காட்டுமிராண்டிச் சமூகத்தில் புராதன கம்ப்யூனிச முறை செல்வாக்கில் இருந்தது. அங்கு வஞ்சித்தல், சுரண்டுதல், அடிமைப்படுத்தல் அதன் மூலம் வயிறு வளர்த்தல் என்ற கலாச்சாரம் அங்கு இருந்திருக்கவில்லை. ஆனால், கட்டம் கட்டமாக இக்கலாச்சாரத்தின் சொகுசுகளை ருசிகண்ட சிறுகூட்டம் உழைக்கும் பெருங் கூட்டத்தை அடிமைப்படுத்த தொடங்கியது. அதன்வழி வர்க்கம் தோற்றம் பெற்றது. தமது ஆளும் வர்க்கத்தின் கொள்கைகளை நியாயப்படுத்திக் கொள்ளவும், பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் அரசு என்ற கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அதற்கேற்ப சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு காலத்துக்கு காலம் புதுப்பிக்கவும்பட்டது.

ஆனால், ஒவ்வொரு சமூக கட்டமைப்பும் நெருக்கடியின் உச்சத்தை கண்ட தருணங்களில் வர்க்கப் போராட்டங்கள் உக்கிரமடைந்து புரட்சிகரமான புதுப்புது கட்டமைப்புகளை நோக்கி நகர்ந்தன. ஆண்டான்-அடிமை கலாச்சாரம் வீழ்த்தப்பட்டு,

பண்ணையடிமை, நிலபிரப்புக்கள் முறையும், பின் அக்கட்டமைப்பு அழித்தொழிக்கப்பட்டு பாட்டாளிகள் முதலாளிகள் கட்டமைப்பும் புரட்சிகரமாக உருபெற்றன. தற்போது ஏகாதிபத்திய வடிவத்தை எட்டியிருக்கின்ற முதலாளித்துவ கட்டமைப்பு நெருக்கடியின் உச்சத்தை சந்தித்திருப்பதுடன், இக்கட்டமைப்பினால் ஒடுக்கப்படும் சாதாரண மக்களுடனான முரண்பாடும் உலகில் பல நாடுகளிலும் உக்கிரம் கண்டும் வருகிறது. அதிலும் விஷேடமாக மூன்றாம் உலக நாடுகள் எனப்படும் பெரும் மைய நாடுகளால் வேட்டையாடப்படுகின்ற பரிதி நாடுகளிலேயே இந்நிலைமை தீவிரம் கண்டிருக்கிறது. தவிர, மைய நாடுகளும் உலகில் பல முகாம்களாக பிளவுபட்டு பலப்பரீட்சையில் ஈடுபட்டிருப்பதுடன், அங்கும் நெருக்கடி உயர்ந்து கொண்டு வருகிறது. குறிப்பாக, அமெரிக்கா, ரஸ்யா, பிரான்ஸ், இந்தியா உள்ளிட்ட நாடுகளை சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

இவ்வாறு உலகம் முழுவதும் வர்க்க முரண்பாடுகளால் எழுகின்ற போராட்டங்கள் வர்க்கமற்ற கட்டமைப்பைநிறுவுவதையும் அல்லது அதற்குச் சார்பான கொள்கைகளை உயிர்த்தெழுப்புவதை தடுக்கும் முகமாகவும், தமது முகாம்களின்

நலன்கள் கருதியும் அரசு நவீனமயப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன், மக்களை ஆள்வதற்கான சட்டங்களும் இறுக்கப்பட்டுள்ளன. சில சந்தர்ப்பங்களில் சலுகைகள் என்ற ரீதியில் பம்மாத்து காட்டும் விதமாக ஆபத்துமிருந்த இச்சட்டங்களின் கோர முகங்கள் மூடி மறைக்கப்படுகின்றன. தற்போதைய இலங்கையின் நிலவரமும் இந்த வரைபிற்கிணங்கவே நகர்கின்றது. ஆளும் கூட்டம் ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் தமது சொகுசு ஜனநாயகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலங்காலமாக காய்நகர்த்தி வருகிறது. இது முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தின் போக்காக இருக்கிறது. தமது இருப்பு கேள்விக்குறிக்கு உள்ளாக்கப் படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் ஆளும் வர்க்கம் முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தையும் சுருக்கும் கொள்கைகளை கடைப்பிடித்து வருகின்றது. இதனால், சாதாரண மக்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதும் மீறப்படுவதும் சர்வசாதாரணமாக முன்னெடுக்கப் படுகிறது.

அதன்படியே, துன்பத்திற்குள்ளாகியிருக்கிற மக்களின் மத்தியில் இருந்து அரசாங்கத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பு எழும்போதிலெல்லாம் மிக நுணுக்கமாக சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு விடுகின்றன.

அவ்வாறான ஒரு சட்டமாகத்தான் பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் இருந்து வருகிறது. தற்போது அதிலும் கொடிய பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான சட்டம் என்ற பெயரில் புதுச்சட்டத்தை கொண்டுவர ரணில் ராஜபக்ஷ அரசாங்கம் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இனி இச்சட்டம் குறித்த அரசிலைப் பார்ப்போம்.

1977 ஆம் வருடம் இலங்கையில் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் ஜே. ஆர். ஜயவர்தனவின் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 6 இல் 5 பெரும்பான்மையைப் பெற்று (140 தொகுதிகள்) ஆட்சிக்கு வந்தது. அன்று மக்கள் மத்தியில் எதிர்ப்பினை சம்பாதித்திருந்த சிறிமாவோவின் தலைமையிலான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி நாடு முழுவதும் வெறும் 8 தொகுதிகளில் மாத்திரம் வென்று படுதோல்வியை சந்தித்தது. இத்தேர்தலில் தமிழர் விடுதலை கூட்டணி 18 தொகுதிகளில் வென்று எதிர்கட்சி அந்தஸ்தைப் பிடித்தது. வலதுசாரி அ.அமிர்தலிங்கம் எதிர்கட்சித் தலைவர் ஆனார். ஆனால், அதற்கு முன்பே 1976 மே 14 ஆம் திகதி 'தனித் தமிழீழம் அமைக்கப்பட வேண்டும்.' என்று தமிழர் விடுதலை கூட்டணியினால் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருந்தது.

இச்சமயத்தில் நாட்டில் சிறுபான்மை மக்களுக்கு எதிரான பேரினவாதமும் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு எதிரான சிறுபான்மையினரின் இனவாதமும் வளர்ந்திருந்தது. இது அதிகார வர்க்கத்தின் இருப்புக்கு (முதலாளித்துவ வர்க்க நலன் சார்ந்தோர்) பெரும் பாதுகாப்பை வழங்கியது. தவிர, இவ்வாறான பிரிவினைவாத செயற்பாடுகளும் கருத்தியலும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் வழிகாட்டலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு ஜே. ஆரினால் இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு எதிரான மக்களது எதிர்ப்பினை கட்டுப்படுத்தியது. நாசக்கார பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு

வழிசமைத்து கொடுத்தது. ஆனாலும், இலங்கையில் இப்பொருளாதாரக் கொள்கைக்கு எதிரான போராட்டமும் வலுபெற்றிருந்தது. ஜே.ஆர். நேரடியாகவே அமெரிக்க சார்பு கொள்கையை பின்பற்றியமையும் இந்துசமுத்திர பிராந்திய அரசியலின் கட்டுப்பாட்டை இந்தியா தம்வசம் வைத்துக்கொள்ள முயன்றதன் விளைவும் கூட அரசியல் நெருக்கடிகளை தோற்றுவித்தது. இவ்வாறான அரசியல் நெருக்கடிகள் பிரிவினைவாதத்தில் சங்கமித்தன.

1977 பொதுத் தேர்தலில் மாபெரும் வெற்றி கண்ட ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் கொண்டாட்டமே வன்முறையாக இருந்தது. அக்கட்சியின் காதையர்கள் உள்ளூர்களில் அதிகார வெறியில் திரிந்தனர். இவ்வாறான அரசியற் பின்னணியில் 1977 ஓகஸ்ட் 12 மற்றும் 13 ஆம் திகதிகளில் யாழ். புனித பற்றிக் கல்லூரி மைதானத்தில் இடம்பெற்ற கார்னிவெல் நிகழ்ச்சியில் பொலிசாரினால் வன்முறை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்போது பொதுமக்களில் நால்வர் கொல்லப்பட்டதுடன், 50 இற்கும் மேற்பட்டோர் காயமடைந்தனர். பின்னர் யாழ் தேவி புகையிரதத்தத்தில் சில சிங்கள இளைஞர்களால் திட்டமிட்டு தமிழர்களுக்கு எதிரான பிரச்சாரம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இதன் விளைவு முழு நாட்டிலும் தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறையை தோற்றுவித்தது.

இதில் பெரும்பாலும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மலையக மக்களும் கொழும்பு பகுதிகளில் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்ட தமிழர்களும் இருக்கிறார்கள். இதன்போது, ஜே.ஆரினால் அவசரகாலச் சட்டமும் ஊரடங்கும் அமுல்படுத்தப்படவில்லை. அவர் வன்முறைக்கு பூரண இடம் வழங்கியிருந்தார். சிங்களவர்களால் தமிழர்கள் தாக்கப்படும்போது அதற்கு எதிராக எவ்விதமான நடவடிக்கைகளையும் முன்னெடுக்க வேண்டாம் என இராணுவத்திற்கும், பொலிசுக்கும் கட்டளையிட்டிருந்தார். இதன்போது, ஜே.ஆர்.

'தமக்கு முன்னைய அரசாங்கம் போல் அவசரகால சட்டத்தின் கீழ் நாட்டை ஆள விருப்பமில்லை. மாறாக சாதாரண சட்டத்தின் கீழேயே நாட்டை ஆளப்போகிறேன்.' என்றார். ஆனால், இவ்வாறெல்லாம் கூத்துக்களை காண்பித்துவிட்டு 1979 அம் ஆண்டு ஜே.ஆர். ஜயவர்தன பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்தை கொண்டுவந்தார்.

இது முற்றிலுமாக ஜனநாயகத்தை குழிதோண்டிப் புதைக்கும் சட்டமாகும். இச்சட்டத்தின்படி, பாதுகாப்பு அமைச்சரின் (ஜனாதிபதி) கட்டளைக்கு இணங்க ஒருவரை கைது செய்து நீதிமன்றில் ஆஜர்படுத்தாமல் 90 நாட்கள் தடுத்து வைக்கும் அளவுக்கு படுமோசமான சர்வாதிகார போக்கை கொண்டிருந்தது.

இக்காலப்பகுதியில் நாட்டில் பணவீக்கம் அதிகரித்திருந்தது. மக்களது வாழ்க்கைச் செலவும் எகிறியிருந்தது. இதன் பின்னணியில் சம்பள உயர்வு போராட்டங்கள் பல வலுத்தன. 1980 ஜூலைமீயில் நாட்சம்பளத்தை 10 ரூபாவினால் அதிகரிக்குமாறு கோரிக்கையை முன்வைத்து அரச ஊழியர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். இவ்வாறு வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டவர்களில் 80,000 பேரை ஜே. ஆர்.ஜயவர்தன வேலையில் இருந்து நீக்கினார்.

முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தை சுருக்கி நிலைநிறுத்திக்கொண்ட புதிய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி தான் பெற்றுக்கொண்ட நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி முறையினாலும், தம் வர்க்க நலன் சார்ந்து செயற்படுகையில் எழுகின்ற சிக்கல்களுக்கு தீர்வு காணும் முகமாக அவ்வப்போது அமுல்படுத்தப்பட்ட நாசகார சட்டங்களாலும் மற்றும் அரச இயந்திரங்களின் மீதான சர்வாதிகார போக்குடைய ஆளுமையினாலும் இவ்வாறான மக்களுக்கு எதிரான செயற்பாடுகள் ஈவிரக்கமின்றி முன்னெடுக்கப்பட்டன.

அடுத்தப்படியாக அது 1981 மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தல் மோசடி என்ற கட்டத்தை அடைந்தது. தெற்கில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு சென்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின்

முக்கியஸ்தர்களான களுவாதேவகே சிறில் மெத்திவ், காமிணீ லொக்குகே, காமிணீ திசாநாயக்க, காமிணீ ஜயவிக்ரம பெரேரா ஆகியோரின் தலைமையிலான காதையர் கூட்டம் வாக்குகளை மோசடி செய்தது மட்டுமல்லாது, பெறுமதிமிக்க யாழ் நூலகத்தையும் தீக்கிரையாக்கிது. தமது அதிகாரத்தை யாழ் மாவட்டத்தில் நிலைநிறுத்த ஜே. ஆரின் அடியாட்கள் இவ்வாறு வெறியாட்டம் ஆடினர்.

அடுத்தப்படியாக ஜே.ஆர். ஆடிய பெரும் ஆட்டம்தான் பொதுத் தேர்தலை பிற்போட்டமை ஆகும். ஏற்கெனவே இருந்த 6இல் அதிகாரம் தன்னிடமிருந்து பறிபோய்விடும் என்றும், ஜனாதிபதித் தேர்தலின் போது ஜே.வி.பி. இன் ஸ்தாபகர் ரோஹண விஜேவீரவுக்கு இரண்டு இலட்சத்திற்கும் அதிகமாக வாக்குகள் கிடைத்திருந்ததால் பொதுத் தேர்தலில் இது செல்வாக்கு செலுத்தும் என்ற காரணத்தினாலும் ஜே.ஆரினால் பொதுத் தேர்தல் பிற்போடப்பட்டது. இன்று ரணில் விக்ரமசிங்க தேர்தலைப் பிற்போடுவதற்கான காரணமும் இதுவாகவே இருக்கிறது.

இவ்வாறு அன்று தேர்தலை பிற்போடுவதற்காக இலங்கை வரலாற்றில் முதற்தடவையாக இலங்கை மக்கள் தீர்ப்பு வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. இது விளக்கு குடம் விளையாட்டு என்றும் அறியப்படுகிறது. இதன் பிரதான நோக்கம் பாராளுமன்ற பதவிக்காலத்தை மேலும் ஆறு வருடங்களுக்கு நீட்டித்தல் ஆகும். இவ்வாறு முதலாளித்துவ ஜனநாயகம் படிப்படியாக சுருக்கப்பட்டது.

ஜே.ஆரின் வெற்றியை அறிந்துகொள்ள சில இடங்களில் இடைக்காலத் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. இதன்போது, இடம்பெற்ற ஜே.ஆரின் அதிகார வெறிப்பிடித்த சித்துவிளையாட்டு ஒன்றை கவனிப்பதும் அவசியமானது. 1982 இறுதியில் கம்பஹா, மஹர தேர்தல் தொகுதியில் தொகுதிவாரி இடைத்தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் சார்பில் கமலவர்ண ஜயக்கொடி போட்டியிட்டார். அவரை எதிர்த்து

கடந்த ஆண்டில் நாட்டில் நிலவிய பொருளாதார நெருக்கடி மக்கள் எழுச்சியை உருவாக்கியது. இதனால், அரசியல் நெருக்கடி உக்கிரமடைந்தது. இதன் விளைவாக ராஜபக்ஸாக்களின் அரசியற் பயணம் அஸ்மதன நிலையை எட்டியது. ஆனால், ரணில் விக்ரமசிங்கவினால் ராஜபக்ஸாக்கள் தண்டனையில் இருந்து மட்டுமல்ல நாட்டு மக்களிடமிருந்தும் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள். அதனால், மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட ரணில் மற்றும் ராஜபக்ஸாக்கள் மக்களை பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

விஜயகுமாரதுங்க போட்டியிட்டார். இத்தேர்தலில் விஜயகுமாரதுங்க அதிகபடியான வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தார்.

இதன்போது, ஜே.ஆர். ஜயவர்தன கமலவர்ண ஜயகொடி வெல்லும் வரைக்கும் மறுபடி மறுபடி வாக்குகளை எண்ணுங்கள் என்று கட்டளையிட்டிருந்தார். அதன்படி, நான்காவது கணக்கெடுப்பில் ஒரு வாக்கு வித்தியாசத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெற்றிபெற்றது.

1983 ஜூலை எதிரான தமிழர்களுக்கு ஒடுக்குமுறை ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் திட்டமிடலின்படி அரங்கேற்றப்பட்டது. மக்கள் விடுதலை முன்னணி உள்ளிட்ட கட்சிகள் தடைசெய்யப்பட்டன. பின்னர் இடதுசாரிகள் வேட்டையாடப்பட்டனர்.

பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்தின் கீழ் பலரும் கைது செய்யப்பட்டனர். அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்டிருந்த குட்டிமணி உள்ளிட்டோர் வெலிக்கடை சிறைச்சாலைக்குள்ளேயே கொடூரமான முறையில் கொலைசெய்யப்பட்டனர். 'இந்தப் பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டம் வடக்கை மட்டுமல்ல தெற்கையும் கொன்றுவிழங்கும்.' என்று

குட்டிமணி கைது செய்யப்பட்டிருந்த சமயம் எச்சரித்திருந்தார்.

அதன்படி, இந்தப் பாசிச சட்டம் கட்டம் கட்டமாக நரவேட்டையை முன்னெடுத்தது. தற்காலிகமாக கொண்டுவரப்பட்ட இச்சட்டம் நிலைநிறுத்தப்பட்டது. இது ஆட்சியாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு கவசமாக மாறியது. அதனால், அச்சட்டத்தை மீளப்பெறாது புதுப்புது சரத்துக்களை உள்ளடக்கி பலப்படுத்தி தொடர்ந்தும் உயிர்ப்புடன் ஆட்சியாளர்கள் இதை வைத்திருந்தார்கள். அதன்படியே, பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான சட்டம் என்று அதனை புதிய வகையில் கொடிய அடக்குமுறைச் சட்டமாக கொண்டுவர ரணில் விக்ரமசிங்க முனைகிறார்.

கடந்த ஆண்டில் நாட்டில் நிலவிய பொருளாதார நெருக்கடி மக்கள் எழுச்சியை உருவாக்கியது. இதனால், அரசியல் நெருக்கடி உக்கிரமடைந்தது. இதன் விளைவாக ராஜபக்ஸாக்களின் அரசியற் பயணம் அஸ்மதன நிலையை எட்டியது. ஆனால், ரணில் விக்ரமசிங்கவினால் ராஜபக்ஸாக்கள் தண்டனையில் இருந்து மட்டுமல்ல நாட்டு மக்களிடமிருந்தும் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள். அதனால், மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட ரணில் மற்றும் ராஜபக்ஸாக்கள் மக்களை பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். விலைவாசி, கட்டணங்கள் அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளன. பல சலுகைகள் துண்டிக்கப்பட்டுள்ளன. EPF, ETF இலும் கைவைக்கின்றனர். அதுமட்டுமல்லாது மக்கள் ஆதனங்கள் பலவற்றை தனியாருக்கு விற்பதற்கும் குத்தகைக்கு விடுவதற்கும் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கின்றனர். இவற்றிற்கெதிரான தொழிற்சங்கத்தினர் உள்ளிட்டோரின் போராட்டங்களை ஒடுக்க அரசு இயந்திரங்களை தீவிரமாக ஈடுபடுத்துகின்றனர். இதுவும் போதாது என்று தேர்தலை பிற்போடுவதுமட்டுமல்லாது தமது பாராளுமன்ற அதிகாரத்தை கொண்டு புதிய பயங்கரவாத சட்டத்தினை கொண்டுவர முயல்கின்றனர்.

இந்தப் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான சட்டமென்பது அடிப்படையிலேயே ஜனநாயகத்திற்கும் மக்கள் உரிமைகளுக்கும் எதிரானது. கடந்த 40 வருடங்களுக்கு மேலாக இலங்கையில் அமுலில் இருக்கும் 1979 ஆம் ஆண்டு 48 ஆம் இலக்க பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்திற்கு எதிராக தேசிய ரீதியாகவும் சர்வதேச ரீதியாகவும் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டதை அடுத்து பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரானது என்று 2023 மார்ச் 17 ஆம் திகதி சட்டமூலம் முன்வைக்கப்பட்டது.

சிவில் அமைப்பினர், மனித உரிமைகள் செயற்பாட்டாளர்கள் மற்றும் ஊடகவியலாளர்களுக்கு இந்த சட்டம் பாரிய அச்சுறுத்தலாக அமையும். நாட்டில் யுத்தம் என்றவொன்று தற்போது இல்லை. இருப்பினும் கடுமையான விடயங்களை உள்ளடக்கிய வகையில் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு சட்டத்தை கொண்டு வர அரசாங்கம் விசேட கவனம் செலுத்தியுள்ளது. சாதாரண தண்டனை சட்டகோவையின் பிரகாரம் தண்டனை வழங்க கூடிய குற்றங்களை கூட இந்த சட்டத்தில் பயங்கரவாத செயற்பாடாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசாங்கத்திற்கு எதிராக எழும் மக்கள் போராட்டத்தை முடக்குவதற்காக பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்தை உருவாக்க அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தியுள்ளது. அதனை விடுத்து பயங்கரவாத செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான நோக்கம் எதுவும் கிடையாது. இந்த சட்டம் பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரானதல்ல, ஜனநாயகத்திற்கு எதிரானது. நடைமுறையில் உள்ள பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டத்தைக் காட்டிலும் புதிய சட்டமூலம் பாரதூரமானது. 'பயங்கரவாதம்' என்ற சொற்பதத்திற்கு நீண்ட வரைவிலக்கணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் அந்த வரைவிலக்கணம் ஒன்றுக்கொண்டு முரண்பட்டதாக உள்ளது.

வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்டுள்ள உத்தேச பயங்கரவாத எதிர்ப்புச் சட்டமூலத்தின் 3(2) உறுப்புரையில் பொது சொத்துக்களுக்கு சேதம்

விளைவித்தல், சட்டவிரோதமான முறையில் ஒன்று கூடல், தனிப்பட்ட கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தல் மற்றும் குழுக்களில் இணைதல் என 13 விடயங்கள் பயங்கரவாத செயற்பாடாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அதாவது, மக்களை நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பயங்கரவாதக் குற்றத்தை செய்வதில் ஈடுபடுத்துதல், தூண்டுதல் அல்லது ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் கருத்து வெளியிடுதலும் குற்றம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தவிர, எந்தவொரு அத்தியாவசிய சேவை அல்லது விநியோகம் அல்லது ஏதேனும் முக்கியமான உட்கட்டமைப்பு வசதி அல்லது அது தொடர்பான போக்குவரத்து வசதிகளை சீர்குலைப்பது பயங்கரவாத குற்றம் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்பட்டால், 20 ஆண்டுகள் கடுழிய சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட முடியும் என்பதுடன், அதிகபட்சமாக ஒரு மில்லியன் ரூபா அபராதம் விதிக்கப்பட்டு, குறித்த தரப்பினரது சொத்துகளை அரசுடைமை ஆக்கவும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இந்த விடயங்கள் சிறந்தது தானே என ஒரு தரப்பினர் குறிப்பிட முடியும். நடைமுறையில் உள்ள தண்டனை சட்டக்கோவையின் பிரகாரம் இவ்விடயங்களுக்கு தண்டனை வழங்க முடியும். பயங்கரவாத செயற்பாடாக அடையாளப்படுத்த வேண்டிய தேவை இல்லை. வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்டுள்ள பயங்கரவாத எதிர்ப்பு சட்டமூலம் கடந்த

காலங்களில் சட்டமாக்கப் பட்டிருந்தால் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட அனைவரும் பயங்கரவாதிகளாக சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். ஆகவே பயங்கரவாத எதிர்ப்பு தடைச்சட்டம் என்பது விசம் கலந்த ஜஸ்கிரீம் ஆகும். தவிர, இப்புதிய சட்டத்தில் பயங்கரவாதி என்பவர் யார் என்பது தெளிவாக குறிப்பிடப்படவில்லை. அரசாங்கத்திற்கு எதிரான போக்குடையவர்கள் மீது தான்தோன்றித்தனமாக விரல்சுட்டும் மரூப்பல் போக்குடையதாய் இச்சட்டம் இருக்கிறது.

அச்ச ஊடகம், இணையம், இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் மற்றும் ஏனைய பொது விளம்பரங்களும் இந்த சட்டத்திற்குள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. அரசாங்கத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து முகப்புத்தகத்தில் கருத்துக்கள் பதிவிடுவதும் பயங்கரவாத செயற்பாடாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய குற்றத்திற்காக, 15 ஆண்டுகள் கடுழிய சிறைத் தண்டனை, அதிகபட்சமாக ஒரு மில்லியன் ரூபா அபராதம் மற்றும் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் சொத்துகளை அரசுடைமை யாக்குவதற்கான நடவடிக்கை தொடர்பிலும் குறித்த சட்டமூலத்தின் சரத்துக்களில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

உத்தேச சட்டமூலத்திற்கமைய, பிடியாணை இன்றி ஒருவரை கைது செய்வதற்கான சந்தர்ப்பம் காணப்படுவதுடன், பிரதி பொலிஸ்மா அதிபரின் உத்தரவினை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டு, மூன்று மாத காலம்வரை தடுப்புக் காவலில் வைக்கவும் முடியும் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆக, ஜனநாயகத்திற்கு எதிரான இச்சட்டத்தை ஏற்பதா இல்லையா என்பதை நாட்டு மக்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். மனிதத்தை கொன்றுப் புதைக்க துடிக்கின்ற இச்சட்டமூலத்தை அரசாங்கம் சுருட்டிக்கொள்ளும்படி தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மகத்தான இந்த மே மாதத்திலே வலியுறுத்துவோம்.

அரசாங்கத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து முகப்புத்தகத்தில் கருத்துக்கள் பதிவிடுவதும் பயங்கரவாத செயற்பாடாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

Read the fine print!

எங்களுக்கு எழுதுங்கள்!

நீங்கள் இலக்கிய மேதகுக்களாக இருந்தாலும்.

பயப்படாமல் எழுதுங்கள்.

உங்களுக்கு எழுதுவதற்கு தளங்கள் இல்லாமல் இல்லை. சுஜாதா சொன்ன மாதிரி, உங்கள் லாண்டரி லிஸ்டைக்கூடப் பிரசுரிக்க, வெகுசனச் சஞ்சிகைகள் மட்டுமன்றி, இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் காத்திருக்கின்றன.

முழு நேர எழுத்துக் குமாஸ்தாக்களாக ஒரே நேரத்தில் நாலைந்து சஞ்சிகைகளில் எழுதிப் பிரசுரமாகக் கூடிய அளவில் பெரும் வசதியோடு கூட இருக்கிறீர்கள்.

நாங்களோ ஒரு சஞ்சிகைக்கு எழுதி அனுப்பி, மேதகுக்களைப் பகைக்க வேண்டி வரும் என்ற பயத்தில் அவர்கள் பிரசுரிக்காததால், நாங்களே சஞ்சிகை தொடங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளானவர்கள்.

எங்களை விடுங்கள்.

எழுதா விட்டாலும், நேர்காணல் கண்டு உங்கள் சிந்தனைச் சுரங்கத்தைத் தோண்டி எடுக்க வரிசையில் வேறு நிற்கிறார்கள்.

போதாதற்கு பேஸ்புக்கில் அடுத்த யுகப் புரட்சியைத் தலைமை தாங்கி நடத்தக் கூடிய வசதிகளும் இருக்கின்றன. அதற்கு உங்கள் பதிவுகளுக்கு 'செம்' போடுகிறவர்களே போதும்.

இதில் உங்களுடைய பின்நவீனத்துவக் கவிதைகள், மாக்ஸிஸ ஆலாபனைகள், குவாதமாலாவில் பெண்ணியப் பிறழ்வு இலக்கியம் பற்றி கோர்கே எஸ்கோபார் எழுதிய விமர்சனம் பற்றி உங்கள் விமர்சனம்...

(ஓகே, அது ஜோர்ஜ் எஸ்கோபார் என்ற, பாப்லோ எஸ்கோபார் என்ற போதைப் பொருட் கடத்தல்காரனினது பாதிப் பெயரைத் திருடிய கற்பனைப்

பெயர்!)

இதையெல்லாம் நீங்கள் எங்களுக்கு எழுதி அனுப்ப வேண்டியதில்லை. அதில் எங்களுக்கு ஆர்வமும் இல்லை.

உங்களுடைய களமும் தளமும் வேறு. லாண்டரி லிஸ்டோடு அவற்றையும் அங்கே அனுப்புகள். விருதுகள் கட்டாயம் கிடைக்கும். சன்மானம் சில நேரம் கிடைக்கலாம்.

ஆனால், உங்களைப் பற்றி அபத்தத்தில் ஏதோ எல்லாம் எழுதுகிறோம்.

அதிலும் சீசாரின் மனைவி மாதிரி, விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்ட உங்களைப் பற்றி எழுதுகிறோம்.

அதை அவதூறு, கேவலமான எழுத்து என்றெல்லாம் நீங்கள் வகைப்படுத்துவதில் எங்களுக்குப் பிரச்சனை இல்லை. ஏனெனில் you have vested interest in it.

அப்படி, இதில் சம்பந்தம் இல்லாத எங்கள் வாசகர்கள் சொன்னால் தான் எங்களுக்கு அது பிரச்சனையானதாக இருக்கும். எங்கள் மீது தவறு இருக்குமோ என்று நாங்கள் யோசிக்க வேண்டி இருக்கும். உண்மையாகவே நாங்கள் செய்வது அவதூறு தானா என்ற சந்தேகம் எழும்.

நாங்கள் சொல்வது எதையும் எங்கள் வெறும் அபிப்பிராயம்மட்டுமே என்று நாங்கள் சொல்வதில்லை. ஏன் அந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்கிறோம் என்பதற்கான நியாயங்களையும் சொல்லிக் கொண்டு தான் இருக்கிறோம். அப்படி நாங்கள் சொல்லாவிட்டால், நீங்கள் தயங்காமல் ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் என்றும் கேட்கலாம். சில நேரம் நாங்கள் நியாயப்படுத்திய விதம் போதாததாகவும் இருக்கலாம்.

எது எங்களுக்குப் பிரச்சனையாக இருக்கிறது?

நீங்கள் எழுதுவதோடு மட்டும் நின்றிருந்தால், நாங்களும்

எங்களுக்கு எழுதுங்கள்!

நீங்கள் இலக்கிய மேதகுக்களாக இருந்தாலும்.

வாசிப்பதோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொண்டிருப்போம்.

ஆனால் உங்கள் ஆளுமைகளை எங்கள் சமூகத்திற்குள் திணிக்கிறீர்கள். உங்கள் கருத்துக்களைத் திணிக்கிறீர்கள்.

உங்கள் கருத்துக்களைத் திணிப்பதால், உங்கள் சமூக உணர்வு பற்றி எங்களுக்குக் கேள்வி வருகிறது.

உங்களுடைய ஆளுமைகளைத் திணிப்பதால், உங்கள் வாழ்வுக்கும் படைப்புக்குமான முரண்பாடு பற்றிக் கேள்வி வருகிறது.

சாதாரண சமூகத்திலிருந்து உங்களை மேலானவர்களாகக் கருதுவதால் எங்களுக்கு ஆட்சேபனை வருகிறது.

'காமன்மேன் பற்றிய உங்கள் இழிவான கருத்துகளால் எங்களுக்குக் கோபம் வருகிறது.

கேட்பதற்கு யாருமில்லை என்ற நினைப்பில் பொய்களை அடிச்சும் அவிழ்த்தும் விட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, பத்திக் கொண்டு வருகிறது.

நீங்கள் படைப்பது தான் இலக்கியம் என்று அளவுகோல்களுடன் வரும்போது, அதே அளவுகோல்களைப் பறித்து சொருக்கக்கூடாத இடங்களுக்குள் சொருகத் தோன்றுகிறது.

உங்களுக்கான சலுகைகளை நீங்கள் உரிமைகளாக்குவதற்கான நியாயப்படுத்தல்களோடு வரும் போது, சமூகம் பற்றிய அக்கறை இல்லாத உங்களுக்கு சமூகம் எதற்காக அங்கீகாரத்தையும் சலுகைகளையும் தர வேண்டும் என்ற கேள்வி எங்களுக்கு வருகிறது. எங்களுக்காகத் தானே எழுதுகிறீர்கள்.

ஆகவே, எங்களுக்குக் கேட்பதற்கான உரிமை இருக்கத் தானே செய்யும்.

அல்லது வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும் என்பது

போல, 'எங்களைப் போன்ற இலக்கிய மேதகுக்களுக்கு மட்டும்' என்ற ஏ சேர்ட்டிபிக்கேட்டுடன் உங்கள் வெளியீடுகளை நீங்கள் வெளியிட வேண்டும்.

எது அவதூறாக இருக்கும்? உங்களின் இமாலய வளர்ச்சி பற்றி நாங்கள் பொறாமைப்பட்டிருந்தாலோ, எங்களது இருப்புக்கு நீங்கள் அச்சுறுத்தலாக இருப்பீர்கள் என்று பயப்பட்டிருந்தாலோ, அது அவதூறாகத் தான் இருக்கும்.

இதில் உங்களில் பலர் துறைசார் நிபுணர்கள். அதை கச்சிதமாகவே செய்து வருகிறீர்கள்.

நீங்கள் படைப்பதற்கும், அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லையே என்று புலம்புவதற்கும், உங்களை நீங்களே புகழ்ந்து கொள்வதற்கும் செலவிடும் நேரத்தை விட, மிஞ்சிய நேரம் முழுவதும் செய்வது இதைத் தான்.

அல்லது, உங்களோடு விவாதத்திற்கு வந்து தோற்கும்போது, மானத்தைக் காப்பாற்ற பொய்களை தெரிந்து கொண்டே சொன்னால், அது அவதூறு.

இதில் இருநூறு புத்தகம் கூட விற்பதில்லையே என்று புலம்புகிற உங்களைப் பார்த்து, இலவச சஞ்சிகை விடும் நாங்கள் பொறாமைப்படவோ, இருப்புக்கு அச்சுறுத்தல் என்று பயப்படவோ முடியுமா?

ஆனால், ஒரு சமூகம் உண்மைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கான உரிமை அதற்கு இருக்கிறது.

நல்லவர்களின் மௌனம் தான் அயோக்கியர்கள் இந்த சமூகத்தில் எழுச்சி கொள்ள விடுகிறது.

எவரும் உண்மைக்கான முழு உரிமையும் பெற்ற ஏஜண்டுகள் இல்லை.

நாங்கள் உட்பட!

உண்மையை மனம் திறந்த விவாதங்கள் மூலம் தான் அடைய முடியும்.

அதற்காகத் தானே எழுதுங்கள் என்று கேட்கிறோம்.

உங்களுடைய அறத்திலும் நிலைப்பாடுகளிலும் உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்தால், அதை

நியாயப்படுத்துவதற்கு உங்களுக்கு எந்தப் பயமும் இருக்காது.

எங்களை நீங்கள் வாசிப்பதில்லை, வாசித்த யாராவது சொல்லித் தான் உங்களுக்குத் தெரிகிறது என்பதும் நீங்கள் சொல்லித் தான் எங்களுக்குத் தெரியும்.

ஆனால், உலக இலக்கியம் எல்லாம் உங்கள் விரல் நுனிக்குள் இருக்கிறது.

கழியறைக்குள் வைத்து கைபேசியில் வாசிக்கக் கூடிய வசதியோடு தான் அபத்தம் வெளிவருகிறது.

அந்த ராத்திரிகளுக்கு எல்லாம் சாட்சிகள் இல்லைத்தான்.

ஆனால் உங்கள் உட்பெட்டி அபத்தங்களுக்கு அநியாயமாக சாட்சிகளையும் தடயங்களையும் விட்டுச் செல்கிறீர்களே!?

கொஞ்சம் கவனமாக இருக்கக் கூடாதா?

அது கிடக்கட்டும்.

எங்களைப் பற்றிய அவதூறுகளுக்கு நாங்கள் பதில் அளிக்க மாட்டோம் என்று நீங்கள் விரதம் பிடிப்பது பற்றி எங்களுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.

அதையும் விட, உவங்களுக்குப் பதில் எழுதி உவங்களைப் பெரிய ஆக்களாக்கக் கூடாது என்ற பெருந்தன்மை உங்களுக்கு இருப்பது நாங்கள் அறியாததும் அல்ல.

நாங்கள் எழுதுவதும் உங்களுக்காக அல்ல என்பது உங்களுக்குச் சில நேரம் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

உங்களைப் பெரிய மேதகுக்கள் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் தான் எங்களுக்கு வாசகர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்.

நீங்கள் அல்ல!

அவர்களுக்கு உங்களைப் பற்றிய உண்மைகள், உங்கள் உண்மை முகங்கள் தெரிய வேண்டும் என்பது சமூக அக்கறை கொண்ட அங்கத்தினராக எங்களுக்கு உள்ளது.

நீங்கள் பதில் அளிக்க வேண்டிய அளவுக்கு நாங்கள் ஒன்றும் முக்கியமானவர்கள் அல்ல என்று நீங்கள் நினைப்பதும் எங்களுக்குப்

பிரச்சனையானதாகவும் இல்லை.

இருநூறு பிரதிகளை விற்று விட்டே பெரிய நினைப்போடு திரிகிற உங்களோடு, வெறும் ஓசிச் சஞ்சிகை விடும் நாங்கள் போட்டிக்கு வர முடியுமா?

நீங்கள் எழுதுகின்றவற்றை வாசிக்கிற அதே ஆட்களுக்கு நீங்கள் உண்மையையோ, உங்கள் தரப்பு நியாயத்தையோ, சொல்ல வேண்டிய கடப்பாடு உங்களுக்கு இல்லை என்று நினைக்கிறீர்களா?

அல்லாவிட்டால், எங்கள் அவதூறை நார் நாராய் கிழிக்க வேண்டும் என்ற அறச்சீற்றம் உங்களுக்குத் தோன்றுவதில்லையா?

எங்களைப் போன்ற முன்பின் தெரியாத ஒருவர் எழுதி அனுப்பும் உங்கள் படைப்புகள் பற்றிய பாராட்டுக்களை பெருமையோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் உங்களுக்கு, உங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களுக்குப் பதில் அளிக்க முடியாமல் இருக்கிறது என்றால், அது உங்கள் தன்னம்பிக்கையினததைத் தான் காட்டுகிறது.

உள்ளூர்க்க வர விட்டு அடிப்பம் என்றெல்லாம் பயப்படத் தேவையில்லை.

வெள்ளைக் கொடியோடு சரணடைகிறவர்களை, மண்டையில் போடுகிற பழக்கம் எல்லாம் எம்மிடம் கிடையாது.

அது புலிச்சிந்தனை!

அது புலிகளுக்கு மட்டுமானதாக முடிந்ததில்லை என்பது தான் பெரும் முரண் நகை.

கருத்துக்களை சொல்வதற்கு மட்டுமல்ல, அந்தக் கருத்துக்கள் பற்றிக் கேள்விகள் எழும்போது, அதை நியாயப்படுத்துவதற்கும், தங்கள் கருத்துக்கள் தவறு என்று உணரும் பட்சத்தில் 'ஆமா, சொதப்பிட்டேன்தான்!' என்று தவறை ஒத்துக் கொண்டு நிலைப்பாட்டை மாற்றிக் கொள்ளவும் துணிச்சல் வேண்டும்.

அந்தத் துணிச்சல் இல்லாதவர்கள் கருத்துச் சொல்லக் கூடாது என்பதை, மண்டையில் போட்டவர்கள் காலத்திலிருந்து, அவர்கள் மண்டையில் போடப்பட்ட காலம் வரை சொல்லிக் கொண்டு தான் இருக்கிறோம்.

எனவே, எங்களுக்கு எழுதுங்கள், பயப்படாமல்!

மட்டக்களப்புத் தமிழகம் என்னும் நாமம்:

வரலாற்று தேடல்கள் 5

எம்.ஆர்.ஸ்டாலின்

Facebook: M R Stalin Gnanam

மட்டக்களப்பு என்னும் தனிராச்சியம் மட்டக்களப்பு தமிழகத்தின் வரலாற்றெழுதலில் வித்துவான் கமலநாதன் இ கமலா கமலநாதன் ஆகியோர் எழுதிய 'மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம்' என்னும் நூல் முக்கியமானதொன்றாகும். இந்நூலானது 'மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம்' என்னும் தலைப்பிலமைந்த எட்டுப்பிரதிகளின் பொழிப்புரையாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலினை முன்வைத்து இத்தொடரில் காலனித்துவ ஆட்சியின் தொடக்க காலமான 1505 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தது வரையான மட்டக்களப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாற்றுத் தகவல்களை அலச முனைவோம்.

1505 ல் முதன் முதல் போத்துக்கீசர் இலங்கையில் காலடி எடுத்து வைத்த போது மட்டக்களப்பு கண்டி இராச்சியத்தின் அங்கமாக காணப்பட்டது. இருந்தபோதிலும் உள்ளக சுயாதிபத்தியம் மிக்க வன்னிமைகளை அது கொண்டிருந்தது.

போத்துக்கீச பிரான்சில்கள் பாதிரிமார்க் எழுதிய கடித்தொகுப்புகளில் உள்ள கடிதங்கள் இவை பற்றி விபரிக்கின்றன. 1539ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1542ஆம் ஆண்டுவரையான காலப்பகுதியில்

பாதிரியாரான 'சைமாவே கொயம்பரா' என்பவரால் எழுதப்பட்ட கடிதங்களில் இத்தகவல்கள் அடங்கியுள்ளன.

அதாவது 'மட்டக்களப்பு ஒரு தனிராச்சியமாக இருந்ததாகவும் அவ்விராச்சியத்தின் மன்னனை தான் நேரில் சென்று கண்டதாகவும்' அவர் குறிப்பிடுகின்றார். மேற்படி தகவல்கள் 'மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம்' என்னும் நூலுக்கு த. சிவராம் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மேலும் பல சுவாரசியமான தகவல்களை சிவராம் அதில் குறிப்பிடுகின்றார்.

மட்டக்களப்பு மன்ன னானவன் அந்தப் பாதிரியாருடாக போத்துக்கீச மன்னனுக்கு ஒரு செய்தியனுப்பியதாகவும் அச்செய்தியில் 'மட்டக்களப்பை கோட்டை மன்னனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள பிரங்கிகள் முதலியவற்றைக் கேட்டு கொண்டதோடு அதற்குப் பதிலாக கப்பல் கட்டுவதற்கான மரங்கள் போன்றவற்றைத் தருவதாகவும்' சொல்லியிருந்ததாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்த செய்தியை தெரிவித்த மட்டக்களப்பு மன்னனின் கடிதத்தின் பிரதியொன்றும் அப்பாதிரியாரின் கடிதத் தொகுப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

அதேவேளை 1582:

1597 வரையான காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட போத்துக்கேயரின் நிர்வாக ஆவணத் தொகுப்பு ஒன்று டிக்கிரி அபயசிங்க அவர்களால் 'இலங்கையில் போத்துக்கீச படையினர்' என்னும் தலைப்பில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அந் நூலிலும் மட்டக்களப்பு மன்னன் பற்றிய தகவல்கள் அடங்கியுள்ளன என்றும் 1582ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு மன்னனிடமிருந்து போத்துக்கீசர்கள் முந்நூறு அவணம் (3 மூடைகள் சமன் 1 அவணம்) நெல்லை திறையாகப் பெற்றமையையும் குறிப்பிடுகின்றது. மேற்படி ஆவணங்களில் குறிப்பிடப்படும் மன்னன் பெயர் எதிர்மன்னசிங்கனாக இருக்க முடியும். ஏனெனில் 'எதிர்மன்னசிங்கன்' என்னும் மன்னனே நாற்பத்து நான்கு வருடங்கள் மட்டக்களப்பை அரசு புரிந்து தேகவியோகமாக மத்திய நாட்டுக்குக்கீழ் மட்டக்களப்பு இருந்தது. என்றும் 'அந்தக்காலத்தில் மத்திய நாட்டுக்கு அரசன் இராஜசிங்கன்'. என்றும் 'கலிபிறந்த அறுநூற்றி எண்பத்தைந்தாம் வருஷம் போத்துக்கீசர் மட்டக்களப்பை ஆதீனப்படுத்தி கோட்டைகட்ட அடி கோலினர்' எனவும் மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் கூறுகின்றது.

இத்தகைய காலனித்துவ நாடுகளின் சார்பில் நமது மண்ணில்

பணியாற்றிய அதிகாரிகளின் மூலப்பிரதிகளை நேரிடையாக ஆராய்கின்ற போது மட்டக்களப்பு தமிழகத்தின் அன்றைய அரசியல் நிலைமைகள் குறித்த பெரும்பாலான தகவல்களை பெற்றுக்கொள்ளமுடியும். அதனை மட்டக்களப்பு வரலாற்றுத் தேடல்களில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டியங்கும் ஆய்வு மாணவர்கள் எதிர்காலத்தில் சாத்தியமாக்க முன்வரவேண்டும்.

1597 ல் போத்துகீசர் மெதுமெதுவாக கோட்டை இராச்சியத்தைத் தமது முழுக் கட்டுபாட்டில் கொண்டு வந்தனர். அதனை தொடர்ந்து 1619 ல் யாழ்ப்பாண ராச்சியமும் போத்துகீசர் வசம் வீழ்ந்தது. ஆனால் கண்டி இராச்சியத்தின் பிரசைகள் மிகவும் தேசப்பற்று மிக்கவர்களாக இருந்தனர்.

அதேவேளை அப்பிரதேசம் இயற்கை அரண்களான மலை, காடு போன்றவற்றால் பாதுகாக்கப்பட்டதாகவும் இருந்தமையினால் அதன் சுதந்திரம் தொடர்ந்து நீடித்தது. ஆனாலும் கண்டி இராச்சியத்தின் கிழக்கு எல்லைகளான மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் கடற்கரையோரப்பகுதிகள் இவ்வித இயற்கையான பாதுகாப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே

66

கோட்டை இராச்சியப் பகுதியான இலங்கையின் தெற்கிலோ மேற்கிலோ ஆளுமை செலுத்தியதைப் போன்றோ யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆளுமை செலுத்தியதைப் போன்றோ கிழக்குக் கரைகளில் ஆளுமை செலுத்தும் அதிகாரத்தை போர்த்துக்கேயரால் பெற்று விட முடியவில்லை.

99

இவ்வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தி யாழ்ப்பாணத்திலே நிலை கொண்டிருந்த போத்துகீசர்கள் அடிக்கடி கிழக்குக்கரையோரங்களை நோக்கி தாக்குதல்களைத் தொடுத்த வண்ணம் இருந்தனர். கண்டி இராச்சியத்தின் மையப் பகுதிக்குள் நுழைவதற்கு முடியாவிடினும் கிழக்கு கரையோரங்களிலிருந்த துறைமுகங்களையாவது தம் வசப்படுத்தும் முயற்சியில் போத்துகேயர் இடையறாது ஈடுபட்டனர்.

இறுதியாக அத்தகைய தாக்குதல்கள் ஊடாக 1622 ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பு தமிழகத்தை அதாவது திருகோணமலை உட்பட்ட அனைத்து கிழக்கு கரையோரப் பகுதிகளை அதாவது எழுவான்கரை பிரதேசத்தை தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதில் போத்துக்கேயர்கள் வெற்றி கண்டனர். இக்காலப்பகுதியில்தான் திருக்கோவில் கிராமத்திலுள்ள கோவிலும் போத்துக்கீசரால் இடிக்கப் பட்டுள்ளது.

இவ்வேளையில்தான் மட்டக்களப்புப் படுவான்கரைக்கும் எழுவான்கரைக்கும் இடையே இருக்கும் புளியந்தீவினை போத்துக்கீசர் தமது பாதுகாப்பு அரணாக பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். தீவின் கிழக்குக் கரையோரமாக மெதுமெதுவாக ஒரு கோட்டையை

கட்டத்தொடங்கினர்.

எனினும் ஓரிரு வருடங்களுக்குள்ளாகவே போத்துக் கீசரின் அந்த வெற்றியை முறியடிக்க கண்டியரசன் தயாரானான். இதுபற்றி 'விமலதருமன் மலாய் வீரர்களை அழைத்து மட்டக்களப்பால் துரத்திவிட்டு காவல் வைத்து மத்திய நகரத்தின் கீழ் மட்டக்களப்பை இருத்தினன்' என்கின்றது இந்நூல்.

1626 ஆம் ஆண்டு இந்த மட்டக்களப்பு மீட்பு நடவடிக்கை நடைபெற்றிருக்கிறது.

இதற்கிடையில் ஒல்லாந்தரின் தரையிறக்கங்களும் இலங்கையைச் சுற்றியிருந்த கரையோரப்பகுதிகளில் இடம்பெறத் தொடங்கியது.

எனவே மட்டக்களப்பின் மீது தமது பிடையை விட்டுவிட போத்துக்கீசர்கள் விரும்பவில்லை. மீண்டும் 1639ல் கண்டியரசனுடன் ஒரு பேச்சுவார்த்தை நடாத்தியதன் படி கண்டி ராச்சியத்தின் கரையோர பிரதேசங்களில் போத்துகீசர் வியாபாரங்கள் செய்வதற்கு அனுமதியை வழங்கப்பட்டது.

எனினும் கோட்டை இராச்சியப் பகுதியான இலங்கையின் தெற்கிலோ மேற்கிலோ ஆளுமை செலுத்தியதைப் போன்றோ யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் ஆளுமை செலுத்தியதைப் போன்றோ கிழக்குக் கரைகளில் ஆளுமை செலுத்தும் அதிகாரத்தை போர்த்துக்கேயரால் பெற்று விட முடியவில்லை.

‘மட்டக்களப்பு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம்’

இலங்கையில் ஒல்லாந்தரின் கை ஒங்கத்தொடங்கிய வேளைகளில் போத்துக்கேயரின் அரணாக இந்த புளியந்தீவு கோட்டையை மீது 1639ல் ஒல்லாந்தர் தாக்குதல் தொடுத்தனர். அவ்வேளையில் போத்துக்கீசர் கோட்டை பெரும் அழிவுக்குள்ளானது. அதனைத் தொடர்ந்து கண்டியரசனைக் காண ஒல்லாந்தர்கள் ஒரு தூ துவனை அனுப்பி போத்துக்கீசரை கிழக்கு கரைகளில் இருந்து துரத்திவிட தாம் உதவிசெய்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்தனர். அதற்காக கண்டி மன்னன் இராஜசிங்கன் ஒல்லாந்தருடன் ‘மட்டக்களப்பு பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம்’ ஒன்றை செய்துள்ளான்.

அதனிமித்தம் ‘மட்டக்களப்பு நீக்கி மற்ற கரையோர நாட்டை பெற்றுக்கொள்’ என்றும் ‘போத்துக்கீசரோடு போர் செய்து முடியும் வரை செலவும் போர்வீரரும் தருவோம்’ என்றும் ‘ஒல்லாந்து வர்த்தகரே இலங்கை முழுவதும் வர்த்தகம் செய்ய வேண்டும்’ என்றும் ‘மறுதேச வர்த்தகர்கள் வர இடம்கொடுக்கப் படாது’ என்றும் கத்தோலிக்க குருமார் மட்டக்களப்பு, கண்டி, அனுராதபுரம் இவைகளில் இருக்கப்படாது’ என்றும்

அவ்வொப்பந்தம் செய்யப்பட்டதாக மட்டக்களப்பு பூர்வ சரித்திரம் கூறுகின்றது 1689 க்குப் பின்னரான காலத்தில் கோட்டை, யாழ்ப்பாண இராச்சியங்களை ஒல்லாந்தர் தமது முழுக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தனர்.

கண்டி மன்னனுடனான ஒப்பந்தம் ஊடாக மெதுவாக கிழக்கு

கரைகளில் கால் பதித்த ஒல்லாந்தர் கண்டியரசனுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்த விதி முறைமைகளுக்கு மாறாக போத்துக்கீசருடனும் ஒருவிதமான போர் தவிப்பு ஒப்பந்தத்தை செய்துகொண்டனர்.

அதனுடாக கிழக்கு கரையின் சிலப்பகுதிகளில் போத்துக்கேயரும் தொடர்ந்து வர்த்தகம் செய்ய அனுமதித்தனர். இதையறிந்த கண்டியரசன் ஒப்பந்த மீறலை கரணம் காட்டி ஒல்லாந்தருடன் போர் தொடுத்து ஒல்லாந்த அதிகாரியொருவனின் தலையை வெட்டி சாக்கிலிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஒல்லாந்த அரச பீடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான். அதன் பின்னர் தமது நேரடி பிரசன்னத்தை தவிர்த்து அதிகாரிகளை மீளப் பெற்ற ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பில் இருந்த முற்குக தலைவர்கள் இருவரை தெரிவு செய்து தமது பிரதிநிதிகளாக பயன்படுத்த விளைந்தனர்.

அதன்படி மட்டக்களப்புக்கு (அன்று மட்டக்களப்பு என அழைக்கப்பட்ட பிரதேசம் இன்றைய சம்மாந்துறையை அண்மித்ததாக இருந்துள்ளது) தெற்கேயுள்ள எருவில்பற்று, மண்முனைப்பற்று, கோறளைப்பற்று, போன்றவற்றுக்கு

அதனுடாக கிழக்கு கரையின் சிலப்பகுதிகளில் போத்துக்கேயரும் தொடர்ந்து வர்த்தகம் செய்ய அனுமதித்தனர். இதையறிந்த கண்டியரசன் ஒப்பந்த மீறலை கரணம் காட்டி ஒல்லாந்தருடன் போர் தொடுத்து ஒல்லாந்த அதிகாரியொருவனின் தலையை வெட்டி சாக்கிலிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஒல்லாந்த அரச பீடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

அதன் பின்னர் தமது நேரடி பிரசன்னத்தை தவிர்த்து அதிகாரிகளை மீளப் பெற்ற ஒல்லாந்தர் மட்டக்களப்பில் இருந்த முற்குக தலைவர்கள் இருவரை தெரிவு செய்து தமது பிரதிநிதிகளாக பயன்படுத்த விளைந்தனர்.

ஒருமுறை யாழ்பாணத் திலிருந்து ஒல்லாந்து அரசுக்கு திறை அறவீடு செய்வதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட இரு கணக்கப் பிள்ளைகளை மட்டக்களப்புப் போடிகள் இருவரும் இணைந்து கொல்லுவித்தனர்.

அந்தக்கொலையை யார் செய்தார்களா என்பதை ஒல்லாந்து அதிகாரிகளின் விசாரணையால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. அதன்பின்னர் மட்டக்களப்பையும் புளியந்தீவுக் கோட்டையையும் கைவிட்டு ஒல்லாந்தர் பின்வாங்கினர்

அறுமகுட்டி போடியையும் மட்டக்களப்புக்கு வடக்கேயுள்ள கரவாகுப்பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று, அக்கரைப்பற்று, பாணகைப்பற்று, உன்னரசுகிரி போன்ற பகுதிகளுக்கு கந்தப்போடியையும் தங்கள் பிரதிநிதிகளாய் நியமித்து கண்டடியரசனின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பினர்.

அதிலும் அறுமகுட்டி போடி காலிங்கா குடியென்பதால் அவனுக்கு சில விடயங்களில் முன்னுரிமையையும் அங்கீகரித்தனர். ஒல்லாந்தரின் ஏற்பாட்டின்படியே கண்டடியரசனின் ஒப்புதல்பெற்று வந்த அவர்களே நீண்டகாலத்துக்கு மட்டக்களப்பை நிர்வகித்துவந்தனர். இவ்வேளையில்தான் 1707ஆம் ஆண்டில் புளியந்தீவு கோட்டை இருந்த இடத்தினை ஒரு முழுமையான கோட்டை கொத்தளங்கள் அமைந்ததொரு பெரும் கோட்டையாக கட்டி முடித்துள்ளனர்.

எனினும் யாழ்பாணத்திலிருந்தே அவர்களின் ஆட்சி இடம்பெற்றுவந்தது.

ஒருமுறை யாழ்பாணத்திலிருந்து ஒல்லாந்து அரசுக்கு திறை அறவீடு செய்வதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட இரு கணக்கப் பிள்ளைகளை மட்டக்களப்புப் போடிகள் இருவரும் இணைந்து கொல்லுவித்தனர்.

அந்தக்கொலையை யார் செய்தார்களா என்பதை ஒல்லாந்து அதிகாரிகளின் விசாரணையால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. அதன்பின்னர் மட்டக்களப்பையும் புளியந்தீவுக் கோட்டையையும் கைவிட்டு ஒல்லாந்தர் பின்வாங்கினர்

இப்படியாக கண்டி இராச்சியமானது தனது கிழக்கு எல்லைகள் மீதான கட்டுப்பாடுகளை அவ்வப்போது விட்டுக்கொடுத்து வந்தாலும் அவற்றை முற்றாக இழந்துவிடவில்லை. குறிப்பாக போத்துக்கீசருக்குப் பின்னர் ஒல்லாந்தர் இலங்கையின் கோட்டையாழ்பாணம் போன்ற பகுதிகளில் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்தபோதும் கிழக்கு கரைகளில் சில இடங்களைக் கைப்பற்றிய பின்னரும் கூட கண்டி இராச்சியம் மிகப்பலமானதாகவே இருந்து வந்துள்ளது என்பதனை 1762 ல் சென்னைப்பட்டினத்தில் இருந்து கண்டி மன்னனை காணவந்த 'டையல்' எனும் தூதுவனது நாட்குறிப்புக்கள் உணர்த்துகின்றன. 'டையல்' மூதூருக்கு அண்மையிலுள்ள கொட்டியாரத் துறைமுகத்தில் இறங்கிய போது கண்டி மன்னனின் அதிகாரிகள் அவரை வரவேற்று திருகோணமலை பொலநறுவை மாத்தளை வழியாக மன்னனின் இராஜசபைக்கு அழைத்து சென்றிருக்கிறார்கள் என்பதையும் 'மூதூர் மாவட்டத்தில் 64 கிராமங்கள் உண்டு இவையனைத்தும் 3 கிராம தலைவர்களின் கீழ் இயங்கிவருகிறது. இத்தலைவர்கள் கண்டி நகரில் வதியும் (திலாவ) தளபதியின் கீழ் இயங்குகிறார்கள்.' என்பதையும் தெளிவாக எழுதியுள்ளான்.

இதனுடாக கண்டி இராச்சியத்தின் எல்லைகள் திருகோணமலையையும் தாண்டி விரிந்துக் கிடந்தமையை நாம் உணரமுடிகின்றது. அதேவேளை மட்டக்களப்பு பிரதேசம் முழுவதும் அதாவது

தெற்கு எல்லையிலுள்ள பாணம வரையிலும் சென்று வந்த 'ஜொகானஸ் பிராங்' என்னும் ஒல்லாந்து அதிகாரியொருவனின் சுற்றுப்பயணக்குறிப்பும் அக்காலத்தில் இருந்த ஆட்சியதிகாரங்கள் பற்றி விபரிக்கின்றது.

அதாவது போடிமார்களில் நிலபுல அதிகாரங்கள் மற்றும் மட்டக்களப்பில் இருந்த ஏழுவகை பற்றுகள் (வன்னிமைகள்) பற்றியும் பல தகவல்கள் காணப்படுகின்றது.

அன்றைய போத்துக்கீசர் ஒல்லாந்தர் காலகட்டங்களில் இன்று அமுலில் உள்ள அல்லது நாம் உபயோகத்தில் கொண்டிருக்கின்ற 'மாகாணம்' என்கின்ற முறையமைப்புகள் இருந்திருக்கவில்லை. அவ்வேளை இருந்ததெல்லாம் இராச்சியங்களே. இதில் கிழக்கு மாகாணம் என்று இன்று நாம் குறிப்பிடும் பகுதிகள் எல்லாம் கண்டிராச்சியத்துக்கு உட்பட்டே பற்றுஇவன்னிமை போன்ற பல அலகுகளாக இருந்துள்ளன என்பதை தெளிவுபெற நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

மட்டக்களப்பின் ஆயுதக்கிளர்ச்சி

ஆங்கிலேயரது நுழைவும் மெதுமெதுவாக இலங்கையின் கரையோரங்களில் ஆரம்பிக்கத் தொடங்கிய வேளையில் 1766ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இந்த புளியந்தீவுக் கோட்டையின் அதிகாரங்களை ஒல்லாந்தர் கண்டியரசனிடம் மீள ஒப்புக்கொடுக்கின்றனர். தொடர்ந்து வந்த காலங்களில் 1796ல் இலங்கையின்

66

1818ல் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக கண்டியில் ஏற்பட்ட 'ஊவா கலகம்' என்னும் கிளர்ச்சியானது ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சியமைப்பில் கூடிய கவனம் செலுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தியது. கண்டி பிரசைகளின் தேசிய உணர்வானது ஆங்கிலேயருக்கு அச்சமூட்டியது. எனவே எதிர்கால பாதுகாப்பினை உறுதிபடுத்தி கொள்வதற்காக கண்டி இராச்சியத்தை கூறு போடும் முயற்சியில் ஆங்கிலேயர் இறங்கினர்.

99

பல பகுதிகளை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றி விடுகின்றனர். இருந்த போதும் நீண்டகாலத்திற்கு கண்டி ராச்சியத்தை அவர்களால் இலகுவில் வீழ்த்திவிட முடியவில்லை. 1815 ஆம் ஆண்டில்தான் கண்டி இராச்சியத்தை அவர்களால் கைப்பற்ற முடிந்தது. அவ்வேளையில் இடம்பெற்ற தாக்குதல்களில் ஆங்கில அரசுக்கு எதிராக மட்டக்களப்பிலும் பெரும் ஆயுதக்கிளர்ச்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகவல்களை மட்டக்களப்பில் கல்கட்டர்களாக இருந்த 'ஜீவல்' மற்றும் 'சோவரஸ்' போன்றோரின் அறிக்கைகள் தெரிவிப்பதாக சிவராம் எழுதுகின்றார்.

இறுதியாக 1505ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் காலடியெடுத்துவைத்த போத்துக்கீசரிடமோ அவர்களைத் தொடர்ந்து இலங்கையை ஆண்ட ஒல்லாந்தரிடமோ வீழ்ந்துவிடாது சுமார் முந்நாறு ஆண்டுகள் தனது இறைமையைப் பாதுகாத்துவந்த கண்டியை ஒருவாறாக ஆங்கிலேயர் வீழ்த்தினார்கள்.

கண்டியைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர்கள் அங்கு அப்போதிருந்த நிர்வாக பிரிப்புகளினை அடிப்படையாகக்கொண்டே தமது ஆட்சியையும் தொடர்ந்தனர். அதாவது இருவித நிர்வாக அலகுகள் கண்டி இராசதானியில் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. தலைநகரோடு சேர்ந்திருந்த பகுதிகள் 9 'ரட்ட'களாவும் தூரதேசப் பிரதேசங்கள் 12 திசாவைகளாகவும் இருந்தன. கண்டியைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயரும் அத்தகைய நிலப்பரப்புகளின் மாற்றங்களின்றி தமது நிர்வாகத்தையும் தொடர்ந்தனர்.

ஆயினும்

1818ல்

ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக கண்டியில் ஏற்பட்ட 'ஊவா கலகம்' என்னும் கிளர்ச்சியானது ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சியமைப்பில் கூடிய கவனம் செலுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்தியது. கண்டி பிரசைகளின் தேசிய உணர்வானது ஆங்கிலேயருக்கு அச்சமூட்டியது. எனவே எதிர்கால பாதுகாப்பினை உறுதிபடுத்தி கொள்வதற்காக கண்டி இராச்சியத்தை கூறு போடும் முயற்சியில் ஆங்கிலேயர் இறங்கினர்.

மாகாணங்கள் உருவாக்கம் கண்டிராச்சியத்தின் தூரதேசப் பகுதிகளான (திசாவைகள்) அனுராதபுரத்தின் வடக்கேயிருந்த சில பகுதிகள் மற்றும் காளிதேசம் என்று அழைக்கப்பட்டு நீண்டதொரு வரலாற்று காலத்தில் வன்னிப்பெருநில தனியரசாய் திகழ்ந்த முல்லைத்தீவு போன்றவற்றையாழ்ப்பாண இராச்சிய த்துடன் இணைத்து வடமாகாணமாக உருவாக்கினர். கண்டிராச்சியத்தின் தீகவாவி அடங்கிய மட்டக்களப்பு திருகோணமலை பகுதிகளை ஒருங்கிணைத்து கிழக்கு மாகாணமாக பிரகடனம் செய்தனர். இவ்வாறாக மாகாணங்கள் என்னும் புதிய அலகுகள் உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு ஆங்கிலேயர் கண்டியின் ஒற்றுமையையும் பலத்தையும் சிதைக்க எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியின் பலனாகவே வடக்குகிழக்கு என்னும் இரு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களைக் கொண்டதாகவும் ஏனைய கண்டி இராச்சியத்தின் எஞ்சிய பகுதியை மத்தியமாகாணமென்றும் மேலும் மேல் மாகாணம்இ தென்மாகாணம் என்றும் சிங்கள மொழி பேசும் மூன்று மாகாணங்கள்

உருவாக்குவதற்கு வித்திட்டது. இதனடிப்படையில் இலங்கை முதன்முறையாக ஐந்து மாகாண அலகுகளாக பிரிக்கப்பட்டது.

கண்டி இராச்சியத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட கிழக்கு மாகாணத்தின் உருவாக்கம் இவ்வாறே நிகழ்ந்தது. பிரதேசங்களை கூறுபோட்டு வெவ்வேறு நிர்வாகங்களுக்குள் கொண்டு வந்த பின்னரும் கூட கண்டியை ஆங்கிலேயர்களால் நின்மதியாக ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை. ஆங்கிலேயர்கள் விதித்த புதிய புதிய வரிகளும் அமுலாக்கிய இராஜகாரிய வேலை முறைமையும் கண்டி இராச்சியத்தின் பிரசைகளை கோபமடையச் செய்தன. இதன்காரணமாக 1848 ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிரான மற்றுமொரு கலகம் இடம்பெற நேர்ந்தது.

அதன்பின்பே இன்னும் பலகூறுகளாக கண்டிப் பிரசைகளை (மத்தியமாகாணத்தை) சிதைக்கும் நோக்கில் மத்திய மாகாணத்தை சிறு சிறு பகுதிகளாக கூறு போட்டு ஊவாமாகாணம்இ சப்ரகமுக மாகாணம் என்பனவெல்லாம் உருவாக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் எதற்காக உருவாக்கப்பட்டன என்பதையும் கண்டி ராச்சிய பிரசைகளின் தேசிய உணர்வு குறித்து வெள்ளையர் கொண்டிருந்த அச்சம் போன்ற விபரங்களும் 1852 இங்கிலாந்து பாராளுமன்ற ஆவணத்தின் 26 ம் பிரிவில் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளன.

இப்படி காலனித்துவவாதிகளால் உருவாக்கப்பட்ட புதிய எல்லைகளும் 9 வகை மாகாணப்பிரிப்புகளுமான இலங்கையைத்தான் சுதந்திரமடைந்த 1948ம் ஆண்டு நாம் கையேற்று கொண்டோம்.

ஒரு டாட்பாணியின் வாக்குமூலம்!

பேரறிஞர் கல்லாநிதி கியூறியல் ஜி

தாயகத்தின் முதலாவது இதழை வெளியிடத் தயாரித்து அச்சிடுவித்து மறுநாள் காலை வியாபார நிலையங்களுக்கு விநியோகிப்போம் என்று வைத்து விட்டு மாலை வேலைக்கு போய் விட்டேன். நள்ளிரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு வேலை முடிந்து வருகின்றேன். நான் வசித்த கட்டடத்தில் வசித்த ஒருவரும் வேலை முடிந்து வரும் போது என்னோடு எலிவேட்டரில் ஏறிக் கொண்டார்.

‘அமிர்தலிங்கத்தைச் சுட்டுப் போட்டாங்களாம்’ எனக்கோ அதிர்ச்சி.

‘றோ தான் செய்திருக்கும் என்று வழமையான யாழ்ப்பாணி அரசியல் ஆய்வாளர்கள் போல போனஸ் அரசியல் ஆய்வும் செய்தார்.

முதன்முதல் பத்திரிகை வருகிறது.

‘சுடச் சுடச் செய்தி போட வேண்டாமா?’

மறுநாள் ஒரு லெட்டர்ஹெட் சைஸ் மஞ்சள் பேப்பரில், அமிர் கொலை செய்தியை போட்டோகொப்பி அடித்து இணைத்துத் தான் முதலாவது இதழ் வெளிவந்தது.

அந்தச் செய்தியின் கீழ் ‘வளர்த்த கடாக்களுக்கே பலிக்கடாவோ!? என்று செய்தி போட்டிருந்தேன்.

பிறகு பிரபல நடிகராக உலவும் கற்புக்கரசுக் கவிஞர்

இலக்கியச் சந்திப்பில் ‘தாயகம் ஒரு மஞ்சள் பத்திரிகை’ என்று சொன்னதற்கு அதுவும் காரணமாக இருக்கலாம்.

தாயகம் முதல் இதழை வெளியிட்டு வியாபார நிலையங்களில் விற்பனைக்கு வைத்து விட்டு, வீட்டே வந்து நிற்கிறேன். முதலாவது போன் வருகிறது. தேடகம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த செயற்பாட்டாளர்களில் ஒருவர் எனது ஏடு இட்டோர் இயலை வாசித்து, தாங்கள் என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகத் தெரிவித்திருந்தார்.

நான் வசித்த அதே கட்டடத் தொகுதிகளில் வசித்த அவர்கள் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தார்கள்.

தமிழன் அப்படித் தான்.

தூஷண

version இருக்கிறது.

printable மொழியில்

அதைப் பண்பாகச்

சொல்வதாயின்...

தமிழன் ‘அண்ணே!’

என்றால் ‘டேய்’ என்பான்.

‘டேய்!’ என்றால்,

‘அண்ணே!’ என்பான்.

தாங்கள் தாயகம் பிரதிகளை விற்க விரும்புவதாகக் கூறி என்னிடம் இருந்து பெற்றும் சென்றிருந்தார்கள்.

அது தமிழ் வந்தேறிகள் ஆரம்ப காலத்தில் அதிகளவில் வசித்த பிரதேசம். தமிழர் வியாபார நிலையமும் அங்கு இருந்தது.

அதன் பின்னால், தமிழ்க் கடைக்கு ஏதோ வாங்கப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். வழியில் ஒருவர் போவோர் வருவோரை தடுத்தாட் கொண்டு பத்திரிகை விற்பனைக் கொண்டிருந்தார்.

என்னையும் மறித்து, ‘அண்ணை, புதிசா தமிழ்ப் பேப்பர் வந்திருக்கு. வாங்குங்கோ’ என்றார்.

‘வேண்டாம்’ என்றேன்.

‘என்ன அண்ணை? நீங்கள் தமிழ் தானே? பிறகேன் அண்ணை, வாங்க மாட்டம் எண்டிறியள்?.

சிரித்துக் கொண்டே, ‘உது நான் விட்ட பேப்பர்!’

இரண்டாவது வாசக போன் வந்தது. நான் வசித்த கட்டடத்திற்கு அருகில் ஜாகை அமைத்து, புலிக்கு காசு சேர்த்த புலி வால் கூட்டம்.

மிரட்டும் தொனியில், ‘வளர்த்த கடாக்களுக்கு பலிக்கடாவோ!? எண்டால் என்ன? என்று விளக்கம் கேட்டார்கள்.

வழமையான ‘நீ கண்டனியோ? கேள்வி உட்பட.

இதுவரை காலமும் இலங்கையில் இருந்து வந்த

செய்தித் தாள்களில் செய்திகளை வெட்டி எடுத்து ஒட்டி தயாரித்த 'உலகத்தமிழர்' பத்திரிகையை வீடு வீடாக விற்று பணம் சேர்த்த கூட்டம்.

புலிக்கு இறைத்தது வாய்க்கால் வழியோடி வன்னிக்கும் ஆங்கே பொசிந்தது. அவர்களில் பலர் முழு நேர வேலைக்கு ஒருநாளும் சென்றதில்லை. சிலர் பெரும் சொத்துக்களுடன் தற்போது தொழில் அதிபர்களாகி விட்டார்கள்.

பத்திரிகையை வெட்டி ஒட்டி பிழைப்பு நடத்திய கூட்டத்திற்கு கணினியில் cut and paste செய்து, முன்பின் தெரியாத ஒருவன் துணிச்சலாகப் பத்திரிகையைக் கொண்டு வந்தது ஆச்சரியமாக இருந்திருக்கும்.

போன் அடித்து மிரட்டினால், நான் பயந்து விடுவேன் என்று நினைத்திருக்கக் கூடும்.

என்னை ஏதோ மற்ற இயக்கங்களைச் சேர்ந்த ஒருவனாகவே அவர்கள் நினைத்திருந்தார்கள்.

என்னோடு தர்க்கித்து முடியாமல் போனை வைத்து விட்டார்கள்.

'தம்பிக்கு இருட்டடி போடத் தான் இருக்கு' என்று நினைத்திருக்கக் கூடும்.

முழு நேர வேலையும் செய்து கொண்டு வார இதழ் வெளியிடுவது என்பது சாதாரண விடயம் இல்லை. இதனால், அச்சிட்டு வந்ததும் உடனடியாக வினியோகிக்க முடிவதும் இல்லை. வியாபார நிலையங்களில் வைக்க பிந்திப் போகும்.

வியாழக்கிழமை மாலை வெளிவரும் என்பதால், பெரும்பாலும் கடைகளில் காத்து நிற்பார்கள். அதிலும் எனது கியூறியஸ் ஜி கட்டுரைக்கான ஆர்வலர்கள் அதிகம்.

சில நேரங்களில் உதவி கிடைக்காவிட்டால், நான் தான் கொண்டு போய் கடைகளில் வைக்க வேண்டும். ரொறன்ரோ முழுவதும் ஒரே மாலையில் வைக்க முடியாவிட்டால், சில நேரங்களில் சனிக்கிழமைகளில் கூட வைக்க

மாத்தயா கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், ரொறன்ரோவில் தாயகத்தைத் தடை செய்ய மேலிடத்தில் இருந்து உத்தரவு வந்ததாகச் சொல்லி, வியாபார நிலையங்களில் எல்லாம் தடை உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். தடையையும் மீறி பல வியாபார நிலையங்கள் தொடர்ந்தும் பத்திரிகையை விற்றுக் கொண்டிருந்தன. காரணம், பத்திரிகை வாங்க வருகிறவர்களின் வியாபார விற்பனையை இழக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. சில கடைகளின் கண்ணாடிகள் உடைக்கப்பட்டன. கடைக்காரர்கள் போன் அடித்து மிரட்டப்பட்டார்கள். மிரட்டலையும் மீறி தாயகம் தொடர்ந்தும் வெளிவந்தது.

தடையையும் மீறி பல வியாபார நிலையங்கள் தொடர்ந்தும் பத்திரிகையை விற்றுக் கொண்டிருந்தன. காரணம், பத்திரிகை வாங்க வருகிறவர்களின் வியாபார விற்பனையை இழக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை.

சில கடைகளின் கண்ணாடிகள் உடைக்கப்பட்டன. கடைக்காரர்கள் போன் அடித்து மிரட்டப்பட்டார்கள்.

மிரட்டலையும் மீறி தாயகம் தொடர்ந்தும் வெளிவந்தது.

ஒரு நாள் இரவு நானும் தேடகம் நண்பர் ஒருவரும் அந்தப் பகுதியில் இருந்த தேடகம் நூலகத்திற்கு சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறோம். திடீரென்று பெரும் சத்தத்தோடு ஒரு கூட்டம் ஓடி வந்தது.

அந்தப் பகுதியில் உள்ள கடைகளில் தடையை அமுல் செய்ய வந்த இடத்தில் எங்களை யாரோ அடையாளம் காட்ட, எங்களை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பாவம் அவர்கள், ஏவலாட்கள். தாங்கள் புலிகள் என்ற நினைப்போடு திரிந்த வால்கள். அவர்களால் எங்களோடு தர்க்கரீதியாக விவாதிக்க முடியவில்லை.

போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்துகிறீர்கள் என்பதைத் தவிர வேறு எதையும் அவர்களால் சொல்ல முடியவில்லை. கருத்துச் சுதந்திரம் என்ற கருத்தை அவர்களால் விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியவில்லை.

கடைசியில் எங்களோடு பேச முடியாமல் தாங்களே வாபஸ் பெற்றார்கள்.

அதில் ஒருவர் 'மாத்தயாவிட்ட இருந்து ஓடர் வந்திருக்கிறது. தாயகத்தைத் தடை செய்யச் சொல்லி என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் தான் அந்தக் கும்பலுக்குத் தலைமை தாங்கி வந்தவர்.

அவருக்குப் பெயர் சங்கர்.

நேரிடும்.

ஒரு நாள் சனிக்கிழமை ஆகி விட்டது.

கடைக்கு அருகில் காரை நிறுத்தி விட்டு காத்திருந்தார்கள்.

என்னைக் கண்டதும், 'அண்ணை, ஒரு பேப்பர் தாருங்கோ!' என்றான் ஒரு இளைஞன்.

'நான் கடையில கொடுக்கிறேன். அங்கே வாங்குங்கோ!' என்றான்.

என் பின்னாலேயே கடைக்குள் வந்தார்.

கடையில் பத்திரிகைக் கட்டை வைத்து விட்டு, கொடுக்கல் வாங்க முடித்து காரில் வந்து ஏறுகிறேன்.

பத்திரிகையை வாங்கியவர், மகிழ்ச்சியில் நடனமாடிக் கொண்டே வந்தபடி, காரில் காத்திருந்த நண்பர்களுக்கு சொன்னார்...

'அவன் தர மாட்டன் எண்டிறானடா!'

மாத்தயா கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், ரொறன்ரோவில் தாயகத்தைத் தடை செய்ய மேலிடத்தில் இருந்து உத்தரவு வந்ததாகச் சொல்லி, வியாபார நிலையங்களில் எல்லாம் தடை உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள்.

ஒரு நாள் பத்திரிகையை கடைகளில் வைத்து விட்டு வந்து கொண்டிருந்த எனது தம்பியை நிலக்கீழ் புகையிரத நிலையத்தில் வைத்துத் தாக்கி, சேர்த்த பணத்தையும் பறித்துக் கொண்டு ஓடினார்கள்.

அந்த நேரம் இப்போது போலீஸ்லாமல், தொலைபேசி அழைப்புகளை யார் எடுப்பது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாத, Caller ID தொழில் நுட்பம் அறிமுகமாகாத காலம். எனவே, எங்களுக்கு போன் அடித்து மிரட்டுவதும், தூஷண வார்த்தைகளால் திட்டுவதும் பல புலிவால்களுக்கு முழுநேரத் தொழிலாக இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் பண்போடு பதில் அளிக்கத் தொடங்கினேன்.

எனது பண்பான மொழி அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. அவர்களுக்கு புரியக் கூடிய மொழியில் கதைத்தால் தானே அவர்களுக்கும் புரியும் என்று, கடைசியில் நானும் தூஷணம் பேசக் கற்றுக் கொண்டேன்.

போன் அடித்தவர்களே, 'அண்ணை, நாங்கள் மரியாதையாகத் தானே கதைக்கிறம். ஏன் அண்ணை உப்பிடிப் பேசுறீங்கள்' என்று பண்பாகக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

தமிழன் அப்படித் தான்.

தூஷண version இருக்கிறது. printable மொழியில் அதைப் பண்பாகச் சொல்வதாயின்...

தமிழன் 'அண்ணை!' என்றால் 'டேய்' என்பான்.

'டேய்!' என்றால், 'அண்ணை!' என்பான்.

இதற்குள் இப்படி ஒரு கிறுக்கன் புலிகளுக்கு எதிராக எழுதுகிறான், அவனது பெயர் கம்யூனிஸ்ட் பெயராக இருக்கிறதே!? ஏதாவது புரட்சி செய்யப் போகிறானோ? என்று கனடிய உளவுத் துறையினருக்கு வேறு சந்தேகம் வந்துவிட்டது.

தாயகம் பற்றி புலிக் கூட்டமே உளவுப் பிரிவுக்குப் போட்டுக் கொடுத்திருக்கக் கூடும். எனக்கு

யாராவது உளவுப்பிரிவுகளோ, சிங்கள அரசோ பணம் தருவதாக முறையீடு செய்திருக்கக் கூடும்.

என்னை இரண்டு தடவைகள் கூப்பிட்டு விசாரித்தார்கள்.

அவர்களுக்கு என்னைப் பார்த்தால் ஆச்சரியமாக இருந்திருக்கும். முழுநேர வேலையும் செய்து கொண்டு, புலிகளையும் எதிர்த்து ஒருவன் வாரப் பத்திரிகை விடுவதற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கக் கூடும் என்றெல்லாம் அவர்கள் சந்தேகப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

இரண்டாவது தடவையும் வந்து விசாரித்தார்கள். அது ஒரு சீக்கியரான உளவுப்பிரிவு அதிகாரி.

எனக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. என்னையும் ஏதோ புரட்சிக்காரன் என்று நினைத்தார்களே என்று.

நான் ஒரு கிறுக்கன் என்பதை அவர்கள் விளங்கிக் கொண்டிருப்பார்களோ என்னவோ!?

அதன் பின்னால் தொடர்பு கொள்ளவில்லை.

அந்த நேரம் தமிழ்க் கடைகள் அதிகமாகத் தோன்றி, 'தாயகக் கடலில் விளைந்த விளைமீன், பூனகரி மொட்டைக்கறுப்பன்' என்றெல்லாம் தாயக நினைவுகளை மீட்டும் விளம்பரங்களோடு விற்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள்.

நாங்களும் குறும்பு பண்ண, 'கிளிநொச்சியிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட கிரனேட்டுகள், தாயகத்தில் பாவிக்கப்பட்ட ஏகே47கள் எல்லாம் விற்பனைக்குண்டு' என்று விளம்பரம் போட்டிருந்தோம். இங்குள்ள பெரும் சந்தியொன்றில் உள்ள மரத்தின் கீழ் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் போட்டிருந்தோம்.

புலி ஆதரவாளர்கள் 'ஆகா, எங்களை மாட்டி விட கிடைத்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தை நமுவ விடக்கூடாது' என்று, முதல் வேலையாக அந்தப் பத்திரிகையை இங்குள்ள பொலிஸ் நிலையத்திற்கு கொண்டு போய், அந்த விளம்பரத்தைக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

பிறகென்ன? அந்த

பொலிஸ் அதிகாரிகளும் எனக்குப் போன் பண்ணி என்னைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார்கள்.

எங்களுடைய குறும்புச் சேட்டைகளைப் பற்றி அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று.

எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது விடயம் என்னவென்றால்...

எங்களுடைய விளம்பரத்தை நம்பி, அந்தச் சந்திக்கு அவர்கள் இரகசியப் பொலிசாரை அனுப்பி, ஆயுத வியபாரிகளுக்காக மாறுவேடத்தில் காத்திருந்தது தான்.

ஒரு தடவை புலிகள் இங்குள்ள மாகாண பாராளுமன்றத்தின் பின் உள்ள பூங்காவில் பெரும் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியிருந்தார்கள்.

அந்த ஆர்ப்பாட்டத்தை யாரோ வீடியோவில் படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள்.

தங்களை வீடியோ எடுத்து இலங்கை அரசுக்கு அனுப்பப் போகிறார்கள் என்ற பயத்தில் யாரோ, 'அடே, உது தாயகம் காரர் வீடியோ எடுக்கிறாங்களடா!' என்று கத்தியிருக்கிறார்.

பிறகென்ன?

கும்பலே சேர்ந்து கும்மியடித்தது.

கமெரா நொருக்கப்பட்டு, படம் எடுத்தவரும் தாக்கப்பட்டார்.

அதன் பின்னர் தான் தெரிந்தது, அந்த வீடியோவை எடுத்தது அவர்களுடைய ஆள் என்பது.

தாயகத்தில் 'ஈழம் ஒரு தொடர்கதை' என்ற தொடரை சின்னத்தம்பி வேலாயுதம் எழுதி வந்தார். எங்கள் இலங்கை அரசியல் பற்றி சுவாரஷ்யமாக எழுதப்பட்ட அந்தத் தொடர் பெரும் வரவேற்புப் பெற்றிருந்தது.

அதில் பிரபாகரன் சேர்ந்து செயற்பட்ட, பிரபாகரனின் ஊரான வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த குட்டிமணி, தங்கத்துரை கைது செய்யப்பட்டது பற்றி எழுதியிருந்தார்.

அவர்களின் கைது பற்றிய வழக்கில் ஆஜராகி இருந்த வழக்கறிஞர் கரிகாலன் ஜூனியர் விகடனில் எழுதிய தொடர் ஒன்றில்,

தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்த கறுப்பு ஆடு ஒன்று பற்றி குட்டிமணி, தங்கத்துரை ஆகியோர் குறிப்பிடுவது பற்றி எழுதியிருந்தார். அதை மேற்கோள் காட்டி, பாரிசில் இருந்த சபாலிங்கம் தாயகத்திற்கு ஒரு வாசகர் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அதில் அவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தது பிரபாகரன் தான் என்பதை மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அந்தக் கட்டுரை வெளிவந்த சில காலத்தின் பின்னர், பாரிசில் வைத்து சபாலிங்கம் புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

காலம் மாறி, தாயகத்திற்கு தடை விதித்த மாத்தயா பிரபாகரனால் கைது செய்யப்பட்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டார்.

மாத்தயா கைது செய்யப்பட்ட விவகாரத்தை புலி சார்பு ஊடகங்கள் எதுவுமே நடக்காதது போல மூடி மறைத்த போது, தாயகத்தில் மாத்தயா பற்றிய விபரங்களைப் பகிரங்கப் படுத்தினோம். எங்களுக்குக் கிடைத்த பல்வேறு தகவல்களை வெளியில் கொண்டு வந்து மாத்தயாவிற்கு நடந்ததை தெரியப்படுத்தியிருந்தோம்.

தாயகம் தடை செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லி, வீதியில் துரத்தி வந்து எங்களை மிரட்டிய கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்கி வந்த சங்கர் பின்னர், கனடாவிலிருந்து வன்னி சென்று மாத்தயாவின் மெய்பாதுகாவலராக இருந்தார்.

மாத்தயாவிற்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டபோது, அவரோடு இருந்த அவருடைய மெய்பாதுகாவலர்கள் அறுநூறு பேர் பொட்டம்மானால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார்கள்.

அவரும் புலிகளால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார்.

அமிர்தலிங்கத்தைக் கொன்ற மாத்தயா கொல்லப்பட்டு, மாத்தயாவைக் கொன்ற பிரபாகரனும் கொல்லப்பட்டு எல்லாமே முடிவுக்கு வந்தது.

தாயகம் இணையத்தளத்தில் எழுதியிருந்தேன்.

ராமநாதன் பொன்னம்பலத்திற்கு துரோகி.

பொன்னம்பலம் அமிர்தலிங்கத்திற்கு துரோகி.

அமிர்தலிங்கம் மாத்தயாவிற்கு துரோகி.

மாத்தயா பிரபாகரனுக்கு துரோகி.

பிரபாகரன் மகிந்தவுக்கு துரோகி!

தாயகத்தில் அன்று புலிகளுக்கு எதிராக தாயகத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்த சிலர் பின்நாளில் புலிகளிடமே சரணடைந்தார்கள்.

‘இனிமேல் அவங்கள் தான்!’ என்ற முடிவோடு.

என்னைப் போல எதிர்த்துக் கொண்டிருந்தால் பிழைப்பு நடத்த முடியாது என்ற நினைப்பில்.

தொலைக் காட்சிகளில் தோன்றி பிரபாகரனைத் தேசியத் தலைவராக புகழ்ந்தார்கள்.

போதாக் குறைக்கு புலிவால்களையும் தற்போது புகழ்கிறார்கள்.

நான் இன்றும் அதே இடத்தில் தான் நிற்கிறேன். என்னுடைய integrity பற்றி புலிகள் கூட கேள்வி எழுப்பியதில்லை. புலி வால்கள் தான் சிங்கள அரசு முதல் உலகத்து உளவு அமைப்புகள் வரை எனக்கு பணம் தந்ததாக கதை விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் இப்போது போராட்டத்திற்கு கொடுத்த பணத்தை சுருட்டிக் கோடீஸ்வரர்கள் ஆகி விட்டார்கள். இந்த புலன் பெயர்ந்த யாழ்ப்பாணி விடுபேயர்கள் ‘தேசியச் சொத்துக்களை திரும்பவும் மக்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்’ என்று அரிப்பு எடுக்கும் நேரங்களில் அவ்வப்போது சொறிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

என்னோடு இருந்து விட்டு புலிகளோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்தவர்கள் போல, என் மீதான நம்பகத்தன்மையையும் நான் இழந்ததில்லை.

அங்கும் இங்கும் தத்திக் கொள்ளும் அங்கிடுதத்தி என்று என்னை புலிகள் கூடச் சொன்னதில்லை.

All of them have become

caricatures of their former selves and laughing stock.

யாழ்ப்பாணத்துப் பிராங்கன்ஸ்டைன் என்று, யாழ்ப்பாணிகள் புலி என்ற இராட்சசனை உருவாக்குகிறார்கள், அது யாழ்ப்பாணிகளையும் அழித்து, தன்னையும் அழித்துக்கொள்ளும் என்று தாயகத்தில் ஏடு இட்டோர் இயல் எழுதினேன்.

அது தீர்க்கதரிசனமாகவே முடிந்தது.

யுத்தம் முடிந்து ‘அழிந்தும் அழிய மறுக்கும் யாழ்ப்பாணம்!’ எழுதினேன்.

யுத்தம் முடிந்த பின்னால் இந்த இனம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று.

கருத்துச் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்திய என் ‘போராட்டம்’ இன்றும் முடிந்ததுமில்லை.

கருத்துச் சுதந்திரம் யாழ்ப்பாணிகளுக்கு...

நாய்க்கு ஏன் போர்த்தேங்காய் மாதிரித் தான்.

சம்பந்தம் இல்லாதது.

எழுத்து எனக்கு ஒரு போதும் பிழைப்பாக இருந்ததில்லை.

அன்றிலிருந்து இன்று வரை முழு நேர வேலை தான்.

அற்பார்களுக்கும் அயோக்கி யர்களுக்கும் வளைந்து நெளிந்து பல் இளித்து, குஷிப்படுத்திப் பிழைப்பு நடத்தும் தேவை எனக்கு ஒரு போதும் இருந்ததில்லை.

அடிச்சுப் பறிப்பார் என்று நம்பிய

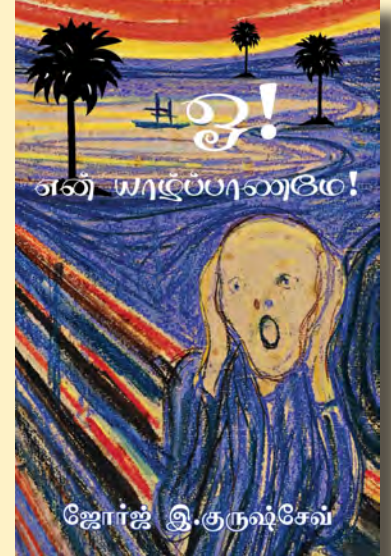
அண்ணை போனாலும்...

ஈழம் இன்றும் தொடர்கதை தான்.

ஏனென்றால், இன்றைக்கும் அதை வைத்துப் பிழைக்கலாம்!

சுத்திச் சுத்திப் பார்த்தால், ஆக மொத்தத்தில், நானும் ஒரு யாழ்ப்பாணி தான்!

அன்று முதல் இன்று வரைக்கும் மாறவேயில்லை!

உலகெங்கும் அமசோனில்....

இந்தியாவில்...	www.amazon.in
அமெரிக்காவில்...	www.amazon.com
கனடாவில்...	www.amazon.ca
இங்கிலாந்தில்...	www.amazon.co.uk
ஜேர்மனியில்...	www.amazon.de
பிரான்சில்...	www.amazon.fr
நெதர்லாந்தில்...	www.amazon.nl
அவுஸ்திரேலியாவில்...	www.amazon.com.au
இத்தாலியில்...	www.amazon.it

ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்
என்ற வார்த்தையைத்
தேடுங்கள்...
கண்டடைவீர்கள்!

நாய்க்கு ஏன் போர்த்தோங்காய்?

பத்திரிகை சுதந்திரம்-
உரிமையும் துஷ்பிரயோகமும்

அபிஷேகம்
சுவடிகள்

ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்

பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பது நம்மவர்களால் இன்றுவரை புரிந்து கொள்ளப்படாத ஒரு புதிய கருதுகோள் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. சங்க காலம் முதல் சூரியக் கதிர் வரை 'ஊரோடு ஒத்து ஓடுவதும்', 'ஆட்டைக் கடித்து மாட்டைக் கடித்து மனிதனைக் கடித்தும்' 'நமக்கேன் வீண்வம்பு?' என்று ஒதுங்கியிருப்பதும் எங்கள் பாரம்பரியமாக இருக்கும்போது பத்திரிகைச் சுதந்திரம் நமக்கெல்லாம் ஒரு 'நாய்க்கு ஏன் போர்த்தேங்காய்?' கதை தான்.

'சனசமூக நிலைய நிர்வாகிகள் தெரிவு புகழ் ஈழநாடு, 'வெளிநாடு பயணமானார்' புகழ் வீரகேசரி, 'கம்பி நீட்டினார்' புகழ் மித்திரன் என்று எங்களை ஆக்கிரமித்து எங்கள் சிந்தனைப் போக்கை நெறிப்படுத்திய பத்திரிகைகள் எல்லாம் வெறும் தூதுவராய் செய்திகளைச் சுமந்து வந்தவை தாம். 'தூதனைக் கொல்லல் பாவம்' என்ற மனுநீதி சிந்தனையை மனதில் கொண்டு நம்மவர்கள் தம்மை ஒன்றும் செய்ய மாட்டார்கள் என்ற நினைப்பு அவற்றுக்கு. அதிகாரத்தில் இருப்போரை பகைத்துக் கொள்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டவையும் வாலில் தொங்கி மற்றவரைத் திட்டித் தீர்த்தவையுமாக அவற்றில் சில ரகங்கள். தினபதி, தினகரன் இந்த ரகங்களில் அடக்கம். பத்திரிகையின் நோக்கம் செய்தி தருவது தான், சமூக உணர்வு, சிந்தனை எழுச்சி என்பதெல்லாம் எமக்கு அப்பாற்பட்டவை என்ற சிந்தனையைக் கொண்ட பத்திரிகைகள் இவை. இவற்றின் சமூகப் பொறுப்புணர்வு எல்லாம்

'மந்திகை வைத்தியசாலையில் மனநோயாளர் பெரும் அவதி, அதிகாரிகள் கவனிப்பார்களா? என்று 'நமது நிருபரின் அதிரடி ரிப்போட்டுடன் முடிந்து விடும்.

அரசியல் தலைமைகளின் போக்குகள் எமது சமூக வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களை கேள்விக்குள்ளாக்கும் போக்கு இந்த பத்திரிகைகளுக்கு சமூகத்தின் பார்வையிலிருந்து இருந்ததில்லை. வேண்டுமானால் தாங்கள் ஆதரிக்கின்ற குழுநிலைப் பார்வை மூலமாக கேள்விக்குள்ளாக்கியிருக்கக் கூடும். அல்லது படும் படாமலும் எவரையும் புண்படுத்தாமல் எழுதித் தப்பித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.

பின்னால், பிரிவினைவாதம் தலை தூக்க தணிக்கை மூலமாய் பிரச்சனையை 'ஈரச்சாக்கு போட்டு' அமுக்க நினைத்த அரசின் கேலிக் கூத்துக்கள் மறுபுறம்.. நம் பத்திரிகைகள் ஏதோ கட்டும் விமர்சனப் போக்கை கைக் கொண்டவையும் அல்ல.. நம் பத்திரிகைகள் 'வீர (கருத்துச்) சுதந்திரம் வேண்டி நிற்கும் முன்பாகவே தணிக்கைகள் நடந்தன. பத்திரிகையிலுக்கு சம்பந்தமில்லாத

அரச அதிகாரிகள் தணிக்கை செய்யப் புகுந்ததால்.. தலையங்கச் செய்தியில்.. இடையிடையே தணிக்கை என்று குறுக்காக பெரிய எழுத்தில் எழுதும் கோமாளிக் கூத்து நடந்தது.

சுதந்திரமும் தீப்பொறியும் 'சுதந்திரத் தீயினால்' நாசம் செய்தாலும் அவை ஒன்றும் சுதந்திரப் பத்திரிகைகள் அல்ல. கருத்துச் சுதந்திரம் வேண்டி நின்ற பத்திரிகைகளும் அல்ல. அரசியல் கட்சி ஒன்றின் கருத்துக்களைப் பிரசாரம் செய்தல் வேண்டி அதன் ஆதரவாளர்களுக்கு தீனி போட்ட பத்திரிகைகள் அவை. அரசின் தணிக்கைக்கு எதிரான பிரசாரமாக இருந்தாலும் அவற்றுக்கு அரசியல் அமைப்பு ஒன்றின் பின்னணி ஆதரவு இருந்தது. கருத்துச் சுதந்திரம் என்ற சொல்லின் சாரத்தையாவது அவை புரிந்திருந்தனவா என்பது சந்தேகம். தங்கள் கருத்துக்கு முரணானவர்களை அவை திட்டித் துரோகிகள் என்று முத்திரை குத்தியதிலிருந்தே அவை கருத்துச் சுதந்திரம் பற்றி என்ன எண்ணக் கருவைக் கொண்டிருந்தன என்பது புலனாகும்.

அப்புறமாய் 'வீரவேங்கைகள்' 'முரசொலிக்க' கருத்துச் சுதந்திரம் அம்போ! முன்னாள் தியாகிகள் இன்னாள் துரோகிகளாக... பத்திரிகையியல் என்பது வால் பிடித்தலாயிற்று. ஆக மொத்தத்தில்

www.thayagam.com

தாயகம்

அதிகாரத்திலிருப்போரை சார்ந்து அவர்களின் அரசியல் கொள்கையை தங்கள் நடுநிலைக் கொள்கையாக முத்திரை குத்தி பிழைப்பு நடத்துவது மட்டுமே எங்களுக்கு பத்திரிகை என்றாயிற்று.

மக்கள் நலன் என்பதை விட, அதிகாரத்திலிருப்போரை தாஜா பண்ணுவது அல்லது அவர்களை கோபத்துக்குள்ளாக்காத விதத்தில் எழுதுவது என்ற நிலை. 'நமக்கேள் வீண்வம்பு, ஊரோடு ஒத்து ஓடுவோம்' என்ற ஓட்டுமொத்தமான நொண்டிச்சாக்குடன் வாழுகின்ற இந்த 'நாய்க்கேள் போர்த்தேங்காய்?' 'அதிகாரம் ஊழல் செய்யும்' (power corrupts!) என்றால் அதை எதிர்க்கின்ற ஒருமக்களின் குரலாகவே பத்திரிகை இருக்க வேண்டும். இதனால் தான் பத்திரிகைகளுக்கு தடைகள் விதிக்கப்படும் போதும் பத்திரிகையாளர்கள் துன்புறுத்தப்படும் போதும் எதிர்க்கட்சிகள் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு களத்தில் இறங்குகின்றன. மனித உரிமைகள் மீறப்படுகின்றன என்று குரல் கொடுக்கும் அதே எதிர்க்கட்சிகள் ஒருவாறாக ஆட்சிக்கு வந்ததும் 'அதிகாரம் ஊழல் செய்யும்'. மீண்டும் பத்திரிகைகளுக்கு தடை, பத்திரிகையாளருக்கு துன்புறுத்தல். முன்பு குரல் கொடுத்த எதிர்க்கட்சியினர் தங்கள் ஆட்சிக்கு எதிராக பத்திரிகைகள் எழுதுவதைக் கண்டு குரலை நசுக்க முனைவர்.

இப்போது முன்னைய ஆட்சியாளர் முன்பு தாம் பத்திரிகைகளுக்கு

இழைத்த அநீதியை மறந்து எதிர்க்கட்சியில் இருந்து பத்திரிகைச் சுதந்திரத்துக்காக குரல் கொடுப்பார். எல்லாமே 'நடந்தவைகள் நடந்தவைகளாகவே இருக்கட்டும், நடப்பவைகள் நல்லவைகளாக இருக்கட்டும்' என்ற பெருந்தன்மை தான். இது வெறும் சங்கிலி வட்டம் தான். ஆக மொத்தத்தில் எதிர்க்கட்சியும் ஆட்சியாளரும் இடம் மாறுவர். பத்திரிகைகளும் பத்திரிகையாளரும் அதே இடத்தில் தடைகளுக்கும் துன்பங்களுக்கும் மத்தியில்.. ஆக மொத்தத்தில் அதிகாரம் ஊழல் செய்யும், சுதந்திரப் பத்திரிகை எப்போதும் அதைத் தட்டிக் கேட்கும்.

இதில் பிழைக்கத் தெரிந்த பத்திரிகையாளர்கள் எப்போதுமே 'ஆளும் கட்சிக்கு சார்பாக' எழுதிக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் எல்லாம் முன்பு எங்களைப் பற்றி எப்படி எழுதினார்கள் என்றெல்லாம் ஆட்சியாளர்களும் நினைப்பதில்லை, இவர்களைப் பற்றி முன்பெல்லாம் இப்படி எழுதினோமே, இப்போது எந்த முகத்துடன் ஆதரித்து எழுதுவது என்றெல்லாம் பி.தெ.பத்திரிகை யாளர்களும் நினைப்பதில்லை.

'உனக்கும் எனக்கும் தான் பொருத்தம், இதில் எத்தனை கண்களுக்கு வருத்தம், நமக்கு இடையில் உள்ள நெருக்கம்.. இனி யாருக்கு இங்கே கிடைக்கும்?.. ஆகா.. ஒனக்கும்.. எனக்கும்..'

இந்த பிழைக்கத் தெரியாத

பத்திரிகையாளர்கள் தான் நடுநிலை, மக்கள் நலன் என்றெல்லாம் எழுதிக் கொண்டு உதை வாங்குவது. ஆனால் அதற்காக உதை வாங்குபவர்கள் எல்லாம் நடுநிலையான, மக்கள் நலன் விரும்பும் பத்திரிகையாளர்கள் என்று மட்டும் நினைக்காதீர்கள். அது இன்னொரு கதை.

அடக்குமுறை அரசுகள் தான் பத்திரிகைத் துறை மீதான 'தங்கள் நீதியின் கரங்களை' தங்கள் இறைமைக்கு அப்பாற்பட்ட நாடுகளுக்கும் நீட்டுவன. இதில் எங்கள் விடுதலை வீரர்கள் 'உலகுக்கே வழிகாட்டுவதில்' என்ன ஆச்சரியம்? பிறகென்ன.. 'நமக்கேள் வீண்வம்பு, ஊரோடு ஒத்து ஓடுவோம்' என்று இங்கேயும் வால் பிடிக்கின்ற 'நாய்க்கேள் போர்த்தேங்காய்?'

ஒத்து ஓடுகின்றதால், ஆதரித்து எழுதுவதால் மட்டும் இவை கல்லெறிக்கு தப்பித்துக் கொள்வதில்லை. வழமை போல பிழைக்கத் தெரிந்தவர்கள் (அதென்ன 'வர்கள்'? ஒருவர் தானே தகவல் தருகிறார் என்றீர்களாயின் அதற்கு நான் என்ன செய்யட்டும்?) அரசியல் பேசாமல் மான்யம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது பத்திரிகை சுதந்திரம் அல்ல, பத்திரிகை தந்திரம்!

ஆதரித்து எழுதுபவர்களும் காலத்துக்கு காலம் தாக்குதல்களுக்கும் எரிப்புகளுக்கும் தடைகளுக்கும் உள்ளாகிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். புலி வால் பிடித்த கதை தான். விட்டால் புலி குதறும். விடாவிட்டால் வாழ்நாள் பூராவும் தொங்க வேண்டியது. புலி என்ன பூனையா? முதுகில் தடவி சரசம் பேசவும் தேவைப்படாத போது விரட்டி விடவும்? காட்டில் இருக்க வேண்டியது காட்டில், வீட்டில் இருக்க வேண்டியது வீட்டில். காட்டுப் பிராணியை எதற்கையாக வீட்டில் வளர்க்கிறீர்?

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் ம(ந)லிந்து போன பத்திரிகைத் துறை பத்திரிகைச் சுதந்திரம் பற்றி என்ன கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறது? புலிகளை ஆதரித்து எழுதுகின்ற

புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் ம(ந)லிந்து போன பத்திரிகைத் துறை பத்திரிகைச் சுதந்திரம் பற்றி என்ன கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறது? புலிகளை ஆதரித்து எழுதுகின்ற பத்திரிகையாளரைக் கேட்டாலும் தனது இஷ்டமில்லாத தெய்வத்தின் படத்தின் முன்னால் கற்பூரம் அணைத்து சத்தியம் செய்து, தன்னுடைய 'கருத்துச் சுதந்திரம்' என்று சண்டைக்கு வருவார். மக்களின் நலன்களுக்காகவே எழுதுகிறோம் என்பார். ஆனால் அடிப்படையில் நோக்கம் பிழைப்பு மட்டுமே. புலிகளை ஆதரிப்பது அவருடைய சுதந்திரம் மறுப்பதற்கில்லை. புலிகளுக்கு ஆதரவாக செய்தி வெளியிடுவதில் தப்பும் இல்லை. அப்படியென்றால் பிறகென்ன? அதுதான் இல்லை. செய்தியை வெளிக் கொணர்வதும் கருத்தை முன்வைப்பதும் சுதந்திரங்கள், உரிமைகள். ஆனால் செய்தி உண்மையாகவும் கருத்து பொதுநீதிக்கு நியாயமானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

பத்திரிகையாளரைக் கேட்டாலும் தனது இஷ்டமில்லாத தெய்வத்தின் படத்தின் முன்னால் சுதந்திரம் அணைத்து சத்தியம் செய்து, தன்னுடைய 'சுதந்திரம்' என்று சண்டைக்கு வருவார். மக்களின் நலன்களுக்காகவே எழுதுகிறோம் என்பார். ஆனால் அடிப்படையில் நோக்கம் பிழைப்பு மட்டுமே. புலிகளை ஆதரிப்பது அவருடைய சுதந்திரம் மறுப்பதற்கில்லை. புலிகளுக்கு ஆதரவாக செய்தி வெளியிடுவதில் தப்பும் இல்லை. அப்படியென்றால் பிறகென்ன? அதுதான் இல்லை. செய்தியை வெளிக் கொணர்வதும் கருத்தை முன்வைப்பதும் சுதந்திரங்கள், உரிமைகள். ஆனால் செய்தி உண்மையாகவும் கருத்து பொதுநீதிக்கு நியாயமானதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

புலிகள் நியாயம் சொல்வதற்கு முன்னால் முண்டியடித்துக் கொண்டு முட்டாள்தனமான, கேலிக்கிடமான நியாயங்களை வெளியிடுகின்ற, தலையாடாமல் வால் ஆடும் ரகங்கள் ஒருபுறம். உதாரணத்திற்கு மணலாற்றுத் தாக்குதலில் இறந்த புலிகள் உண்மையில் மட்டக்களப்பில் கொல்லப்பட்ட தமிழ் மக்கள் என்று ஒரு பத்திரிகை தகவல் வெளியிட்டது. எந்த கொலைக்கும் புலிகள் மீது பழி விழுந்தால் புலிகளுக்கு முன்பாகவே வியாக்கியானங்கள் கொடுத்து மறுப்பவை இவை. இதில் முட்டாள்தனம் தொடக்கம் (தங்களை மட்டும்) புத்திசாலிகளாக நினைக்கும் தனம் வரை இருக்கும்.

இதன் மறுபுறம் தான் மோசமானது. செய்தியை இருட்டடிப்பு செய்வது. இது முக்கியமானது. நடுநிலை என்ற பெயர் போட்டுக் கொண்டு அரசு படைகளின் அநீதிகளை புத்தகண்ணாடி வைத்து பெருப்பிக்கும் அதேவேளை புலிகளின் அடிப்படை மனித உரிமை மீறல்கள், அராஜகங்களை மூடி மறைப்பது. மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களின் அறிக்கை பல்வேறு நடவடிக்கைகளை வெளிக் கொணர்ந்தது. அந்த அமைப்பை

பொய்யான அமைப்பு என்று முத்திரை குத்துவதில் சில பத்திரிகைகள் மிகவும் அக்கறையாயுள்ளன. ஆனால் அந்த அமைப்பு கூறும் விடயங்களை நேரடியாக மறுப்பதில்லை.

இந்த பத்திரிகைகள் எல்லாம் புலிகளை ஆதரிப்பதற்கும் இவ்வாறு இருட்டிப்பு, நொண்டிச்சாக்கு வியாக்கியானங்கள் செய்வதற்கு மக்கள் நலனோ, விடுதலை உணர்வோ காரணமில்லை. மாறாக வியாபார நோக்கே காரணம். வியாபார நோக்கம் தான் காரணம் என்றால், பெரும்பாலான மக்கள் புலிகளை ஆதரிக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு விற்கத் தானே இவர்கள் இப்படி எழுதுகிறார்கள் என்று வாதிடக் கூடும்.

அதுவல்ல காரணம். களத்தில் நின்று 'போராடுவதற்கு' புலிகளை எதிர்க்கக் கூடாது என்பது அவசியமானது. புலிகளின் கோபத்துக்கு ஆளாகி பத்திரிகைத் தடை, மிரட்டல், தாக்குதல் என்றெல்லாம் போகாமல் வழி

இந்த 'மகாசனங்களின்' அசமந்தப் போக்கு பத்திரிகைகள் தவறான செய்திகளை மூளைக்குள் புகுத்த வசதியாகி விடுகிறது. பத்திரிகைகளுடன் ரேடியோக்களும் இந்த நடவடிக்கைகளில் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ளன. இராணுவ நடவடிக்கைகளால் பட்ட அவலம் புலிகள் வெல்கிறார்கள் என்ற செய்தியை மகிழ்வுடன் நம்பச் செய்கிறது. எனவே பொய்யான செய்தியை வெளியிடுபவர்களுக்கு இது மிகவும் வசதியாகி விடுகிறது.

சமைப்பதற்கு அந்த நிலைப்பாடு முதன்மையானது. புலிகளைத் தாஜா பண்ணினால் ஒரு புறத்தில் புலி ஆதரவாளர்களை வசப்படுத்தலாம். மற்றது எம்மில் பெரும்பாலோர் பிரச்சனைகளை தர்க்கரீதியான கண்ணோட்டத்தில் அணுகுவதில்லை. உணர்வுபூர்வமாக அணுகுவது பெரும் காரணம். அங்கே யுத்தம் நடைபெறும் போது இங்கே பத்திரிகைகளின் விற்பனை அதிகரிக்கிறது. என்ன நடக்கிறது என்ற ஆர்வம் அப்போது தான் அதிகரிக்கிறது. இந்த வாசகர்கள் மற்ற நாட்களில் என்ன செய்கிறார்கள்? தங்கள் அலுவலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். யுத்தம் தவிர்ந்த சமாதான விடயங்களில் ஆர்வம் குறைகிறது. இதை சந்தர்ப்பமாக வைத்து பத்திரிகைகளும் ஆளுக்காள் 'யுத்த முனை நிருபர்களின் நேரடி ரிப்போட்டுகளுடன் வெளியாகின்றன.

இந்த 'மகாசனங்களின்' அசமந்தப் போக்கு பத்திரிகைகள் தவறான செய்திகளை மூளைக்குள் புகுத்த வசதியாகி விடுகிறது. பத்திரிகைகளுடன் ரேடியோக்களும் இந்த நடவடிக்கைகளில் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ளன. இராணுவ நடவடிக்கைகளால் பட்ட அவலம் புலிகள் வெல்கிறார்கள் என்ற செய்தியை மகிழ்வுடன் நம்பச் செய்கிறது. எனவே பொய்யான செய்தியை வெளியிடுபவர்களுக்கு இது மிகவும் வசதியாகி விடுகிறது.

ஆக மொத்தத்தில் கருத்தை வெளியிடுவதற்கு சுதந்திரம் தேவை என்று இவர்களிடம் போய் சொன்னால் இவர்களுக்கு எப்படிப் புரியும்? வியாபாரம் மட்டுமே குறி என்பவர்களிடம் போய் 'சுதந்திரம்' பற்றி பேசினால்..?

நக்குகிற நாய்க்கு செக்கென்ன? சிவலிங்கமென்ன?

இவர்களைப் பொறுத்தவரை பத்திரிகை வெளியிட சுதந்திரம் தேவையில்லை.

தந்திரம் தான் தேவை.

நாய்க்கு ஏன் போர்த் தேங்காய்?

யார் அந்த யூதாஸ்? வீரர்கள் அறிவார்கள். காலம் கனியட்டும் என்று காத்திருக்கின்றனர்

பாரிசில் வைத்துப் படுகொலை செய்யப்பட்ட சபாலிங்கம் பற்றி. கொழும்பில் வைத்து படுகொலை செய்யப்பட்ட தராக்கி சிவராம் எழுதி தாயகத்தில் வெளியாகிய 'ஈழ வரலாற்றிற்கான ஏக உரிமை சபாலிங்கத்தின் மரணம்' என்ற கட்டுரையை வெளியிட்டிருந்தோம். அதில் தாயகத்தில் எழுதிய கட்டுரை காரணமாகவே புலிகளால் சபாலிங்கம் கொல்லப்பட்டார் என்று தராக்கி சிவராம் எழுதியிருந்தார். சபாலிங்கம் எழுதி தாயகம் வார இதழில் 19.2.1993ல் வெளியாகிய இந்தக் கட்டுரையை வாசகர்கள் முழுமையான பிம்பத்தைப் பெறும்பொருட்டு, மறுபிரசுரம் செய்கிறோம்.)

சபாலிங்கம், பாரிஸ்

திரு.சின்னத்தம்பி வேலாயுதம் தொடராக எழுதிக் கொண்டிருக்கும் 'ஈழம் ஒரு தொடர்கதை' 5.2.1993ல் எழுதிய தொடர் சம்பந்தமாக சில உள்ளீடுகளையும் திருத்தங்களையும் தங்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

'தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் முன்னோடி மட்டுமல்ல, எமது தமிழ் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலம் 1970 முதல் தமது மக்களின் விடுதலைக்காக உழைத்தவர்களில் தங்கத்துரை (தங்கவேல்), குட்டிமணி (யோகச்சந்திரன்), தேவன் (சுப்பிரமணியம்) ஆகிய மூவரும் 5.4.81 அன்று பருத்தித்துறை மணற்காட்டில் வைத்து கடற்படை, இராணுவத்தால் கைது செய்யப்பட்டனர். குறிப்பிட்ட மூவரும் அந்த குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு போகிறார்கள் என்பது எப்படி கடற்படைக்குத் தெரிய வந்தது? இதற்கான பதில் இன்னமும் மர்மமாகவே உள்ளது. இவர்கள்

வழக்குகளில் ஈடுபட்டு இவர்களை அடிக்கடி பனாகொடை முகாமுக்கு போய் சந்தித்தவரான சட்டத்தரணி கரிகாலன், தங்கத்துரை, குட்டிமணி, ஜெகன் என்ற தலைப்பில் ஜனியர் விகடனில் எழுதிய தொடர் கட்டுரையில் இப்படியாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

'நம் வீரர்கள் அந்த நேரத்தில் மணல்காட்டுக்கு வரும் செய்தி கடற்படையினருக்கு எட்டியது எப்படி? இறுக்கமாக பின்னப்பட்டிருக்கும் இரகசிய வலையின் ஒரு மூலையிலே முடிச்சகளை அறுத்து விட்டவர் யார்? யார் அந்த யூதாஸ்? வீரர்கள் அறிவார்கள். காலம் கனியட்டும் என்று காத்திருக்கின்றனர்'

இவர்களின் கைதைத் தொடர்ந்து தேடப்பட்ட ஜெகன் (ஜெகநாதன்) எப்படி முடமாவடியில் வைத்துக் கைது செய்யப்பட்டார் என்பதும் கேள்விக்குரியதே!

ஜெகன் வெளி நாடொன்றுக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளுடன் பிரபாகரனை

23.4.1981 அன்று அதிகாலை சந்திப்பதற்காகத் தான் ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆனால் வந்ததோ கனேகம தலைமையிலான பொலிஸ் கோஷ்டி. அங்கு வைத்தே ஜெகனும் அவரது நண்பர் அமிர்தலிங்கமும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள் சிவநேசனை சுட்டுக் கொன்ற குற்றத்திற்காகவே குட்டிமணிக்கும், ஜெகனுக்கும் 13.8.1982 அன்று 'ட்ரயல் அட் பார்' நீதிமன்றத்தில் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. (அப்படி என்றால் தான் கண் தானம் செய்ய முடியும்)

அன்றைய தினமே குட்டிமணி நீதிமன்றத்தில் 'நான் தூக்கிலிடப்பட்ட பின்னர் விழிகளை கண்ணிழந்த ஒரு தமிழ் இளைஞனுக்கு வழங்குங்கள். இந்தக் கண்களின் மூலமாக மலரப் போகும் தங்கத்தமிழ் ஈழத்தை தரிசிக்க ஆசைப்படுகிறேன்' என்று வீர உரை நிகழ்த்தினார். இவரைப் போலவே மரண தண்டனை வழங்கப்பட்ட ஜெகன் 'சுதந்திரம் எனது பிறப்புரிமை. அதனை அனுபவிக்கத் துடிக்கிறேன். அதற்காக என்னைத் தூக்கில் போடுகிறீர்களே! மலரப் போகும் எனது தாயகத்தை, தமிழ் ஈழத்தை நீங்கள் தூக்கிலிட முடியாது' என்று குறிப்பிட்டார்.

அடுத்து குறிப்பிட வேண்டிய முக்கிய விடயம் என்னவென்றால், நீர்வேலி வங்கிக் கொள்ளை (8.1 மில்லியன் ரூபாய்) 25.3.1981 அன்று நடைபெற்றது. இதில் முக்கிய பங்கெடுத்தவர்கள் தங்கத்துரை, குட்டிமணி, சிறிசபாரத்தினம் (டெலோ தலைவர்), ஒபரோய் தேவன் (டெலி தலைவர்), இராகவன் (சி.சிவகுமார்) குறிப்பிட வேண்டியவர்கள்.

சிறிசபாரத்தினம், ஒபரோய் தேவனும் பின்னாட்களில் விடுதலைப் புலிகளினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதும், இராகவன் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பை விட்டு வெளியேறி தற்போது லண்டனில் வாழ்வதும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் முக்கியமான சம்பவங்களே.

'நம் வீரர்கள் அந்த நேரத்தில் மணல்காட்டுக்கு வரும் செய்தி கடற்படையினருக்கு எட்டியது எப்படி? இறுக்கமாக பின்னப்பட்டிருக்கும் இரகசிய வலையின் ஒரு மூலையிலே முடிச்சகளை அறுத்து விட்டவர் யார்? யார் அந்த யூதாஸ்? வீரர்கள் அறிவார்கள். காலம் கனியட்டும் என்று காத்திருக்கின்றனர்'

ஈழ இயக்கத்தின் இறுதி வெற்றி வீரனாக தன்னைக் கருதிக்கொள்ளும் பிரபாகரனுக்கு வரலாறு அவருக்கு மட்டுமே சொந்தமானது. அது எத்தனை உயிர்களைப் பலி கொண்டாலும் பரவாயில்லை. இதுதான் அவரது இருப்பின் மையமே. 1991 இல் நான் ஐலண்ட் ஞாயிற்றுப்பதிப்புக்காக எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பை அழகாக வெளியிட்டிருந்தார் அதிலிருந்து ஈழ இயக்கங்களின் ஆரம்பம் வளர்ச்சி பற்றி நன்கு ஆய்வு செய்யப்பட்டதும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டதுமான நூல் ஒன்றை எழுதும்படி பல தடவைகள் என்னை வற்புறுத்தியிருந்தார்.

தமிழ் அரசியல் ஈழப் போர் போன்றவற்றில் ஏற்பட்ட வாராந்த தடங்கலினால் அந்த வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட முடியவில்லை. பின்னர் அவர் தானாகவே அதைச் செய்ய முன்வந்ததாக கேள்விப்பட்டேன். ஈழ இயக்கத்தின் ஆரம்ப வரலாற்றின் பயங்கரமான பகுதிகள் பற்றிய அவரது விசாரணைகளே அவரது உயிருக்கு உலையாய் அமைந்ததை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. தமிழ் அரசியல் தங்கள் ஏகபோக சொத்து என்று கருதும் புலிகளுக்கு தமிழ் இயக்க வரலாறும் அவர்களுக்கே உரியது.

பிரபாகரன் காலத்தை சேர்ந்த ஒருவர் முதன் முதலாக பேனாவைத் தூக்கினார் என்றால் அது சபாலிங்கம் தான். இப்போது அவர் இறந்து விட்டார்.

லண்டனில் செல்வாக்கு மிக்க குழு ஒன்று இந்தக் கொலைக்கு புலிகளே காரணம் என்று ஐரோப்பிய அரசுகளிடம் புலிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கோரிக்கை விடுத்திருப்பதாக அறிகிறேன். இதற்கு காரணம் ஐரோப்பா, இந்தியா, இலங்கை, வட அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள், அறிவுஜீவிகள், சமூக சேவையாளர், பத்திரிகையாளர் போன்றோருடன் நெருக்கமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தவர்களில் சபாலிங்கம் ஒருவர். அவர்களின் பார்வையில் சபாலிங்கம் ஒரு நேர்மையான மனிதர். தனது செயற்பாடுகளுக்காக தன்னை கடனில் அமிழ்த்திக் கொண்டவர்.

பிரான்சில் உள்ள அவரது சகபாடிகள் அவரது மரணத்திற்கு காரணமாக பின்வருவதைக்

‘ஈழ வரலாற்றிற்கான ஏக உரிமை சபாலிங்கத்தின் மரணம்’

தராக்கி சிவராம்

சபாலிங்கம் கொலை பற்றி சிவராம் எழுதிய கட்டுரை 20 மே 1994 இல் தாயகம் இதழில் பிரசுரமானது. வரலாறுகளை பிரசாரங்களாகவும் கேள்விச் செவி வழிச் செய்திகளாகவும் நம்புவோருக்கு சில நேரம் இது அதிர்ச்சியைக் கூடத் தரலாம். அத்துடன் மறைக்கப்படும் ‘தாயகத்தின்’ வரலாறும் பங்களிப்பும் பற்றித் தெரியாதவர்களுக்கு இது பிரமிப்பாகவும் இருக்கலாம்.)

கூறுகின்றனர். ‘தாயகத்திற்கு’ எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் ஈழ இயக்கத்தின் ஆரம்ப காலங்களில் பிரபாகரன் சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு விடயங்களை கேள்விக்குள்ளாக்குகிறார்.

ஒன்று குட்டிமணி, தங்கத்துரை கைது. மற்றது நீர்வேலி வங்கிக் கொள்ளை. இந்த விடயங்கள் பற்றி தற்போது கூறப்படுகின்ற விடயங்களை கேள்விக்குள்ளாக்கி தான் விரைவில் உண்மையை வெளிக் கொணர்வதாகக் கூறியிருக்கிறார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் மேற்படி இரு சம்பவங்களிலும் பிரபாகரன் துரோகம் செய்ததாக அவர் குற்றம் சாட்டுகிறார்.

குட்டிமணி தமிழ் நாடு

தற்போது ரொறன்ரோவில் வசிக்கும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இளம் எழுத்தாளரான ஜோர்ஜ் குருஷ்சேவினால் வெளியிடப்படுகிறது. புலிகளை கடுமையாக விமசிக்கும் குருஷ்சேவ் போன்றவர்கள் தொடர்ந்தும் ஆரோக்கியமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கும்போது ஏன் சபாலிங்கத்தை கொல்வதற்கு யாரும் இவ்வளவு கஷ்டங்களை எதிர்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது பலருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

செல்ல படகுக்கு காத்து நின்ற போது கைது செய்யப்பட்டார். அவர் தப்பிச் செல்வது பற்றிய விபரங்களை யாரோ தகவல் கொடுத்ததாக பரவலாக நம்பப்பட்டது. குட்டிமணி மீது கோபம் கொண்ட படகாரரால் தகவல் கொடுத்ததாக ஒரு தகவல். மற்றது குட்டிமணியைத் தொலைத்துக் கட்ட பிரபாகரனே செய்தி கொடுத்ததாக தகவல். டெலோ இயக்கம் இதையே வலியுறுத்தி வந்தது. ஆனால் 88இல் படகுக்காரன் இரக்கமின்றி புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். யாரும் இது பற்றி சரியாக கூறமுடியாது. அத்துடன் குட்டிமணியும் வெலிக்கடையில் ஏற்கனவே கொல்லப்பட்டிருந்தார்.

நீர்வேலி வங்கிக் கொள்ளை பற்றி சபாலிங்கம் எழுப்பிய கேள்வியும் அதன் விளக்கமும் ஆச்சரியமானவை. 79 இல் புலிகள் இயக்கம் பிரிந்த போது பிரபாகரன் எந்த வளங்களும் இன்றி நண்பர்களுடன் குட்டிமணி, தங்கத்துரை தலைமையிலான டெலோவில் சேர்ந்து அவர்களுக்காக கொஞ்ச காலம் வேலை செய்தார். அந்த நேரத்தில் அவர் நீர்வேலி வங்கிக் கொள்ளையில் பங்கு கொண்டார். டெலா இயக்கம் தொடங்கிய ஒபரோய் தேவனும் இதில் பங்கு கொண்டார்.

தாயகத்தில் வெளிவந்த கட்டுரையில் இந்த கொள்ளையில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும் இறந்து விட்டார்கள் என்பதை சபாலிங்கம் சுட்டிகாட்டினார். ஒன்றில் அரசு படைகளாலோ, அல்லது புலிகளாலோ

அவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். எனவே இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அனைவரும் இந்த உலகில் இருந்து அழிக்கப்படுவதில் பிரபாகரனுக்கு பயன் இருந்தது என்பதை சபாலிங்கம் கருத்துக் கூற முயன்றிருக்கிறார்.

நீர்வேலி வங்கி கொள்ளை பிரபாகரனின் வாழ்வில் ஒரு கறையாகும். புலிகளின் இயக்க விதிப்படி வேறியக்கங்களில் சேர்பவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தனது சமகாலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலரை அந்தக் காரணத்துக்காகவே பிரபாகரன் கொன்றிருக்கிறார். இங்கே சபாலிங்கம் அவ்வாறான விடயங்களுக்கு சான்று சேர்த்து புத்தகம் எழுத முயல்வதைக் காண்கிறோம்.

அதற்கு முன்னர் தாயகம் பற்றி.. இரண்டு யுத்தகாலங்களிலும் வெளிவந்த கடுமையான புலிகள் இயக்க எதிர்ப்பு வெளியீடு இதுவாகும். தாயகம் புலிகள் மீது விமர்சனங்கள் ஏற்படுத்திய தரத்துடன் ஒப்பிடுகையில் இராணுவத்தின் 'உளவியல் நடவடிக்கை' சூரர்கள் பாலர் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் போன்றே தோன்றுவர். இரண்டு வருடங்கள் பத்திரிகையாக வெளிவந்த பின்னர் 92 இல் புலிகள் தாயகம் விற்கும் கடைகளை மிரட்டி போட்டிப் பத்திரிகையான செந்தாமரைக்கு சார்பாக அதன் விற்பனையை குலைத்த போது அது எஞ்சிகையாக மாற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

தற்போது ரொறன்ரோவில் வசிக்கும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த இளம் எழுத்தாளரான ஜோர்ஜ் குருஷ்சேவினால் வெளியிடப்படுகிறது. புலிகளை கடுமையாக விமசிக்கும் குருஷ்சேவ் போன்றவர்கள் தொடர்ந்தும் ஆரோக்கியமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கும்போது ஏன் சபாலிங்கத்தை கொல்வதற்கு யாரும் இவ்வளவு கஷ்டங்களை எதிர்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது பலருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஆர்வமுள்ள புலிகள் பற்றிய விமர்சகர்கள் போலன்றி ஈழ இயக்கத்தின் ஆரம்பமுன்னோடிகளில் தற்போது எஞ்சியிருப்பவர்களில் ஒருவரான சபாலிங்கத்தால் இந்த விடயங்கள் கூறப்படுவது அவரைக் கொன்றவர்களுக்கு மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாக

ஈழ இயக்கத்தின் இறுதி வெற்றி வீரனாக தன்னைக் கருதிக்கொள்ளும் பிரபாகரனுக்கு வரலாறு அவருக்கு மட்டுமே சொந்தமானது. அது எத்தனை உயிர்களைப் பலி கொண்டாலும் பரவாயில்லை. ,துதான் அவரது இருப்பின் மையமே.

இருக்கவேண்டும். இந்த ஈழ இயக்கத்திலிருந்துதான் பிரபாகரன் என்ற சிறுவன் ஒரு கெரில்லாவாக உருவாக்கப்பட்டான்.

71 இல் ஜே.வி.பி ஒடுக்கப்பட்ட பின்னர் தமிழ் மாணவர் பேரவையை ஆரம்பித்த சத்தியசீலனுக்கு சபாலிங்கம் சகபாடியாவர். இந்த அமைப்புசுதந்திர கட்சி காலத்தில் தரப்படுத்தலை எதிர்த்து தொடங்கப்பட்டதாகும். இந்த அமைப்பு ஆயுதப் போராட்டத்தை வலியுறுத்தியது. 1972 இல் பிரபாகரன் சத்தியசீலனின் இரகசிய அமைப்பில் சேர்ந்து கொண்டார். கட்டுபெத்தையில் மாணவராக இருந்த சபாலிங்கம், சத்தியசீலன், பூபதி மற்றும் பலர் மார்ச் 73 இல் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டனர்.

இயக்கம் இந்த நிலையில் சிதைக்கப்பட்ட போதிலும் பிரபாகரன் தப்பித்துக் கொண்டார். அநுராதபுரம் புதிய சிறையில் சபாலிங்கம் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த போது. பிரபாகரனுடன் புதிய தமிழ் புலிகள் அமைப்பை ஆரம்பித்த செட்டி தனபாலசிங்கம், கண்ணாடி பத்தன், ரத்தினகுமார் ஆகியோர் சிறையுடைத்து தப்பிச் சென்றனர். இதன் பின்னர் சபாலிங்கமும் மற்றவர்களும் போகம்பரை சிறைச்சாலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். ஒருநாள் இரண்டாம் மாடியிலிருந்து தவறிவிழுந்தார். இந்த விபத்தில் இவரது இடக்கை நிரந்தரமாக பாதிக்கப்பட்டது.

75 மாசி மாதம் விடுவிக்கப்பட்ட சபாலிங்கம் பரந்தன் உட்பளத்தில் வேலை செய்தார். வரதராஜப்பெருமாள் முக்கியமானவராக இருந்த ஈழவிடுதலை இயக்கத்தில் இருந்த இன்னோரு உறுப்பினர் புஷ்பராஜா. இவரும் பெருமாள் போல ஈ.பி.ஆர். எல்.எப்.ஓல் சேர்ந்து கொண்டார். சபாலிங்கத்தின் சமீபத்தியவேலையில் புஷ்பராஜா நெருக்கமான தொடர்பு

கொண்டிருந்ததால் அவரையும் ஈ.பி. ஆர்.எல்.எப்.ஐச் சேர்ந்தவர் என்று பலர் அவசரப்பட்டு கூறினார்கள்.

ஒருநாள் இரவு அவர் உட்பளத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது அவரது கதவையாரோ தட்டினர். அது சத்தியசீலனின் குழுவில் இருந்த சிறுவன். அவர் அங்கே அடைக்கலம் தேடினார். தனது வதிவிடத்தில் பல வாரங்கள் பாதுகாப்பான சூழ்நிலை வரும் வரை சபாலிங்கம் மறைத்து வைத்திருந்தார்.

புலிகள் தான் இந்தக் கொலையைச் செய்தார்கள் என்றால் எழுபதுகளில் தொடங்கிய ஈழ இயக்கத்துடன் நெருக்கமான தொடர்புகள் கொண்டிருந்து தற்போது மேற்கு நாடுகளில் வசிப்பவர்களுக்கு அது தரும் செய்தி இதுதான். வரலாற்று வெற்றிவீரன் பிரபாகரன் சொல்வதன்படி தான் எழுதப்படும். சத்தியசீலன், இணுவிலில் வைத்து பிரபாகரன் கைது செய்யப்படுவதிலிருந்து காப்பற்றிய சோட் பாலா இருவரும் ஜேர்மனியில் வாழ்கிறார்கள். ஐயர் என்ற யாழ்ப்பாண பிராமணர் புலிகளின் ஆரம்பகால பொருளாளராக இருந்து தற்போது ஐரோப்பாவில் வாழ்கிறார்.

85 ல் பிரபாகரனுடன் மோதல் ஏற்படும்வரை பிரபாகரனுக்கு சமமாக இருந்த ராகவன் தற்போது லண்டனில் வசிக்கிறார். ஆனால் எல்லோரும் இன்றுவரை மௌனமாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரையும் சந்திக்க சபாலிங்கம் திட்டமிட்டிருந்தார் அதன் மூலம் இன்னோரு வரலாற்றைச் சொல்ல அவர் முயன்றார்.

ஈழ இயக்கத்தின் இறுதி வெற்றி வீரனாக தன்னைக் கருதிக்கொள்ளும் பிரபாகரனுக்கு வரலாறு அவருக்கு மட்டுமே சொந்தமானது. அது எத்தனை உயிர்களைப் பலி கொண்டாலும் பரவாயில்லை. ,துதான் அவரது இருப்பின் மையமே.

மே மாதம்.

இன அழிப்பு ஒப்பாரி,
முள்ளிவாய்க்கால் கஞ்சி என்று
புலன் பெயர் தமிழர்கள் சீன்
காட்டத் தொடங்குவார்கள்.

வழமை போல, மண்டபங்களில்
புலிக் கொடியும் கொத்துரொட்டியும்
விற்று ஒரு கூட்டம் பணம்
சம்பாதித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

தாயகம் இணையத்தளத்தில்
வெளியாகிய இந்தக் கட்டுரை
இம்மாத நினைவுகூரலுக்காக இங்கே
பிரசுரமாகிறது.)

புலி ஆதரவாளர்கள் புலிகள் பற்றிய
விமர்சனம் குறித்த விவாதத்தில்
எங்களை மடக்கப் பயன்படுத்துகின்ற
நாகாஸ்திரம் ஒன்றுண்டு.

கம்மாரிசு அடிக்க இவர்கள்
வைத்திருக்கின்ற துரும்பு அது!

அதை நண்பர்களும் சில
நேரங்களில் பயன்படுத்துகின்றார்கள்.

‘புலிகளைப் பற்றி
விமர்சிக்கிறது இருக்கட்டும்.
முள்ளிவாய்க்காலில் அந்தளவு
சனமும் கொத்துக் கொத்தாக
கொல்லப்பட்டது, அழிஞ்சது பற்றி
உங்களுக்கு கவலையில்லை,
அக்கறையில்லை. அதைக்
கொச்சைப்படுத்திறியள்’

புலிவால்கள் செய்வது,
தங்களுக்கு தமிழ் மக்களின்
உயிர்கள் மீது அன்பு இருக்கிறதாம்
என்று பீற்றிக் கொள்ள.

நண்பர்கள் செய்வது, தங்கள்
நடுநிலையை நிரூபிக்க! உங்களை
மாதிரி, சிங்கள அரசாங்கத்தை
நாங்கள் சப்போர்ட் பண்ணேலை
என்று, தாங்களாகவே எங்களை
சிங்கள அரசாங்க ஆதரவாளர்களாக
முடிவு பண்ணி, தங்களை
மேலானவர்களாகக் காட்ட!

நண்பர்களைப் பற்றி
நான் அலட்டிக் கொள்வதில்லை.
நண்பர்களைப் பற்றி எனக்கு நல்லாத்
தெரியும்.

புலிகள் மக்களின் அழிவு
பற்றிக் கவலைப்படுகிறார்கள்
என்றவுடனேயே, ‘இதென்னடா,
பட்ட மரத்தில பால் வடியுது!’ என்று
சந்தேகம் எனக்கு வரும்.

போராட்டம் என்பதே,

ஈனர்களின் அருவருப்பு ஊட்டும் மாரடிப்பு

இரண்டு வருடம் நடந்த சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை காலத்தில்
புலிகளால் ‘இனம் தெரியாத நபர்களால்’ கொல்லப்பட்ட
தமிழர்கள் எத்தனை பேர்?

யுத்தம் முடிந்த பின்னால் இன்று 11 வருடங்களில் சிங்கள
அரசாங்கத்தினால் கொல்லப்பட்ட தமிழர்கள் எத்தனை பேர்?
இந்த ஒரே ஒரு கேள்வியோடு உங்கள் அஞ்சலிகளைச்
செலுத்துங்கள்!

மக்களுக்கு அதிகளவு அழிவு ஏற்படக்
கூடிய சூழ்நிலையை உருவாக்கி,
தாக்குதல் நடத்துவது என்பது தான்
புலிகளின் முறையாக இருந்தது.

அந்த அழிவு ஆட்சேர்ப்புக்கும்
அனுதாபம் சேர்ப்புக்கும் பயன்பட்டது
என்பதே நாங்கள் நேரில் கண்டது.

இவற்றை எல்லாம் விட,
அந்த மக்களின் அழிவு வெளிநாட்டு
அகதிக் கோரிக்கைக்குப்
பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது
தான் எங்கள் போராட்டத்தின்
இலட்சணம்.

புலிகளின் போராட்
டத்தில் மக்களின் நலன்
ஒருபோதுமே முன்நிலைப்படுத்
தப்பட்டதேயில்லை.

தங்கள் உயிரைக் காத்துக்
கொள்ள மக்களை மனிதக்
கேடயமாகக் கூடப் பயன்படுத்தும்
அளவுக்கும், தப்பியோட முயன்ற
மக்களை சுட்டுக் கொள்ளும்
அளவுக்கும் தான் புலிகளின் மக்கள்
நேயம் இருந்தது.

புலிகளின் மக்கள் பற்றிய
நிலைப்பாடு இது என்றால்...

புலிவால்கள் வேற லெவல்...!
வெளிநாட்டில் இருந்து
கொண்டே, ‘சண்டை எண்டால்சனம்
சாகும் தானே’ என்றவர்களையும்
‘சனம் செத்தால் தானே தீர்வு
வரும்’ என்றவர்களையும் நேரில்
கண்டிருக்கிறேன்.

வெளிநாடு தலையிடுவதற்கு
இன்னமும் சனம் சாகாதா என்ற
எதிர்பார்ப்போடு இருந்த புலி
ஆதரவாளர்கள் எத்தனை பேர்?

ஆரம்ப காலங்களில் ‘என்ன
ஒரு அட்டாக்கையும் காணலை?’

என்று என் கண் முன்னாலேயே
இயக்கக் கூட்டத்தில் கேட்டவர்களை
கண்டிருக்கிறேன்.

தங்கள் அகதிக்
கோரிக்கைக்கு வசதியாகவும்,
வெளிநாடுகள் அகதிகளைத் திருப்பி
அனுப்பப் போகின்றன என்ற
செய்தி வரும்போதெல்லாம் அதைத்
தடுப்பதற்காகவும், புலிகளுக்கு
மட்டுமே பண உதவி செய்தவர்கள்
இருக்கிறார்கள்.

காரணம், புலிகள் நடத்திய
சாகசத் தாக்குதல்.

இந்த சாகசத் தாக்குதல்களில்
மக்கள் இறப்பார்கள் என்பது
நிச்சயமாகத் தெரிந்தாலும்,
இவர்களுக்கு அது பற்றி எந்த
அக்கறையும் இருந்திருக்கவில்லை.

தாக்குதல்களில் சிங்கள
பொதுமக்கள் இறந்ததில்
மகிழ்ச்சி கொண்டவர்களும்,
முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்ட போது
நியாயப்படுத்தியவர்களும் தான்
நாங்கள் கண்டவர்கள்.

தமிழ் மக்கள்
அந்த தாக்குதல்களிலோ,
தாக்குதல்களுக்கான பதிலடிகளில்
இறந்திருந்தால் கூட, அது
இவர்களுக்கு ஒரு ஊட்டியவநசயட
னுயஅயபந மட்டுமே.

போராட்டத்தில் எதிரியால்
கொல்லப்பட்ட தமிழ் மக்களைக்
காட்டி நீதி கேட்பதில் இருந்த
அக்கறை, புலிகளால் தமிழ் மக்கள்
கொல்லப்பட்டபோது கிடுகு வேலி
கட்டி மறைப்பதாகவே இருந்தது.

அதைப் பற்றிக் கதைத்தால்,
போராட்டம் பின்னடைவு ஆகி விடும்
என்ற நியாயப்படுத்தல் மட்டுமே

இந்த புலிகளின் மக்கள் கொலைகள் பற்றி இவர்களுக்கு இருந்தன.

போராட்டத்தில் புலிகள் கொன்ற மற்ற இயக்கத்தலைவர்களை துரோகிகள் என்று அழைத்ததன் நியாயம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதற்கு அவர்களுக்கான உரிமையை யார் தந்தது என்ற கேள்வியும் இருக்கட்டும்.

எது அமைப்பு, யார் தலைவர் என்றே தெரியாமல், தமிழ் ஈழம் என்ற ஒரு கனவுக்காகவே இயக்கத்தில் சேர்ந்த மற்ற இயக்கங்களின் போராளிகள் உயிரோடு நெருப்பில் எரிக்கப்பட்டார்களே, அவர்கள் மக்கள் இல்லையா?

ஏன், கருணாவின் பிரிவின் போது, என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல், தப்பி போகவும் முடியாமல் மாட்டுப் பட்டவர்களும், புலிகளை நம்பி வன்னி வந்தவர்களுமான புலி உறுப்பினர்களும் கொல்லப்பட்டார்களே!

அவர்கள் எல்லாம் இயக்கர், நாகர்களா?

அவர்களின் கொலைகளை துரோகிகள் என்ற கணக்கில் மண்ணைப் போட்டு மூடினால், எல்லாமே சரியாகி விடுமா?

துணுக்காய் முகாம் உட்பட்ட பல்வேறு வதை முகாம்களில் சந்தேகத்தின் பேரில் அடைத்து, சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டவர்கள் எல்லாம் என்ன வேற்றுக்கிரக வாசிகளா?

சமாதான காலத்தில் கண்டவன் நிண்டவனையெல்லாம் போட்டுத் தள்ளி 'இனம் தெரியாத நபர்களால் கொலை' என்று கயிறு திரித்த போதெல்லாம் கொடுப்புக்குள்ள சிரிச்சுக் கொண்டு திரிந்தார்களே, அப்போதும் அவர்கள் மக்களாகத் தெரியவில்லையா?

தமிழ் மக்கள் மக்களாக இருந்தாலும், போராளிகளாக இருந்தாலும், புலிகள் தீர்ப்பளித்ததால், கொல்லப்பட்ட வேண்டியவர்கள் என்று தீர்ப்பளிக்கின்ற இவர்கள் இன்றைக்கு தமிழ் மக்களின் உயிர் என்று அழுது புலம்பும்போது சிரிப்பு வரவில்லையா?

தமிழ் நாடக வசனம்

மாதிரி.... 'அத்தான், அடியுங்கள், நன்றாக அடியுங்கள். என்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய உங்களுக்கு இல்லாத உரிமையா? என்னைக் கொல்லக் கூட உங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறதல்லவா?' என்ற மாதிரித் தான் தமிழ் மக்களைப் புலிகள் கொல்லும் போது இவர்களின் திருக்கூத்துக்கள் இருந்தன.

இவர்களைப் பொறுத்தவரை, தமிழனைத் தமிழன் கொல்லலாம்.

சிங்களவன் கொன்றுதூக்கு அவனுக்கு உரிமையில்லை.

தமிழன் கொன்றால் துரோகி. சிங்களவன் கொன்றால்... அப்பாவித் தமிழ் மகன்!

புலிகளின் உயிர்கள் மீதான மதிப்பு, அக்கறை, நேயம் என்னும்போது, நான் இரண்டு சம்பவங்களைக் குறிப்பிடுவதுண்டு.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை காலத்தில், யாழ்.இந்துக் கல்லூரி மைதானத்தில் மக்கள் முன்னிலையில் அடித்துக் கொல்லப்பட்ட இளைஞன். அந்தப் படத்தை புதினத்தில் பார்த்து புல்லரித்தவர்கள் எத்தனை பேர்?

சமாதான காலத்தில் புலிகள் ஆயுதங்களுடன் நடமாடக் கூடாது என்று எழுத்து மூலமாக ஒப்பந்தம் செய்த பின்பும், தீவுப் பகுதிக் கடலில் வள்ளம் ஒன்றில் ஆயுதங்களை வைத்து பலகையால் மறைத்திருந்ததை, கண்காணிப்பாளர்கள் கண்ட போது, வன்னியிலிருந்து அவர்களை தற்கொலை செய்யுமாறு கட்டளை வந்து, அவர்கள் வள்ளத்தையும் எரித்து தற்கொலை செய்த போது, கண்காணிப்புக் குழுவினர் தங்கள் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வள்ளத்திலிருந்து பாய வேண்டியிருந்தது.

அரசியல் தீர்வு ஒன்றுக்காக பேச்சுவார்த்தை நடக்கின்ற சூழ்நிலையிலும், துரோகி என்று சொல்லி ஒருவனை பகிரங்கமாக அடித்துக் கொல்லுகின்ற மனிதத் தன்மையற்ற மிருகங்களை...

ஒரு சாதாரண பொய்யை மறைக்க, தேவையில்லாமல் மாவீரர்கள் ஆக்கத் தெரிந்த கொலைகாரர்களை...

போற்றிப் பாடிக் கொண்டு... மாவீரர்களுக்கு விளக்கு

ஏற்றி கொத்து ரொட்டி சாப்பிடுகிறவர்கள் மக்கள் பற்றியும் மனித உயிர்கள் பற்றிப் பேசுவது விந்தையாக இருக்காதா?

இதெல்லாம் இறுதி யுத்தம் நடைபெறுவதற்கு முன்னால், இந்த மறத்தமிழர் தமிழர் உயிர்கள் பற்றிக் கொண்டிருந்த அக்கறை.

யுத்தம் தொடங்குகிறது. மாவிவாறில் புலிகள் நீரைத் தடுக்கிறார்கள்.

ஏலுமெண்டாப் பண்ணிப் பார் என்ற வழமையான திமிரில்!

'மோடன்' பிரபாகரனுக்கு மறுத்தாம் போட பொருத்தமான ஒரு 'மோட்டுச்' சிங்களவன் வந்து சேர...

அதுவும் காசு வாங்கிக் கொண்டு யதார்த்தவாதி என்று புழுகினதையும் கேட்டு!

காட்சி மாறுகிறது.

நாய், பேய் அடியாக இராணுவம் தொடங்க, மக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். மயானங்களில் தஞ்சம் அடைகிறார்கள்.

அப்போதும் யாரும் தமிழ் மக்களாகத் தெரியவில்லை. காரணம், அவர்கள் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலையாக்கள்!

மன்னாரில் தாக்குதல் தொடங்குகிறது.

அழிவும் அவலமும் தொடர... மக்கள் ஈவு இரக்கமற்ற, கனரக ஆயுதத் தாக்குதல்களால் கொல்லப்படுகிறார்கள்.

கொண்டு வந்த மடுமாதா சுருபத்தை மன்னார் ஆயர் திருப்பி இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள கோயிலுக்கு கொண்டு போன துரோகத்துக்கு பொங்கி எழுந்த அளவுக்குக் கூட, மக்களின் அழிவுக்கு பொங்கவில்லை.

அது மன்னார் ஆக்கள்! தமிழ் மக்களில்லை!

அப்படியே, கிளிநொச்சிக்கும் வருகிறார்கள்!

இனித்தான், 'உள்ளுக்க விட்டு அடிக்கப் போறாங்கள்!'

ஆமியை அடிக்க, காட்டு மரங்களில கொப்புகளை முறிச்சே புலிகள் தாக்குவார்கள் என்று ரேடியோவில் புழுகினவர் இங்கே கனடாவில் தான் இருக்கிறார்.

கல்மடுவில் இராணுவத்தை

சுத்தி வளைச்சிட்டாங்கள்,
குளத்தை உடைச்சு லட்சக்கணக்கில்
ஆமியைக் கொண்டிட்டாங்கள்
என்று புழுகிய ஆய்வாளர்களும்
இங்கே இருக்கிறார்கள்.

இது வரைக்கும்,
ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள்
கொல்லப்பட்டார்கள்.

அவர்கள் தமிழ் மக்கள்
இல்லை. வன்னிச் சனம்!

நாளிது வரையில்,
வெளிநாடுகளில் எந்த எழுச்சியும்,
பொங்கலும் இல்லை.

பார்ட்டி ஹோல்களில்
மட்டும், சாப்பாடும் பணம் சேர்ப்பும்!

அந்த நாள் வரைக்கும்
செத்தது, சனம் தான்.

தமிழ் மக்கள் இல்லை.

அதற்குப் பின் தான்,
வெள்ளம் தலைக்கு மேல் போன
விசயம் தம்பிக்கு விளங்கினது!

...க்கப் போறாங்களடா!
என்ற உண்மை மண்டையில்
கடப்பாரையாக இறங்கியது.

தலைமைக்கே ஆபத்து என்ற
உண்மை ஓடி வெளிச்சவுடன்
தான்...

புலன் பெயர்ந்த மாவீரர்கள்
றோட்டில் குதித்தார்கள்...

புலிகளால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட
ஊடகவியலாளர்களின் உசுப்
பேத்தலில்!

அப்போது கூட, தாயகத்தில்
மக்களின் அழிவை, பேரவலத்தை
முதன்மைப்படுத்துங்கள் என்று தான்
எழுதினேன்!

மக்கள் அழியும் அந்த
நேரத்திலும்...

பிரபாகரன் படமும், புலிக்
கொடிகளும் புலி உடைகளும் என
புலிகளுக்கு அங்கீகாரம் வேண்டி
நின்றார்களே ஒழிய...

மக்களின் அழிவு பற்றி
இவர்கள் பேசவேயில்லை.

தமிழில் கத்தினால்
வெள்ளையனுக்கு விளங்காது என்று
தங்களுக்கு தெரிஞ்ச இங்கிலிசில...

Our leader Prabaharan/
We want Tamil Ealam/

இது தான் இவர்களின்
கோசமாக இருந்தது.

மக்கள் அழிவதை விட,
தலைமை அழியப் போகிறதே என்ற

பயம் பீடித்தவுடன்...

நடந்த சகல
திருக்கூத்துக்களும் தலைமையைக்
காப்பாற்ற நடந்ததே ஒழிய...

மக்களின் அழிவை
நிறுத்ததற்கான முயற்சி என்று எவராவது
இன்றைக்கு மனச்சாட்சியோடு
முன்னுக்கு வந்து சொல்லட்டும்!

மனிதக் கேடயங்களாக
மக்களைப் பயன்படுத்தி
அமெரிக்கக் கப்பலில் தப்புவதற்காக
கடற்கரைக்கு மிரட்டிச் சென்றது,
மக்களுக்கு அழிவு ஏற்பட வேண்டும்
என்பதற்காக வைத்தியசாலைப்
பகுதியிலிருந்து இராணுவத்தின்
மீது தாக்குதல் நடத்தியது என
தலைமையைக் காப்பாற்ற மக்களைப்
பலி கொடுப்பதையே ஒரே வழியாகப்
பின்பற்றினார்கள்.

கடற்கரையில் வைத்து
திரண்டிருந்த மக்களை துப்பாக்கி
முனையில் மிரட்டியதை
விமானப்படை எடுத்த வீடியோவில்
கண்டதில்லையா?

வெளியேறிய மக்கள் மீது துப்பாக்கிச்
சூடு நடத்தப்பட்டது புற்றி
இன்றைக்கும் தப்பி வந்தவர்கள்
சாட்சியம் சொல்வார்கள்.

மக்கள் போக
விரும்பவில்லை, எங்களுடனேயே
இருக்க விரும்புகிறார்கள்
என்று சொன்ன நடேசன்
வெள்ளைக் கொடியோடு அதே
இராணுவத்தினடம் சரணடையப்
போவதை உலகத்திற்கே
சொல்லவில்லையா?

நடேசனைக் கொன்றது
யுத்தக் குற்றம் என்று
கூக்குரலிட்டவர்களால், வெளியேற
முயன்ற மக்களைக் கொன்றதும்
யுத்தக் குற்றம் என்று ஏன் சொல்ல
முடியவில்லை?

தப்பி வந்து தடுப்பு
முகாம்களில் இருந்த மக்கள்
இராணுவத்திடம் உதவிக்கு
தங்கியிருக்கிறார்கள் என்றவுடன்
'விபசாரம் செய்கிறார்கள்' எந்தக்
கூச்சமும் இல்லாமல் சொன்னவர்கள்
தானே இவர்கள்?

போர்க்குற்றத்தை அம்பலப்
படுத்துகிறோம், பேர்வழி என்று
இசைப்பிரியாவின படத்தைக்
காட்டி, அந்த அவலத்தில் இன்பம்
கண்டவர்கள் தானே இந்த

ஈனர்கள்? தங்கள் சகோதரிகள்
என்றால் இத்தனை ஆவேசத்துடன்
பகிரங்கப்படுத்தியிருப்பார்களா?

இத்தனை ஆயிரம் சிறுவர்கள்
பலாத்காரமாக பறித்தெடுக்கப்பட்டு
போர் முனையில் பலி
கொடுக்கப்பட்டபோது, அவர்கள்
தமிழ் மக்கள் இல்லையா?

இப்போது மட்டும் இந்த
மக்கள் பாசம் எங்கேயிருந்தடா,
ஈனர்களே, உங்களுக்கு எல்லாம்
பொங்குது?

தற்போது புனர்வாழ்வு
அளிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான
போராளிகளும் தளபதிகளும்
இரசாயன ஆயுதங்களால்
அழிக்கப்பட்டு,

யுத்தத்திலிருந்து தப்பி
மீண்டு தடுப்பு முகாம்களில்
இருந்த லட்சக்கணக்கான மக்களும்
கனரக ஆயுதத் தாக்குதலால்
முற்றாக அழித்தொழிக்கப்பட்டும்
இருந்தாலும்,

ஹைப் பிரபாகரன்
மட்டுமே தனி மனிதனாக
தப்பித்திருந்தால்...

'யுத்தம் எண்டால் சனம்
சாகும் தானே, சனம் அழிஞ்சால்
தானே தமிழீழம் வரும்' என்று
பெருமையோடு, 'நம்புங்கள், நாளை
தமிழீழம் மலரும்' என்று பாடக்
கூடிய ஈனர்கள் தான் இவர்கள்
எல்லாரும்!

ஒரு இனமாகவே
பொய்களையே வாழ்க்கையாக
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே,
ஈனர்களே!

உங்களுக்கு எல்லாம்
மனச்சாட்சி உறுத்துவதில்லையா?

இரண்டு வருடம் நடந்த சமாதானப்
பேச்சுவார்த்தை காலத்தில்
புலிகளால் 'இனம் தெரியாத
நபர்களால்' கொல்லப்பட்ட
தமிழர்கள் எத்தனை பேர்?

யுத்தம் முடிந்த பின்னால்
இன்று 11 வருடங்களில் சிங்கள
அரசாங்கத்தினால் கொல்லப்பட்ட
தமிழர்கள் எத்தனை பேர்?

இந்த ஒரே ஒரு கேள்வியோடு உங்கள்
அஞ்சலிகளைச் செலுத்துங்கள்!